Dragoste, ură sau destin?

INSTANT KARMA

MARISSA MEYER

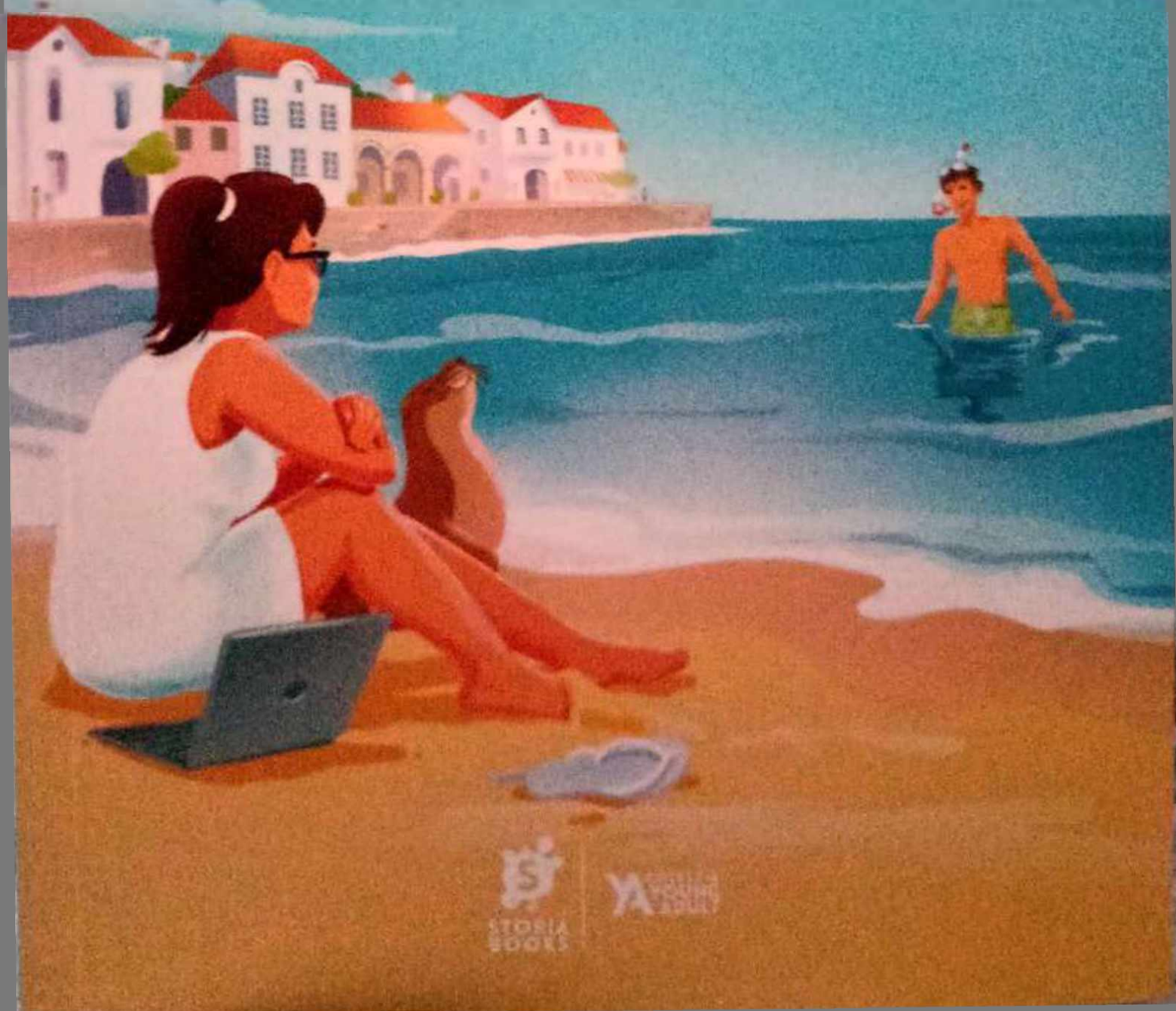

STORIA BOOKS

INSTANT KARMA

MARISSA MEYER

VLAD OAMA

INSTANT KARMA

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

STORIA BOOKS | COLECȚIA YA YOUNG ADULT

Pentru tata,
care ne umplea casa de muzică

Capitolul 1

Quint Erickson întârzie.

Iar.

N-ar trebui să *mă surprindă*. Nu sunt surprinsă. Aș fi mai surprinsă dacă ar ajunge la timp. Dar chiar azi? Serios? *Dintre toate zilele?*

Fierb pe locul meu, cu degetele bătând darabana pe planșa de prezentare, strânsă pe masa de laborator, și cu ochii fixați pe ceasul aflat deasupra ușii, în timp ce repet în gând cuvintele pe care le memorez de o săptămână.

Plajele și apele noastre de coastă sunt căminul unor specii remarcabile. Pești, mamifere și țestoase marine și...

— Rechinii, zice Maya Livingstone, din fața clasei, au fost grav nedreptățiți de Hollywood, în ultimele decenii. Nu sunt monștrii în care i-au transformat oamenii!

— În plus, adaugă partenerul ei de laborator, Ezra Kent, cine mănâncă pe cine? Adică știați că oamenii chiar *mănâncă* rechini?

Maya îi aruncă o privire, încruntându-se.

— În mare parte, doar înotătoarele. Ca să fie clar.

— Da! Fac supă din ele, spune Ezra. Supa de înotătoare de rechin este o superdelicatesă, pentru că este moale și crocantă *în același timp*. Ia încercați să băgați asta la cap! Dar ce vreau de fapt să spun e că eu sigur aș încerca-o!

Unii dintre colegii noștri se prefac că vomită, scârbiți, deși este clar că exact reacția asta spera să o obțină Ezra. Cei mai mulți îi zic EZ și credeam că-i o referință la numeroase escapade sexuale, însă acum cred că-i spun așa doar fiindcă are o reputație de glumeț. Profesorii noștri au înțeles că nu e cazul să-l așeze lângă Quint.

— În fine, reia Maya, încercând să revină la subiectul discuției.

Continuă să vorbească despre metodele oribile prin care vânătorii prind rechinii și le taie înotătoarele, apoi îi eliberează din nou în apă. Fără înotătoare, se scufundă și fie se sufocă, fie sunt mâncați de vii de alți prădători.

Toți colegii se strâmbă.

— Și apoi fac supă din ei! adaugă Ezra, în caz că a ratat cineva partea aia.

Mai trece un minut. Îmi mușc obrazul pe interior, străduindu-mă să mă calmez. Încep aceeași tiradă frustrată pe care mi-o repet în minte a opta milioana oară anul ăsta.

Quint. Erickson. Este. Cel. Mai. Nasol.

I-am reamintit chiar ieri. Nu uita, Quint, c-avem o prezentare importantă mâine! Aduci tu referatul. Trebuie să mă ajuți cu introducerea. Te rog, de dragul tuturor lucrurilor bune de pe lume, să nu întârzii!

Răspunsul lui?

A dat din umeri.

Sunt un tip ocupat, Prudence. Dar o să mă străduiesc.

Sigur. Fiindcă are multe de făcut într-o marți, înainte de 8:30.

Știu că pot să mă descurc și singură cu introducerea. Până la urmă, am repetat fără el. Dar trebuie să aducă hârtiile la care să se poată holba restul colegilor, cât vorbim. Hârtiile care le-ar ține ochii plictisiți și dezinteresați departe de *mine*.

Toți încep să aplaude fără chef și eu tresar. Îmi lovesc palmele una de alta o dată, de două ori, apoi le las pe masă. Maya

și Ezra își strâng planșa de prezentare. Mă uit la Jude, care stă în primul rând, și, deși îi văd doar ceafa, știu că ochii lui n-au părăsit-o pe Maya de când s-a ridicat și nici nu o vor părăsi până ce nu se așază din nou, iar el n-o să aibă de ales decât fie să privească în altă parte, fie să riște să atragă atenția asupra faptului că se holbează. Îmi iubesc mult fratele, dar pasiunea lui pentru Maya Livingstone durează deja din clasa a cincea. Să fiu sinceră, a început să pară lipsită de speranță.

Are toată compasiunea mea. Chiar nu glumesc. În fond, vorbim de *Maya Livingstone*. Cam toți cei din clasa a zecea suspină după ea. Dar îmi cunosc fratele. Nu va îndrăzni s-o invite în oraș.

De aici lipsa de speranță.

Săracul!

Dar hai să ne întoarcem la săraca de *mine*. Maya și Ezra se trântesc pe locurile lor și, în continuare, nici urmă de Quint. Nici urmă de hârtiile pe care trebuia să le aducă.

Disperată, îmi pescuiesc rujul roșu din geantă și aplic repede un strat nou, în caz că a început să se șteargă de când m-am dat cu el înainte de oră. Nu-mi place să mă machiez, dar un ruj îndrăzneț îmi ridică instant moralul. E armura mea. O armă.

Poți face asta! îmi spun. *N-ai nevoie de Quint.*

Inima a început să-mi bată tot mai tare. Respir tot mai repede. Strecor rujul înapoi în geantă și îmi iau cartonașele. Nu cred că voi avea nevoie de ele. Am repetat de atâtea ori, încât pot vorbi despre habitate și protecția mediului și-n somn. Dar faptul că le am cu mine mă ajută să-mi potolesc nervii întinși la maximum.

Cel puțin, cred că o vor face. Sper că o vor face.

Până când mă lovește brusc teama că palmele transpirate vor șterge cerneala, care va deveni astfel ilizibilă, și emoțiile mă vor copleși din nou, din plin.

— Și ultima prezentare, începe domnul Chavez, cu o privire aproape empatică. Îmi pare rău, Prudence! Am amânat cât s-a putut. Poate că ni se alătură Quint înainte să terminăm.

Mă forțez să zâmbesc.

— E în regulă. Oricum plănuisem să vorbesc mai mult eu.

Nu e deloc în regulă. Dar acum nu se mai poate face nimic.

Mă ridic încet în picioare, îmi bag notițele în buzunar și iau planșa de prezentare și sacoșa de pânză plină cu materiale bonus. Îmi tremură mâinile. Mă opresc cât să expir profund, să închid ochii strâns, să repet refrenul pe care mi-l spun mereu când trebuie să vorbesc sau să apar în fața oamenilor.

Sunt doar zece minute din viața ta, Prudence. Apoi totul se termină și poți merge mai departe. Zece minute. Poți s-o faci!

Deschid ochii, îmi îndrept umerii și-mi croiesc drum în fața clasei.

Nu că nu m-aș pricepe deloc la vorbitul în public. Cred că sunt chiar bună, după ce mă încălzesc. Știu cum să-mi proiectez vocea astfel încât să mă audă toată lumea. Repet mereu până la epuizare înainte, ca să nu mă încurc, și muncesc din greu să fiu amuzantă și plină de viață.

Doar că momentele de dinainte să încep sunt oribile. Sunt convinsă mereu că va merge ceva prost. Că mintea mi se va goli și voi uita totul. Că voi începe să transpir. Că mă voi face roșie ca focul. Că voi leșina.

Dar, odată ce încep, sunt în regulă, de obicei. Trebuie doar să încep... și apoi, înainte să-mi dau seama, totul se termină. Și aud ce aud de fiecare dată: *Uau, Prudence, ești în elementul tău! Ești o vorbitoare înnăscută. Bravo!*

Cuvinte care-mi liniștesc sufletul disperat.

Profesorii, cel puțin, zic lucrurile astea. Colegii mei nu se prea obosesc.

Ceea ce-mi convine de minune.

Îmi ia câteva secunde să mă pregătesc, prinzând planșa de prezentare pe tabla albă și dând la o parte sacoșa cu bunătăți-surpriză. Apoi trag măsuța pe roți care susține macheta, adusă înainte să înceapă ora, încă acoperită cu un cearșaf albastru.

Țin cartonașele într-o mână, iar cu cealaltă apuc indicatorul folosit de domnul Chavez ca să arate detaliile de pe prezentările lui în PowerPoint.

Zâmbesc.

Încerc să-i surprind privirea lui Jude, dar el mâzgălește în caietul lui de schițe și nu e receptiv la mesaje.

Grozav, frățioare! Mersi de susținere!

Restul colegilor mă privesc atât de plictisiți, încât zici că-s cu toții în comă.

Mi se strânge stomacul.

Începe odată!

Sunt doar zece minute.

Va fi bine.

Inspir.

— Trebuia să am materiale suplimentare la care să vă uitați, încep cu o voce prea ascuțită și mă opresc să-mi dreg glasul, înainte să continui: Ca să le puteți urmări în timpul prezentării. Dar Quint trebuia să le aducă și el... nu-i aici.

Strâng din dinți. Aș vrea să condamn nedreptatea care mi se întâmplă. Partenerii tuturor au apărut! Dar al meu nu s-a obosit.

— În fine, reiau, fluturând indicatorul prin aer, dramatic. Hai să-i dăm drumul!

Mă plimb prin fața planșei de prezentare și expir întretăiat.

Începe odată!

Zâmbind larg, mă lansez în introducerea pregătită.

— Un lucru pe care l-am învățat cu privire la biologia marină, grație excepționalului tutelaj al domnului Chavez –

aici mă opresc ca să arăt cu entuziasm spre profesorul nostru, care arată înapoi spre mine cu o vioiciune considerabil mai mică - este că suntem atât de norocoși aici, în Fortuna Beach, pentru că avem acces la o viață marină bogată. Plajele noastre și apele de coastă sunt casa multor specii deosebite. Pești, mamifere, țestoase și rechini...

— Rechinii *sunt* pești, intervine Maya.

Mă încordez și-i arunc o privire urâtă. Nimic nu poate destabiliza o prezentare repetată obsesiv mai mult decât întreruperile inutile.

Întreruperile sunt dușmanul.

Îmi lipesc iar zâmbetul pe față. Sunt tentată să o iau de la capăt, dar mă forțez să continui de unde am rămas. *Pești, mamifere, țestoase și rechini...*

— Până la ecosistemele diverse de plancton și viață vegetală care se găsesc în Orange Bay. Aceste resurse sunt un dar și este responsabilitatea noastră nu doar să ne bucurăm de ele, ci și să le protejăm. De aceea, pentru proiectul de semestru, Quint și cu mine am decis să ne concentrăm eforturile asupra – fac o pauză, pentru un efect dramatic – conservării marine prin ecoturism!

Apuc pânza albastră și-o trag de pe exponat, dezvelind macheta făcută cu mâna mea, care prezintă Main Street, punctul turistic principal din Fortuna Beach, paralel cu plaja și faleza.

Nu rezist tentației de a privi în jur, curioasă de reacțiile colegilor. Câțiva dintre cei din primele rânduri se străduiesc să vadă macheta, dar mulți privesc absenți pe ferestrele însorite sau încearcă să-și folosească discret telefoanele ascunse sub mesele de laborator.

Măcar domnul Chavez pare intrigat de machetă. Jude a ridicat și el privirea, pentru că știe câte ore lungi am petrecut meșterind la prezentare. Ochii ni se întâlnesc și ridică subtil degetul mare, în semn de încurajare.

Mă duc în spatele mesei, ca să stau deasupra dioramei și să arăt cele mai interesante caracteristici. Simt efectele adrenalinei și nu mai am senzația că mă voi face ghem de panică. Acum sunt plină de energie.

— Noul nostru hub de turism va fi Orange Bay Resort & Spa, care va furniza servicii clientelei cu dare de mână. Vizitatorii vor aprecia luxul, vor tânji după aventură, dar, ce să vezi – pocnesc cu îndrăzneală din degete – vor proteja și mediul!

Arăt cu indicatorul clădirea.

— Din materiale de construcție reciclate și având numeroase facilități care susțin conservarea apei și a energiei, întregul oraș va vorbi despre această stațiune. Dar turiștii noștri nu vin aici doar să doarmă. Vor să exploreze. De aceea Fortuna Beach are nevoie de stații de închiriere pentru biciclete electrice, poziționate la ambele capete ale falezei – ating cu bățul standurile de biciclete – și pentru bărcile electrice care vor porni chiar din docul privat al stațiunii. Dar ce va atrage cu adevărat clienții, ce va transforma cu adevărat Fortuna Beach într-o destinație obligatorie pentru turiștii ecoconștienți...

Ușa clasei se deschide și se izbește de perete.

Tresar.

— Scuze, domnule C! se aude o voce care-mi face părul să se ridice pe ceafă.

Surprinderea mi se transformă într-o furie abia ținută sub control.

Degetele mi se strâng în jurul indicatorului în timp ce-mi îndrept lent privirea spre Quint Erickson. Trece printre mese și bate cuba cu Ezra. Așa se salută ei în fiecare zi.

O parte din mine și-ar fi dorit să se oprească mai întâi în fața clasei și să mă salute *pe mine* așa. Ar fi fost ocazia perfectă să-l lovesc cu indicatorul.

Scrâșnesc, încruntându-mă la ceafa lui, în vreme ce ajunge la masa noastră de laborator din ultimul rând și își lasă

rucsacul pe ea. Când trage fermoarul, zgomotul îmi amintește de cel scos de motorul unei bărci. Începe să fluiere – *să fluiere* – în timp ce scotocește prin haosul de hârtii și cărți și pixuri și nouă luni de mizerii adunate în chestia aia.

Aștept. Cineva tușește. Cu colțul ochiului îl văd pe Jude începând să se foiască. Se simte inconfortabil, în numele meu. Numai că, din nu știu ce motiv, eu nu má simt deloc inconfortabil. În mod normal, o întrerupere de o asemenea enormitate m-ar da total peste cap, însă acum sunt prea ocupată să strangulez indicatorul și să mă prefac că-i gâtul lui Quint. Aș putea petrece toată ziua în picioare, în ciuda tăcerii incomode, așteptând să-și dea seama ce a făcut.

Spre frustrarea mea nemărginită, Quint nu pare deloc conștient. De iritarea mea. De faptul că m-a întrerupt fix în mijlocul prezentării proiectului *nostru*. De tăcerea inconfortabilă. Nici măcar nu cred că știe ce înseamnă *inconfortabil*.

— Aha! anunță el, victorios, scoțând din rucsac un dosar verde-neon.

Chiar și din fața clasei văd că are un colț îndoit. Îl deschide și începe să scoată documentele. Nu-mi dau seama câte pagini sunt. Trei sau patru, probabil printate pe ambele părți, fiindcă cine irosește hârtia pe o prezentare legată de ecologism?

Spre binele lui, sper că măcar le-a printat pe ambele părți.

Quint începe să le împartă. Pagini capsate pentru colegi și un dosar cu trei inele pentru domnul Chavez. Nu folosește metoda mai eficientă, „ia una și dă mai departe", pe care aș fi folosit-o eu, probabil fiindcă e cea mai ineficientă persoană de pe planetă. Nu, el se plimbă printre mese și le împarte una câte una. Rânjind. În timp ce i se rânjește. Ar putea fi un politician, seducând masele cu pasul lui săltat și zâmbetul relaxat. O fată chiar flutură din gene spre el, când ia foile, bâlbâind un *Mersi, Quint* într-o tentativă de flirt.

Mi s-au albit încheieturile degetelor în jurul indicatorului. Mi-l imaginez pe Quint lovindu-se la degetul mare de la picior de unul dintre picioarele meselor sau alunecând pe o substanță de laborator vărsată și sucindu-și glezna. Sau, chiar și mai bine, îmi imaginez că, în graba lui, a luat mapa greșită și tocmai ce a împărțit 32 de exemplare dintr-o scrisoare de dragoste adresată directoarei, doamna Jenkins. Nici măcar *el* nu poate fi imun la o asemenea rușine, nu?

Dar bineînțeles că nu se întâmplă nimic din toate astea. Visurile mele de justiție cosmică nu se împlinesc niciodată. Dar nervii mi s-au mai domolit oarecum, până în momentul în care Quint își face drum spre fața clasei și în sfârșit mă învrednicește cu o privire. Schimbarea este instantanee: postura defensivă pe care o adoptă, felul în care ridică bărbia, în care i se întunecă ochii în timp ce ne adunăm forțele pentru înfruntare. Ceva îmi spune că se pregătește pentru clipa asta de când a intrat. Nu-i de mirare că nu s-a grăbit cu împărțirea foilor.

Încerc să zâmbesc, dar îmi iese mai mult ca un mârâit.

— Mă bucur că ai reușit să ni te alături!

Îi tresare maxilarul.

— Nici n-aș fi îndrăznit să ratez asta! Partenero.

Ochii îi fug spre machetă și, pentru o clipă, îi citesc surprinderea pe față. Pare aproape impresionat.

Ar trebui să fie. Impresionat, dar și rușinat pentru că e prima dată când o vede.

— Drăguță machetă, mormăie el, luând poziție de cealaltă parte a variantei în miniatură a zonei Main Street. Văd că n-ai pus centrul de reabilitare sugerat de mine, dar...

— Poate dacă aveam mai mult ajutor, aș fi putut îndeplini și solicitările inutile.

Quint mârâie încet.

— Îngrijirea animalelor rănite în urma turismului și a consumerismului nu e...

Domnul Chavez tușește tare în pumn, întrerupându-ne cearta. Ne aruncă o privire obosită.

— Încă două zile, măi! Trebuie să vă mai suportați doar două zile. Putem să parcurgem prezentarea fără vărsare de sânge?

— Desigur, domnule Chavez, zic, în același timp în care Quint spune:

— Scuze, domnule C!

Mă uit la el.

— Să continui sau ai ceva de adăugat?

Quint mimează o plecăciune, fluturând o mână în direcția mea.

— Scena îți aparține, spune el, înainte să adauge, încetișor: Nu c-ai fi vrut să o împarți, oricum.

Câțiva dintre colegii din primul rând îl aud și chicotesc. O, da, e atât de amuzant! Data viitoare, încercați *voi* să lucrați cu el și să vedeți cât e de nostim.

Scrâșnesc iar.

Dar, când mă întorc spre planșa de prezentare, am mintea goală.

Unde eram?

O, nu! *O, nu!*

Asta-i! Cel mai groaznic coșmar al meu. Știam că asta se va întâmpla. Știam că voi uita.

Și știu că e vina lui Quint.

Panica îmi inundă sistemul când scot notițele și încep să le răsfoiesc cu o singură mână. *Resort & Spa... închirieri de biciclete electrice...* Câteva cartonașe alunecă pe podea. Fața mi se înroșește ca un semafor.

Quint se apleacă și ridică notițele căzute. Le smulg din mâna lui, cu inima bubuind. Simt ochii colegilor fixați intens asupra mea.

Îl urăsc pe Quint. Urăsc disprețul lui absolut față de oricine, în afară de el. Refuzul lui de a apărea măcar o dată la timp. Incapacitatea lui de a se face util.

— Pot să zic și eu ceva, se oferă Quint.

— Mă descurc! mă răstesc la el.

— Bine, fie!

Ridică mâinile, în semn de apărare.

— Ziceam doar. E și prezentarea mea, în caz că ai uitat.

Cum să nu! Pentru că s-a implicat *atâât* de mult!

— Ce va transforma cu adevărat Fortuna Beach într-o destinație obligatorie ? șoptește Jude.

Mă blochez și mă uit la el, pe atât de recunoscătoare, pe cât sunt de iritată de purtarea lui Quint. Jude ridică din nou degetul mare și poate, până la urmă, funcționează telepatia dintre gemeni azi, fiindcă sunt sigură că-i aud cuvintele încurajatoare. *Te descurci, Pru. Relaxează-te!*

Anxietatea mi se domolește. Pentru a mia oară, mă întreb de ce a trebuit să ne tortureze domnul Chavez cu parteneri de laborator desemnați, când Jude și cu mine am fi făcut o echipă genială. Clasa a zecea ar fi fost o nimica toată dacă n-ar fi existat biologia marină și Quint Erickson!

Capitolul 2

Mersi! mimez către Jude și pun cartonașele jos. Aveam nevoie doar să mi se amintească și cuvintele țâșnesc imediat din mine. Îmi continui discursul, încercând să ignor prezența lui Quint. Cel puțin unii dintre colegi se uită la hârtiile împărțite de el, așa că nu se holbează *chiar toți* la mine.

— Cum ziceam, ceea ce va atrage un cu totul alt soi de turiști ecoconștienți este seria noastră fenomenală de evenimente și aventuri. Vizitatorii pot coborî pe fundul oceanului, la bordul unor submarine pentru petreceri private. Vor fi tururi cu caiacul spre insula Adelai, unde, pe lângă faptul că puteți ajuta la etichetarea și urmărirea focilor, le puteți și numi după bunul plac. Și, punctul meu preferat din plan, vom găzdui săptămânal petreceri nebune pe plajă!

Auzindu-mi ultimele cuvinte, câteva dintre privirile sticloase ale colegilor mei își recapătă brusc limpezimea. Ezra lasă chiar să-i scape un chiot. Firește că *avea* să reacționeze așa!

Încurajată, continui.

— Așa! Fortuna Beach va fi în curând faimoasă pentru petrecerile de pe plajă, unde se vor servi fructe de mare din surse sustenabile și se vor degusta delicatese organice, în timp ce vei socializa cu alte persoane conștiente de protejarea mediului, la fel ca tine. Dar știți care-i cea mai bună parte? Toți cei care vor participa vor primi o pungă de gunoi și un

aplicător la sosire, iar apoi, la finalul serii, după ce-au umplut punga cu gunoaie de pe plajele noastre, pot primi la schimb o plasă de pânză reutilizabilă, doldora cu daruri atent selecționate. Cum ar fi...

Pun jos indicatorul și mă întind după sacoșa de pe podea.

— O sticlă de apă din aluminiu fără BPA!

Scot sticla și o arunc în mulțime. Joseph o prinde la mustață, uimit.

— Ustensile de bambus de luat oriunde! Un jurnal făcut din materiale reciclate! Șampon în ambalaj fără plastic!

Arunc toate cadourile. Acum cu siguranță am reușit să atrag atenția colegilor mei.

După ce nu mai rămâne nimic de împărțit, fac sacoșa ghem și i-o arunc domnului Chavez, dar n-ajunge până acolo. Ezra o prinde la mijlocul distanței. Colegii încep să observe că fiecare obiect a fost marcat cu noul logo și sloganul pe care le-am creat.

FORTUNA BEACH: UN MEDIU PRIETENOS, PRIETENOS CU MEDIUL!

— Aceste idei și multe altele sunt prezentate detaliat în referatul nostru, zic, arătând spre foile capsate de pe cea mai apropiată masă. Adică așa presupun. Nu le-am văzut propriu-zis și ceva îmi spune c-au fost finalizate cu vreo zece minute înainte de oră, azi-dimineață.

Îi zâmbesc dulce lui Quint.

Expresia lui e iritată, dar și ușor arogantă.

— Probabil nu vei afla niciodată.

Comentariul lui îmi trimite un fior de incertitudine de-a lungul șirei spinării și sunt convinsă că asta i-a fost și intenția.

---

* Bisfenol, compus chimic aflat în componența unor recipiente și ambalaje din plastic, cum ar fi sticle de apă, de lapte sau caserole, și care poate fi nociv pentru sănătatea bebelușilor (n. tr.).

Referatul are și numele meu pe el, în fond. Știe că voi înnebuni de curiozitate să aflu ce-i în el și dacă-i bun de ceva.

— Înainte să încheiem, zic, întorcându-mă iar spre colegi, vrem să-i mulțumim domnului Chavez pentru că ne-a învățat atât de multe despre acest uimitor colț de lume în care trăim și despre viața marină și ecosistemele aflate la o aruncătură de băț de noi. Nu știu ce aveți voi de gând, dar *eu* vreau să fac parte din soluție, să mă asigur că protejăm și păstrăm oceanele pentru copiii și nepoții noștri. Din fericire pentru noi, cred că am dovedit azi cum vom reuși: *devenind verde*, Fortuna Beach poate *aduce verzișori*!

Îmi frec degetele, prefăcându-mă că țin un teanc de bani. I-am zis lui Quint despre cum îmi voi încheia discursul. Ar fi trebuit să spună partea asta cu mine, dar evident că nu a făcut-o. Nu se deranjează nici măcar să „țină" banii imaginari.

— Mulțumesc că m-ați ascultat!

Colegii încep să aplaude, dar Quint face un pas în față și ridică mâna.

— Pot să adaug ceva?

— Chiar e necesar? mă răstesc.

Îmi aruncă un rânjet și îmi întoarce spatele.

— Sustenabilitatea și turismul nu prea se împacă, de obicei. Avioanele poluează mult și oamenii tind să producă mai mult gunoi când călătoresc decât atunci când rămân acasă. Acestea fiind spuse, turismul este bun pentru economia locală și, ce-i drept, nu dispare nicăieri. Vrem ca Fortuna Beach să fie recunoscută pentru grija față de vizitatori, desigur, dar și față de natura sălbatică.

Oftez. N-am zis deja toate astea?

— Dacă veți citi informațiile de pe foi, continuă Quint, și sunt sigur că nimeni dintre voi în afară de domnul Chavez nu va face asta, veți vedea că una dintre inițiativele noastre

importante ar fi să promovăm Centrul de Salvare a Faunei Marine din Fortuna Beach ca destinație turistică de top.

Am nevoie de toată voința ca să nu-mi dau ochii peste cap. Ne-a vorbit non-stop despre ideea cu centrul de reabilitare tot anul. Dar cine vrea să-și petreacă vacanța uitându-se la delfini subnutriți, în piscine mici și triste, când poate să meargă să înoate alături de ei în golf?

— Pentru ca oamenii să înțeleagă efectul pe care-l au acțiunile lor asupra mediului, trebuie să vadă direct consecințele acestora și de aceea noi...

Se oprește.

— De aceea *eu* cred că orice plan de ecoturism ar trebui să se concentreze pe educație și voluntariat. Referatul va explica totul în detaliu. Mulțumesc!

Quint se uită la mine. Ochii ni se întâlnesc, iar disprețul reciproc e vizibil.

Dar... asta a fost. S-a terminat. Proiectul ăsta îngrozitor, care m-a secat de energie, s-a încheiat.

Sunt liberă.

— Mulțumesc, domnule Erickson, domnișoară Barnett!

Domnul Chavez răsfoiește referatul lui Quint și bineînțeles că mă întreb dacă acesta a inclus măcar *una* dintre ideile mele. Stațiunea, bicicletele, petrecerile pe plajă?

— Cred că este destul de evident, însă, ca să fim siguri, îmi puteți spune cum a contribuit fiecare la proiect?

— Eu am făcut macheta, zic, și planșa de prezentare și am creat materialele promoționale prietenoase cu mediul. Aș spune că am fost și managerul general al proiectului.

Quint pufnește.

Domnul Chavez ridică o sprânceană.

— Nu ești de acord, domnule Erickson?

— Ba da, zice el, clătinând vehement din cap. A *manageriat*. Atâât de mult management!

Încremenesc. Cuvintele îmi explodează pe limbă. *Trebuia! Nu e ca și cum urma să te oferi tu să faci ceva din toate astea!* Dar, înainte să răbufnesc, domnul Chavez întreabă:

— Și tu ai scris referatul?

— Da, domnule. Și am făcut rost de fotografii.

Profesorul nostru scoate un sunet de parcă i s-ar părea interesantă informația, dar eu strâmb din buze. A făcut rost de fotografii? Îmi pare rău, dar un copil de clasa a doua poate decupa fotografii din *National Geographic* și le poate lipi pe un afiș.

— Grozav! Vă mulțumesc amândurora!

Dăm să mergem spre masa noastră, fiecare pe un culoar diferit, când domnul Chavez mă oprește.

— Prudence? Lăsăm indicatorul în față, da? Nu mi-ar plăcea ca domnul Erickson să fie tras în țeapă când suntem atât de aproape de sfârșitul anului.

Colegii mei râd, iar eu las indicatorul în fața clasei, pe suportul de la tabla albă, încercând să nu mă simt jenată. Cu mâinile libere, iau macheta și o duc la masa mea.

Quint își sprijină bărbia în palmă, acoperindu-și gura, și mă privește în timp ce mă apropii. Sau privește macheta. Aș vrea să-i pot citi gândurile. Aș vrea să văd vinovăție, știind că n-a făcut nimic ca să ajute cu partea asta din proiect. Sau măcar rușine pentru că a întârziat în cea mai importantă zi a anului, lăsându-mă să mă descurc singură.

M-aș bucura chiar să văd stânjeneală, când își dă seama că partea mea de proiect a depășit-o cu mult pe a lui. Sau poate un fel de apreciere pentru că am dus așa-zisul nostru parteneriat în spinare tot anul.

Pun jos macheta și mă așez. Scaunele noastre sunt împinse la capetele mesei, din instinctul de a lăsa între noi o distanță cât mai mare. Coapsa mea dreaptă a avut vânătăi luni întregi de când s-a lovit de piciorul mesei.

Quint își desprinde privirea de pe machetă.

— Credeam c-am hotărât să nu facem tururile cu barca pe Adelai, fiindcă pot tulbura populația de elefanți-de-mare.

Cu atenția îndreptată spre domnul Chavez, care se așază în fața clasei, zic:

— Dacă vrei ca oamenilor să le pese de elefanții-de-mare, trebuie să le arăți elefanți-de-mare. Nu unii pe jumătate morți, hrăniți cu biberonul pe o masă de operație.

Deschide gura și simt că urmează să-mi dea un răspuns tăios. Mă pregătesc să contracarez orice comentariu stupid ar urma să facă. Mă înfurii iar. Vreau să urlu. *Nu puteai fi aici? Măcar. De. Data. Asta?!*

Dar Quint se oprește singur și scutură din cap, așa că-mi reții și eu furia.

Tăcem, cu macheta între noi, unul dintre referatele capsate fiind la un braț distanță, dar refuz să-l iau. Totuși, pot vedea coperta. Măcar a păstrat titlul așa cum ne-am înțeles: „Conservare prin ecoturism în Fortuna Beach", referat de Prudence Barnett și Quint Erickson. Biologie marină. Domnul Chavez. Sub numele nostru se află o fotografie tulburător de tristă a unui animal marin, poate o focă sau un leu-de-mare sau cine știe ce, pentru că niciodată nu-mi dau seama care-i care. E prins într-un fir de undiță, înfășurat ca o mumie, cu niște răni adânci în zona gâtului și pe înotătoare. Ochișorii lui negri privesc aparatul cu cea mai tragică expresie pe care am văzut-o vreodată.

Înghit în sec. Poza are efectul dorit când vine vorba de stârnit emoții, recunosc.

— Văd că ai pus mai întâi numele meu, zic.

Nu știu sigur de ce spun asta. Nu știu sigur de ce zic jumătate dintre lucrurile pe care le spun în preajma lui. Are el ceva care mă împiedică să-mi țin gura. Parc-aș mai avea mereu un glonț pe țeavă și nu mă pot abține să nu trag până golesc magazia.

— Chiar dacă nu-ți vine să crezi, știu să ordonez alfabetic, mormăie el. Până la urmă, am absolvit grădinița.

— Șocant, răspund.

Quint oftează.

Domnul Chavez termină ce are de notat pe clipboard și ne zâmbește tuturor.

— Vă mulțumesc pentru niște prezentări de grup fantastice! Sunt impresionat de eforturile și de creativitatea de anul acesta. O să vă aflați mâine notele. Vă rog, faceți s-ajungă la mine rapoartele finale privind munca de laborator.

Scaunele scârțâie și hârtiile foșnesc, cât timp colegii mei încep să caute prin genți și ghiozdane. Mă uit la Quint, așteptând o reacție.

El mă privește confuz.

Ridic o sprânceană.

El face ochii mari.

— Oh!

Își trage rucsacul mai aproape și se apucă să scotocească prin haosul dinăuntru.

— Am uitat complet de el!

Cât de șocant!

— Ai uitat să-l aduci? zic. Sau ai uitat să-l *faci*?

Se oprește și se strâmbă.

— Ambele?

Își dau ochii peste cap și el ridică mâna, iar jena lui de moment se evaporă deja.

— Nu e cazul s-o spui.

— Ce să spun? fac eu, în timp ce un șuvoi de cuvinte precum *incompetent* și *leneș* și *neajutorat* îmi inundă gândurile.

— Vorbesc cu domnul Chavez, mă asigură el. Îi zic că e greșeala mea și că-i pot trimite raportul pe e-mail diseară...

— Nu te obosi.

Deschid mapa pentru biologie, unde se află raportul final de laborator, chiar deasupra, tastat frumos și cu o diagramă bonus privind toxicologia mediului. Mă aplec peste masă și îl transmit mai departe.

Când mă uit din nou la el, Quint pare... furios?

— Ce-i?

Face semn spre raportul care dispare în teanc.

— N-ai avut încredere în mine să-l fac?

Mă întorc spre el.

— Pe bună dreptate.

— Ce s-a întâmplat cu noțiunea de echipă? Poate, în loc să-l faci tu, ai fi putut să-mi amintești. L-aș fi făcut.

— Nu-i treaba mea să-ți aduc aminte de teme. Sau să ajungi la timp la oră.

— Am fost...

Îl întrerup, ridicând brațele, exasperată.

— Mă rog! Nu contează. Hai să ne bucurăm că în sfârșit s-a încheiat acest *parteneriat*!

Quint scoate un zgomot din gât și, deși cred că e de acord cu mine, tot mă înroșesc de nervi. Am dus în spate echipa tot anul, făcând mult mai mult decât partea mea. Din punctul meu de vedere, sunt cel mai bun lucru care ar fi putut să i se întâmple.

Domnul Chavez ia și ultima lucrare care ajunge în față.

— Știu că mâine e ultima zi de clasa a zecea și abia așteptați vacanța, dar în seara asta e tot școală, prin urmare, iată ce temă aveți!

La unison, toți colegii gem, evident îndurerați, în timp ce el scoate capacul unui marker verde și începe să scrie pe whiteboard.

— Da, știu, știu! Dar gândiți-vă că e posibil să fie ultima

șansă de a împărtăși cu voi înțelepciunea mea superioară.
Acordați-mi un moment sub lumina reflectoarelor, bine?

Scot un pix și încep să copiez tema în caiet.

Quint nu o face.

Când sună de ieșire, e primul care iese pe ușă.

Capitolul 3

Jude răsfoiește leneș manualul de biologie marină.

— N-am nimic contra temelor, în general. Dar teme în penultima zi de școală? E amprenta unui adevărat despot!

— Ah, nu te mai plânge! zice Ari din spatele meniului.

Petrece multă vreme studiindu-l de fiecare dată când venim, deși mereu comandăm aceleași lucruri.

— Măcar aveți vacanță de vară. Profii noștri ne-au dat liste de lectură detaliate și planuri de exerciții, ca să ne „țină ocupați". Iulie e luna mitologiei grecești. Uraaa!

Jude și cu mine ne uităm descumpăniți la ea. Stăm toți trei într-un separeu pe colț din Encanto, locul nostru preferat de pe Main Street. E o capcană turistică, amplasată chiar la bulevardul principal (întrezărești chiar și plaja prin geamurile din față), dar se aglomerează doar în weekenduri, ceea ce-l transformă în locul ideal și tihnit de pierdut vremea după școală. În parte, fiindcă amestecul de mâncare mexicană și portoricană este demențial. Și în parte pentru că proprietarul, Carlos, ne oferă sucuri gratis și câte chipsuri cu salsa putem mânca, fără să se plângă că i-am ocupa prețiosul spațiu al separeului. Să fiu sinceră, cred că-i place să stăm aici, chiar dacă luăm mâncare doar între orele 15 și 18, ca să putem plăti la jumătate de preț aperitivele speciale.

— Ce-i? întreabă Ari, remarcând în sfârșit privirile pe care i le aruncăm eu și Jude.

— Aș prefera oricând să studiez mitologie greacă în loc de plancton, zice Jude, arătând spre o ilustrație din manual.

Ari scoate un sunet de genul habar-n-aveți-cum-stau-lucrurile. Așa-i, habar n-avem. Ne certăm încă de când ne-am cunoscut, acum aproape patru ani, pe tema asta: ce e mai rău, să mergi la prestigiosul liceu Sf. Agnes sau să îți încerci norocul la liceul public din Fortuna Beach? E o situație clasică de iarba e mai verde în curtea vecinului. Jude și cu mine suntem geloși pe materiile obscure și planurile de lecție de care se plânge Ari. Chestii gen „Cum a schimbat istoria comerțul transcontinental cu mirodenii" sau „Influența păgânismului asupra tradițiilor religioase moderne". În schimb, Ari tânjește după normalitatea prezentată în filmele pentru adolescenți, care include prânzuri de proastă calitate la cantină și faptul că nu e obligatoriu să porți uniformă.

Mi se pare corect.

Însă un lucru pe care nu-l poate contesta Ari este că Sf. Agnes are un program muzical mult peste orice ar putea găsi într-o școală publică. Dacă n-ar fi orele lor de teorie muzicală și compoziție, presupun că Ari și-ar fi implorat părinții s-o lase să se transfere.

Jude și cu mine ne întoarcem la lucrările noastre, în timp ce Ari se uită la două femei care împart un desert la o masă din apropiere. Ari are carnețelul în față și expresia caracteristică de încerc-să-găsesc-o-rimă-ca-să-aibă-sens-versurile-cântecului. Îmi imaginez o baladă despre budincă de nucă de cocos și iubire incipientă. Majoritatea cântecelor lui Ari sunt despre iubire incipientă. Sau despre angoasa tulburătoare a iubirii care-s-a-terminat-prost. Niciodată despre ceva la mijloc. Deși cred că asta se poate spune despre aproape orice melodie.

Recitesc tema, gândindu-mă că poate-mi inspiră vreo idee. „250 de cuvinte despre ce fel de adaptare submarină ar fi utilă

în mediul terestru." Nu e greu. Ar fi trebuit s-o termin acum o oră, dar, după câteva nopți petrecute terminând proiectul de ecoturism, mă simt ca și cum creierul mi-a fost trecut printr-o mașină de tocat.

— Asta e! Rechinul-pelerin! strigă Jude, lovind cartea cu degetul.

Imaginea arată un rechin oribil, cu gura enormă deschisă, dezvăluind nu dinți imenși și ascuțiți, ci ceea ce pare a fi scheletul sau cutia toracică sau ceva care-i intră înapoi în corp. Îmi amintește de scena cu Pinocchio înghițit de balenă.

— Înoată prin apă și apucă orice bucățele de mâncare îi ies în cale.

— Și cum ți-ar fi de folos? întreb.

— Pentru eficiență. Trec pe lângă mâncare și o absorb pe loc. N-ar trebui să mestec și nici să fac pauză ca să mănânc.

Se oprește, cu o privire gânditoare.

— De fapt, ar fi un monstru personal demențial.

— Unul dezgustător, zic eu.

Ridică din umeri și notează ceva pe caietul de schițe pe care-l are mereu cu el.

— Tu ești cea obsedată de gestionarea timpului.

Are dreptate. Gem și răsfoiesc a șasea oară manualul, în timp ce Jude ia laptopul pe care-l împărțim. Nu deschide un document nou, ci pur și simplu îmi șterge numele din antet și îl înlocuiește cu al lui, apoi începe să tasteze.

— Poftim, albinuțe truditoare! zice Carlos, sosind cu un coș de chipsuri din tortilla, guacamole și două tipuri de salsa.

Un sos salsa este pe bază de guava dulce, pentru mine și pentru Jude, și celălalt este extrapicant, pseudomasochist și răspunde la întrebarea de-ce-și-ar-face-cineva-așa-ceva?, pentru Ari.

— N-ați terminat încă școala?

— Mâine e ultima zi, spune Jude. Ari a scăpat săptămâna trecută.

— Asta înseamnă c-o să vă văd mai des sau mai rar?

— Mai des, răspunde Ari, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Vom locui aici vara asta, dacă-i în regulă cu tine.

Ari are o pasiune de şcolăriţă pentru Carlos de când am început să venim aici. Ceea ce ar putea părea ciudat, ţinând cont că ei se apropie de 40 de ani, doar că seamănă teribil cu Antonio Banderas tânăr. Unde mai pui că are şi accent portorican şi ştie să gătească. Cine poate învinovăţi o fată pentru că este puţin îndrăgostită?

— Voi trei sunteţi mereu bineveniţi, spune el. Dar încercaţi să nu profitaţi prea mult de politica de reumplere gratuită a paharelor, da?

Îi mulţumim şi el porneşte în pas săltat spre altă masă.

Jude se sprijină de banchetă şi-şi freacă mâinile.

— Gata!

Ridic privirea de la o poză cu un peşte-pescar.

— Ce? Deja?

— Sunt doar 250 de cuvinte. Şi tema asta nici nu se pune. Crede-mă, Pru, e doar metoda despotului de a ne testa loialitatea. Nu analiza prea mult.

Mă încrunt. Ştim amândoi că aşa ceva e imposibil pentru mine.

— Uite una bună! arată Ari, gesticulând cu un chips spre carte.

Un strop de salsa ajunge pe colţul paginii.

— Ups! Scuze!

Şterg pata cu şervetelul.

— Nu vreau să fiu peşte-pescar.

— Tema nu este să spui ce *ai fi*, zice Jude, ci care adaptare ar fi utilă.

— Aí avea o lanternă integrată, spune Ari. Ar fi folositoare.

Murmur gânditoare. Nu-i o idee chiar rea. Aş putea scrie ceva despre a fi o lumină călăuzitoare în vremuri întunecate, puţin cam poetic pentru o lucrare ştiinţifică, dar... mă rog.

— Bine, fie! zic, trăgând laptopul spre mine.

Salvez documentul lui Jude și mă apuc de al meu.

Tocmai am terminat primul paragraf când aud gălăgie în fața restaurantului. Văd o femeie care împinge un cărucior plin de boxe, echipamente electronice, un televizor mic, un teanc de dosare cu trei inele și grămezi de cabluri.

— Ai ajuns! spune Carlos, din spatele barului, suficient de tare încât toată lumea se uită la ea dintr-odată.

Femeia se oprește și clipește în lumina obscură, lăsându-și ochii să se acomodeze după soarele puternic. Carlos se grăbește spre ea și ia căruciorul.

— Iau eu ăsta. Mă gândesc să ne instalăm aici.

— Ah, mersi! zice ea, dându-și la o parte bretonul lung, vopsit roșu măr-glazurat.

În afară de șuvițele care aproape că îi acoperă ochii, părul îi e prins într-un coc neglijent, care-i scoate în evidență blondul natural de la rădăcină. Poartă haine care atrag atenția: cizme de cowboy uzate, blugi negri care-s mai mult găuri decât denim, un top bordo, de catifea, și suficiente bijuterii cât să scufunde o bărcuță. E o ținută la ani-lumină distanță de șlapii și bermudele care populează de obicei Main Street în perioada asta.

E și frumoasă. Uluitor de frumoasă, de fapt. Dar e greu de zis, ținând cont de dermatograful negru și de rujul mov întins. Dacă locuia în zonă, am fi observat-o. Sunt sigură însă că n-am mai văzut-o.

— Ce zici de asta? spune Carlos, ignorând faptul că majoritatea clienților se holbează la ei doi.

— Perfect. Minunat! face femeia, cu o urmă de accent sudist.

Carlos găzduiește adesea seri de muzică live în weekend și acum stau amândoi pe platforma înălțată pe care cântă trupele. Ea inspectează scurt zona, apoi arată spre perete.

— E singura priză?

— Mai e una aici, arată Carlos, dând la o parte un raft pentru debarasare.

— Excelent.

Femeia se întoarce în cerc, inspectând televizoarele fixate prin tot restaurantul, care mai mereu sunt date pe canalele de sport.

— Da, va merge. Ai un loc drăguț.

— Mersi. Ai nevoie de ajutor cu instalarea sau...?

— Nu, mă descurc. Nu-i prima oară când fac asta, îl asigură ea, îndepărtându-l cu o fluturare de mână.

— Bine, bine! spune Carlos, care face un pas în spate. Îți aduc ceva de băut?

— Ăăă...

Se gândește câteva secunde.

— Un Shirley Temple.

Carlos râde.

— Sigur.

Se întoarce la bar, iar femeia începe să mute mese și să instaleze echipamentul adus. După câteva minute, ia teancul de dosare și se apropie de masa *noastră*.

— Ah, dar nu sunteți voi niște tineri-model din Fortuna Beach? zice ea, privindu-ne manualele și laptopurile.

— Ce se petrece? întreabă Ari, făcând semn spre lucrurile aduse de femeie.

— Seară săptămânală de karaoke! spune ea. De fapt, e prima, dar sperăm să devină săptămânală.

Karaoke? Sunt copleșită de imagini cu bătrâni care gânguresc și doamne de vârstă mijlocie care țipă și bețivi care nu pot duce la capăt o melodie și... nu! S-a zis cu sesiunile noastre de studiu liniștite. Bine că-i aproape gata școala!

— Sunt Trish Roxby și voi fi gazda voastră, continuă ea.

Remarcându-ne expresiile deloc entuziasmate, arată cu degetul mare spre bar.

— N-ați văzut afișele? Carlos mi-a zis că face reclamă de câteva săptămâni.

Mă uit spre bar. Durează un minut, dar apoi observ. Pe tabla de la intrare, deasupra specialităților zilei, cineva a mâzgălit cu un scris de mână neîngrijit: VENIȚI LA KARAOKE SĂPTĂMÂNAL. ÎN FIECARE MARȚI DE LA 18:00. ÎNCEPEM ÎN IUNIE.

— Deci veniți diseară? întreabă Trish.

— Nu, răspundem la unison eu și Jude.

Ari își mușcă buza de jos, cu ochii la dosar.

Trish râde.

— Nu e atât de înfricoșător cum sună. Promit că poate fi foarte amuzant. În plus, fetelor le place să li se facă serenade.

Dându-și seama că vorbește *cu el*, Jude începe să se foiască.

— Ăăă, nu, ea e sora mea geamănă.

Arată din cap spre mine, apoi spre el și spre Ari.

— Și noi nu...

— Serios? Sora geamănă? zice Trish, ignorând ce nu sunt el și Ari.

Își mută privirea de la mine la Jude, apoi încuviințează încet.

— Aha, îmi dau seama acum.

Minte. Nimeni nu crede vreodată că Jude și cu mine suntem rude, cu atât mai puțin gemeni. Nu semănăm deloc. El are 1,86 și e slab, ca tata. Eu am aproape 1,70 și sunt voluptuoasă, ca mama. (Bunica glumește că i-am luat toată „grăsimea de bebeluș" lui Jude când eram în pântec și am ținut-o pentru mine. Nu mi s-a părut niciodată amuzantă gluma, când eram copii, iar lucrurile nu s-au schimbat odată cu vârsta. Introduceți un emoji care-și dă ochii peste cap.)

Jude este blond și foarte palid. Vampiric de palid. Pielea lui se arde după 30 de secunde de expunere la soare și traiul în California de Sud nu-i deloc ideal pentru el. Eu, pe de altă parte, sunt brunetă și voi avea un bronz pe jumătate decent până la finalul lui iunie. Jude are pomeți bine conturați. Eu am gropițe. Jude are niște buze pline, care-l fac să semene cu un model de la Abercrombie, deși *urăște* să-i zic asta. Cât despre mine? Ei bine, măcar am ruj.

Trish își drege glasul, jenată.

— Deci ați făcut vreodată karaoke?

— Nu, răspunde Ari. Deși am vrut.

Jude și cu mine schimbăm o privire, deoarece chiar am mai fost la karaoke. De multe ori. Părinții ne luau la un gastro pub care ținea sesiuni de karaoke pentru familii în prima duminică a fiecărei luni. Cântam cu patos toate melodiile celor de la Beatles, una după alta, iar tata își încheia mereu „setul", cum îi zicea el, cu „Dear Prudence", apoi ne strângea pe toți pentru „Hey Jude". La final, tot restaurantul fredona refrenul – *Naaaa-na-na... nananana!* Chiar și Penny ni se alătura, chiar dacă avea doi sau trei ani și, probabil, nu înțelegea ce se petrece. Într-un fel, era magic.

O mică parte nostalgică din mine se luminează când își aduce aminte de versiunea ușor falsă a tatei pentru „Penny Lane" sau de încercările exagerate ale mamei cu „Hey Bulldog".

Dar apoi a fost o dată, când probabil n-aveam mai mult de zece sau unsprezece ani, când un bețiv din public a strigat: „Poate puștoaica ar trebui să cânte mai puțin și să facă mai multe abdomene!"

Cu toții știam despre cine era vorba. Și, ce-i drept, magia s-a cam dus după treaba asta.

Dacă mă gândesc bine, e posibil ca atunci să fi apărut teama mea de a vorbi în public și groaza aceea că toată lumea se va uita la mine, mă va critica și va aștepta să mă fac de râs.

— Păi, vă gândiți voi, copii, la asta, zice Trish, care ne lasă un dosar lângă chipsuri.

Scoate un pix și niște bucăți de hârtie dintr-un buzunar și le lasă și pe acelea alături.

— Dacă găsiți o melodie pe care ați vrea s-o cântați, notați-o aici și îmi dați apoi biletul, da? Iar dacă nu-i în dosar, îmi spuneți. Uneori o pot găsi online.

Ne face cu ochiul și se duce la masa următoare.

Ne uităm câteva secunde la dosar ca la un șarpe veninos.

— Mda, mormăie Jude și începe să-și arunce lucrurile în rucsac. Asta n-o să se întâmple.

Sunt total de acord. N-aș cânta în fața unor străini nici plătită. Sau nestrăini, că veni vorba. Fortuna Beach nu-i un oraș mare și e imposibil să mergi undeva fără să dai peste cineva cunoscut. Chiar și acum, privind în jur, îi văd la o măsuță pe coafeza mamei și pe un vânzător de la aprozarul din colț.

Totuși, Ari se uită în continuare la dosar, cu ochii scânteind de dorință.

Am auzit-o cântând. Nu-i rea. Cel puțin știu că poate cânta corect. În plus, își dorește să fie compozitoare. Visează să devină compozitoare din copilărie. Și știm cu toții că, pentru a avea un anumit succes, vor exista momente în care probabil va fi nevoită să cânte.

— Ar trebui să încerci, îi zic, împingând dosarul spre ea.

— Nu știu ce să zic. Ce să cânt?

— Orice melodie din ultima sută de ani? sugerează Jude.

Ea îi aruncă o privire, chiar dacă e limpede că i-a făcut plăcere comentariul lui. Ari adoră muzica. Orice muzică. Este o Wikipedia ambulantă, de la jazzul din anii 1930 la punkul anilor 1980 și la indie modern. De fapt, probabil că nu ne-am fi întâlnit dacă n-ar fi fost obsesia asta. Părinții mei au un magazin de viniluri la o stradă distanță de Main Street, numit Ventures Vinyl, după o trupă îndrăgită de surf-rock din anii

1960. Ari a început să cumpere de-acolo când era în gimnaziu. Alocația de la părinții ei este mai mare decât ce am primit eu vreodată și în fiecare lună venea cu banii economisiți și-și lua câte discuri își permitea.

Părinții mei o adoră pe Ari. Glumesc că e al șaselea copil al lor. Le place să spună că i-a menținut pe linia de plutire de una singură, în ultimii ani, ceea ce ar fi fermecător dacă n-ar fi foarte aproape de adevăr.

— Am putea face un duet? sugerează Ari, privindu-mă plină de speranță.

Înghit un *nu* instinctiv și lipsit de empatie și fac semn spre manual.

— Scuze. Încă încerc să termin tema asta.

Ari se încruntă.

— Jude a terminat-o pe a lui în zece minute. Haide! Poate o melodie de la Beatles?

Nu sunt sigură dacă sugerează asta pentru că știe cât îmi place trupa sau pentru că e unica de la care știu aproape toate versurile. Crescând în jurul magazinului, urechile mele și ale fraților mei au fost inundate de o muzică extrem de variată de-a lungul anilor, însă în ochii părinților mei nimeni nu se va compara vreodată cu Beatles. Și-au botezat fiecare dintre cei cinci copii după o melodie a trupei: „Hey Jude", „Dear Prudence", „Lucy in the Sky with Diamonds", „Penny Lane" și „Eleanor Rigby".

Dându-mi seama că Ari încă așteaptă un răspuns, oftez.

— Poate. Nu știu. Trebuie să termin asta.

Ea continuă să răsfoiască dosarul, iar eu încerc să mă concentrez la temă.

— Un Shirley Temple chiar sună bine, zice Jude. Mai vrea cineva?

— E cam de fete, nu crezi? îl tachinez.

Ridică din umeri și alunecă afară din separeu.

— Sunt foarte încrezător în masculinitatea mea.

— Vreau eu cireașa ta! strigă Ari după el.

— Hei, te dai la fratele meu!

Jude se oprește, se uită la mine, apoi la Ari. Roșește furibund.

Noi izbucnim în râs. Jude clatină din cap și se îndreaptă spre bar. Cu mâinile pâlnie la gură, strig:

— Da, adu-ne și nouă!

Face din mână fără să mă privească. Așa știu că m-a auzit.

Nu avem voie să trecem de balustrada invizibilă care separă zona celor-de-cel-puțin-21-de-ani de restul restaurantului, așa că Jude se oprește și îi strigă barmanului comanda.

Am mai avansat cu un paragraf când se întoarce Jude cu trei pahare înalte pline cu suc roz, cu bule, și cireșe extra în fiecare. Fără să întrebe, Ari ia o linguriță, le pescuiește pe cele din paharele noastre și le aruncă în al ei.

— Bună tuturor și bun-venit la prima noastră seară săptămânală de karaoke! vorbește Carlos într-un microfon adus de Trish. Sunt Carlos, managerul. Apreciez că veniți la noi și sper să vă distrați. Nu fiți timizi! Suntem cu toții prieteni aici, așa că haideți pe scenă și dați tot ce aveți mai bun! Acestea fiind spuse, mă bucur să v-o pot prezenta pe gazda noastră, Trish Roxby.

Se aud niște aplauze slabe când Trish ia microfonul și Carlos pornește spre bucătărie.

— Stai, stai, n-ai de gând să cânți? strigă Trish.

Carlos se întoarce, cu ochii măriți de groază. Chicotește ușor.

— Poate săptămâna viitoare.

— Te țin minte!

— Am zis *poate*.

Trish zâmbește larg spre clienți.

— Bună! Mă bucur mult să fiu aici, în seara asta. Știu că nimănui nu-i place să fie primul, așa că voi porni eu

petrecerea. Vă rog să aduceți hârtiuțele și să-mi spuneți ce vreți *voi* să cântați, altfel veți fi nevoiți să mă ascultați pe mine în următoarele trei ore.

Apasă pe niște butoane ale aparatului ei și un acord de chitară răsună din boxe – „I Love Rock and Roll" de la Joan Jett.

Încerc să nu mă plâng, dar... hai să fim serioși! Cum să mă concentrez la temă cu *asta* cântând pe fundal? Suntem într-un restaurant, nu la un concert rock.

— Deci, ăăă, nu mă așteptam la așa ceva, zice Jude.

— Știu, spune Ari, încuviințând, mulțumită. E chiar bună.

— Nu la asta mă refeream, zice Jude, dându-mi un ghiont. Uite, Pru! E *Quint*!

Capitolul 4

Ridic brusc capul. Pentru o clipă, sunt convinsă că Jude îmi face o farsă. Dar nu, uite-l! Quint Erickson, frecând menta chiar lângă semnul cu GĂSIȚI-VĂ UN LOC de pe ușă. E cu o fată pe care nu o recunosc, asiatică, minionă, cu părul prins în două cocuri neglijente după urechi. Poartă blugi scurți și un tricou decolorat cu Bigfoot și cu textul CAMPION MONDIAL LA DE-A V-AȚI ASCUNSELEA scris dedesubt.

Spre deosebire de Quint, care o privește pe Trish cântând de mama focului, fata e captivată de telefon.

— Uau! zice Ari, aplecându-se peste masă și vorbind încet, chiar dacă nu ne-ar putea auzi nimeni peste solicitarea guturală a lui Trish Roxby să mai pună cineva o monedă-n tonomat. Ăla-i Quint? *Acel* Quint?

Mă încrunt.

— Cum adică *acel* Quint?

— Ce? Doar despre el ai vorbit anul ăsta!

Îmi scapă un hohot aspru și lipsit de umor.

— Nu-i adevărat!

— Ba da! spune Jude. Nu știu care dintre noi e mai încântat că începe vara. Tu, fiindcă n-o să mai ai de-a face cu el, sau eu, pentru că nu va trebui să te mai ascult cum te plângi de el.

— E mai drăguț decât credeam, zice Ari.

— O, da, e un armăsar! zice Jude. Toată lumea îl iubește pe Quint.

— Doar fiindcă flerul lui pentru ridicol prinde la prostime, adică la cea mai joasă clasă socială din societate.

Jude pufnește.

— În plus, continui, coborându-mi vocea, nu e atât de atrăgător. Sprâncenele alea.

— Ce ai împotriva sprâncenelor lui? întreabă Ari, privindu-mă de parcă ar trebui să-mi fie rușine pentru că am sugerat așa ceva.

— Te rog! Sunt imense. În plus, capul lui are o formă ciudată. Parcă e... pătrat.

— Ești puțin cam pârtinitoare, nu-i așa? mă tachinează Ari, aruncându-mi o privire cu subînțeles, incredibil de iritantă.

— Ziceam și eu, atâta tot.

Nu am de gând să cedez. Da, e adevărat. Quint nu este neatrăgător. Știu asta. Oricine are ochi știe asta. Dar trăsăturile îi sunt complet lipsite de eleganță. Are ochi căprui banali, obișnuiți, greu de descris, și, chiar dacă sunt sigură că trebuie să aibă gene, nu mi-au atras niciodată atenția. Și cu părul lui scurt, ondulat, cu bronzul perpetuu și zâmbetul ăla idiot, arată ca oricare alt băiat iubitor de plăci de surf din oraș. Adică... deloc memorabil.

Îmi așez iar degetele pe tastatură, refuzând să-i permit lui Quint sau serii de karaoke să-mi afecteze concentrarea. E ultima temă din clasa a zecea. Pot s-o fac.

— Hei, Quint! strigă Jude, cu mâna în aer în semn de salut.

Îmi pică fața.

— Trădătorule!

Jude se întoarce spre mine.

— Scuze, surioară! S-a uitat în ochii mei și am intrat în panică.

Inspir lent pe nări și îndrăznesc să privesc spre intrarea în restaurant. Quint și prietena lui se apropie de noi. Ca de obicei, el zâmbește. E ca un cățeluș incapabil să-și dea seama că

e înconjurat de iubitori de pisici. Presupune, pur și simplu, că toată lumea e fericită să-l vadă tot timpul.

— Jude, ce mai faci? zice Quint.

Atenția i se îndreaptă spre mine și, după ce-mi observă manualul și laptopul, zâmbetul îi devine mai aspru.

— Prudence. Muncești din greu, ca de obicei.

— Munca de calitate n-apare când pocnești din degete, zic.

Quint pocnește din degete.

— Să știi că eu chiar asta credeam, dar după un an de lucru cu tine încep să mă îndoiesc.

Mijesc ochii.

— Cu siguranță a fost plăcut să dau peste tine.

Sarcasmul meu e atât de lipsit de subtilitate, încât mai că mă înec cu veninul din propriul glas. Mă uit iar la ecran. Îmi ia o secundă să-mi amintesc care era tema.

— Quint, zice Jude, ea e prietena noastră, Araceli. Araceli, Quint.

— Salut! spune Quint.

Privesc printre gene cum își lovesc pumnii. Când îl inițiază Quint, pare cel mai natural gest de salut din lume, chiar dacă nu cred c-am văzut-o pe Ari lovindu-și pumnul de al altcuiva înainte.

— Îmi pare bine, Araceli! Ce nume mișto! Nu ești la școala noastră, nu?

— Nu. La Sf. Agnes. Și poți să-mi spui simplu Ari.

Mă strâmb, dar continui să-mi țin capul plecat, așa că nu mă vede nimeni.

— Ah, ea este Morgan. Merge la colegiul comunitar din Turtle Cove.

Quint face semn spre fată, care a rămas câțiva pași în spate și privește scena cu ceva asemănător consternării. Când Quint îi rostește numele, atenția ei se îndreaptă imediat spre noi și ne zâmbește forțat, stingherită.

— Mă bucur să vă cunosc! zice, politicoasă, dar pe un ton rece.

Urmează o serie de *hei* și *bună*, dar atenția lui Morgan s-a întors deja spre scenă, unde cineva cântă o melodie country, fredonând despre bere rece și pui fript.

— Morgan spune că mâncarea de-aici e grozavă, spune Quint. Vrea să încerc... cum se numeau? Ton... Tol...

O privește întrebător.

— Tostones, spune ea, cu ochii din nou în telefon.

Pare furioasă și lovește ecranul cu degetele mari, iar eu îmi imaginez un război al mesajelor destul de urât desfășurându-se între ea și un iubit.

— Sunt foarte bune, confirmă Jude.

Quint face semn spre scena de karaoke.

— Nu mă așteptam să fie și distracție gratis la cină.

— Nici noi, mormăi eu.

— E o chestie nouă pe care o încearcă proprietarul.

Ari împinge dosarul spre marginea mesei.

— Crezi că vei cânta?

Quint râde, într-un fel aproape autocritic.

— Nu. Mi-e milă de sărmanii oameni de pe faleză. N-aș vrea să sperii turiștii chiar la începutul sezonului.

— Toți cred că s-ar descurca teribil, dar foarte puțini sunt cei care cântă chiar atât de rău, zice Ari.

Quint lasă capul într-o parte și privirea îi fuge de la Ari la mine.

— Scuze. Ești prietenă cu *ea*?

— Poftim?! răbufnesc. Ce vrea să însemne asta?

Ridică din umeri.

— Sunt atât de obișnuit să mă critici, încât e ciudat când cineva îmi acordă prezumția de nevinovăție.

— Uite! urlă Jude. E Carlos! La timp să prevenim un moment dureros de stânjenitor.

Carlos trece pe lângă noi cu o tavă de pahare goale.

— Verific ce mai face masa mea favorită. Vă alăturați? Vă aduc ceva de băut?

— Păi..., începe Quint, care o privește brusc pe Morgan. Da, sigur, ceva de băut sună bine. Ce-s astea? întreabă apoi, făcând semn spre băuturile noastre roșii identice.

— Shirley Temple, zice Ari.

Quint pare derutat.

— E o actriță, nu?

Ari se animă.

— N-ai băut niciodată? Da, a fost o actriță, o vedetă-copil. Dar băutura... Ar trebui să o încerci! E bucurie la pahar.

— Adică o combinație între diabet și o lipsă gravă de demnitate, mormăie Morgan, încă adâncită în războiul mesajelor.

Quint îi aruncă o privire aproape amuzată, însoțită de ceva ce aduce a milă. Mă enervează că o recunosc. Așa s-a uitat la mine aproape în fiecare zi, de când a început anul școlar.

— Tocmai mi-am dat seama ce bine te-ai înțelege cu Prudence, spune el.

Morgan ridică privirea, confuză, și știu că se întreabă cine-i *Prudence*, dar în loc să o facă, zice:

— De ce a sunat a insultă?

Quint clatină din cap.

— Poveste lungă.

Face semn din cap spre Carlos.

— Luăm două băuturi Shirley Temple.

— Nu. Pas! zice Morgan. Eu vreau o cafea cu gheață și lapte de cocos.

— Sigur, spune Carlos. Stați cu clienții mei obișnuiți?

Quint studiază separeul nostru. Este mare. Ar încăpea în el opt oameni, lejer. Sigur mai au loc și ei doi.

Dar ochii i se opresc la mine și la privirea disprețuitoare, de gheață, pe care i-o arunc, și prinde ideea, în mod miraculos.

— Nu, de fapt avem de gând să...

Se întoarce. Restaurantul se umple repede, dar există o masă pentru doi chiar lângă scenă, care tocmai a fost abandonată, cu un coș de chipsuri pe jumătate golit și niște șervețele mototolite lăsate în urmă.

— Masa aia e liberă?

— Sigur. O debarasăm pentru voi.

Carlos face semn spre dosar.

— Nu fiți timizi, copii! Avem nevoie de mai mulți oameni care să cânte. Pe tine te am în vizor, Pru!

Quint scoate un sunet din gât, ceva între un pufăit de neîncredere și un hohot de râs, care mă neliniștește.

— Amuzant, spune el, în timp ce Carlos se îndreaptă spre bar.

— Ce-i amuzant? întreb.

— Ideea că ai cânta karaoke.

— Pot cânta, zic, defensiv, înainte să mă simt obligată să adaug: Relativ.

— Sunt convins că poți, spune Quint, zâmbind, pentru că există vreun moment în care nu zâmbește? Doar că mi-e greu să mi te imaginez suficient de destinsă încât s-o faci. *Relaxează-te!*

Relaxează-te!

Nu știe – sau poate că știe –, dar tocmai a atins un punct foarte sensibil. Poate e apanajul perfecționismului. Poate e faptul că respect regulile, sunt ambițioasă și genul de persoană care ar prefera să găzduiască un grup de studiu în loc să meargă la o petrecere unde berea se bea dintr-un butoi. Poate e faptul că părinții mei mi-au dat nefericitul nume de *Prudence**.

Nu-mi place să mi se spună să mă relaxez.

---

* *Prudență* (în limba engleză în original) (n. red.).

Pot s-o fac. Pot să mă distrez. Quint Erickson nu mă cunoaște.

Jude mă cunoaște însă prea bine. Mă privește cu o expresie întunecată de îngrijorare. Apoi se întoarce spre Quint și spune, poate prea tare:

— De fapt, când eram copii, Pru și cu mine mergeam mereu la karaoke. Cândva cânta superb „Yellow Submarine".

— Serios? zice Quint, surprins.

Se uită la Jude, dar privirea îi alunecă spre mine și-mi dau seama că n-are nicio idee cât de tare îmi fierbe sângele acum.

— Aș plăti să văd asta.

— Cât? îl întreb, aproape scuipând cuvântul.

Se oprește, parcă nesigur dacă glumesc sau nu.

Apare o chelneriță și face semn spre măsuța acum debarasată, cu două pahare de apă cu gheață.

— Masa voastră e gata.

— Mersi! spune Quint.

Pare ușurat să poată scăpa de conversație. Eu sunt în extaz.

— Mă bucur că te-am văzut, Jude. Mi-a părut bine... Ari, nu?

Se uită iar la mine.

— Presupun că ne vedem la ore.

— Nu uita! zic eu, lovind manualul cu palma. 250 de cuvinte despre adaptarea ta acvatică preferată.

— Așa-i! Mersi că mi-ai amintit. A fost atât de greu?

— Pur și simplu pare atât de inutil, zic eu, pe un ton mieros, pentru că oricum știm c-o s-o scrii cu cinci minute înainte de oră. Asta dacă o scrii.

Zâmbetul rămâne la locul lui, dar văd că începe să pălească.

— E mereu o plăcere să vorbesc cu tine, Prudence.

Mă salută cu un deget, apoi el și Morgan se îndreaptă spre masa lor.

— Câh! gem eu. Știi că va uita. Și ce-i mai rău e că domnul Chavez îi va ierta, ca de fiecare dată. Este...

— Revoltători zic Ari și Jude la unison.

Pufnesc.

— Da, este.

Scot laptopul din starea de repaus. Îmi ia un minut să-mi amintesc despre ce scriam.

— Nu mă ucide, spune Ari, dar nu pare un tip atât de rău.

— Așa-i! intervine Jude. E un partener de laborator îngrozitor, dar tot e un tip OK.

— *Îngrozitor* ar fi subestimarea anului. Sincer, nu știu ce am făcut să merit o asemenea pedeapsă karmică.

— Ah!

Ochii lui Ari se luminează.

— Asta-mi dă o idee!

Trage dosarul spre ea și începe să răsfoiască.

Jude și cu mine ne uităm unul la altul, dar nu întreb ce melodie caută. Fratele meu își ia băutura și o termină dintr-o înghițitură.

— Trebuie să plec. Mă văd cu băieții la șapte, să începem să ne planuim următoarea misiune.

Se încruntă când o privește pe Ari.

— Chiar crezi c-o să cânți? Fiindcă pot rămâne, dacă ai nevoie de susținere.

Ea flutură din mână.

— Voi fi bine. Du-te să-ți explorezi temnițele infestate de goblini sau ce-or fi alea!

— De fapt, sunt infestate de kobolzi, spune Jude și iese din separeu. Și am niște idei grozave de capcane pentru misiunea asta. În plus, va fi și un dragon.

— Niciodată nu-s suficienți, zice Ari, cercetând dosarul.

Mă gândesc dacă să întreb ce e un kobold, dar nu cred că am suficient spațiu mintal pentru una dintre explicațiile exagerat de entuziasmate ale lui Jude, așa că doar zâmbesc.

— Nu se numește degeaba Dungeons & Dragons.

— O au! strigă Ari, rotind dosarul și indicând o melodie. Știu că o știi!

Mă aștept să fi ales ceva de la Beatles, dar în schimb arată spre titlul unui cântec din cariera solo a lui John Lennon: „Instant Karma! (We All Shine On)".

— Ah, e bună melodia! zice Jude, aplecându-se peste masă. Ar merge, Pru.

— Nu cânt.

Ari și Jude ridică din sprâncene spre mine.

— Poftim?

Ari ridică din umeri și trage dosarul spre ea.

— Credeam că poate vrei să-i dovedești lui Quint că greșește.

Ridic un deget, furioasă.

— N-am nimic de dovedit!

— Firește că nu, spune Jude, aruncându-și rucsacul pe umăr. Dar nu-i nimic rău să le arăți oamenilor că poți mai mult decât să iei 10 pe linie. Că știi – face un pas în spate, poate îngrijorat că îl voi plesni, și șoptește – să te distrezi.

Mă uit urât la el.

— Știu să mă distrez.

— *Eu* știu asta, spune Jude. Dar chiar și tu trebuie să recunoști că e un secret bine păzit. Așa că distrează-te!

Capitolul 5

Jude pleacă și eu încerc să mă concentrez la scris. Mai am doar câteva fraze și termin, dar merge tare încet. Cuvintele fratelui meu îmi răsună în cap și, spre disperarea mea, la fel și ale lui Quint. *Relaxează-te! Distrează-te!*

O simt pe Ari aruncându-mi când și când câte o privire nesigură. E cea mai empatică persoană pe care o cunosc și-și dă mereu seama când cineva e supărat. Dar mai știe și că voi vorbi când sunt pregătită și că n-are sens să mă împingă de la spate. Așa că lucrăm în tăcere: eu termin tema și ea notează cuvinte în carnețel. De fapt, *tăcere* este un termen relativ, ținând cont de diversele niveluri de abilități melodice care ne asaltează urechile. Unii sunt foarte buni. Un tip cântă cel mai nou single al lui Bruno Mars, apoi una dintre femeile de la masa de lângă a noastră o imită pe Cher într-un mod sublim. Dar alții sunt mult mai slabi, așa că ne alegem atât cu mormăieli și stângăcii, cât și cu priviri fixe și jenate îndreptate spre ecranul pe care-s proiectate versurile.

Am o teorie despre karaoke, pe care am dezvoltat-o în perioada când mergeam în familie. Nimeni din public nu se așteaptă să urce pe scenă următoarea Beyoncé, dar dacă tot urci pe scenă trebuie să încerci măcar să fii distractiv. Dacă ai o voce minunată, e perfect. Folosește-o! Dar, dacă nu ai, atunci compensează cumva. Dansează. Zâmbește. Fă contact vizual cu publicul! Arată ca și cum te-ai distra, chiar dacă ești îngrozit, și asta va ajuta momentul mai mult decât îți închipui.

— Gata! zic, închizând laptopul. Ultima temă din anul școlar e gata!

Iau o înghițitură de Shirley Temple; am cam neglijat băutura. E diluată, dar deliciul însiropat, cu gust de cireșe, mi se pare o recompensă binemeritată.

Nu prea i-am dat atenție lui Ari, dar îmi dau seama că i-au venit niște idei. Vreau s-o întreb dacă lucrează la ceva nou sau perfecționează ceva mai vechi, când îi aud numele.

— Urmează Araceli Escalante!

Ridicăm amândouă privirea, uimite. Trish Roxby ne privește, ținând microfonul.

— Cu un asemenea nume, cred că pe scenă va urca următorul nostru superstar. Haide, Araceli!

Ari îmi aruncă o privire agitată.

— Când ți-ai propus numele? o întreb.

— Când lucrai, răspunde ea. Pe scenă cu mine!

Alunecă afară din separeu și se apropie de mica scenă, cu mișcări țepene și robotice. Nici măcar n-a luat microfonul și deja mă îngrozesc pentru ea. Acum îmi doresc să-i fi împărtășit teoria mea despre karaoke.

Majoritatea cântăreților au ales să stea în picioare, deși există un scăunel lângă monitor, pentru cei care preferă să stea jos. Ari îl ia și-l împinge mai aproape de stativul microfonului. Cred că greșește, pentru că din picioare ai mai multă energie și te poți mișca mai mult, dar știu că acum își dorește numai să treacă peste moment fără să-i cedeze genunchii.

Cântecul ei apare pe ecranul atașat de peretele din spate: „A Kiss to Build a Dream On" de Louis Armstrong. Nu știu melodia, deși asta nu spune mai nimic.

Când Ari închide ochii, pornesc niște acorduri jazzy de pian. Cu pleoapele în continuare coborâte, începe să cânte. Are o voce dulce, aproape fragilă, iar cântecul o reprezintă pe ea în totalitate. E romantic. Visător. Plin de speranță. Simt emoțiile

lui Ari ieșind la suprafață în timp ce cântă și e limpede că iubește piesa. Afectată de versuri și de melodie, își ține sentimentele într-o bulă, precar de aproape să plesnească.

E minunat să o ascult și sunt mândră de ea pentru c-a avut curajul să urce pe scenă și să cânte nu pentru a obține o reacție de la public, ci cu inima.

Nu știu de ce, însă ochii mi se îndreaptă spre Quint. S-a întors cu spatele la mine și o privește pe Ari, în timp ce amica lui încă stă cu ochii în telefon. Remarc că părul îi este ciufulit la spate, de parcă nu s-ar fi obosit să-l pieptene azi.

Apoi Quint întoarce capul. Are o expresie acră. Pentru o clipă, cred că se va răsuci spre mine, ca și cum mi-ar fi simțit privirea și ar fi știut că-l *judec*. Dar, nu, stă cu ochii fixați pe separeul alăturat de al nostru. Îmi înclin puțin capul și văd doi tipi, care par să fie studenți. Unul dă pe gât ultima gură de bere. Celălalt își duce mâinile la gură și strigă:

— Termină cu căcatul ăsta plicticos de jazz!

Îmi pică fața. *Pardon?*

Prietenul lui râde și cel cu berea ridică paharul gol.

— Hai aici, să te sărut eu, ca să ai la ce visa!

— Poate atunci putem asculta niște muzică! adaugă celălalt.

Nu se poate. *O hărțuiesc*. Care-i problema lor?

Mă întorc spre Ari. Cântă mai departe, dar a deschis ochii și vocea a început să-i tremure. S-a înroșit rău.

Mă gândesc cât de mult înseamnă pentru ea acest moment și strâng pumnul sub masă, înfuriată din cauza felului în care l-au stricat ticăloșii ăștia.

Mă uit din nou la expresiile arogante ale băieților. Mi-l imaginez pe unul dintre ei înecându-se cu un chips de tortilla. Pe celălalt, vărsându-și salsa pe cămașa Tommy Bahama. Sincer, universule, dacă ai...

Ceva mic zboară spre separeu, lovindu-l în ochi pe primul tip. Acesta icnește și se lovește cu palma peste față.

— Ce naiba? urlă.

Se întinde după un șervețel, dar nu-și dă seama că are halba deasupra. Trage. Halba se înclină și cade, vărsând berea peste marginea mesei, în poalele celor doi. Urmează un potop de înjurături, în timp ce încearcă să se îndepărteze de balta care le crește pe și sub scaune.

Ari scoate un hohot de râs. Melodia continuă, dar ea s-a oprit din cântat. Nu mai e îngrozită, ci recunoscătoare și, pentru o clipă, cred că eu am fost responsabilă. *Am făcut cumva...?*

Dar apoi Ari se uită la Quint și văd umerii acestuia tremurând de un râs reținut. Învârte o linguriță în pahar, iar gheața se ciocnește de margini.

Băieții din separeul de alături privesc încă în jur, frecându-și pantalonii uzi cu șervețelele deja ude și ele. Unul găsește proiectilul. E o cireașă.

Carlos se grăbește spre ei, prefăcându-se proprietarul de restaurant preocupat, deși are o răceală pe chip care mă face să cred că probabil le-a auzit remarcile anterioare. Le oferă o scuză rostită cu jumătate de glas și trântește un teanc de șervețele pe masă.

Nu se oferă să înlocuiască berea vărsată.

Ari încheie cântecul și se grăbește să plece, de parcă scena ar fi luat foc, și se trântește înapoi în separeu, oftând ușurată.

— Chiar a fost groaznic?

— Nu, bineînțeles că nu! spun și vorbesc serios. Ai fost minunată! Ignoră-i pe bufonii ăia!

Se apropie de mine în separeu.

— L-ai văzut pe Quint aruncând cireașa?

Încuviințez. Nu vreau s-o fac, dar n-am de ales și zic:

— A fost destul de tare.

Își dau ochii peste cap, dramatic.

— Cred că e posibil să aibă și calități. Dar, crede-mă, sunt puține și se văd rar.

Rămânem să mai ascultăm câteva melodii. Multă muzică contemporană pe care știu c-am auzit-o, însă n-aș putea spune cine o cântă. Ariana Grande? Taylor Swift? Apoi cineva se ridică și cântă un hit de la Queen, așa că măcar pe ei îi recunosc.

— Iar acum, pentru plăcerea voastră auditivă, începe Trish, verificând ceva la mașina de karaoke, vă rog să o întâmpinați pe scenă pe... Prudence!

Ari și cu mine ne întoarcem spre ea, dar eu mă răsucesc la fel de repede spre Ari.

— Tu mi-ai pus numele pe listă?

— Nu! zice ea vehement, ridicând mâinile. N-aș face asta fără voia ta, jur!

Mârâi, însă nu la Ari. O cred. N-ar face-o.

Să mai fie vreo Prudence în bar? Care-s șansele? N-am cunoscut încă o altă persoană cu numele meu și nimeni nu pare să urce pe scenă.

— Cred c-a pus Jude biletul, înainte să plece, zic.

— Nu trebuie să cânți, spune Ari. Zi-i că te-ai răzgândit. Sau că ți-a pus cineva numele pe listă fără să știi.

Privirea mi se întoarce spre Quint. Se uită peste umăr, surprins. Curios.

Pulsul începe să mi-o ia la galop. Ari are dreptate. Nu trebuie să urc pe scenă. Nu eu mi-am trecut numele. N-am fost de acord cu așa ceva.

Mi s-au umezit palmele. Nici măcar n-am ieșit din separeu și deja mi se pare că oamenii sunt cu ochii pe mine. Că așteaptă. Că mă judecă. Probabil că totul se întâmplă doar în mintea mea, dar asta nu îmi împiedică nodul din gât să devină tot mai dureros.

— Prudence? întreabă Trish, privind publicul. Ești aici?

— Vrei să-i zic eu că te-ai răzgândit? întreabă Ari.

Clatin din cap.

— Nu, e în regulă. E doar un cântec. Mă descurc.

Expir scurt și ies din separeu.

— Stai!

Mă uit la Ari. Se apleacă și îmi atinge colțul gurii cu degetul mare.

— Aveai rujul întins, îmi spune și se așază înapoi. Mai bine acum, mă încurajează cu un gest din cap. Arăți grozav.

— Mersi, Ari!

Îmi dreg glasul și mă apropii de scenă, evitând în mod intenționat să mă uit în ochii ticăloșilor din separeu. Sau în cei ai lui Quint. Îmi repet că nu sunt agitată. Că nu sunt realmente îngrozită.

Sunt doar patru minute din viața ta. Poți s-o faci!

Dar, Jude, te rog să fi ales un cântec bun...

Trish pune stativul în fața mea și privesc monitorul, care afișează melodia. *Pfiu!* OK. Nu e rău. Jude a acceptat sugestia lui Ari și m-a înscris cu melodia lui John Lennon, una pe care-o iubesc și pe care clar o știu pe de rost.

Îmi umezesc buzele și îmi scutur umerii, încercând să intru în dispoziția potrivită. Nu sunt o mare cântăreață și o știu. Dar unde-mi lipsește talentul nativ pot compensa prin prezență scenică. Sunt Prudence Barnett. Nu cred în mediocritate și nici în încercări jalnice, iar asta include să cânt la karaoke într-o capcană turistică prost luminată de pe Main Street. Voi zâmbi. Voi fermeca publicul. S-ar putea chiar să dansez. Mă gândesc că n-o să-mi aducă vreun premiu cântatul, dar nu înseamnă că nu mă pot distra.

Relaxează-te! Nu, Quint? Ia să te vedem pe tine cum te urci pe scenă și te relaxezi!

Primele acorduri din „Instant Karma!" urlă din difuzoare. N-am nevoie de monitor pentru versuri. Îmi arunc părul pe spate și încep să cânt:

— *Instant Karma's gonna get you!*

Ari mă încurajează vocal. Îi fac cu ochiul și simt că intru în atmosferă. Îmi unduiesc șoldurile. Inima îmi bate frenetic, de adrenalină și de emoție deopotrivă. Degetele mi se desfac ca niște artificii. Mâini de jazz. Ritmul muzicii se intensifică și mă străduiesc să imit energia lui John Lennon și pasiunea pe care o pune în muzică. Brațul meu liber se înalță spre cer, apoi coboară spre mulțime, cu degetul arătând, căutând.

— *Who on earth do you think you are? A superstar? Well, right you are!*

Încerc să-i fac semn lui Carlos, dar nu-l găsesc și curând mă trezesc arătând spre Quint. Sunt surprinsă când îl văd privindu-mă cu o atenție sporită. Zâmbește, dar într-un fel uimit, aproape cu gura căscată.

Cu pulsul zvâcnind în urechi, îmi întorc atenția spre Ari, care dansează în separeu, cu brațele în aer.

Iau niște bețe imaginare pentru tobă în mână și lovesc aerul în sincron cu soloul de percuție care mă lansează în refren. Mă simt aproape amețită, cântând:

— *Well, we all shine on, like the moon... and the stars... and the sun!*

Cântecul trece la acorduri cunoscute și versuri iubite. Îmi rotesc umerii. Îmi întind degetele spre cer. Cânt din toată inima spre final. Nu îndrăznesc să mă uit iar la Quint, dar îi simt privirea asupra mea și, deși eram hotărâtă să nu las prezența lui să mă tulbure, sunt tulburată. Asta mă face și mai hotărâtă să par netulburată. Pentru c-ar fi fost una să mă ignore sau să se strâmbe de jenă din cauza mea.

Dar nu. În fracțiunea de secundă în care i-am surprins privirea, am descoperit în ea ceva neașteptat. Nu cred că era vorba de amuzament și nici măcar de surprindere pură, deși cu siguranță cred că l-am surprins. A fost ceva mai mult, însă. Părea aproape... fascinat.

Mă gândesc prea mult la asta. Trebuie să nu mă mai gândesc *deloc* și să mă concentrez la melodie, dar sunt pe pilot automat, când versurile se repetă și încep să scadă în intensitate. *Like the moon and the stars and the sun...*

Piesa se termină, iar eu fac o plecăciune elaborată, fluturând mâna spre Quint, așa cum s-a prefăcut el că se înclină în fața mea la ora de biologie, în această dimineață.

Și totuși uralele lui Quint se aud cel mai tare din tot barul:

— Ți-a ieșit grozav, Pru!

Simt că mi se încinge gâtul și că îmi ard obrajii. Nu de rușine. Mai degrabă de entuziasm la această aprobare nedorită, nesolicitată și care nu era necesară.

Mă îndepărtez de microfon și nu mă pot abține să privesc spre el. Încă sunt plină de energie după melodie și am un zâmbet pe buze. El mă privește în ochi și, o clipă, doar o clipă, mă gândesc că-i un tip aproape decent și că putem fi chiar prieteni, câtă vreme nu va trebui să mai lucrăm niciodată împreună.

Spre surprinderea mea, Quint ridică paharul, ca într-un toast. Atunci îmi dau seama că mă holbez la el.

Momentul se încheie. Conexiunea stranie se întrerupe brusc. Îmi desprind cu greu atenția de la el și mă îndrept spre separeu.

Ari bate din palme cu entuziasm.

— Ai fost atât de bună! spune și nu mă pot abține să remarc un iz de uimire în tonul ei. Toată lumea a fost vrăjită!

Cuvintele ei îmi amintesc de felul în care mă privea Quint cât am cântat și mă înroșesc mai tare.

— Adevărul e că mi-a plăcut mai mult decât credeam.

Ari ridică mâna, să batem cuba. Sunt la câțiva metri, trec pe lângă separeul în care stătuseră hărțuitorii, deși au plecat între timp.

Mă duc spre ea să bat cuba.

Am uitat de băutura vărsată.

Călcâiul îmi alunecă în față. Icnesc și încerc să-mi răsucesc cumva trupul, astfel încât să-mi recapăt echilibrul. E prea târziu. Dau din brațe în lateral. Picioarele îmi zboară.

Și cad rău de tot.

Capitolul 6

Din difuzoare răsună un hit al lui Prince, dar nu cântă nimeni. Îmi simt ceafa ca și cum ar fi fost lovită cu o bucată de lemn. Bătaia sacadată din craniul meu pulsează în ritmul tobelor de la „Raspberry Beret".

Am nevoie de trei încercări distincte să deschid ochii, doar ca să fie asaltați de reclame neon la tequila și de un TV care arată unul dintre clipurile ciudate pentru karaoke, din anii 1980, care n-au treabă cu melodia. Tresar și închid ochii strâns. Ari spune ceva despre salvare. Vorbește și Carlos, încrezător și calm, însă nu pricep ce zice.

— E în regulă, Pru! spune altă voce, mai profundă.

Una care sună groaznic de asemănător cu a lui... Quint?

Dar Quint nu mi-a zis niciodată *Pru*.

O mână îmi alunecă sub ceafă. Am degete în păr. Mijesc ochii și lumina e mai puțin intensă.

Quint Erickson e în genunchi lângă mine, privindu-mi chipul cu o expresie ciudat de intensă, mai ales cu acele sprâncene întunecate care îi scot în evidență ochii. E atât de diferită de rânjetul lui obișnuit, încât îmi smulge un râset dureros de pe buze.

Clipește nedumerit.

— Prudence? Ești bine?

Capul îmi pulsează tot mai rău. Nu mai râd.

— Bine. Sunt bine. Doar că... melodia asta...

Quint ridică privirea spre monitor, de parc-ar fi uitat că se aude muzică.

— N-are sens, continui eu. N-am găsit niciodată o beretă zmeurie într-un magazin second-hand. Tu?

Strâng din dinți când durerea îmi asaltează din nou tâmplele, în succesiuni rapide. Ar trebui să tac, probabil.

Quint se încruntă mai tare.

— Cred că ai o contuzie.

— Nu! icnesc eu. Poate. Au!

Ari stă de cealaltă parte a mea. Trish Roxby e și ea în apropiere, mușcându-și unghia degetului mare, lângă o chelneriță cu un pahar cu apă, care cred că-i pentru mine. Chiar și amica lui Quint, Morgan, a lăsat în sfârșit telefonul jos și mă privește de parcă aproape *i*-ar păsa.

— Sunt bine, zic.

Cuvintele mi se aud clar. Sau așa cred. Asta-mi dă încredere și le repet mai apăsat:

— Sunt *bine*.

Ari ridică două degete în fața mea.

— Câte degete țin ridicate?

— Douăsprezece, îi zic sec.

Pulsațiile de la ceafă încep să cedeze și atunci îmi dau seama că Quint mă ține în continuare, cu degetele împletite în părul meu.

Alarmată, îi dau mâna la o parte.

— Sunt bine.

Quint pare uimit, dar nu neapărat jignit.

— Prietenul tău are dreptate, spune Carlos. Poate că ai o contuzie. Ar trebui să...

— Nu e prietenul meu, zic, din reflex.

Acum, că am început, continui, ridicând un deget ca să explic.

— În plus, am văzut cum se poartă cu rezultatele de laborator. Iartă-mă dacă nu am multă încredere în doctorul Erickson, aici de față.

— Păi, pare OK, spune Ari.

Mă apuc de marginea mesei și mă ridic. Cum ajung în picioare, mă lovește un val de greață, așa că mă sprijin de masă, închizând ochii strâns.

Îmi pipăi ceafa cu mâna liberă. Simt un cucui, dar măcar nu sângerez.

— Prudence, spune Quint, încă prea aproape. S-ar putea să fie grav.

Mă întorc atât de repede spre el, încât văd stele sclipind în câmpul meu vizual, care îmi opresc subit răspunsul negândit.

— Acum ai decis să iei totul în serios? zic, când stelele încep să dispară.

Face un pas în spate, se dezumflă și-și freacă rădăcina nasului.

— De ce mă obosesc?

— *Chiar* așa, de ce? N-am nevoie de ajutorul tău!

Expresia îi devine aspră și ridică mâinile.

— Clar, zice.

Dar nu îmi întoarce spatele, ci se întinde dincolo de mine, dintr-odată atât de aproape, încât mă lipesc cu șoldul de marginea mesei, cuprinsă de panică. Quint apucă teancul de șervețele lăsat de idioți și se întoarce fără să îmi remarce reacția. Aruncă șervețelele peste băutura vărsată pe care am alunecat și acestea încep să o absoarbă, în timp ce le împinge dintr-o parte în alta cu vârful tenisului, devenind tot mai ude.

— Pru?

Ari îmi atinge cotul.

— Serios, să chemăm o ambulanță? Sau să te duc eu cu mașina la spital?

Oftez.

— Te rog, nu! Nu sunt deconcertată sau ceva de genul. Doar mă doare capul. Atât. Am nevoie de un Tylenol.

— Dacă folosește corect cuvinte precum *deconcertată*, eu zic că se simte bine, intervine Trish și îmi dau seama că încearcă să ajute. Ți-e sete, drăguțo?

Îmi întinde paharul cu apă, dar clatin din cap.

— Nu. Mersi! Cred c-o să mă duc acasă.

Mă întorc spre Ari.

— Am bicicleta afară, dar...

— Te duc eu cu mașina, spune ea, întrerupându-mă.

Se apleacă în separeu și ne strânge lucrurile.

— Mersi! murmur eu.

Simt c-ar trebui să zic ceva, să fac ceva. Carlos și Trish, Quint și Morgan încă sunt acolo și mă privesc. De fapt, Quint aruncă șervețelele ude într-un coș de gunoi și îmi evită ochii, dar restul se uită lung la mine. Ar trebui să-i îmbrățișez sau ceva asemănător?

Carlos mă salvează când îmi pune o mână pe umăr.

— Mă suni mâine sau treci pe-aici după ore sau așa? Să știu că ești bine?

— Sigur, zic. Ăăă... chestia cu karaoke...

Mă uit la Trish.

— Cred că-i o idee cool. Sper să te ții de ea.

— În fiecare marți de la ora șase, spune. Ăsta-i planul.

O urmez pe Ari spre ușa din spate. Încerc să nu mă uit la Quint, dar simt că e încă acolo, aproape. Ghemul din stomac aduce a vinovăție. Încercase doar să mă ajute. Probabil că n-ar fi trebuit să mă răstoiesc așa la el.

Dar a avut un an la dispoziție să mă ajute. Puțin cam prea târziu.

Ari deschide ușa din spate și ajungem în parcarea cu pietriș. Soarele tocmai a apus și o adiere răcoroasă bate dinspre

ocean, familiară și plină de sare. Mă simt revitalizată instantaneu, în ciuda durerii surde de la ceafă.

Ari conduce un break turcoaz din anii 1960. O bestie de mașină, primită cadou de la ai ei când a împlinit 16 ani. Încearcă să nu se dea mare cu ea, dar familia ei are bani. Mama ei este una dintre cele mai de succes agente imobiliare din țară și a făcut o mică avere vânzând case de vacanță elegante unor oameni foarte înstăriți. Când Ari începe să suspine după ceva precum o mașină vintage deloc practică, nu-i o surpriză că apare una pe aleea lor. S-ar putea să fie suficient pentru ca unii adolescenți să se poarte de parcă li s-ar cuveni totul, însă *abuela*, care locuiește cu ei, pare să țină totul sub control. Bunica ei ar fi prima care s-o dea jos de pe piedestal dacă ar începe să se comporte ca o răsfățată, deși nu cred că există vreun motiv de îngrijorare. Ari e cea mai bună și cea mai generoasă persoană pe care o cunosc.

Încerc să o ajut să îmi așeze bicicleta în portbagaj, dar ea mă zorește să urc și s-o iau ușor. Durerea de cap a revenit, așa că nu o contrazic. Mă afund pe locul din dreapta și mă sprijin de tetieră.

Uneori, cred că Ari încearcă intenționat să-și trăiască viața ca într-un film documentar de epocă. Poartă mai ales haine vintage, cum ar fi salopeta muștar de azi, conduce o mașină vintage și cântă la o chitară vintage. Știe mai multe despre muzica contemporană decât mine, dar pasiunea ei reală e pentru compozitorii și cântăreții din anii 1970.

Odată bicicleta adecvat fixată, Ari se aruncă pe scaunul șoferului. Îmi prind centura de siguranță, în timp ce ea trece prin procedura meticuloasă și bine pusă la punct de a-și verifica oglinzile, chiar dacă acestea nu și-ar fi putut schimba pozițiile de când a condus mașina până aici, acum câteva ore.

Încă se obișnuiește să folosească schimbătorul și oprește motorul o singură dată înainte să ieșim la drumul princi-

pal. E o mare îmbunătățire față de când a primit prima oară mașina și a tras de schimbător de vreo cincizeci de ori la rând, înainte să o poată convinge să se miște.

— Sigur ești bine? Pot să te duc la spital. Să-ți sun părinții. Să-l sun pe Jude.

— Nu. Vreau doar să merg acasă.

Își mușcă buza de jos.

— Am fost atât de îngrijorată, Pru! Chiar ai leșinat!

— Dar doar pentru o secundă, nu?

— Da, însă...

Îmi pun o mână peste a ei și zic solemn:

— Sunt bine. Jur.

Chipul i se înduplecă înainte s-o facă prin cuvinte. După o secundă, dă din cap. Oftez și mă uit pe geam. Trecem pe lângă gelaterii și buticuri, la fel de familiare precum propriul dormitor. Nu mi-am dat seama că s-a făcut târziu. Soarele tocmai ce a coborât la orizont, iar Main Street este luminată ca un platou de filmare. Palmierii sunt înfășurați în luminițe albe, iar firmele pictate în culori pastel strălucesc sub felinarele de modă veche. Într-o săptămână, orașul va fi plin de turiști în vacanță, care vor aduce cu ei ceva asemănător unei vieți de noapte. Deocamdată însă, străzile par abandonate.

Intrăm în suburbii. Primele câteva străzi sunt populate de conace, în mare parte a doua reședință pentru persoanele care-și pot permite proprietăți aproape de plajă. Dar în curând devine un alt cartier, un amestec de colonialism francez și case în stil bungalou. Acoperișuri cu olane, pereți tencuiți, obloane pictate în culori vii, jardiniere pline cu petunii și dalii.

— Nu fii supărată pe mine, zice Ari, iar eu mă încordez imediat, așteptându-mă să fiu, dar Quint mi s-a părut OK.

Mă relaxez, dându-mi seama că mă pregăteam de o insultă. Nu știu de ce. Ari e prea drăguță ca să critice pe cineva. Evident, nici măcar pe Quint Erickson. Pufnesc.

— *Toți* cred că-i un tip OK, până când ajung să lucrez cu el, spun, apoi mă opresc, îngândurată. Nu cred că-i un tip rău, nici pe departe. Nu e un ticălos sau un hărțuitor sau ceva de genul. Dar e atât de... de...

Încordez degetele, căutând cuvântul potrivit.

— Drăguț?

Îi arunc o privire glacială.

— Te-ai putea descurca mai bine de atât.

Ari râde.

— *Eu* nu-s interesată.

E ceva în felul cum o spune, de parc-ar lăsa ceva nespus. *Eu* nu e interesată, dar...

Cuvintele plutesc în aer, între noi. Vrea să sugereze că eu aș fi?

Scârbos!

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Voiam să zic inept. Și egoist. Întârzie mereu la ore, de parcă orice-ar face el e mult mai important decât ce facem noi. De parcă timpul lui ar fi mai prețios și e OK să apară la zece minute după ce am început, întrerupându-l pe domnul Chavez, obligându-ne pe toți să ne oprim cât se așază la locul lui și făcând câte o glumă tâmpită, gen... *Ah, omule, ce trafic în Fortuna, nu?* Când știm cu toții că nu există trafic în Fortuna.

— Deci nu e punctual. Sunt și lucruri mai rele.

Oftez.

— Nu înțelegi. Nimeni nu înțelege! A fost de-a dreptul dureros să-l am partener de laborator.

Ari icnește brusc. Mașina cotește. Strâng centura și întorc capul, văzând niște faruri pe geamul din spate. Nu știu de unde a apărut mașina sport din urma noastră, dar e periculos de aproape. Mă aplec în față să mă uit în oglindă.

— Era un stop acolo! strigă Ari.

Mașina sport se mișcă dintr-o parte în alta, cu motorul turat.

— Ce vrea? strigă iar Ari, deja aproape isterică.

Deși și-a luat permisul, mai trebuie să lucreze la încrederea din spatele volanului. Dar ceva-mi spune că să ai o mașină care conduce haotic în urma ta i-ar speria până și pe șoferii experimentați.

— Cred că vrea să ne depășească?

— Nu suntem pe autostradă!

Suntem pe o străduță rezidențială, îngustată și mai mult de șirurile de mașini parcate paralel de ambele părți. Limita de viteză este de 40 de kilometri pe oră și sunt convinsă că Ari a respectat-o întocmai. Acum, cuprinsă de anxietate, a scăzut viteza. Bănuiesc că asta-l irită și mai mult pe șoferul din spate.

Claxonează încontinuu – și mai bădăran.

— Care-i faza? strig.

— Trag pe dreapta, zice Ari. Poate... poate că naște o femeie pe locul pasagerului sau ceva?

Mă uit la ea, fără să-mi vină să cred. Las' pe Ari să găsească scuze pentru un comportament care nu are niciuna.

— Spitalul e în direcția aia, zic, arătând cu degetul mare în sens opus.

Ari virează încet spre marginea străzii. Găsește un loc între două mașini parcate și se străduiește să se strecoare. Nu e deloc ușor, ținând cont de cât de lung e breakul, dar tot lasă spațiu să treacă mai departe cealaltă mașină.

Motorul e turat din nou, iar mașina sport țâșnește pe lângă noi. Văd o femeie care-și ține brațul afară, pe geamul din dreapta, cu o țigară aprinsă. Îi arată degetul mijlociu lui Ari.

Mă cuprinde un val de furie.

Strâng pumnii, cu unghiile înfipte în palme. Îmi imaginez cum îi lovește justiția karmică. Un cauciuc explodat, care-i

poate trimite rotindu-se în afara carosabilului, îi poate face să se izbească într-un stâlp de telefon și...

BANG!

Ari și cu mine țipăm la unison. Pentru o clipă, am crezut că s-a tras cu arma. Dar apoi vedem mașina, la o stradă distanță, rotindu-se haotic.

I-a explodat un cauciuc.

Duc mâna la gură. Parc-aș privi un clip în ralanti. Mașina se întoarce la 180 de grade, ratând miraculos celelalte vehicule parcate. Se oprește doar când bara din față se izbește nu de un stâlp de telefon, ci de un palmier imens. Capota se deformează ca o doză de aluminiu strivită.

Pentru o clipă, Ari și cu mine încremenim și privim accidentul cu gurile căscate. Apoi Ari se chinuie să-și desfacă iute centura și să deschidă portiera cu piciorul. Aleargă spre mașina cealaltă înainte să-mi dea prin cap să mă mișc, iar când o fac, nu reușesc decât să descleștez pumnii.

Mă furnică degetele, aproape amorțite. Mă uit în jos la ele, la pielea scăldată în lumina portocalie a felinarului.

O coincidență.

Doar o coincidență înspăimântătoare.

Cumva reușesc să găsesc prezența de spirit să îmi scot telefonul și să sun la poliție, iar când îi dau operatoarei informațiile nu-mi mai tremură mâna și Ari își croiește drum spre mine.

— Toată lumea e bine, zice ea. S-au declanșat airbagurile.

— Am sunat la secție. Poliția va ajunge în curând.

Ea încuviințează.

— Ești bine? o întreb.

Ari se lasă pe scaun.

— Așa cred. Doar că m-am speriat ca naiba.

— Și eu.

Mă întind și îi strâng mâna. Are o expresie îndurerată când mă privește.

— E groaznic, dar când s-a întâmplat, adică în prima milisecundă, primul meu gând a fost...

— Că așa le trebuie, încheie eu.

Face o mutră vinovată.

— Ari, s-au purtat urât! Și conduceau haotic. Detest să zic asta, dar... *chiar* au meritat-o.

— Nu vrei să spui asta.

În loc să răspund, fiindcă-s destul de sigură că *fix* asta am vrut să spun, îmi iau mâna de pe a ei.

— Mă bucur că nu a fost nimeni rănit grav, zic, inclusiv noi.

Îmi frec ceafa, unde cucuiul pare să se retragă.

— Nu cred că mi-ar rezista capul la încă o ciocnire în seara asta.

Capitolul 7

A doua zi de dimineață, aproape m-a lăsat durerea de cap, însă sufăr de o amețeală persistentă care-mi încețoșează interiorul craniului, în timp ce printez tema despre peștele-pescar, apoi tema lui Jude despre rechinul-pelerin, și mă îmbrac.

— E ultima zi, șoptesc spre reflexia mea din oglinda din baie.

Cuvintele funcționează ca o mantră, motivându-mă cât mă spăl pe dinți și îmi descâlcesc câteva șuvițe de păr cu care mă chinui în fiecare dimineață. *Ultima zi. Ultima zi. Ultima zi.*

Am dormit aproape cu o oră în plus față de momentul la care-mi place să mă trezesc de obicei și aud haosul tipic familiei mele deja în plină desfășurare la parter. Tata a pus un disc cu Kinks și se aude una dintre melodiile lor foarte vesele, „Come Dancing". Are teoria că, dacă-ți începi dimineața cu melodii care te fac să te simți bine, ziua va deveni automat grozavă. Cred că s-ar putea să aibă puțină dreptate și cred că-i benefic să pornești cu dreptul cât mai des, dar uneori aceste cântece voioase matinale sunt mai degrabă iritante decât inspiraționale. Toată lumea din familie a încercat să-i spună asta cu ocazii diferite, dar el respinge critica. Bănuiesc că s-ar putea să fi ales deja playlistul pentru fiecare dimineață de vară.

Acoperind muzica, Ellie - patru ani, plină de Mari Emoții - urlă despre cine-știe-ce. Sunt zile când mi se pare că viața ei e doar o maaare criză. *Nu, nu fac baie! Nu, nu vreau șosete! Nu, urăsc biscuiții Goldfish! Hei, Lucy îmi mănâncă biscuiții Goldfish, nu e coreeect!*

Aud un bufnet și ceva care se prăbușește, urmat de strigătul ascuțit al mamei.

— Lucy! Nu în casă!

— Scuze! vine scuza de tipul îmi-pare-rău-dar-nu-prea-îmi-pare a lui Lucy.

O secundă mai târziu, aud ușa din spate scârțâind.

Lucy, care are 13 ani și e foarte amărâtă fiindcă începe liceul după vara asta și va trebui s-o ia de la zero în lanțul trofic social, a fost probabil schimbată la naștere cu sora noastră adevărată. Cel puțin, asta e teoria mea și a lui Jude. În primul rând, Lucy e populară. Gen, ciudat de populară. Și nu-i tipul acela de popularitate clișeică, din filmele cu adolescenți. Nu poartă tocuri la școală, nu-și petrece timpul liber la mall și nu e nici prostănacă, nici răutăcioasă. Oamenii pur și simplu o plac. Tot felul de oameni. Din câte știu, ținând cont de cunoștințele mele limitate privind cercurile sociale actuale de la Gimnaziul Fortuna Beach, are legături cu mare parte din elevi. Face aproape orice sport. Știe cum funcționează un *pep rally** și strângerile de fonduri și alte evenimente școlare pe care Jude și cu mine le-am evitat de obicei. Pot deveni tulburător de urmărit.

Singurul grup cu care nu prea are legătură e cel din care facem parte noi. Nu o interesează deloc muzica. Nici măcar cea de la radio și adesea își pune căștile ca să asculte cele mai noi episoade ale podcasturilor *true crime* în loc de vinilul ales de tata pentru ziua respectivă. E singura din familie care

*O întâlnire menită să inspire entuziasm, de încurajare, mai ales una organizată înaintea unui eveniment sportiv (n. red.).

n-a încercat să studieze un instrument. (Eu am făcut pian doi ani, iar Jude chiar s-a străduit să învețe să cânte la chitară. Niciunul dintre noi n-a devenit priceput și amândoi am renunțat la sfârșitul gimnaziului. De atunci, biata mea claviatură cumpărată de ai mei de la amanetul local strânge praful într-un colț din sufragerie.)

Mai e și Penny, care are nouă ani și iubește muzica, însă nu genul pe care părinții noștri s-au străduit din răsputeri să ne spele pe creier c-ar trebui să-l iubim. Îi plac popul și R&B-ul și muzica alternativă, gen hiturile din Top 40 care nu prea apar într-un magazin de viniluri. Ea reprezintă singurul motiv pentru care știu câte ceva despre muzica contemporană și, să fiu sinceră, destul de vag. De fapt, dacă nu m-ar fi târât părinții să văd *Yesterday*, un film inspirat din viața celor de la Beatles, probabil că n-aș ști nici acum cine este Ed Sheeran.

În mod ironic, Penny e și singurul copil al familiei Barnett care cântă la un instrument. Într-un fel. Studiază vioara de trei ani. Cu toate că e mică, ai crede că a făcut progrese în trei ani, dar zgomotele pe care le scot corzile când cântă la ele, un fel de scârțâituri, sunt la fel de cumplite ca în ziua în care s-a apucat. O aud exersând în dormitorul pe care-l împarte cu Lucy, în timp ce aplic pe buze rujul cu cea mai intensă nuanță de roșu pe care-l am. Azi am nevoie de energie. Nu sunt sigură dacă încearcă să acompanieze trupa Kinks sau se chinuie pentru o lecție. Orice ar fi, zgomotul îmi readuce durerea de cap. Pufnesc iritată și vreau să închid ușa băii.

Din hol apare un picior care oprește ușa și o împinge înapoi spre mine.

— Hei! spune Jude, sprijinindu-se de ea. Simți gustul libertății?

Plescăi gânditoare din buze.

— Ciudat, dar are gust de Crest cu efect de extraalbire.

Pun capacul rujului și-l așez în geanta pentru cosmetice. Strecurându-mă pe lângă el, intru în dormitor.

— Ți-ai făcut toate planurile de a aședa Peștera Goblinilor sau cum îi zice?

— Insula Gwendahayr, dacă chiar vrei să știi. Gândesc așezământul astfel încât să includă o serie de ruine străvechi care conțin toate indiciile pentru o vrajă foarte puternică, dar, dacă încerci să rostești cuvintele vrăjii în ordinea greșită sau nu ai descoperit toate indiciile, se va întâmpla ceva îngrozitor. Nu sunt încă sigur ce.

Ezită, apoi adaugă:

— Poate că va deschide o peșteră plină de goblini.

M-a urmat, dar rămâne în ușa dormitorului. Este o regulă nescrisă a familiei: nu intrăm într-un dormitor fără o invitație verbală. În general, familia noastră tinde să nu aibă limite foarte clare, așa că Jude și cu mine o apărăm pe asta cu orice preț. Casa în care locuim nu e pregătită să ne cuprindă pe toți șapte. Există doar trei dormitoare oficiale: cel principal, al părinților, cel pe care-l împart Lucy și Penny, cu paturi suprapuse, și al meu, în timp ce Jude locuiește în subsolul amenajat. Dar, pentru că Ellie încă doarme într-un pătuț din dormitorul alor noștri și crește repede, am tot discutat despre modificarea spațiului. Sunt îngrozită că asta va însemna că-mi voi pierde sanctuarul personal. Din fericire, părinții mei au fost prea ocupați cu magazinul ca să se obosească să reamenajeze și să redecoreze, așa că păstrăm statu-quoul. Deocamdată.

— Cum a fost la karaoke?

Mă încrunt la el.

— Ce drăguț din partea ta că întrebi, din moment ce *cineva* mi-a pus numele pe listă, ca să cânt „Instant Karma!", și nu s-a obosit să-mi spună.

Jude se încruntă la rândul lui.

— *Serios?*

Strâng din buze.

— Te rog! E în regulă. Nu-s supărată. A fost chiar - îmi înclin capul într-o parte - amuzant. Chiar și așa, să mă avertizezi data viitoare, bine?

— Ce? Nu *eu* ți-am pus numele pe listă.

Mă opresc din împletit părul și mă uit la el. Lung.

Pare realmente uimit.

Dar și Ari a fost surprinsă.

— Nu?

— Nu! N-aș face asta fără acordul tău.

Îmi prind capătul cozii cu un elastic, ca să nu mi se desfacă împletitura.

— Dar dacă n-ai fost tu și n-a fost Ari...

Tăcem o clipă, apoi Jude spune, ezitant:

— Quint?

— Nu.

Mă gândesc la același lucru, dar nu se poate. Quint nu ne-a auzit discutând despre cântecul acela. Nici Carlos nu era în zonă.

— Poate femeia care se ocupa de karaoke? Crezi că ne-a auzit și s-a gândit că aș avea nevoie de un imbold?

— N-ar fi foarte profesionist.

— Nu, chiar deloc.

Îmi iau rucsacul de unde l-am atârnat de scaun aseară.

— În fine, cred că nu mai contează. Am cântat. Am dansat. Îndrăznesc să spun că am fost aproape decentă.

— Îmi pare rău că am ratat momentul.

— Pun pariu. Am printat și tema ta, apropo.

Îi întind pagina.

— Mersi. Hei...

Bate darabana în cadrul ușii.

— Mă gândeam să merg la focul de tabără de final de an, în seara asta.

— Cine? Tu?

Petrecerea cu foc de tabără a Liceului Fortuna Beach nu e deloc genul lui, cum nu e nici al meu. N-am fost anul trecut, chiar dacă mulți boboci au mers. Îmi amintesc că unii dintre colegi se duceau când eram încă în gimnaziu.

— De ce?

— Mă gândeam să văd care-i faza. Să nu zic că-i naspa înainte să știu. Crezi că tu și Ari ați vrea să veniți?

Reacția mea instinctivă este *Nici vorbă, suntem bine, dar mersi*. Dar încă încerc să-mi dau seama care-s motivele lui Jude. Mă uit la el. Pare relaxat. Prea relaxat.

— Ooooo! zic eu, așezându-mă pe marginea patului ca să-mi trag șosetele. Vrei să mergi pentru că va fi și Maya acolo, nu-i așa?

Îmi aruncă o privire deloc impresionată.

— Crezi sau nu, dar nu îmi trăiesc viața după programul Mayei Livingstone.

Ridic din sprâncene. Nu m-a convins.

— În fine, mormăie el. N-am nimic mai bun de făcut diseară și, fără teme care să te țină ocupată, nici tu nu ai. Hai! Să mergem să vedem cum e.

Îmi imaginez cum ar fi. Eu, Jude și Ari, dând peste cap sucuri acidulate lângă un foc de tabără imens, cu nisip în încălțări, cu soarele în ochi, privind cum cei din ultimul an de liceu se îmbată cu bere ieftină și se luptă unii cu alții în apă.

Dezinteresul mi se citește probabil pe față, pentru că Jude începe să râdă.

— Aduc o carte, zice el. În caz că-i groaznic. În cel mai rău caz, găsim un loc lângă mâncare și citim toată seara. Îi zic lui Ari să-și ia chitara.

Felul în care interpretez seara se schimbă și parcă ne și văd tolăniți pe plajă, cu o carte într-o mână și o bezea în cealaltă, în timp ce Ari își interpretează cel mai nou cântec. Asta chiar ar putea fi o seară încântătoare!

— Bine, vin, zic și îmi iau rucsacul. Dar nu intru în apă!

— Nici măcar nu mă gândeam să-ți propun așa ceva! spune Jude.

Știe că oceanul mi se pare terifiant, mai ales din cauza *rechinilor*. În plus, aș minți să zic că ideea de a apărea în costum de baie în fața a jumătate dintre elevii de la școală nu mă umple din abundență de groază nedisimulată.

Coborâm la parter. Tata a pus alt vinil, iar acordurile vesele de la Beach Boys încep să umple sufrageria. Mă uit prin ușă și îl văd pe tata unduindu-se în jurul măsuței pentru cafea. Încearcă s-o convingă pe Penny să danseze cu el, dar ea stă întinsă pe podea, jucându-se pe tableta lui și ignorându-l într-un mod realmente sublim.

De obicei, încerc să evit sufrageria, fiindcă a devenit un depozit de vechituri de-a lungul anilor. Curățenia și organizarea nu au fost o prioritate în viețile alor mei de ceva vreme și toate obiectele cu care nu știm ce să facem tind să se adune în grămezi prin colțuri. Nu doar vechiul meu pian electronic, ci și cutii pline cu proiecte abandonate și teancuri de reviste necitite. La care se adaugă discurile. Sunt nenumărate aruncate pe orice suprafață disponibilă, inclusiv pe covorul vechi. Mă stresează doar să mă uit.

Jude și cu mine mergem spre bucătărie. Criza lui Ellie pare să fi luat sfârșit, slavă cerului, și stă pe colțarul pentru micul-dejun, purtând rochia ei preferată, cu maimuța din paiete pe piept, îndesându-și absentă cereale în gură. Are o revistă în față. Nu știe încă să citească, dar îi place să se uite la pozele cu animale din *National Geographic Kids*. Pe geam, o văd pe Lucy în curtea din spate, lovind o minge de fotbal de peretele casei.

Ieri s-au terminat cursurile la școala primară și gimnaziu, prin urmare aceasta este pentru Penny și Lucy, în mod oficial, prima zi din vacanța de vară. Grădinița la care merge Eleanor

a încheiat programul săptămâna trecută. O privire aruncată mamei, care stă vizavi de Ellie cu un pahar cu suc de roșii, laptopul și câteva teancuri de facturi, sugerează că e deja bulversată de schimbare.

— Voiam să vă fac clătite pentru ultima zi de școală, spune ea, când eu și Jude intrăm în bucătărie, apoi ridică din umeri. Dar mă îndoiesc că o să se întâmple așa ceva. Poate în weekend?

— Stai liniștită! răspunde Jude, luând un castron din dulap.

Ar supraviețui mâncând doar cereale, dacă i-ar permite ai noștri.

Pun în priză mixerul să-mi fac smoothie-ul de dimineață. Scot laptele și untul de arahide și mă întorc spre bolul cu fructe. Încremenesc.

— Unde-s bananele?

Niciun răspuns.

— Mamă? Ai luat două mănunchiuri de banane acum două zile, nu?

— Nu știu, dragă, îmi răspunde, abia ridicând privirea din ecran. Avem cinci copii în creștere în familie.

În timp ce vorbește, surprind o mișcare cu coada ochiului. Ellie a ridicat revista și se ascunde după ea.

— Ellie?

Îi rostesc numele pe un ton amenințător.

Traversez camera și înșfac revista din mâna ei, exact în momentul în care își îndeasă ultimele bucăți dintr-o banană în gură. I se umflă obrajii și se chinuie să mestece. Are coaja încă în mână. Altă coajă e lângă bolul ei cu cereale.

— Eleanor! Serios? Cât de nepoliticos! Mamă!

Mama ridică privirea, uitându-se urât – la mine, normal.

— Are patru ani și vorbim de o *banană*.

Încep să mârâi, dar îmi mușc limba. Și nu vorbim de o banană aici. Ci de principii. M-a auzit spunând c-o vreau și

e singurul motiv pentru care și-a îndesat-o în gură. Dacă era Jude, i-ar fi servit-o pe o tavă de argint.

Arunc revista înapoi pe masă.

— Bine! mormăi. Găsesc altceva.

Dar încă fierb când încep să scotocesc prin congelator, sperând să găsesc o pungă de fructe de pădure congelate. Când nu dau de nimic, fac un pas în spate, cu pumnii strânși. Îi arunc lui Ellie o privire ucigătoare peste umăr, chiar când înghite banana. Ah, egoistă mică și...

În câmpul meu vizual apare o minge de fotbal. Lovește paharul mamei și îl răstoarnă pe masă. Ea țipă când sucul de roșii se împrăștie pe suprafața de lemn. Apucă imediat cel mai apropiat teanc de facturi, în timp ce Ellie rămâne încremenită, cu ochii mari, fără reacție în timp ce un râu de suc gros și roșu se varsă peste marginea mesei, drept în poala ei.

Clipesc. Văd frânturi de imagini cu hărțuitorii beți de la Encanto, de seara trecută. Cireașa. Berea vărsată. E un déjà-vu bizar.

— Lucy! țipă mama.

Sora mea stă în cadrul ușii din spate, cu mâinile încă întinse, de parcă ar ține o minge de fotbal invizibilă. Pare uluită.

— N-am fost eu!

Mama scoate un sunet în semn de dezgust.

— Da, sigur! Sunt convinsă că universul ți-a smuls mingea din mâini și a trântit-o pe masă!

— Dar...

— Nu sta acolo! Adu un prosop!

Știu că se referă la Lucy, dar Jude o ia înaintea tuturor, aducând un teanc de prosoape de hârtie care să absoarbă dezastrul.

— Mamă!

Vocea lui Ellie tremură.

— E rochia mea preferată!

— Da, știu, dragă, spune mama, deși îmi dau seama că nu ascultă, ci verifică dacă nu cumva a ajuns lichid sub laptop. Pru, o ajuți pe sora ta să se schimbe?

Să-mi aud numele mă trezește din amorțeală. E doar un pahar vărsat. Doar o minge. Doar o coincidență.

Dar e atât de *ciudat*!

Mă furnică degetele când desfac pumnii și le întind. Înconjor masa și Ellie ridică brațele, ascultătoare, ca eu să-i scot rochia lipicioasă.

— E preferata mea, zice ea, bosumflată. O putem salva?

Rostește cuvintele pe un ton exagerat de melodramatic, dar nu pot să nu simt un junghi de vinovăție. Chiar dacă nu e vina *mea*. N-am fost aproape de paharul ăla de suc, nici de minge. Lucy chiar trebuie să fie mai atentă.

— Punem niște Spray'n'Wash pe ea și sperăm să iasă, îi zic. Du-te să alegi altceva de îmbrăcat!

Încruntându-se, Ellie îi aruncă surorii noastre o privire dușmănoasă, care trece neobservată, pentru că Lucy îi ajută pe mama și pe Jude să curețe, așa că doar pufnește și năvălește la etaj.

— Jude, o să arunc asta la spălat, apoi ar trebui să plecăm! zic. E ultima zi, n-ar fi cazul să întârziem.

Jude încuviințează și aruncă prosoapele de hârtie înroșite la gunoi.

— Vrei un covrig pentru drum?

— Sigur, mersi!

Mă duc în spălătorie, iau detergentul pentru pete din punga de plastic de lângă mașina de spălat și întind materialul ud. Pata acoperă toată lungimea rochiei, chiar de deasupra urechii maimuței sclipitoare până la tivul de jos.

Cred că-i numai în mintea mea, dar aș putea jura că pata are formă de banană.

Capitolul 8

Nici n-am intrat bine în clasă, că domnul Chavez strigă la mine:

— Temele pe masă, te rog! Apoi poți să-ți iei proiectul final notat de acolo.

Arată cu markerul spre un teanc de hârtii de pe masa din față.

Scot tema despre peștele-pescar și o pun la un loc cu celelalte. Pornesc printre mese și sunt uluită că a mea nu e neocupată. Quint a ajuns deja. Devreme. Mai devreme decât *mine*.

Încremenesc. Sincer, nu mă așteptam să vină deloc, chiar dacă a pomenit aseară despre asta. Fiind ultima zi dinainte de vacanță, am presupus că va dispărea, alături de jumătate din clasa a zecea și aproape toți cei din clasele superioare.

Dar iată-l, răsfoind un dosar cu trei inele plin de folii de protecție transparente! E referatul pe care l-a predat ieri. Al nostru.

Îl privesc precaută și mă îndrept spre biroul domnului Chavez, de unde iau macheta cu Main Street. O scanez cu privirea în căutarea notei, dar nu văd nimic.

Când mă apropii de masa noastră, Quint ridică privirea spre mine în timp ce pun macheta pe un colț.

— Cum te simți? mă întreabă.

Îmi pulsează ceafa ușor, ca răspuns. Nu m-a deranjat aproape deloc toată dimineața, dar să-mi aduc aminte de

căsătură mă face să-mi pipăi cucuiul, din instinct. Abia îl mai simte.

— Depinde, zic, și mă las pe scaun. Cum ne-am descurcat?

Quint ridică din umeri și desprinde un post-it albastru de pe coperta referatului. Îl lipește pe masă, între noi.

Am un gol în stomac când citesc ce scrie pe el.

Prudence: -8

Quint: 8+

Notă finală: 8

— Ce? fac eu, aproape strigând. E o glumă?

— Mă gândeam eu că nu vei fi încântată. Ia zi, ce te deranjează mai mult: optul sau faptul că nota mea e mai mare decât a ta?

— Ambele!

Citesc ce a scris domnul Chavez sub note. *Prudence: muncă exemplară, dar puțină știință aplicată. Quint: concepte puternice, dar execuție neglijentă și scriere lipsită de concentrare. Proiectul relevă o lipsă generală de coeziune și de urmărire a ideilor principale. Ambele note ar fi beneficiat imens de o comunicare și de o muncă în echipă îmbunătățite.*

— Ce? repet și scot un mârâit nemulțumit, apoi clatin din cap. Știam eu c-ar fi trebuit să-l scriu singură!

Quint râde. E din suflet și atrage privirile ca un magnet.

— Firește că asta pricepi tu din comentarii. Cu siguranță implicarea mea a fost problema, deși...

Se apleacă și bate ușor cu degetul pe nota lui, 8+.

Mă uit lung la el.

— Cred că-i o greșeală.

— Bineînțeles.

Inima îmi bubuie în piept. Respir întretăiat. Cum e posibil? N-am mai luat niciodată un 8, la nicio materie. Și machetă! Macheta mea superbă, la care am muncit din greu atâtea ore, cu atâtea detalii... Mi-a adus doar un -8?

Ceva nu e în regulă. Domnul Chavez a încurcat cine ce a făcut. Era deja obosit după ce corectase numeroase lucrări, când a ajuns la a noastră.

N-are cum să fie corect!

— OK, dar, sincer, lăsând notele la o parte, face Quint, luând post-it-ul și lipindu-l înapoi pe referat, ce-ți face capul?

Știu că e o întrebare pertinentă. Știu că probabil nu are intenții rele. Dar tonul tot îi sună acuzator, de parcă aș reacționa exagerat la ceva pe care-l consideră el nesemnificativ.

— Capul meu e bine! spumeg eu.

Îmi împing scaunul departe de masă și smulg dosarul, apoi tropăi până în fața clasei. Puținii elevi care n-au hotărât să chiulească azi încă mai intră în sală și Claudia aproape că sare din calea mea.

Domnul Chavez mă vede venind și-i remarc schimbarea poziției, a umerilor, a expresiei. Se pregătește de o contestație, se aștepta la așa ceva. O lipsă totală de surprindere.

— Cred c-a fost o greșeală, zic, ridicând dosarul ca să-și vadă post-it-ul inept. Nu poate fi corect!

Oftează.

— Mă gândeam eu că asta urmează, domnișoară Barnett. Ai lucrat bine. Prezinți excepțional, ai idei solide și macheta a fost superbă. Dacă eram la ora de economie, era treabă de 10 cu felicitări.

Se oprește și mă privește cu înțelegere.

— Dar nu suntem la economie. Suntem la biologie, iar tema a fost să prezentați un subiect legat de temele studiate anul acesta. Ecoturismul și biologia se suprapun în multe zone, desigur, dar nu te-ai referit la niciuna. Ai vorbit despre potențialul de profit și despre campanii de marketing. Dacă aș crede c-ai fost implicată în *orice* apare în raport, aș fi crescut considerabil ambele note, atât nota ta individuală, cât și pe cea finală, a echipei. Dar tu și Quint v-ați exprimat clar că n-a fost o temă de echipă. Nu-i așa?

Mă uit lung la el. Nu pot să-l contrazic și o știe. Bineînțeles că nu a fost muncă de echipă. Cred că e o minune și că a adus Quint referatul. Dar nu e vina mea că am fost pusă în echipă cu el!

Simt că mă ustură ochii, atât de frustrare, cât și din multe alte motive.

— Dar am muncit din greu, zic, încercând să-mi controlez vocea și dând greș. Mă documentez din noiembrie. Am discutat cu lideri din comunitate, am comparat eforturile de pe piețe similare, am...

— Da, știu, spune domnul Chavez și încuviințează.

Pare obosit și trist, iar asta înrăutățește lucrurile.

— Îmi pare rău, însă nu ai respectat obiectivul temei. A fost un proiect științific, Prudence, nu o campanie de marketing.

— Știu că e un proiect științific!

Mă uit la referatul din brațele mele. Fotografia aia se uită la mine, cea cu foca sau leul-de-mare sau ce alt animal marin o fi, prins în undiță. Ochii lui îndurerați exprimă mai mult decât cuvintele. Clătinând din cap, i-l arăt domnului Chavez.

— Quint a primit o notă mai mare? N-a făcut decât să-mi scrie ideile și, potrivit post-it-ului, nici *asta* n-a făcut prea grozav!

Domnul Chavez se încruntă. Mă privește de parcă aș vorbi brusc în altă limbă.

Atunci îmi dau seama că toți tac și ne ascultă.

Și nu mai sunt singură. Ochii domnului Chavez mă ocolesc. Îi urmăresc privirea și dau de Quint, lângă mine, cu brațele încrucișate. Nu-i pot citi expresia, dar aproape că pare să-i spună profesorului nostru: *Vedeți? Asta am avut de îndurat.*

Îmi îndrept spatele și îmi trag nasul atât de tare, că îmi pulsează sinusurile. Dar măcar nu plâng.

— Vă rog! zic eu. Ne-ați zis că proiectul înseamnă 30% din notă și nu pot avea o medie generală atât de mică. Trebuie să existe o cale să schimb situația. Pot să-l refac?

— Domnișoară Barnett, spune domnul Chavez, precaut, ți-ai citit măcar referatul?

— Referatul?

El își trece degetele peste copertă.

— Numele lui Quint nu e singurul de pe el. E limpede că n-ați lucrat bine împreună. Probabil v-a fost mai greu decât oricărei alte echipe din clasă. Dar cu siguranță ai citit referatul, nu?

Nu mă mișc. Nu zic nimic.

Domnul Chavez îl privește pe Quint, uimit, apoi mă privește iar. Chicotește și-și masează rădăcina nasului.

— Atunci, asta explică multe.

Mă uit la referatul din mâinile mele, pentru prima dată curioasă în legătură cu ceea ce conține.

— Dacă îți permit ție să refaci referatul, trebuie să dau șansa asta tuturor.

— Așa, și?

Arăt cu mâna spre clasa pe jumătate goală.

— Nimeni nu va profita de ea.

Se încruntă, deși amândoi știm că e adevărat. Apoi oftează iar, mai prelung, și îl privește pe Quint.

— Și tu, domnule Erickson? Ești interesat să îți refaci referatul?

— Nu! țip eu și în același timp Quint începe să râdă, de parcă ar fi cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit.

Îi arunc o privire disprețuitoare și încerc să-i întorc spatele, revenind la domnul Chavez.

— Nu am vrut să... Aș vrea să refac referatul. Dar singură.

Profesorul nostru începe să clatine din cap, când Quint adaugă:

— Nu, mulțumesc! Sunt foarte fericit cu nota 8.

Arăt spre el.

— Vedeți?

Domnul Chavez ridică disperat din umeri.

— Atunci, nu, îmi pare rău.

Cuvintele lui mă izbesc și simt că acum eu am probleme cu traducerea.

— Nu? Dar tocmai voiați să...

— Să vă ofer amândurora șansa de a-l refăce, dacă doriți. Și, ridică el vocea, privind clasa, oricui altcuiva simte că nu a făcut tema la capacitate maximă și ar mai dori o șansă. Dar... este un proiect de echipă. Fie lucrează toți membrii echipei pentru îmbunătățirea notei, fie efortul suplimentar nu se ia în considerare.

— Dar nu e corect! protestez.

Vocea mea plângăreață îmi dă fiori. Parc-aș fi Ellie. Dar nu mă pot abține. Quint spune că nu vrea să refacă referatul. N-ar trebui să depind de el, unul dintre cei mai leneși oameni din câți știu, ca să-mi mărească nota!

În spatele meu, Quint chicotește. Mă întorc spre el. Se potolește imediat, se răsucește pe călcâie și se întoarce la masa noastră.

Domnul Chavez începe să scrie ceva pe tabla albă. Cobor glasul și mă apropii.

— Atunci, vreau un alt partener, zic. Pe Jude.

Clatină din cap.

— Îmi pare rău, Prudence. Îți place sau nu, Quint e coechipierul tău.

— Dar nu eu l-am ales! N-ar trebui să fiu eu pedepsită pentru lipsa lui de motivație. Ați văzut că întârzie mereu. Nu-i pasă de ora asta, nici de biologia marină, nici de proiect!

Domnul Chavez nu mai scrie, ci se uită la mine. Vreau să cred că-și reconsideră decizia, însă ceva îmi spune că nu. Când vorbește, iritarea mea crește cu fiecare cuvânt pe care-l rostește.

— În viață, spune el lent, nu alegem cu cine lucrăm decât rareori. Șefi, colegi, elevi, coechipieri. Nici măcar familiile nu

ni le alegem, doar soții sau soțiile. Dar trebuie să te descurci. Proiectul acesta a fost nu doar despre biologie marină, ci și despre a găsi o cale de cooperare. Îmi pare rău, însă tu și Quint nu ați reușit să faceți asta. Oricine dorește să refacă referatul poate să-mi trimită pe e-mail lucrarea revizuită până pe 15 august și trebuie să includă un rezumat privind diviziunea muncii.

Scrâșnesc. Îmi dau seama că strâng dosarul la piept.

Domnul Chavez revine la mine și privește dosarul, remarcând încheieturile mele albite.

— Un sfat, Prudence.

Înghit în sec. Nu vreau să-l aud, dar n-am de ales.

— Este biologie. Poate că ar trebui să înveți câte ceva despre animalele și habitatele pe care planul tău se străduiește să le protejeze și apoi vei putea să le zici oamenilor de ce ar trebui să le pese. De ce *turiștilor* ar trebui să le pese. Și...

Arată cu markerul spre dosar.

— Poate ar trebui să citești ce a scris partenerul tău? Sunt convins că te va surprinde să auzi asta, dar chiar are idei bune.

Îmi aruncă o privire aproape mustrătoare și se întoarce spre tablă.

Cu discuția în mod clar încheiată, mă întorc cu pași apăsați la masă, unde Quint s-a lăsat pe picioarele din spate ale scaunului, cu mâinile la ceafă. Îmi imaginez cum ar fi să-i lovesc scaunul, dar mă abțin.

— Ce-a zis? mă întreabă el jovial, când mă trântesc pe locul meu. Că am idei bune? Cine-ar fi crezut?

Nu răspund. Pulsul îmi bubuie în urechi.

E. Atât. De. Nedrept.

Poate ar trebui să vorbesc cu directorul? Sigur nu poate fi permis așa ceva, nu?

Mă uit urât la domnul Chavez, care parcurge notele cu alți câțiva elevi. Nu m-am mai simțit niciodată atât de trădată de

un prof. Strâng pumnii sub masă. Îmi închipui cum îi curge stiloul și îi umple cămașa de cerneală. Sau cum i se varsă cafeaua pe tastatură. Sau...

— Neața, domnule C! urlă Ezra, lovindu-l cu palma pe spate în timp ce se îndreaptă spre un coș de gunoi.

— Au! icnește domnul Chavez, ducând mâna la gură. Ezra, mai încet! M-ai făcut să-mi mușc limba.

Îndepărtează degetele și, deși e departe, mi se pare că văd sânge pe ele.

Hmm...

Nu speram neapărat să pățească așa ceva, dar știi ce? Îmi convine.

— Scuze, omule! Am uitat că ești bătrân și fragil, zice Ezra în drum spre masa lui, unde Maya analizează referatul lor.

Mă așez iar. M-am mai liniștit, dar tot fierb din cauza notei nedrepte.

Ezra chiuie și își lovește pumnul de al Mayei.

— 8+! Am reușit!

Îmi pică fața.

— Până și Ezra a luat mai mult decât noi? Dar n-a vorbit decât despre palatabilitatea supei din aripioare de rechin!

Nu! Lucrurile nu pot rămâne așa!

Quint și-a scos telefonul și se uită la fotografii, relaxat.

Mi se învârte capul și mă gândesc la ce a zis domnul Chavez despre machetă și despre prezentare. Ce aș putea să schimb? Mai multă știință? Mai multă biologie? Mai multe informații despre habitatele locale? Am făcut toate astea.

Nu?

Dar, fie că da, fie că nu, de pe post-it mă privește un 8, iar lângă numele meu e un -8. Expir pe nas.

— Quint? zic.

Încet. Lent. Privind post-it-ul.

— Da? răspunde el, enervant de voios.

Înghit în sec. Sub masă, îmi înfig degetele în coapse. O măsură de precauție ca să fiu sigură că nu-l lovesc.

— Vrei – îmi dreg glasul –, *te rog*, să refacem referatul?

Pentru o clipă, încremenim amândoi. Ca niște statui. Îl văd cu coada ochiului. Așteaptă până ce ecranul telefonului i se înnegrește, apoi... tăcere.

Mă uit la marginea mesei. La mâinile lui, la telefonul pe care-l ține strâns între degete. Sunt forțată să întorc capul. Doar puțin. Doar cât să-l privesc în ochi.

Se uită la mine, cu ochii larg deschiși. Complet lipsit de expresie.

Îmi țin respirația.

În cele din urmă, zice rar, cu un glas din care picură sarcasmul:

— Oferta e tentantă. Dar... zic pas.

— O, doar nu vorbești serios! spun, rotindu-mă ca să fiu complet întoarsă spre el. Trebuie să o faci!

— Cu siguranță nu trebuie să o fac.

— Dar ai auzit ce a zis domnul Chavez! Trebuie să fie un proiect lucrat în echipă.

Quint pufnește.

— O, *acum* ar trebui să cred că vom fi o echipă? Nu-s masochist. Pas!

— Bine, elevi, zice domnul Chavez, bătând din palme. Cât timp notez lucrările, gândiți-vă la asta ca la o oră liberă.

Colegii explodează de bucurie, dându-și seama că nu ne dă vreun test neașteptat, pe ultima sută de metri.

Mâna lui Quint țâșnește în aer, dar nu așteaptă să i se dea cuvântul.

— Ne putem schimba locurile?

Atenția domnului Chavez se îndreaptă spre masa noastră, oprindu-se scurt la mine.

— Da, însă în liniște. Am de lucru.

Scaunul lui Quint scârțâie pe linoleum. Nici măcar nu mă privește cât își strânge lucrurile.

— Ne vedem la anul, zice și se duce să stea cu Ezra.

Mârâi când cei doi bat cuba pentru notele luate.

Nu se poate! Quint nu-mi poate decide nota, succesul, viitorul!

— Pru, ești bine? întreabă Jude, așezându-se pe scaunul lui Quint.

Mă întorc spre el, la un pas să mă dezlănțui, de parcă aș avea un nor de furtună în interiorul meu.

— Ce notă ați luat tu și Caleb?

Jude ezită, apoi scoate o foaie din dosar. Alt post-it albastru. Numai 10.

Scot un sunet din adâncul gâtului, iritată. Apoi, conștientă de reacția mea, îi arunc lui Jude o privire înciudată.

— Bravo!

— Ești foarte convingătoare, surioară! comentează Jude, care se uită la ceafa lui Quint. Chiar vrei să încerci să-l refaci?

— Da, însă Quint refuză. Mă gândesc eu la ceva. Nu mă poate împiedica să predau partea *mea* de proiect.

— Quint sau domnul Chavez?

— Ambii.

Încrucișez brațele, încruntată.

— Evident, n-am inclus suficientă *știință* în referat. Așa că am de gând să storc știința din el. Voi creiona un sector turistic pentru Fortuna Beach atât de plin de știință, încât locuitorii vor primi masterate din oficiu.

— Excelent. Voi economisi o groază de bani din taxele de colegiu.

Jude își scoate caietul de schițe și începe să deseneze un grup de elfi însângerați, sfâșiați de război. Firește că se poate relaxa în voie, cu un post-it plin de nota 10.

Când se termină ora, domnul Chavez ne împarte temele. Ultima noastră temă, lipsită de importanță. Pentru c-am ales să dezvolt adaptările unui pește-pescar, primesc 10+. Nota nu mă ajută deloc să-mi domolesc furia.

De îndată ce sună clopoțelul, plec de lângă Jude, care își pune caietul deoparte. Quint și Ezra aproape c-au ieșit pe ușă. Alerg după ei.

— Stai! zic, apucându-l pe Quint de braț.

De... biceps?

Sfinte Sisoe!

Quint se întoarce spre mine. E uimit pe moment, dar expresia i se răcește repede.

— Acum chiar pari disperată.

Abia dacă-l aud. Ce-i sub cămașa lui?

— Prudence?

Revenind la realitate, îmi retrag mâna. Mă înroșesc.

El își îngustează ochii, bănuitor.

— Te rog! insist. Nu pot avea un 8 în foaia matricolă!

Îi tremură buza într-un colț, de parcă micile mele probleme ar fi distractive pentru el.

— O spui de parcă te-ai duce la închisoare. E biologie de clasa a zecea. Vei supraviețui!

— Am auzit asta! strigă domnul Chavez, care-și strânge lucrurile de pe birou.

— Domnule Chavez, vă rog! zic. Spuneți-i că trebuie să facă asta cu mine sau... sau că pot să fac asta singură!

Domnul Chavez ridică privirea și dă din umeri.

Of!

— Uite ce, zic, întorcându-mă iar spre Quint. Știu că nu e un capăt de țară, dar n-am mai luat niciodată nota 8. Am muncit enorm la macheta aceea! N-ai idee cât de mult am investit în proiectul ăsta.

Ochii încep să-mi lăcrimeze, luându-mă prin surprindere. Strâng din pleoape și încerc să-mi controlez emoțiile, înainte să-i ofer lui Quint mai multă muniție pentru un atac contra lui Prudence Dependenta-de-Muncă.

— Ai dreptate, zice el.

Deschid ochii, uimită.

— N-am idee cât de mult ai muncit la proiect.

Face un pas în spate, ridicând din umeri.

— Fiindcă nu ai avut încredere în mine să te ajut.

N-am avut încredere? vreau să țip. *Nici n-ai încercat!*

— În plus, adaugă el, am lucruri mai bune de făcut vara asta.

— Cum ar fi? pufnesc. Să te joci pe calculator? Să mergi la surf?

— Da, spune el, râzând scurt, mânios. Mă cunoști atât de bine.

Se întoarce pe călcâie.

Cred că am rămas fără opțiuni. Mă copleșește neputința și asta mă înfurie și mai mult. Nu-mi place să mă simt neputincioasă.

Mă uit la spatele lui Quint, care se îndepărtează, și strâng pumnii, imaginându-mi cum se cască pământul și-l înghite.

— O, domnule Erickson? Stai puțin! strigă profesorul.

Quint se oprește.

— Era să uit.

Domnul Chavez răsfoiește niște hârtii și scoate o mapă.

— Aici este tema pentru puncte suplimentare. Ai făcut o treabă excelentă. Fotografiile sunt impresionante.

Chipul lui Quint se îmblânzește și ia mapa zâmbind.

— Mersi, domnule C! Să aveți o vară frumoasă.

Rămân cu gura căscată, șocată, în timp ce Quint iese din clasă.

Ce-a fost asta?

Mă răsucesc spre domnul Chavez.

— Stați așa! El a putut să facă o temă pentru puncte suplimentare? Dar eu nu pot să fac ceva ca să-*mi* cresc nota?

Domnul Chavez oftează.

— A avut circumstanțe atenuante.

— *Ce* circumstanțe atenuante?

Deschide gura, dar ezită. Apoi ridică din umeri.

— Poate ar trebui să-ți întrebi partenerul de laborator.

Scot un urlet plin de furie, apoi mă duc la masă ca să-mi strâng lucrurile. Jude mă privește îngrijorat, cu degetele mari în jurul baretelor de la rucsac. Suntem singurii rămași în clasă.

— A fost un efort considerabil, zice el.

— Nu vorbi cu mine!

Jude nu mai spune nimic, doar mă așteaptă cât îmi îndes dosarul în geantă și apuc macheta.

Simt că universul îmi joacă o festă.

Capitolul 9

Restul zilei trece fără alte incidente. E limpede că profii sunt la fel de nerăbdători să înceapă vacanța cum suntem noi, iar majoritatea stau cu ochii în telefoane în ultimele ore obligatorii. La ora de spaniolă ne uităm la o telenovelă siropoasă. La istorie jucăm ceea ce domnul Gruener numește jocuri de societate „semieducaționale": Risk, Avioane, Coloniștii din Catan. La engleză, domnișoara Whitefield ne recită citate deșucheate din operele lui Shakespeare. Sunt multe insulte și glume cu tentă sexuală, pe care trebuie să le traducă din engleza desuetă pentru noi, dar când se termină ora colegii mei sunt deja leșinați de râs și se fac în fel și chip, cum ar fi „Buboi umflat în sângele-mi bolnav'" și „Smoli-te-ar dracu', mutră de smântână!"".

De fapt, e o zi foarte amuzantă. Reușesc chiar și să uit de tot fiascoul de la biologie, pentru o vreme.

Când plecăm de la ultima oră, doamna Dunn ne împarte pungi cu ursuleți gumați și biscuiți în formă de peștișori, de parcă am avea șase ani și ne-am duce la picnic. Cred că e premiul fiindcă ne-am obosit să venim în ultima zi.

— *Sayonara! Farewell! Adieu!* cântă ea în timp ce ne împarte pungile. Faceți alegerile potrivite!

---

* William Shakespeare, *Opere alese, Regele Lear*, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers Enciclopedia, București, 1997 (n. tr.).

** William Shakespeare, *Opere alese, Macbeth*, vol. II, traducere de Adolphe Stern, Editura Univers, București, 1922 (n. tr.).

Îl găsesc pe Jude pe treptele școlii. Elevii trec pe lângă el în valuri, electrizați de libertatea bruscă. Săptămânile se întind în fața noastră, pline de potențial. Plaje însorite, zile care trec alene și maratoane pe Netflix, petreceri la piscină și frecat menta pe faleză.

Jude, care a avut oră cu doamna Dunn mai devreme, molfăie din punga de Goldfish. Mă așez lângă el și îi dau automat și gustările mele, care nu mă încântă deloc. Stăm în tăcere. E unul dintre lucrurile pe care le ador la statutul nostru de gemeni. Jude și cu mine putem sta împreună ore în șir, fără să spunem nici măcar un singur cuvânt, și pot să închei momentul simțind că am avut o conversație profundă. Nu avem discuții de formă. N-avem nevoie să ne amuzăm unul pe altul. Putem doar să fim noi doi, atât.

— Te simți mai bine? întreabă el.

Și fiindcă abia acum ne vedem după ora de biologie, știu imediat la ce se referă.

— Nici măcar puțin, zic.

— Mă gândeam eu, spune, dând din cap.

Termină de rontăit, face ghem punga de plastic și o aruncă spre cel mai apropiat coș de gunoi. Îl ratează cu mai bine de un metru. Se apropie mormăind și o ridică.

Aud mașina lui Ari înainte s-o văd. Câteva secunde mai târziu, breakul apare în parcare, respectând limita afișată de 8 kilometri pe oră. Oprește lângă trepte și se apleacă peste geamul coborât, cu o goarnă de petrecere în gură. Suflă o dată, făcând să iasă o panglică dungată în argintiu, odată cu un sunet ascuțit, dar victorios.

— Sunteți liberi! chițăie ea.

— Liberi de stăpânii despotici! răspunde Jude. Nu vom mai precupeți niciun efort în a le face muncile meschine!

Intrăm în mașină, Jude, cu picioarele lui lungi, în față și eu în spate. Plănuim de câteva săptămâni după-amiaza asta,

hotărâți să începem vara cu dreptul. Când ieșim din parcare, jur să uit de Quint și de prezentarea nefericită pentru restul zilei. Mă gândesc că mă pot bucura de o zi din vacanța de vară, înainte să îmi pun mintea la contribuție ca să rezolv problema. Voi găsi o soluție mâine.

Ari ne duce direct spre faleză, unde putem să ne îndopăm cu sundae* de la Salty Cow, o gelaterie cunoscută pentru amestecurile sale neobișnuite, precum „mentă cu lavandă" sau „semințe de mac și turmeric". Dar, când ajungem, este coadă până afară, iar privirile nerăbdătoare ale câtorva clienți mă fac să cred că nu prea se mișcă de ceva vreme.

Schimb o privire cu Ari și cu Jude.

— Mă duc să văd ce se petrece, zic, în timp ce ei doi se așază la coadă.

Mă strecor pe ușă.

— Scuze, nu încerc să mă bag în față, vreau doar să aflu ce se petrece.

Un tip cu trei copii mici pare gata să explodeze.

— *Asta* se întâmplă! spune, arătând furios spre casieră.

O femeie se ceartă, de fapt *țipă* de-a dreptul la sărmana fată de la tejghea, care nu pare mult mai mare decât mine. Puțin îi mai lipsește să izbucnească în lacrimi, dar femeia nu cedează. *Cât de incompetentă ești? E înghețată, nu fizică cuantică! Am trimis comanda acum o lună!*

— Îmi pare rău! spune fata, roșie la față. Nu am preluat comanda. Nu știu ce s-a întâmplat. Nu există nicio înregistrare...

Nu e singura care mai are puțin și plânge. O fetiță cu codițe stă cu mâinile pe lada cu înghețată, privind de la femeia furioasă la părinții ei.

— De ce durează atât? icnește ea.

---

* Desert din mai multe feluri de înghețată acoperite cu sos și, în unele cazuri, cu frișcă, bezele, arahide, cireșe maraschino sau alte fructe (n. red.).

— Vreau să vorbesc cu directorul! strigă femeia.

— Nu este aici, spune fata de la tejghea. Nu pot să fac nimic. Îmi pare rău!

Nu știu de ce e atât de furioasă femeia și nu sunt sigură că ar conta. Așa cum a zis chiar ea, e doar înghețată și cu siguranță sărmana casieră se străduiește din răsputeri. Ar putea măcar să fie politicoasă. Să nu mai zic că îi împiedică atât pe sărmanii copii, cât și *pe mine* să luăm înghețată.

Inspir adânc și mă pregătesc să o înfrunt pe femeie. Poate, dacă suntem raționali, putem obține numărul de telefon al directorului, iar el poate veni aici și să rezolve problema.

Încleștez pumnii.

Fac doi pași în față.

— Ce se întâmplă aici? țipă o voce severă.

Mă opresc. Oamenii care stau la coadă se dau la o parte, făcându-i loc unui polițist care intră cu pași mari în gelaterie.

Sau... aș putea să-l las pe el să se ocupe?

Femeia de la tejghea deschide gura, pe cale să reînceapă să urle, dar este împiedicată de toți clienții care așteaptă. Prezența polițistului le dă curaj și, dintr-odată, doresc cu toții să vorbească în apărarea casierei. *Femeia asta e o pacoste. E nepoliticoasă și ridicolă. Trebuie să plece!*

Femeia pare sincer șocată când nimeni, și mai ales cei mai aproape de tejghea, care au auzit povestea, nu o susține.

— Îmi pare rău, doamnă, dar mi se pare că trebuie să vă conduc afară, spune polițistul.

Pare îngrozitor de jenată. Și uluită. Și încă e furioasă. Cu un mârâit, ia o carte de vizită de pe tejghea și rânjește la fata care-și șterge lacrimile de pe obraji.

— Îl voi suna pe director! amenință ea, apoi iese din gelaterie, în uralele aprobatoare ale mulțimii.

Mă duc înapoi la Jude și la Ari, scuturându-mi mâinile. Degetele mă furnică iar și nu știu de ce. Le explic ce s-a întâmplat, iar în câteva clipe coada începe să avanseze.

După ce ne terminăm înghețata, plătim prea mult pentru o bicicletă de agrement de la chioșcul de închirieri și petrecem o oră pedalând pe faleză, sub prelata în nuanțe de lămâie. Ari face prea multe poze cu noi făcând fețe caraghioase, iar Jude și cu mine îi strigăm să nu mai fie leneșă și să înceapă să-și miște picioarele.

Asta până când ajungem la un grup de turiști care ocupă toată lățimea falezei și se mișcă la viteza melcului.

Unul dintre ei se uită în spate, ne observă și-și reia imediat conversația, ignorându-ne complet.

— Scuze! strigă Jude. Putem trece?

Niciun răspuns.

Ari claxonează. Iar. Și *iar*. Tot nu se dau la o parte.

Ce naiba? Chiar cred că faleza e a lor? Să se miște!

Mi se albesc încheieturile pe volan.

— Faceți loc! Nu ne putem opri! La o parte! strigă cineva și se îndreaptă spre noi din direcția opusă.

Turiștii țipă surprinși și se împrăștie, în timp ce cinci adolescenți pe skateboarduri trec printre ei. O femeie își pierde sandala, care e strivită sub o roată. Un bărbat se dă în spate atât de repede, că-și pierde echilibrul și cade dincolo de marginea falezei, aterizând în fund pe nisip. Încep cu toții să urle la nesimțiții și huliganii de adolescenți, în timp ce Jude, Ari și cu mine ne privim și ridicăm din umeri.

Pedalăm repede dincolo de turiști, înainte să apuce să se regrupeze.

După ce înapoiem bicicleta, comandăm un coș imens de cartofi prăjiți cu usturoi de la standul cu fish & chips și ne așezăm pe faleză, lovind cu nisip pescărușii lacomi care se apropie prea mult și încearcă să ne fure cartofii. Când unul se apropie atât de mult c-o face pe Ari să chițăie și să se ascundă după o masă de picnic, Jude aruncă niște bucățele arse de pe fundul coșului, ca pescărușii să se bată pentru ele.

O secundă mai târziu, un angajat îl vede și începe să țipe, fiindcă „orice idiot știe că nu ar trebui să hrănească fauna sălbatică". Jude are o privire vinovată. Nu se descurcă prea bine cu mustrările.

De îndată ce angajatul se întoarce, scutur pumnul spre spatele lui. Tocmai îmi cobor brațul, când un pescăruș coboară spre el și îi înșfacă pălăria de hârtie de pe cap. Bărbatul strigă și se ferește în timp ce pasărea se îndepărtează în zbor.

O privesc dispărând, cu tot cu pălărie, în lumina asfințitului.

OK.

Mi se pare mie sau...?

Mă uit în jos, la mâna mea.

Nu. Asta-i ridicol!

Soarele începe să coboare la orizont, iar noi ne îndreptăm în sfârșit spre golful în care se ține petrecerea cu foc de tabără din fiecare an, o întindere de țărm cam de doi kilometri și un pic la nord de oraș. Nu știu de câtă vreme durează tradiția. Câte generații au dansat, în beție, în jurul flăcărilor, câți elevi din ultimul an de liceu s-au aruncat îmbrăcați în valuri, câte sesiuni de pipăieli și sărutări au avut loc în nișele stâncoase unde tinerii se duc să... facă asta. Sau așa se presupune. Nu știu din experiență, dar am auzit zvonurile.

Nu ajungem primii, dar tot e devreme. Câțiva elevi din a doișpea descarcă răcitoare dintr-o camionetă. Un băiat pe care-l știu de la ora de mate așază lemne subțiri pentru foc. Primii sosiți își aleg deja locurile, întinzând pături și prosoape pe plajă, scoțând mingi de volei și doze de bere din sacoșe mari de pânză.

Alegem un loc aproape de foc, desfacem pătura adusă de Ari și apoi câteva scaune de plajă. În câteva minute, Jude este chemat de câțiva colegi de clasă și se duce să discute cu ei.

Ari se întoarce spre mine.

— Deja știu răspunsul, dar doar mă asigur. Vrei să intri în apă?

Mă strâmb, dezgustată de idee.

— Așa credeam și eu.

Se ridică și mă surprinde când își trage rochia cu panseluțe peste cap, dezvăluind pe dedesubt un costum de baie roz pal. E evident că l-a purtat toată ziua și mă uimește puțin faptul că nici măcar n-am bănuit asta.

— Stai așa! Te duci să înoți? întreb.

— Nu să *înot*. Dar e o petrecere pe plajă. Mă gândeam c-ar trebui măcar să-mi ud picioarele. Sigur nu vrei să vii?

— Sigur. Mersi.

— OK. Ai grijă de chitara mea?

Nu așteaptă un răspuns, fiindcă bineînțeles că voi avea. Ari mărșăluiește spre țărm. Nu salută pe nimeni și remarc câteva persoane care-i aruncă priviri curioase, întrebându-se dacă ar trebui să o recunoască. Jude spune că ea n-a ezitat când a invitat-o la petrecere, chiar dacă nu cunoaște pe nimeni. Mă întreb dacă speră să mai cunoască și alți adolescenți din Fortuna Beach, să-și facă prieteni. Probabil că ar trebui s-o prezint unora când se întoarce, dar...

Mă uit în jur și mă încrunt. Să fiu sinceră, nu cunosc nici eu multă lume de aici. Sunt aproape doar cei din clasele a unșpea și a doișpea până acum. Și câțiva din a zecea, cum ar fi Maya și gașca ei, cu care nu-s tocmai prietenă.

Spre deosebire de mine, Jude cunoaște multă lume. Chiar dacă-i un fel de *tocilar* care se uită la sezoane vechi ale serialului *Star Trek* și are un raft plin cu figurine Funko din *Stăpânul inelelor*, oamenii îl plac. Are farmecul lui. Are o prezență liniștitoare, te simți bine cu el.

Un motiv în plus pentru care nimeni nu ne crede când spunem că suntem rude.

Deci, dacă Ari vrea să-și facă prieteni, Jude e mult mai potrivit să o ajute.

Iau cutia cu chitara lui Ari și o trag mai aproape.

— Nu intri în apă, Prude*?

Ridic privirea și-l văd pe Jackson Stult cum rânjește la mine. Acum, că mi-a captat atenția, râde și se preface că-și trage una peste frunte.

— Scuze, ce întrebare stupidă! În fond, ești cam alergică la distracție, nu?

— Nu. Sunt alergică la cretini, spun și adaug, sec: Hapciu!

Rânjește și îmi face cu mâna, de parcă am fi avut un schimb de replici încântător, apoi se duce la prietenii lui la fel de nesuferiți care-l așteaptă pe plajă.

Cuvintele lui ustură, deși n-ar trebui. În fond, atâta știu despre Jackson Stult: unu, că-i pasă mai mult de blugii lui de firmă și de tricourile scumpe, cu logourile brandurilor la vedere, decât oricui altcuiva, și doi, că ar face orice să râdă puțin, chiar dacă-i pe seama altcuiva. Ceea ce se întâmplă des.

Aș fi mai ofensată dacă m-ar plăcea.

Și totuși.

Totuși.

Cuvintele lui continuă să usture.

Dacă planul lui Jackson a fost să-mi strice seara, refuz să-l las să câștige. Mă întind pe pătură și privesc norii care plutesc deasupra capului meu, în nuanțe portocalii. Încerc să mă bucur de lucrurile bune ale momentului. De râsetele care străbat plaja. De valurile care se izbesc de țărm. De gustul de sare și mirosul de fum de la focul care se aprinde. Sunt prea departe ca să simt căldura flăcărilor, dar razele soarelui au scăldat pătura și nisipul toată după-amiaza.

Sunt relaxată.

---

* Joc de cuvinte între o poreclă pe baza numelui Prudence și *prude*, în engleză *mironosiță* (n. tr.).

Sunt mulțumită.

Nu mă gândesc la proiecte la biologie.

Nu mă gândesc la hărțuitori lipsiți de coloană vertebrală.

Nu mă gândesc nici măcar la Quint Erickson.

Expir lung și lent. Am citit că meditația practicată în mod regulat te poate ajuta, în timp, să te concentrezi, să devii mai eficient și mai productiv. De atunci, încerc să meditez. Pare atât de ușor. Inspiri. Expiri. Te concentrezi la fiecare răsuflare în parte.

Dar există mereu gânduri care-ți invadează calmul. Există mereu distrageri.

Cum ar fi acum, când pe plajă răsună deodată un țipăt îngrozit.

Mă ridic în coate. Jackson o cară pe Serena McGinney spre apă. Râde, cu capul dat pe spate, aproape maniacal, în timp ce Serena se zbate în brațele lui.

Mă ridic în capul oaselor, încruntându-mă. Toată lumea știe că Serena se teme de apă. A devenit un fapt cunoscut după ce a refuzat să participe la cursul obligatoriu de înot din clasa a noua, aducând inclusiv un bilet de la părinți prin care îi motivau absența de la activitățile la piscină. Nu are doar o aversiune ușoară, așa ca mine. E o fobie în toată regula.

Strigătele ei devin și mai puternice când Jackson ajunge la marginea apei. O duce ca pe o domniță la ananghie, iar până acum Serena a dat din brațe și din picioare, încercând să scape. Dar acum se întoarce și-i cuprinde strâns gâtul cu brațele, strigând:

— Să nu îndrăznești!

Mijesc ochii. Unul dintre prietenii lui strigă: *Arunc-o! Fă-o!*

Înghit în sec. Nu cred c-o va face, dar nici nu știu sigur.

— Haide, abia dacă îți ajunge până la glezne! zice Jackson, care vrea să-și încânte publicul.

E clar că Serena nu consideră nimic amuzant în toate astea. A devenit înspăimântător de palidă și, deși știu că tre-

bute să-l urască pe Jackson acum, mâinile ei îl țin de gât ca o menghină.

— Jackson Stult, ticălos ce ești! Pune-mă jos!

— Să te pun jos? zice el. Ești *sigură*?

Prietenii lui îl încurajează într-o scandare bolnavă. *Fă-o! Fă-o! Fă-o!*

Mă ridic cât se poate de repede în picioare și strig, cu mâinile pâlnie la gură:

— Las-o în pace, Jackson!

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și știu c-am făcut o greșeală. Acum, e o provocare. O va face sau nu?

Îmi pun mâinile în șolduri și încerc să-i transmit, prin osmoză, că, dacă are o urmă de demnitate, o va lăsa în pace.

Râde iar, un sunet aproape nemilos. Apoi, într-o mișcare fluidă, eliberează picioarele Serenei și-și duce mâna la spate ca să-i desfacă brațele care-i imobilizează gâtul. În timp ce ea încearcă să-și încolăcească genunchii în jurul lui, el o aruncă cât de departe poate în valuri.

Strigătul ei îmi străpunge urechile. Prietenii lui izbucnesc în urale.

Apa nu e adâncă, dar când ea cade cu putere pe spate, împroșcând apă în jur, îi ajunge aproape până la gât. Se ridică greoi în picioare și țâșnește din mare, cu rochia plină de nisip lipindu-i-se de coapse.

— Ticălosule! strigă, lovindu-l pe Jackson în stomac când trece pe lângă el.

Jackson abia dacă se mișcă, doar se apleacă pentru a-și scutura nisipul lăsat de Serena pe tricou.

— Hei, să știi că iese doar la curățătorie! spune, fără să-și ascundă amuzamentul din voce.

Serena se îndepărtează ca o furtună, încercând să-și desprindă rochia de șolduri. Când trece pe lângă mine, văd că are lacrimi de furie în ochi.

Cu dinții încleștați, mă întorc iar spre Jackson. Are brațele ridicate în semn de victorie. Nu departe, în apa până la genunchi, Ari îl privește derutată.

— Omule, spune scârbită Sonia Calizo, suficient de tare încât s-o audă toată plaja, aproape s-a *înecat* când era copil!

Jackson chicotește.

— N-avea cum să se înece. Doamne, n-are nici un metru adâncime!

— Nu ți-ai dat seama cât era de speriată? îl întreabă Ari.

Sunt surprinsă. Nu-i stă în fire să intre în confruntări, cu atât mai puțin cu un străin. Dar are și un simț al dreptății foarte dezvoltat, așa că poate n-ar trebui să mă mir.

Jackson o ignoră. Expresia lui e încă exaltată, fără urmă de remușcare.

Expir și, exact când Jackson face un pas spre țărm, mi-l închipui cum se împiedică și cade cu nasul în nisip. Îmi închipui hainele lui scumpe pline de apă sărată și mâl.

Strâng pumnul.

Jackson mai face un pas și eu îmi țin respirația. Aștept.

Nu se întâmplă nimic. Nu se împiedică. Nu cade.

Mi se lasă umerii. Mă simt aiurea fiindcă am sperat, pentru o secundă, că acele coincidențe din ultimele 24 de ore ar fi putut fi provocate de mine. Cum? Printr-un fel de justiție cosmică dăruită mie de univers?

Da, vezi să nu!

Dar dezamăgirea tot mă lovește ca un val.

Ca... valul *acela*.

Când îl remarcă și ei, râsul prietenilor lui Jackson încetează. Un val, unul dintre cele mai mari din câte am văzut, se ridică în spatele lui, încadrându-l sub coroana înspumată.

Văzându-le expresiile, Jackson se întoarce. Prea târziu. Valul îl lovește și îl răstoarnă. Nu se oprește însă. Apa măturа

plaja, udând picioarele prietenilor lui și prosoapele și scaunele lor, luând și dozele de bere.

Continuă să vină. Se îndreaptă spre mine.

Mi-a picat fața. Nu-mi dă prin cap să mă mișc. Spuma se răsucește și se domolește. Ultimele vestigii ale forței sale încep să scadă și doar se mai târăște.

Marginea apei, sărutată de spumă albă, se apropie la doi centimetri de degetele mele de la picioare și de cutia chitarei lui Ari. Se oprește, părând să ezite scurt, și se întoarce în mare.

Îi urmăresc cursul, uluită. Când ridic privirea, o văd pe Ari. Pare la fel de surprinsă ca mine, poate chiar mai mult. Fiindcă lucrul cel mai straniu nu e că apa s-a apropiat atât de mult de mine și nu m-a atins. Lucrul cel mai straniu e că Ari stătea atât de aproape de Jackson, dar valul a trecut pe lângă ea.

De fapt, în ciuda dimensiunii impresionante a valului, singurele persoane pe care le-a atins au fost Jackson și prietenii lui.

Capitolul 10

Creierului meu îi ia un minut să proceseze ce s-a întâmplat. Un minut pentru ca neîncrederea să se spulbere și să dispară treptat, apoi să se reconstruiască în ceva, ei bine, mai credibil.

Descleștez pumnul și întind degetele, simțind fiecare articulație. Am palma fierbinte. Îmi simt degetele obosite, de parcă le-aș fi strâns ore în șir, și nu doar câteva secunde.

În jurul meu, oamenii hohotesc. Este de-a dreptul isteric să-l vezi pe Jackson adunându-se de pe jos. E leoarcă. Hainele i se lipesc de corp ca o a doua piele, acoperite de nisip mâlos. Are un fir de algă pe umăr și părul complet ud.

Mutra lui e neprețuită.

— Ha! strigă o fată. Karma e o nenorocită!

Clipesc și-mi întorc capul. E Serena. Are hainele încă ude, dar nu mai lăcrimează. Zâmbește larg. Are din nou obrajii îmbujorați.

Karma.

Karma instant.

— Sfântă naftalină, murmur, căci dintr-odată are sens.

Într-un fel. Are sens? Să fie adevărat?

Mă gândesc la dovezi.

Accidentul de mașină.

Sucul de roșii vărsat.

Domnul Chavez mușcându-și buza.

Gelateria. Turiștii de pe faleză. Angajatul necioplit de la fish & chips...

Și acum, asta. Un val venit de nicăieri i-a lovit numai pe Jackson și pe prietenii lui ticăloși, pe plaja aglomerată.

Cu siguranță nu e o coincidență. Nu pot fi toate.

Dar, dacă nu e o coincidență, ce este?

Versurile lui John Lennon îmi răsună în minte. Le fredonez în șoaptă. *Instant karma's gonna get you, gonna knock you right on the head...*[*]

Îmi pipăi ceafa, unde încă simt un cucui mic și dureros. Parcurg evenimentele din seara trecută. Quint și amica lui. Tipii care o hărțuiau pe Ari. Discuția despre karma. Numele meu strigat, deși nimeni n-a recunoscut că l-ar fi pus pe listă. Melodia. Dansul. Quint, privindu-mă uluit. Berea vărsată. Căzătura. Lovitura la cap...

Dacă nu e o coincidență, înseamnă că, într-un fel sau altul... am fost eu. Eu am provocat toate lucrurile acelea. Am... aruncat karma instant asupra oamenilor.

— Pru? Ești bine?

Atenția mi se întoarce spre Ari, care se apropie de mine. Ia un prosop de pe spătarul unui scaun de plajă și-l prinde în jurul taliei. E încă uscată, deși nisipul i s-a lipit de glezne.

— Da, zic, cu un nod în stomac. Cât de ciudat a fost, nu?

Ea râde.

— Foarte ciudat, da. Dar atât de perfect! Mereu e așa?

— În mare parte. Jackson a fost mereu un hărțuitor. Îmi place să-l văd primind ce merită.

Mă aplec spre ea și cobor vocea.

— Pun pariu pe ce vrei tu că tricoul de pe el a costat câteva sute de dolari. Va încerca să ne asigure că-i o nimica toată, dar, crede-mă pe cuvânt, îl scoate din minți toată treaba asta.

---

[*] *Karma instantanee nu te iartă, te lovește drept în cap...* (n. tr.).

Ari se trânteşte pe prosop şi scoate un suc din micul răcitor pe care l-am adus cu noi. Îl desface, apoi ridică doza spre apă, parcă toastând.

— Bună treabă, oceanule!

Apoi priveşte în jur.

— Sper doar că-i OK fata aia.

Nu răspund. Sunt distrasă şi privesc în jur, la prosoapele şi păturile şi scaunele care au acaparat ţărmul. Apoi îmi distrage atenţia Jackson, care foloseşte un colţ de prosop să-şi scoată apa din urechi.

— Mă întorc imediat.

Urc agale pe plajă, căutând singurătatea de-a lungul falezei stâncoase. E prea devreme pentru infamele runde de pipăieli şi sărutări, aşa că nu-mi ia mult să găsesc un alcov gol printre turnurile de roci. Mă sprijin de un bolovan şi îmi duc mâna la piept. Inima îmi aleargă pe dedesubtul pielii.

— E doar în mintea mea, şoptesc. E o poveste. S-a născut din stresul de final de an şi din fanteziile cu pedepse aplicate oamenilor care le merită şi... poate dintr-o uşoară contuzie.

În ciuda cuvintelor mele raţionale, creierul îmi strigă o sută de contraargumente. Cântecul. Accidentul de maşină. Valul.

Dar, de fiecare dată când încep să mă gândesc că poate-am fost eu, mă mustru. Chiar iau în calcul posibilitatea că am cântat la karaoke şi că acum am... ce? Puteri magice? Un fel de dar cosmic? Abilitatea complet ridicolă de a mânui dreptatea în univers?

— Coincidenţe, repet, începând să mă plimb de colo-colo.

Îmi intră nisip în sandale şi le arunc din picioare. Mă plimb printre stânci.

— Atâta tot. Doar câteva coincidenţe bizare.

Dar...

Mă opresc.

Prea multe coincidențe trebuie să însemne ceva.

Îmi dau părul de pe față cu ambele mâini. Trebuie să fiu sigură. Am nevoie de dovezi.

Trebuie să văd dacă pot face acest lucru din nou, dar de data asta intenționat.

Mușcându-mi buza de jos, mă uit printr-un spațiu dintre stânci la plaja aglomerată. Nu sunt sigură ce caut. Inspirație, probabil. Cineva de aici trebuie să merite o pedeapsă pentru *ceva*.

Privirea îmi aterizează pe nimeni altul decât Quint. Ajută câțiva colegi de-ai noștri să monteze un fileu de volei.

Ha! Perfect! Dacă există o persoană care merită răzbunare cosmică pentru purtarea de anul ăsta, cu siguranță aceea e Quint Erickson.

Mă gândesc la toate dățile în care a întârziat. La toate dățile în care a lenevit. La cum m-a lăsat să mă descurc singură în ziua prezentării.

La cum refuză să mă ajute să refacem proiectul semestrial.

Strâng pumnul tare.

Și aștept.

— Salut, Quint! zice o fată din clasa noastră, apropiindu-se de el.

Devin atentă. Ce urmează să facă? Să-l plesnească pentru vreo melodramă misterioasă despre care nu știu nimic?

— Ce mai faci? spune el, întorcându-i zâmbetul.

— Bine. Am adus niște prăjiturele de casă. Vrei una? îl întreabă, ridicând o cutie.

— Sigur că da, zice el și ia una. Mersi!

— Cu plăcere.

Îi zâmbește larg și pleacă.

Sunt confuză.

Poate că prăjitura e otrăvită? Dar mă îndoiesc.

Quint o devorează, apoi termină de întins fileul.

Îl mai privesc un minut, complet confuză. Curând devine limpede că nu i se va întâmpla nimic oribil. Mai mult, după ce începe partida de volei, înscrie un prim punct pentru echipa lui și primește o rundă de urale, coechipierii lui întinzându-și mâinile să bată cuba cu el.

Mă bosumflu și îmi relaxez pumnul.

— Asta e, mormăi.

Dezamăgirea e greu de înghițit, dar nu sunt sigură dacă-s dezamăgită de univers sau de mine, fiindcă aproape am crezut ceva atât de absurd.

Îmi rotesc umerii. Ajunge cu asta! Voi petrece restul serii citind cartea pe care am luat-o cu mine, mâncând bezele la foc și ascultând-o pe Ari, care încearcă să pună cap la cap progresia corectă de acorduri pentru noua ei piesă. Mă voi relaxa.

Îmi iau încălțările și încep să mi le pun.

— Mai lasă-mă! E așa un tocilar. Știi că joacă Dungeons and Dragons, nu?

Încremenesc. Nu trebuie să mă uit. Știu că-i Janine Ewing, a cărei voce se propagă în micul alcov. N-o văd nici pe ea, nici pe persoana cu care vorbește, dar sunt doar câțiva băieți despre care ar putea vorbi: Jude și prietenii lui, Matt și César, și ei de-a zecea, sau Russell, un boboc care a intrat în grupul lor în urmă cu câteva luni.

— Serios? zice altă voce feminină.

Să fie Katie?

— Jocul ăla ciudat pe roluri, din anii 1980? Pe care-l joacă puștii din *Stranger Things*?

— Ăla, răspunde Janine. Serios, adică n-ai ceva mai bun de făcut?

Mă uit prin spațiul dintre stânci și le văd pe Janine și pe Katie, la câțiva metri de margine, stând pe prosoape de plajă viu colorate. Poartă bikini și ochelari de soare. Și... oh! Maya este cu ele. Împreună, arată ca o reclamă la cremă de protecție

solară, și nu în sensul rău. Maya, în special, pare o starletă de la Hollywood. E genul de fată care pare să fi ieșit dintr-un spot pentru cosmetice. Piele întunecată, încălzită de soarele care apune, păr negru și des, ondulat natural, care-i încadrează fața, și o puzderie de pistrui atât de fermecători, că ar putea inspira sonete.

Deloc surprinzător, Jude nu e singurul băiat de la școală îndrăgostit de ea.

— Demons and Dragons nu-i un fel de joc de venerare a diavolului? întreabă Katie.

Îmi dau ochii peste cap și, spre lauda ei, Maya își coboară ochelarii de soare pe nas și o privește pe Katie cu o expresie care sugerează că este de acord cu mine privind inutilitatea comentariului ei.

— *Dungeons* and Dragons, zice ea. Și sunt sigură că zvonul l-au pornit aceiași oameni care au zis că Harry Potter e malefic.

Trebuie să recunosc că, deși cel mai adesea nu înțeleg devotamentul nestrămutat al lui Jude pentru ea, are și Maya momentele ei.

Își împinge ochelarii înapoi pe ochi.

— În fine. Lăsați-o baltă! Îmi place de Jude.

Fac ochii mari. Pauză. Derulare. Îi *place* de Jude?

Vrea să spună că îi *place realmente* de el?

Amețesc. Mă chinui să aud fiecare cuvânt pe care-l zic. Dacă pot să mă întorc la Jude cu dovezi empirice că sentimentele lui sunt împărtășite, sunt candidată la Premiul Sora Anului.

— Firește că-ți place, zice Janine. Cui nu-i place? E atât de amabil.

— Atât de amabil, e de acord Katie pe un ton emfatic.

Atât de emfatic, că sună a insultă.

— Dar este și...

Janine ezită. Îi ia câteva secunde bune să-și găsească vorbele.

— Cum să zic, atât de *fascinat* de tine! E cam sinistru.

Scot un sunet scârbit. Jude nu e sinistru!

Mă ascund în spatele stâncii, înainte să se întoarcă și să mă vadă, dar ele își continuă conversația.

— Da, uneori se uită lung la mine, e de acord Maya. Înainte credeam că-i flatant, dar... nu știu. Nu vreau să fiu răutăcioasă, însă mă gândesc că ar fi trebuit să se prindă că nu-s interesată, nu?

Tresar.

S-a zis cu planul ăla!

— Pare ușor obsedat, spune Katie. Dar într-un fel drăguț?

Mă uit din nou printre stânci, încruntată. Jude nu e obsedat!

Cel puțin, nu *atât* de obsedat.

E doar îndrăgostit de ea. Nu-i un delict! Ar trebui să fie încântată c-a atras atenția unei persoane atât de amabile și de minunate cum e Jude!

— Repet, îmi place de Jude, zice Maya. Dar mă simt puțin vinovată știind ce simte el, când... nu se va întâmpla niciodată.

— Nu trebuie să te simți vinovată! spune Janine. N-ai făcut nimic.

— Da, știu. Cred că nu e vina mea că nu mă interesează.

Katie îi spune brusc să tacă, însă cu un chicotit aproape crud.

— Șșșt, Maya, Doamne! E chiar acolo. O să te audă.

— Oh! spune Maya, cu mâna la gură. N-am știut.

Dar Janine îi dă un ghiont cu cotul.

— Poate că se prinde.

Mă uit în jur și-l văd pe Jude trecând pe lângă ele. Abia dacă-i zăresc expresia, în timp ce se întoarce și se îndreaptă spre locul nostru de pe plajă, însă nu-mi dau seama dacă le-a

auzit sau nu. Nu-mi dau seama dacă emoția întunecată care-i străbate iute chipul e rușine, durere... sau doar o umbră aruncată de soarele care apune.

Nu contează. A fost urât ce au zis. Conversația asta pare generată de cruzime, un dialog inutil menit să-și bată joc de Jude, fără niciun alt scop în afară de a mângâia orgoliul uriaș al Mayei Livingstone.

Și tocmai ea să fie rea cu *Jude*, dintre toți! Cu Jude cel răbdător și atent, care-i îndrăgit de toată lumea. Care nu are dușmani. Care se poate integra în orice conversație, se poate așeza la orice masă când luăm prânzul la școală, poate merge la orice petrecere.

Da, poate că joacă D&D în weekenduri și citește cărți cu dragoni pe copertă și a fost încântat să participe la primul lui târg renascentist vara trecută. A purtat tunică și mi s-a părut că arăta ca un adevărat cavaler. Dar nici nu vreau să mă gândesc ce ar spune Maya și prietenele ei dacă ar vedea vreodată fotografiile.

Mă uit urât la creștetul Mayei. Cum îndrăznește să îl rănească așa?

Strâng pumnul.

De data asta, simt. E o tresărire vagă la baza stomacului. Ca o tumbă a măruntaielor când faci un salt subacvatic, dar mai subtilă.

Doar că tot nu se întâmplă nimic.

Aștept. Și aștept.

Soarele dispare, colorând cerul în nuanțe de violet. Primele stele încep să clipească și să lucească. Stâncile sunt luminate de un portocaliu aprins, de la focul de tabără.

Maya se ridică în capul oaselor și se întinde după puloverul lung de lângă prosopul ei. O urmăresc cum își trece mâinile prin mâneci. Sunt tristă și mai mult decât supărată. Pe ea. Pe mine. Pe univers.

Oftez și părăsesc în cele din urmă siguranța adăpostului. Gata cu asta! N-am moștenit vreo putere magică pentru a restabili echilibrul universal. Pentru a-i pedepsi pe cei răi și nedemni.

E timpul să merg mai departe.

Jude și Ari sunt pe păturile noastre. Ea cântă ceva la chitară și o mână de oameni s-au oprit să asculte, iar câțiva dintre ei s-au așezat pe nisip, într-un semicerc, în jurul ei. Dar Jude privește valurile, absent, părând dărâmat. Nu trebuie să-i văd fața ca să știu că suferă. Probabil c-a auzit ce a zis Maya.

Asta mă înfurie iar.

Pornesc spre ei, când aud un icnet. Un zgomot oribil, îngrozit.

— Nu! Nu, nu, nu, nu se poate!

Mă întorc lent. Maya e în patru labe, săpând disperată în nisip.

— Ce e? întreabă Katie, dându-se înapoi când Maya îi întoarce colțul prosopului. Ce s-a întâmplat?

— Cercelul, spune Maya. Mi-am pierdut un cercel! Nu vă mai holbați și ajutați-mă să-l caut!

Prietenele ei par încă derutate, dar nu o contrazic. În următoarea secundă, toate trei sapă prin nisip. Când și când, Maya se oprește să își pipăie urechea, apoi să-și atingă puloverul și să-și verifice părul. Curând, devine evident că toată căutarea e în zadar.

Un zâmbet mi se lărgește pe buze și cred că înțeleg ceva.

Karma *instant*.

Poate că trebuie să se întâmple instant. O răzbunare imediată pentru o nedreptate. Nu i s-a întâmplat nimic lui Quint pentru că ne-am certat cu ore în urmă.

Dar Maya a fost răutăcioasă *acum*.

Are o expresie chinuită, la un pas să izbucnească în lacrimi,

când renunță la căutări, dar nu simt nici măcar o urmă de regret. O fi fost un cercel elegant și scump. Îi văd perechea legănându-se în cealaltă ureche. E în formă de lacrimă, cu o singură piatră în mijloc, care cred că-i un diamant. Poate că-s ai mamei sale, care se va supăra că a pierdut unul. Sau poate că erau un dar care să-i amintească de una dintre multele reușite - *Eleva săptămânii* sau *Am donat sânge!* sau așa ceva. Nu contează. Mi-a rănit fratele și merită să plătească.

Mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre prietenii mei, cu mai mult entuziasm în mișcări. Mă furnică degetele, de parcă puterea cosmică neașteptată mi-ar clocoti în vene.

Sunt atât de distrasă, că aproape nu remarc mingea de volei care vine direct spre mine. Instinctul preia controlul și mă feresc, țipând.

O siluetă apare în câmpul meu vizual periferic, lovind mingea și trimițând-o înapoi spre fileu.

Ridic privirea, cu brațele încă întinse protector deasupra capului.

Quint are buzele strânse și ochii îi strălucesc. E clar că se abține cu greu să nu râdă.

— Ce credeai că e, un rechin?

Las brațele jos, de o parte și de alta a corpului. Încerc să-mi recapăt demnitatea cum pot eu mai bine, cu un dispreț palpabil adică.

— Eram distrasă, zic, uitându-mă urât la el. M-a speriat.

Lasă să-i scape un chicotit scurt.

— Mai avem nevoie de un jucător. Presupun că nu ești interesată?

Râd zgomotos. Dacă există vreun sport spre care am înclinații naturale, încă nu mi-am dat seama care-o fi ăla. Cu siguranță niciunul dintre cele pe care ne-au pus să le practicăm la educație fizică.

— Nici măcar puțin. Dar mersi pentru... asta.

— Că te-am salvat? zice el, suficient de tare încât să audă toți cei din preajmă.

Pare aproape entuziasmat.

— Aș putea s-o mai spui o dată, dar mai tare?

Se apleacă spre mine, cu mâna pâlnie la ureche.

Îl privesc și mai urât.

— Continuă! mă îndeamnă el. Cred că ești în căutarea cuvintelor *Mulțumesc că mi-ai salvat viața, Quint. Ești cel mai tare!*

Pufnesc. Apoi mă lovește o idee și zâmbesc, făcând un pas spre el. Fără îndoială, vede ceva tulburător pe fața mea, fiindcă face imediat un pas în spate. Privirea amuzată devine neîncrezătoare.

— O să-ți mulțumesc după ce ești de acord să refaci proiectul la biologie cu mine.

Mormăie.

În spatele lui, o fată de clasa a unșpea strigă:

— Quint, haide! Mai joci, nu?

— Da, da! o asigură el, fluturând indiferent din mână spre ea.

Mă uit pe furiș la fată, care mă privește îndeaproape, cu un colț al gurii tras într-o parte.

Nu-ți face griji! aș vrea să-i spun. *E numai al tău.*

Quint pornește înapoi spre fileu. Ridică un deget și arată spre mine.

— Răspunsul e tot nu, zice. Dar apreciez perseverența.

Se răsucește și se întoarce alergând la joc.

Expir scurt. A meritat să încerc.

— Hei, Prudence! strigă o voce.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că-i Ezra Kent, care stă în picioare de cealaltă parte a fileului, așteptând să se reia jocul. De îndată ce-mi atrage atenția, arată din bărbie spre cineva din spatele meu.

— Cine-i tipa sexy cu chitara?

Clipind, privesc în jur. Pentru o clipă, am uitat ce făceam și unde mergeam. Apoi o văd pe Ari stând turcește pe pătură, cu chitara în brațe. Dar nu cântă. Vorbește cu unii de la școală, o fată despre care știu că-i în formația de jazz și câțiva de clasa a doișpea cu care n-am schimbat vreodată un cuvânt. Jude e și el acolo, dar stă la distanță, încă bosumflat, cu picioarele goale îngropate în nisip.

Mă răsucesc iute pe călcâie și mă uit amenințător la Ezra.

— Cineva care-i din altă ligă.

Își freacă mâinile într-un mod exagerat.

— Îmi plac provocările.

Îi zâmbesc fals.

— Iar ei îi place integritatea, așa că nu-ți pierde timpul.

Ezra râde.

— O, frate! O să-mi fie dor de tine vara asta.

— Vei fi singurul, mormăi, dându-mi ochii peste cap.

Mă pregătesc să plec, dar îmi vine o idee.

Ezit și mă întorc chiar când Quint e gata să servească.

— Hei, Quint?

Se oprește și se uită la mine. Mă apropii, astfel încât să pot vorbi în continuare în șoaptă, iar una dintre sprâncenele lui enorme se ridică brusc, de parcă simpla mea prezență l-ar pune pe gânduri.

— Să știi că Jude se descurcă la volei, dacă mai vreți un jucător.

Ar putea fi o minciună. Sau nu. Fratele meu și cu mine n-am mai făcut ora de sport împreună din clasa a șasea, prin urmare chiar n-am nicio idee cât e de bun la volei.

Privirea lui Quint mă ocolește și se fixează asupra lui Jude.

— Grozav. Hei, Jude! Ai chef de-un joc?

Mă îndepărtez, făcând tot posibilul să par relaxată, ca Jude să nu știe că am generat invitația. Dar planul dă roade. Câteva

secunde mai târziu, fratele meu aleargă spre ei. Îmi face un semn din cap, poate dându-și seama că e prima dată când ne vedem de când am ajuns.

— Ești OK, surioară? întreabă, trecând pe lângă mine.

Știu ce vrea să zică. Adevăratul mesaj. N-am vrut să vin la petrecere. Mai că ne-a târât aici pe mine și pe Ari.

Dar mă gândesc la valul care l-a lovit pe Jackson și la vocea panicată a Mayei, când își căuta cercelul pierdut, și la oamenii care s-au oprit s-o asculte pe Ari cântând la chitară și dintr-odată zâmbesc. Cu adevărat. Un zâmbet ridicol, încântat, în culmea fericirii.

— Sincer? Mă distrez de minune.

Înclin capul spre jocul de volei.

— Te duci să joci?

— Da, încerc. Sper să nu mă fac de râs.

— N-ai cum.

Îl lovesc încurajator în umăr și plecăm fiecare pe drumul lui.

Nisipul se ridică sub pașii mei când mă îndrept spre Ari, simțind că port în vârfurile degetelor toată puterea universului.

Capitolul 11

În dimineața următoare mă trezesc devreme, cu mirosul de fum încă în păr, o dovadă vie că petrecerea cu focul de tabără chiar a avut loc. Că n-am visat totul. O voce rațională din mintea mea insistă că toată povestea cu dreptatea karmică este doar o dorință deșartă, însă *fac* tot posibilul *să o* reduc la tăcere.

Stau întinsă pe pat, gândindu-mă la toate dățile în care am fost frustrată de nedreptatea vieții. De elevii delăsători, care, cumva, reușesc să se bucure de aprecierile profesorilor. De hărțuitorii care nu par niciodată să fie prinși. De ticăloșii care *se* ridică în vârful *ierarhiei sociale*.

Ei bine, asta nu se va mai întâmpla. Nu în Fortuna Beach.

Avem o nouă judecătoare în oraș.

Mă ridic entuziasmată și încep rutina de dimineață: fac patul, mă spăl pe dinți, mă îmbrac. Simt că ziua e plină de potențial. *Viața* mea pare plină de potențial.

Mă uit la *ceas*. E 6:55. Prima zi întreagă de vacanță. Sunt gata, m-am dat cu ruj și toate cele și totuși restul casei doarme mai departe. Știu c-ar trebui să fiu extenuată, pentru că Jude și cu mine am ajuns acasă după miezul nopții, dar sunt cât se poate de trează.

Mă așez pe marginea patului și bat darabana pe genunchi. De obicei, ador momentul ăsta al zilei, când sunt singura din familie care s-a trezit. Calmul și singurătatea mi se par un

cadou rar, care trebuie prețuit. Ori de câte ori este posibil în timpul anului școlar, încerc să mă trezesc ca să fac lucruri fără să mă bată la cap părinții sau surorile, însă acum n-am nimic în plan.

N-am teme. N-am proiecte. Nimic de făcut.

Mă uit la raftul de cărți, gândindu-mă să citesc o vreme, dar știu că nu m-aș putea concentra.

Ochii mi se opresc la teancul de dosare și caiete pe care le-am scos din rucsac cu o seară înainte, toate așezate ordonat pe un colț al biroului.

Dosarul lui Quint e chiar deasupra, cu foca melancolică privindu-mă de pe copertă.

Îl iau. Mă întâmpină acel post-it dușmănos și mă strâmb. Nu vreau să îl deschid. O mare parte din mine vrea să îl facă bucăți și să-l arunce pe geam, dar asta ar însemna să fac mizerie. În timp ce-l duc în pat și mă sprijin de perne, mă trezesc că mi-e frică.

Frică de ce totuși? Că s-ar putea să mă fi înșelat în tot acest timp? Că de fapt Quint, într-o întorsătură de situație șocantă, s-ar putea să fi făcut treabă bună? Că referatul e bine scris, că există o documentare temeinică în spate și că totul e strălucit? Că poate *eu* am fost veriga slabă din parteneriatul nostru?

Recitesc cuvintele domnului Chavez, dar de data asta mă concentrez la critica adresată lui Quint. *Execuție dezlânată. Scris lipsit de concentrare.* Bine atunci! Deci asta e. Știu că nu e vreo capodoperă. Știu că există defecte.

Și totuși, nota lui e mai mare decât a mea, decât a *noastră*.

Îmi fac curaj și deschid dosarul.

La început, parcurgând referatul, sunt surprinsă, dacă nu chiar impresionată. Primele impresii sunt importante și, ei bine, prima mea impresie despre lucrare e neașteptată. În loc să scrie cu un font tipic de 12, Times New Roman, la două rânduri, standardul pentru temele noastre, Quint a creat un

fel de articol de revistă, cu două coloane aliniate la stânga și la dreapta, între care a așezat imagini cu fauna sălbatică și habitatele marine. Fiecare secțiune este separată de un titlu acvamarin, îngroșat, iar explicațiile de sub fotografii sunt ordonate. A inclus chiar și un subsol bej, subtil, pe fiecare pagină: *Conservarea mediului marin prin ecoturism | Prudence Barnett și Quint Erickson*.

Efectul general este plăcut. Elegant. Chiar profesionist. Nu e deloc cum mă așteptam și simt o urmă de regret. Cum a fost capabil de o treabă atât de bună și eu n-am avut idee?

Apoi, fotografiile. Fiecare pagină are cel puțin una și sunt pe cât de superbe, pe atât de oribile. Păsări marine înecate în petrol negru. Foci cu tăieturi adânci pe flancuri. Lei-de-mare cu zeci de cârlige de pescuit înfipte în piele. Nu am acordat niciodată prea mult credit ideii că o imagine valorează cât o mie de cuvinte, însă trebuie să recunosc că ilustrațiile sunt de mare efect. Mi se strânge stomacul și revin la prima pagină.

Încep să citesc și... opiniile mele se schimbă treptat.

Litere sărite. Greșeli de ortografie. Propoziții vagi. Afirmații aproape incoerente.

Groaznic! Cum a reușit tipul să treacă la engleză în clasa a noua?

Însă părțile pe care le pot citi fără să mă cutremur și fără să-mi doresc să fi avut un pix roșu în mână sunt scrise cu pasiune, surprinzător de pline de aspecte și statistici relevante. Acordă mult timp explicației potrivit căreia comportamentul oamenilor a avut un efect negativ asupra ecosistemelor locale. Detaliază populațiile în scădere ale unui număr mare de specii marine și cum sunt acestea afectate negativ de poluare, deșeuri și pescuit în exces. Este mult peste ce aș fi făcut eu. În fond, referatul este despre ecoturism, nu despre degradarea mediului. Dar trebuie să recunosc că e multă știință la mijloc. Aflu chiar și lucruri noi, lucruri care mă fac să vreau

să verific sursele și să văd dacă-s reale, inclusiv statistici care sugerează că ecoturismul în sine, dacă nu este monitorizat atent, poate fi mai degrabă în detrimentul decât în beneficiul mediilor pe care vizitatorii speră să le poată conserva.

Evaluarea muncii lui Quint este iar în creștere când ajung, în sfârșit, la partea de lucrare despre sugestiile noastre privind o industrie vibrantă a ecoturismului în Fortuna Beach. Mă aștept ca următoarele câteva pagini să-mi fie cunoscute. În fond, am discutat despre asta în rarele ocazii în care domnul Chavez ne-a pus la dispoziție timp să lucrăm împreună la proiect în timpul orelor. Abia aștept să citesc versiunea scrisă a planului meu bine gândit. Stațiunea. Aventurile pe mare. Petrecerile pe plajă. Toate lucrurile care ar face turiștii să se înghesuie în Fortuna Beach pentru distracție, explorare și o doză zdravănă de filantropie.

Doar că... nimic. Nu pomenește stațiunea. Omite seria mea strălucită de tururi cu barca și de snorkeling. Nici măcar un cuvânt despre spa-ul cu tratamente complet naturale și organice!

În schimb, potrivit lui Quint, turiștii ar veni în Fortuna Beach ca să... facă voluntariat la un centru de salvare a animalelor.

Gem tare și mă lovesc cu capul de pat. Încă mă doare și-mi amintește de căzătură.

Serios? În toate conversațiile noastre, a insistat să ne axăm pe Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach. Credea că oamenii cărora le pasă cu adevărat de salvarea oceanelor ar adora să vină la centru, să ajute la îngrijirea animalelor, să învețe despre ce înseamnă recuperare și să descopere schimbările de stil de viață benefice, pe care le pot adopta.

De fiecare dată când le-a pomenit, mi-am dat ochii peste cap, așa cum o fac și acum. De ce ar investi bani comunitatea

în construirea unui centru de recuperare a animalelor, când putem avea un *spa*? Vrem să atragem milionari, nu hippioți!

Când trec peste ultimele paragrafe și ajung la pagina finală, sunt deja plină de nervi. Măcar s-a obosit să includă o bibliografie, deși remarc că nu a oferit referințe pentru fotografii, ceea ce-i o blasfemie când vine vorba despre lucrările școlare, dacă mă întrebați pe mine.

Văd una dintre surse și incremenesc. Spre deosebire de celelalte mențiuni, în mare parte pagini web, câteva reviste și niște cărți aruncate la grămadă, ca să dea bine, Quint a inclus un interviu.

Rosa Erickson, fondatoarea și proprietara Centrului de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach. Un interviu de Quint Erickson.

— Stai așa! mormăi eu, stând mai dreaptă. Centrul de salvare e real?

Îmi iau telefonul de la încărcat și caut rapid. Iată-l! N-are site oficial, dar compania este înregistrată, cu o adresă aflată la câțiva kilometri nord de centrul orașului. Mai caut puțin și găsesc numele. Rosa Erickson.

— Ticălosul!

Las telefonul pe pătură, sar din pat și încep să umblu prin cameră. Nu știu dacă Rosa e mama sau bunica sau mătușa lui Quint, dar e clar că sunt rude. Cum de a omis să precizeze că acest centru de salvare, cu care insista atât, există în realitate? Și că are o legătură personală cu el? Dacă știam, mi-aș fi regândit complet planul pentru proiect. Ne-am fi putut concentra pe impactul centrelor de salvare în comunitate sau aș fi putut face vreo demonstrație mișto despre ce fel de muncă se face la centru. Am fi putut-o invita pe Rosa, oricine o fi ea, să vină să vorbească la oră sau poate chiar ni s-ar fi permis să ne ducem colegii într-o excursie uluitoare, chiar direct pe teren.

Am fi putut să avem un proiect realmente grandios!

Cum de a putut Quint să țină totul secret? Și, poate chiar mai important, *de ce*? De ce nu mi-a zis?

Mă opresc și mă uit urât la referat. L-am întors iar când am sărit din pat și văd post-it-ul. Nota aia de 8 râde de mine.

Acum măcar înțeleg mai bine remarcile domnului Chavez. Nu există aproape nicio conexiune între macheta mea și lucrarea lui Quint care să sugereze că am făcut echipă, că am lucrat împreună la un proiect coerent. Dar nu este vina *mea* și refuz să-mi las media generală să scadă pentru că el n-a catadicsit să-mi aducă la cunoștință aceste informații foarte relevante.

Iau telefonul și verific din nou adresa centrului de salvare.

Nu-mi pasă de domnul Chavez și de regulile lui. Voi reface proiectul și va fi atât de grozav, încât nu va avea de ales decât să-mi acorde nota pe care o merit cu adevărat.

Capitolul 12

Tata este în bucătărie, singur la masă, cu o cană de cafea și cel mai nou număr al revistei *Rolling Stone*.

Ridică privirea când intru, apoi se uită la ceasul de pe cuptorul electric.

— Te-ai trezit înainte de opt! Nu ești în vacanță?

— Tată, când am dormit eu vreodată după opt, fie că era sau nu vacanță?

Pun o felie de pâine în prăjitor. Pe insula de bucătărie sunt banane proaspete, dar în dimineața asta n-am chef să mă complic cu mixerul.

— Am lucruri de făcut, știi.

— Da? chicotește tata. Nu multe, sper. Mama ta și cu mine avem câteva idei despre cum să-ți petreci timpul vara asta.

Mă încrunt la el, brusc neliniștită.

— Cum ar fi?

— Păi...

Folosește un card de abonament ca semn și închide revista.

— Voiam să așteptăm să discutăm cu voi la cină, dar, fiindcă ai întrebat, ne gândeam că e timpul ca tu și Jude să începeți să ajutați la magazin.

Mă uit lung la el. Să ajutăm la magazin?

La magazinul de *discuri*?

Îmi trec prin minte următoarele trei luni, pline de turiști amețiți, care cred că un magazin de viniluri de modă veche este

unu, ce inovație, versus fanii înveterați și enervanți, cărora le place să bată câmpii despre cum muzica digitală *n-are suflet, omule*, versus oamenii care intră încercând să vândă colecția bunicului lor și nu pot înțelege de ce le putem plăti doar 50 de cenți pentru un exemplar uzat din *Hotel California*.

Mă uit la tata și știu că ar fi o tactică greșită să râd în gura mare, așa că zic doar:

— Ha!

Atât. Atât m-a dus capul. *Ha!*

Tata, simțindu-mi lipsa de interes, se transformă repede din voios și plin de speranță în mustrător.

— În caz că ai uitat, e afacerea familiei. Și faci parte din familie.

— Da, știu, zic repede. Doar că...

Trag de timp, căutând o scuză. Orice scuză. Orice scuză în afară de *Am o dorință egală cu zero să-mi petrec vara blocată la tejgheaua magazinului vostru amărât, care miroase a naftalină, și să le spun clienților fideli că nu, ne pare rău, n-am mai primit ceva glam metal* de săptămâna trecută.*

— Doar că... mă gândeam să... fac voluntariat, mă aud spunând.

Stai, ce?

Tata ridică o sprânceană și-mi spune pe un ton sarcastic:

— Voluntariat? Unde, pe faleză?

Sunt cuprinsă de indignare. Nu poate fi *atât* de surprinzător faptul că aș vrea să fac voluntariat pentru o cauză nobilă. Tot gimnaziul am meditat, de două ori pe săptămână, după terminarea programului, câțiva copii de grădiniță și de clasa întâi, ceea ce înseamnă, în mare parte, că le citeam cărți cu poze, dar, chiar și așa, cred în fapte bune și în acțiuni carita-

* Glam metal (cunoscut și sub denumirea de *hair metal* sau *pop metal*) este un subgen de heavy metal (n. red.).

bile. Poate nu mai am atât de mult timp, dar ideea că aș face filantropie n-ar trebui să genereze suspiciune.

— Nu pe faleză, spun. Există un loc care se numește Centrul de Salvare a Animalelor Fortuna Beach. Au animale rănite. Lei-de-mare și altele. Le ajută să se întremeze.

Cel puțin, presupun că asta fac. Am trecut repede peste mare parte din lucrarea lui Quint și am doar o idee vagă despre scopurile centrului.

— Ah! face tata.

Cunosc acest *ah*. Cuprinde pagini întregi de confuzie.

Ah, nu mi-am dat seama că-ți plac animalele. *Ah*, a trecut multă vreme de când ai pomenit despre orice fel de voluntariat. *Ah*, credeam că plănuiești să-ți petreci vacanța de vară cu Ari, mâncând înghețată și numărând zilele până devine acceptabil social să începeți să fiți obsedate de cererile de admitere la colegiu. (Nu înainte de clasa a unșpea, firește, dar am pus bazele unei liste pentru momentul oportun.)

Dar tata nu spune nimic din toate astea.

— N-am auzit de el, zice, în schimb.

— Nici eu. Mi-a povestit un prieten.

Mă cutremur vizibil la ideea că Quint îmi e *prieten*, dar mă întorc spre felia care tocmai a sărit din prăjitor și mă concentrez s-o ung cu unt de arahide.

— E pentru școală?

Ezit.

— Într-un fel? Și... știi ce, m-am gândit c-ar fi bine să fac ceva pentru comunitate și pentru... habitatele marine... locale.

Las cuțitul în chiuvetă.

— Plănuiam să merg azi acolo și să văd dacă au nevoie de ajutor.

Ezit iar, zâmbind, și întreb:

— Ar fi în regulă?

— Păi, zice el lent, nesigur.

Văd cum i se mișcă rotițele în cap, în timp ce încearcă să adopte cea mai bună abordare părintească. Insiști să ajute copilul la afacerea familiei pentru a-și dezvolta simțul responsabilității și etica muncii sau încurajezi interesul neașteptat pentru altruism și bunăstarea animalelor? În cele din urmă, își drege glasul.

— Știi ce? Tu mergi să discuți azi cu ei și vezi cum ți se pare, iar eu vorbesc cu mama ta și ne reunim diseară la cină.

Își încheie afirmația cu o încuviințare mulțumită. Practic, îl văd felicitându-se singur că a rezolvat altă dilemă de educație parentală. Sau că a amânat-o până ce-și spune și mama părerea.

— Vrei să te duc cu mașina?

— Nu, mersi! Iau bicicleta. E doar la câțiva kilometri.

Încuviințează din nou, dar apoi pare să se gândească mai bine.

— Știi ce, Pru, te tachinam mai devreme, cu faleza. Ai muncit mult anul ăsta. Meriți să te relaxezi în vacanță. Așa că... fă voluntariat la centrul ăla sau vino să stai cu mine la magazin ori fă ce-ți place. Dar să nu uiți să mai și ieși să te bucuri de soare, da?

Mă uit lung la el. O spune atât de nevinovat, însă nu pot să nu simt că vorbele lui ascund un atac subtil. Nu muncești atât de mult, încât să uiți să te distrezi.

De ce e toată lumea atât de preocupată de faptul că nu știu să mă distrez? Să mă relaxez? Da, muncesc mult. Da, cred în pragmatism și eficiență și excelare la lucrurile pe care le fac. Ce-i rău în asta?

Nu zic însă nimic. În schimb, îi zâmbesc încordat.

— Mersi de sfat! Îl voi lua în considerare.

— Așa să faci, îmi spune, oftând.

Revine la cafea și la revistă, bucurându-se de ultimele clipe de liniște înainte ca restul surorilor mele să se trezească.

Iau pâinea prăjită și ies. Îmi pun casca pentru bicicletă și îmi îndes în gură ultima bucată de pâine, fără să fi decis încă ce simt față de mica mea minciună nevinovată. Nu m-am gândit niciodată să-mi folosesc orele de vacanță făcând voluntariat la o asociație nonprofit. Cel puțin, cred că acest centru este nonprofit, deși mi-e neclar. În orice caz, dacă aveam această intenție, aș fi ales ceva diferit, cum ar fi să scriu newslettere pentru fundația YMCA locală, să înființez o bibliotecă gratuită pe Main Street ori să organizez o vânzare de prăjituri ca să trimit un copil dintr-o țară emergentă la școală sau... ceva. Dar țestoase și vidre sau ce mai au ei acolo? Serios, n-am nimic împotriva animalelor marine. Și chiar trebuie să rezolv proiectul pentru domnul Chavez. Pare o cale sigură.

Dar... Nu-i tocmai scopul vieții mele, ceva pe sufletul meu.

Însă, dacă lucrurile nu merg bine azi, pot concepe un plan de rezervă. Pot găsi altă organizație unde să mă ofer voluntară, ceva mai în armonie cu interesele mele, și le spun alor mei că mi-am schimbat planurile.

Să mă îngrijesc de o bibliotecă gratuită *chiar* ar fi distractiv...

Mă opresc, încruntându-mă la gândul pasager. Ceva îmi spune că puțini mi-ar împărtăși părerea. E posibil ca ideea *mea* despre activități distractive, relaxante și plăcute să fie atât de diferită de ale tuturor?

Dar oare asta înseamnă că-i ceva în neregulă cu mine sau cu ei?

Clatin din cap. Orice aș decide în privința voluntariatului va da bine în cererile de înscriere la colegiu. O vară petrecută la un centru de salvare a animalelor marine n-o fi fost planul inițial, dar îmi dau seama de beneficiile pe termen lung. Deja vizualizez toate eseurile înduioșătoare pe care le voi scrie și

în care voi explica felul în care am făcut lumea mai bună, prin dedicarea mea altruistă. Viitorul meu CV va fi mult mai bun decât cele ale altor candidați, pentru că mi-am petrecut o parte din timp făcând ceva atât de impresionant, un serviciu în folosul comunității.

E un lucru bun, îmi repet, călcând pedalele.

E cel mai bine așa.

Cu siguranță e mai bine decât o vară petrecută la magazin.

Vântul sărat e răcoros și-mi suflă peste obraji și prin păr. Dimineața e călduroasă, dar plăcută. Trec pe lângă o groază de oameni care își plimbă câinii, chiar și pe lângă copii care aleargă printre stropitorile peluzelor. Trec pe lângă un bătrân care-și tunde iarba și pe lângă niște zugravi care montează schele. Trec pe lângă alți oameni pe biciclete, unii în costume, alții în șorțuri de baie. Ne zâmbim ca niște buni vecini.

Mă opresc lângă un magazin mic și aștept să se facă verde. Mașina de lângă mine are geamurile coborâte și zâmbesc când aud din boxe „Good Day Sunshine". Bat darabana pe ghidon, fredonând. Surprinzându-mă chiar și pe mine, îmi imaginez c-aș putea să cânt melodia la seara de karaoke, asta dacă ne mai întoarcem.

Dincolo de hărțuitori și băuturi vărsate, a fost chiar distractiv.

Sunt tot distrasă, gândindu-mă că poate aș face un duet cu Ari, când se face galben. Ajustez pedalele și mă pregătesc, dar arunc o privire în parcarea magazinului. Un SUV strălucitor trage în parcare.

Mijesc ochii ca niște raze laser.

E un loc de parcare pentru persoane cu dizabilități. Dar nu-i niciun sticker cu scaun rulant pe plăcuța de înmatriculare și nicio etichetă pe retrovizoare.

Întorc roata din față spre trotuar. Când mă apropii, examinez mașina cu atenție, căutând un semn că ar merita acest

loc râvnit de lângă intrare. Locul care ar trebui folosit doar de cei care au cu adevărat nevoie de el.

Se deschide portiera șoferului și privesc un om de vârstă mijlocie care coboară și se grăbește să intre. Din ce văd, n-are nicio dizabilitate. Nici măcar nu șchiopătează.

N-are pasageri.

Clatin din cap, scârbită. Cine se crede? Ar putea apărea oricând cineva care chiar are nevoie de locul ăla! Va obliga vreo bunicuță să se chinuie să traverseze parcarea, cu baston sau cadru?

Îmi mișc degetele, simțind cum îmi vibrează sângele. Preț de o clipă, mă gândesc: *Pe cine păcălești, Prudence?* N-o să meargă!

Dar nu las îndoiala să câștige și strâng pumnul cât pot de tare.

În aceeași clipă, un pescăruș zboară deasupra mașinii și scapă o pată albă și perfectă de excremente pe parbrizul SUV-ului, obstrucționând vederea șoferului.

Îmi scapă un hohot de râs surprins și duc mâna la gură. *La fix.*

Bărbatul iese din magazin o clipă mai târziu, cu o băutură energizantă. Se uită la mașină și înjură.

Răsucesc bicicleta și pornesc iar pe stradă, cu trupul vibrând de mulțumire.

După aceea drumul devine interesant. Sunt ca un radar, căutând nedreptăți. Puterea nou-descoperită pare să-mi pulseze în vârfurile degetelor, gata să fie eliberată. Caut cu îndârjire o șansă nouă de a o vedea în acțiune, iar ocaziile sunt deodată peste tot.

Trec pe lângă niște băieți de gimnaziu care vandalizează un automat de lângă Ike's Grocery.

Strâng pumnul și sucurile furate le explodează în față.

Văd o fetiță care aruncă pietricele într-o veveriță. O

clipă mai târziu se lovește la picior și alcargă la mama ei, smiorcăindu-se.

Văd un bărbat într-o stație de autobuz strigând lucruri nepotrivite unei femei care face jogging. Ea îl ignoră. Când se apleacă să îi admire posteriorul, fac să-i crape *lui* blugii în fund.

Am luat foc. Tremur de încântare. Sunt în extaz și știu asta, dar n-am cerut eu darul, așa că mă gândesc c-oi fi făcut ceva ca să-l merit.

Sunt la doar câteva străzi de centrul de salvare, când trec pe lângă un panou publicitar pe lângă care am trecut, probabil, de sute de ori, fără să-i dau atenție. Doar că acum de el e proptită o scară, iar pe platformă stă o persoană care poartă un tricou larg și un fes verde și ține în mână un tub de vopsea spray.

Opresc bicicleta, uluită că ar avea cineva curajul să vandalizeze un panou în plină zi.

Panoul face reclamă la Blue's Burgers, un loc respectabil în comunitate încă din anii 1960. În partea dreaptă a imaginii imense este un cheeseburger pozat de aproape, dând pe afară de murături, salată și un sos cremos. Pe fundal se vede o pajiște verde, cu două vaci cu pete albe și negre, care pasc liniștite. Sloganul Blue's este imprimat sub formă de replici deasupra capetelor lor: SUNTEM VACI FERICITE, DECI VEȚI FI CLIENȚI MULȚUMIȚI!

Dar vandalul a trasat un X cu spray peste mesaj și începe să mâzgălească altceva peste imaginea cu cele două vaci.

Mă cuprinde indignarea. Este o afacere locală. Este o proprietate publică. Și acum, cineva va trebui să curețe panoul sau să plătească pentru a-l înlocui.

Pufnesc și strâng pumnul.

Vandalul se întinde după o culoare diferită. Și alunecă.

Scara se mișcă. Aud un strigăt și sunt surprinsă să descopăr că-i o fată.

Apoi cade.

Totul se derulează cu încetinitorul. Mâinile ei dau să prindă scara și nu găsesc nimic. Corpul îi cade, de la cel puțin trei metri. Văd un petic de iarbă și buruieni, nu de asfalt, și totuși... aud trosnetul.

Mi se întoarce stomacul pe dos și simt gust de fiere la zgomotul acela teribil, urmat de strigătul ei de durere.

I-a căzut fesul. Are părul negru, lucios, strâns în două cozi în spatele urechilor.

Îmi sare inima. E *Morgan*, prietena lui Quint de acum două seri.

Arunc bicicleta lângă un copac și mă pregătesc să o iau la goană să o ajut, dar lângă trotuar s-a oprit o mașină și o femeie aleargă deja, cu telefonul în mână. *Doamne, ești bine? Sun la salvare!*

Înghit și *fac* un pas în spate. Încă mi-e rău. Sudoarea rece mi s-a adunat la ceafă și casca de bicicletă mi se pare prea grea, prea strâmtă. Ignor senzația și-mi trec piciorul peste șa.

Mă întorc și pedalez cât pot de repede în direcția opusă.

Capitolul 13

Ajung într-un parc din apropiere și îmi las jos bicicleta înainte să mă prăbușesc pe o bancă de lemn. Smulgându-mi casca, îmi iau fruntea în palme. Văd scena iar și iar, momentul în care i-a alunecat piciorul. Când și-a pierdut echilibrul. Când a țipat și a căzut.

Eu am făcut asta. *Eu* am făcut asta.

Aș fi putut s-o ucid.

Durează o vreme să mă liniștesc. Durează o vreme înainte ca bătăile frenetice ale inimii să mi se domolească și să mă pot gândi rațional la ce s-a întâmplat.

Durează chiar mai mult până să mă conving că nu, firește că n-am făcut *eu* asta.

Pedepsele pe care le împart n-au venit de la mine. M-oi fi gândit eu c-ar trebui să se întâmple ceva tuturor acelor oameni, dar universul a decis pedepsele. *Eu* n-aș fi permis niciodată ca o persoană să cadă de pe o scară, fie că încălca legea sau nu. A fost mâna universului.

În plus, dacă e vina cuiva, e a lui Morgan. S-a pus singură în pericol, urcându-se acolo. Probabil nu s-a gândit să fixeze mai bine scara. Sau poate că e stângace de felul ei.

Mai mult, probabil c-a meritat-o. Făcea rău altora prin acțiunile ei. Unui antreprenor local. Frumuseții orășelului nostru plicticos, de pe coastă. În plus, când ne-am întâlnit la

Encanto a fost cu nasul pe sus, s-a uitat non-stop la telefon chiar și-n timp ce cânta lumea.

Universul știe ce face. Trebuie. Este *universul*.

Treptat, mâinile nu-mi mai tremură.

Știu că încerc să justific ce s-a întâmplat, dar ce altceva pot să fac? Trebuie să cred că universul mă susține.

În cele din urmă, după câteva respirații lungi, prin care încerc să scap de toată energia negativă, mă urc iar pe bicicletă.

Sunt mai aproape de centrul de salvare decât credeam și restul drumului înseamnă doar să merg cu viteză constantă pe o stradă cu două benzi, străjuită de chiparoși și de tufe de mure sălbăticite. Nu doar că nu văd pe nimeni purtându-se nepotrivit, nu văd pe nimeni și punct. E un drum liniștit și nu cred c-am mai fost pe aici. E suficient de departe de Main Street și de plajă ca să nu atragă turiștii. Întrezăresc câteva case înghesuite în spatele copacilor, ferme cu găini și capre și terenuri cultivate.

Aproape că trec pe lângă centru. În ultima secundă strâng frâna de mână și-mi proptesc picioarele pe pavaj.

Nu știu la ce mă așteptam, din moment ce clădirea nu îndeplinește nicio așteptare. E clar de ce Quint nu s-a ostenit să includă imagini cu această destinație reală de salvare a animalelor, „turistică", zice-se, în referat. Cred că-mi închipuisem un acvariu. Ceva fin și modern, cu multe locuri de parcare, unde ar fi încăput un autocar plin de copii care să vină în excursie cu clasa. Îmi imaginam un centru educațional, cu plăcuțe care să detalieze ecosistemele delicate din oceanele noastre și modurile în care oamenii pot ajuta, bând mai puțină apă îmbuteliată și alegând să consume pește prins sustenabil. Credeam c-o să văd bazine de sticlă pline cu pești tropicali și câte un leu-de-mare sau poate chiar niște spații imense pentru balene

și delfini. Și o piscină în care să poți băga mâna, să atingi spinările aspre ale stelelor-de-mare sau să lași arici de mare să-și înfășoare acele în jurul degetelor tale.

Îmi dau seama, în timp ce întorc în parcarea cu pietriș, că-mi imaginam centrul de conservare din *În căutarea lui Dory*, filmul Pixar. Tehnologie. Eleganță. Cu mesaje educative citite de Sigourney Weaver și transmise prin difuzoare la fiecare câteva minute.

Probabil erau așteptări nerealiste. Până la urmă, dacă Fortuna Beach ar fi avut o asemenea instituție, aș fi știut despre ea.

Dar realitatea despre Centrul de Salvare a Animalelor Marine este că... e mic. Și, cel puțin la exterior, complet neremarcabil.

Mirosul de pește mort mă lovește înainte să mă opresc din pedalat. Nu văd niciun rastel pentru biciclete, așa că o sprijin de o balustradă de la intrare. Îmi scot casca, o atârn de ghidon și privesc clădirea mică, de două etaje. Este lungă și îngustă, cu acoperiș plat și ziduri de beton. Foarte industrială. Foarte utilitară. Deloc primitoare. Cel puțin cineva s-a străduit să înveselească fațada cu un strat de vopsea corai.

Două dubițe albe din parcare au numele și numărul de telefon ale centrului imprimate pe lateral, încurajând oamenii să sune dacă văd un animal rătăcit sau rănit. De gard e proptită o stivă de lăzi, alături de un șir de cuști, așa cum vedem la un adăpost pentru câini. Câteva magazii temporare, de plastic, sunt în apropiere, cu uși ferecate cu lacăte. Aud lătrături și îmi ia o clipă să-mi amintesc că nu mă aflu la un adăpost pentru câini. Cred că focile sau leii-de-mare scot zgomotele acelea.

Pentru o clipă, mă întreb ce caut aici. Trebuie să scriu un referat, un referat *mai bun*, care să-l impresioneze pe domnul Chavez, cu regulile sale aberante, și de dimineață eram

convinsă că lorul ăsta e băietul meu câștigător. Vreau să mă dau seama de legătura lui Quint cu centrul și să mai refac partea de prezentare pentru a se potrivi cu lucrarea scrisă de el. Dacă-mi joc bine cărțile, aș putea să trimit referatul revizuit fără ca domnul Chavez să știe că n-a fost implicat și Quint. Pentru că... *este* implicat. Într-un fel mai ocolit.

Cred că pot face asta.

Privesc iar clădirea, strâmbând din nas când un nou damf de fructe de mare stricate acoperă prima adiere de sare și pește.

Dar încă nu mi-am luat nicîun angajament. Intru și văd ce și cum, vorbesc cu ei, îmi dau seama cine-i Rosa Erickson și ce legătură are cu Quint, apoi spicuiesc ce pot folosi pentru proiectul revizuit. După aceea plec. Cât despre ce le voi spune alor mei despre noua mea calitate de voluntar... păi, mă voi ocupa de asta când va veni momentul.

Aplic niște ruj pe buze, îmi netezesc bluza și mă apropii de intrare: o ușă galbenă, decolorată, cu o fantă pentru corespondență. Ezit, întrebându-mă dacă ar trebui să bat. E un loc în care se lucrează, dar din câte-mi dau eu seama publicul nu are acces.

Mă încumet să lovesc ușor ușa cu încheieturile degetelor. Aștept, dar nu aud decât strigătele îndurerate și perpetue ale animalului marin responsabil de toată gălăgia asta.

După câteva secunde, apăs clanța. Ușa se deschide și bag capul într-o cămăruță, care ar putea trece drept hol, deși e mai mic decât dormitorul meu de acasă. Mai multe muște bâzâie în jurul unui birou de lemn, plin de hârtii. Un perete e acoperit cu lambriuri false, aproape identice cu acelea din subsolul nostru, refăcut în anii 1970. Văd multe fotografii înrămate cu bărbați și femei care țin furtunuri și mopuri și zâmbesc larg la aparat sau se țin de braț pe plajă ori examinează o țestoasă pe o masă metalică.

O ușă deschisă, aflată pe peretele opus, duce spre un coridor lung și îngust. O privire rapidă mă face să mă gândesc la un grajd, cu o serie de pereți joși delimitați în secțiuni. Camere separate pentru animale. Dar, în loc de fân, acest grajd are podele acoperite cu linoleum și duhnește a pește, nu a îngrășământ.

Lângă ușă e un poster de film înrămat - emblematicul poster pentru *Fălci*, dintre toate posibilitățile!

Dar, nu, când mă uit mai atent văd că este o reinterpretare. Capul imens al rechinului care iese din adâncuri este de fapt o șalupă cenușie, văzută de sus, iar fata care înoată a fost înlocuită de un rechin cu aspect inofensiv. Titlul, *Legi**, are și un subtitlu: OAMENII UCID 11 400 DE RECHINI PE ORĂ. RECHINII UCID 12 OAMENI PE AN. PETIȚIE PENTRU SCHIMBAREA LEGILOR PRIVIND SACRIFICAREA RECHINILOR.

— Pe oră? îngân.

Cum poate fi reală statistica asta?

Nu pot să nu mă cutremur la al doilea număr. Ideea de a fi târâtă în ocean de un rechin alb m-a ținut trează cu nopțile și nici măcar n-am văzut *Fălci*.

Îmi atrage atenția o foaie de hârtie standard. Cineva a printat altă reinterpretare a posterului și a lipit-o lângă prima. De data asta, titlul este *Paie***, fata care înoată a fost înlocuită de o țestoasă, iar „monstrul" care iese din adâncuri este un mănunchi de paie de plastic în formă de cap de rechin.

Chicotesc. Asta-i chiar foarte inteligent.

Strigătele animalelor marine cresc brusc în intensitate și mă întorc spre o ușă cu plasă. Dincolo de ea se află o curte mare, plină de garduri de sârmă și piscine de plastic și... am identificat gălăgioșii.

---

* Joc de cuvinte între *Jaws*, titlul filmului, și cuvântul *Laws* (legi) (n. red.).

** Joc de cuvinte între *Jaws*, titlul filmului, și cuvântul *Straws* (paie) (n. red.).

Înconjor biroul, atentă să nu dau jos teancurile de hârtii, și mă apropii de ușă.

Curtea nu are bazine elegante. Nici acvarii gigantice. Dar are o groază de foci. Sau poate-s lei-de-mare. Sau vidre? Nu știu, dar vietățile marine sunt lucioase și relativ drăguțe și împroașcă apa din piscinele de plastic sau se fugăresc pe betonul care sclipește de bălțoace.

Remarc că, deși unele dintre piscine sunt din acelea mici și de plastic, pentru copii, precum cele pe care le-aș cumpăra de la magazinul universal de pe Main Street, altele sunt mai mari, construite în pământ, în partea din spate a curții interioare. Un șir de copertine și corturi și prelate legate de părțile de sus ale gardurilor oferă o umbră pestriță. Soarele se ridică deasupra unei laturi a clădirii. O încâlceală de furtunuri își croiesc drum de la o platformă la alta, iar în fiecare colț sunt echipamente: răcitoare și plase pentru piscină, perii de curățat și mai multe găleți decât ai vedea la magazinul de bricolaj local.

Tresar când o ușă se trântește la dreapta mea. Două femei în tricouri galbene identice ies din capătul clădirii și se apropie de o piscină pentru copii, care adăpostește un singur animal. Le privește apropiindu-se, cu mustățile tresărind în jurul nasului.

— Mă scuzați? zic, deschizând ușa cu plasă, ale cărei balamale scârțâie îngrozitor.

Cele două femei se întorc spre mine. Una pare cam de vârsta mamei, iar părul negru îi e strâns într-o coadă neglijentă. Cealaltă este mai în vârstă și mai solidă, poate la vreo 70 de ani, cu părul prins în coc și cu un șirag de perle în jurul gâtului, care nu merg deloc cu tricoul simplu.

— Bună, spune cea mai tânără. Te putem ajuta?

— Poate. Mă numesc Prudence Barnett și lucrez la un proiect despre ecoturism. Speram să aflu mai multe despre

centru, despre ce faceți aici și cum ajută fauna și comunitatea. Poate că aș putea chiar... să vă ajut? Ca voluntar? Câteva ore... sau poate să vă pun întrebări, dacă nu sunteți ocupate?

Femeia mai în vârstă râde și-și bagă un clipboard sub braț.

— Oh, drăguță. Suntem mereu ocupate.

Oftează și se uită la cealaltă.

— Să văd dacă găsesc pliantele de anul trecut, pentru ea.

Dar femeia cu părul negru o ignoră. Se uită la mine, încruntată.

— Ai zis *Prudence*?

— Da, doamnă.

Îndrăznesc să mă îndepărtez câțiva pași de ușă. Mă uit la cea mai apropiată piscină, din spatele gardului. Animalele nu par să observe că a apărut o străină. Sau nu le pasă.

— Nu vă răpesc prea mult din...

— Ești la liceul din Fortuna? mă întrerupe.

— Da.

— Hm...

Privirea ei mă cuprinde din cap până-n picioare, dar nu-mi dau seama ce evaluează.

— Cred că-l știi pe fiul meu, Quint.

Încremenesc. Expresia mea rămâne neutră, profesională, dar la interior sunt șocată. Este mama lui Quint? Și... el m-a pomenit? *Mamei* lui?

La naiba! Nu pot decât să-mi imaginez ce lucruri oribile i-a spus sau ce acuzații au fost rostite la adresa mea. Dacă se plânge de mine pe jumătate cât mă plâng eu de el, mă așteaptă o bătălie cruntă și îndelungată ca să intru în grațiile acestei femei.

Mă gândesc dacă să mă scuz și să o tai, însă rezist. Zâmbetul mi se lărgește și încerc să uit că eu și Quint am fost dușmani de moarte în ultimele nouă luni. *Poate* că i-a zis

mamei lui doar că am fost parteneri de laborator și am lucrat împreună la proiectul de semestru.

— Așa e, zic, cu mai multă voioșie în glas. Am fost parteneri de laborator anul ăsta, la biologie. Sunteți Rosa?

— Da, îmi confirmă, aproape smulgându-și cuvântul de pe buze, părând confuză. Și ea este administratoarea noastră, Shauna.

Shauna îmi zâmbește și chipul ei rotund face gropițe.

— Mă bucur să cunosc o prietenă a lui Quint. Chiar mă întrebam când va începe să aducă fete aici. M-am gândit că e doar o chestiune de timp.

Râd jenată. Ah, dac-ar ști ea!

— Mă bucur să vă cunosc.

— Mergi la cursuri de vară sau...? întreabă Rosa.

— Nu. Doar că...

Mă opresc. Ce să-i spun?

— Încerc să obțin niște puncte în plus. Toți îmi spun să nu mai încerc să mă autodepășesc, dar nu mă pot abține. Iar domnul Chavez m-a făcut să apreciez viața marină locală, la ora lui. Mor de nerăbdare să aflu mai multe despre ea!

Pentru prima dată, răspunsul meu pare s-o mulțumească pe mama lui Quint.

— Știi că nu suntem o instituție publică? întreabă Shauna.

Desface un pix de pe clipboard și îl lovește de pagini.

— Dar cu siguranță te pot ajuta să-ți fixezi o programare. Rosa, mă duc să verific calendarul săptămânii.

Intră în clădire, fredonând.

— Îmi pare rău! îi spun Rosei. N-am vrut să vă deranjez. Dacă pot pune câteva întrebări despre habitatele marine locale și poate despre impactul turismului asupra acestor animale superbe, e perfect.

Rosa chicotește fără umor.

— Îți pot oferi tone de informații, spune ea sec. Dar Shauna are dreptate. Nu e o zi bună. Una dintre voluntarele noastre n-a apărut azi și tocmai ce am recuperat o leoaică-de-mare de dimineață... este a doua oară când a fost adusă și...

Scoate un sunet plin de dezamăgire. Dar apoi flutură din mână, lăsând frustrarea la o parte.

— Nu contează. E o poveste tristă. Poate programăm o conversație telefonică. Sau, facem așa, îți dau cartea mea de vizită și-mi trimiți întrebările pe e-mail?

— Da, zic eu, în timp ce Rosa trece pe lângă mine, pășește în hol și începe să scotocească într-un sertar. Ar funcționa. Ar fi grozav, de fapt.

Găsește o carte de vizită și mi-o întinde, apoi se dă înapoi, cu două degete la gură. Are din nou expresia aceea încruntată.

— Știi ce, spune ea, nesigură, Quint ți-ar putea spune la fel de multe ca mine despre locul ăsta. Poate discuți cu el.

Râd. Nu mă pot abține. Dacă sugerează asta, e clar că nu cunoaște detaliile parteneriatului nostru mai puțin sclipitor.

— Nu, zic eu, dorindu-mi să-mi iau râsul înapoi de îndată ce se face auzit. Adică sunt convinsă că el... doar că sunt sigură că ar fi mai bine pentru proiect să discut cu...

Mă uit la cartea de vizită.

— Cu proprietara și directoarea. Nu cu, știți dumneavoastră, cu fiul ei.

— Păi, chiar și așa, știu că profesorul tău de biologie a susținut cu îndârjire perioada petrecută de Quint aici. Dacă dorești să revii, poate discutăm despre acele oportunități de voluntariat de care ai pomenit. Sincer, e ceva timp de când nu am mai adus oameni noi, așa că nu-s complet sigură ce să fac cu tine. Dar, cu un pic de pregătire, chiar s-ar putea să fie bine să mai avem o pereche de mâini.

— Da, zic, strecurând cartea de vizită în buzunar. Voluntariat. Da. Îmi pare rău că nu e nimeni să mă... pregă-

tească? Sunt convinsă că e nevoie de timp și de efort. Ar trebui să vă las să vă reluați munca. Dar vă trimit întrebările pe e-mail. Vă mulțumesc!

Ochii ei fac riduri la colțuri când zâmbește și mi se pare ciudat că pare în același timp prea tânără și prea în vârstă. Spre surprinderea mea, mă trezesc căutând o asemănare cu fiul ei. Părul și pielea îi sunt mai închise, iar sprâncenele mult mai subțiri... deși presupun că poate fi vorba de îngrijire, la fel de mult cât și de genetică. E o femeie frumoasă și întrevăd urmele tinereții. Cred că, la un moment dat, ar fi putut să arate mai mult ca Quint. Dar pare și obosită, stresată. De parcă ar avea o greutate pe umeri, care n-a mai fost ridicată de multă vreme. În timp ce Quint emană o încredere lipsită de griji, ca și cum nu există nimic pe lumea asta care l-ar putea îngrijora.

— Mulțumesc că ai trecut pe-aici, zice ea.

— Desigur.

Înclin capul, recunoscătoare, și pornesc spre ușă cu spatele.

— Vă las să...

Spatele mi se lovește de ceva și mă împiedic. Mă apucă o mână de braț.

Privesc peste umăr și încremenesc.

La fel și *el*, cu mâna încă pe brațul meu.

— Ah, Quint! zic, îndrăznind să zâmbesc. Uau! Ce mică e lumea!

Capitolul 14

Quint poartă la rândul lui un tricou galben, iar acum pot să văd emblema imprimată pe piept: cuvintele CENTRUL DE SALVARE A ANIMALELOR MARINE FORTUNA BEACH înconjurate de un cerc de țestoase, foci și delfini.

— Prudence? se bâlbâie el.

— Ce cauți aici? îl întreb, deși am răspunsul chiar în fața mea.

Lucrează aici.

Dar asta înseamnă că Quint Erickson are o slujbă. Sau că măcar este voluntar. Mă întreb dacă mama lui îl plătește să fie aici. Cumva, pare o idee mai ușor de digerat. Dar lipsa totală de răspundere demonstrată tot anul mă împiedică să-mi imaginez că ar putea păstra o slujbă multă vreme.

Poate că mama lui pur și simplu nu s-a îndurat să-l concedieze.

Quint ridică o sprânceană și mâna îi cade. Mă ocolește, intră pe hol, care-i deodată prea strâmt pentru toți trei.

— Aici lucrez, zice.

În secunda următoare, ochii i se îngustează, mai întâi cu scepticism, apoi strălucesc aproape cu aroganță.

— Ai citit lucrarea, nu-i așa?

Îmi încrucișez brațele.

— Poate.

Mi-aș dori ca mama lui să nu fie aici, ca să încep să țip imediat la el. Toate frustrările mele de dimineață revin furtunos.

Cum a făcut ce l-a tăiat capul pentru proiect, fără să se obosească să împărtășească informația deosebit de relevantă și poate-de-mare-folos că *mama lui conduce un centru de salvare a animalelor*.

— Așa, și? Ai venit să-mi critici ortografia?

— N-ar fi tocmai primul comentariu, dar dacă tot ai pomenit de asta... știi că *Fortuna* se scrie cu *a* și nu cu *e*, nu?

— Am folosit AutoCorect, spune sec.

— Există verificare ortografică.

— Bine! mai că țipă. A fost o întâlnire distractivă. Mersi c-ai trecut pe aici!

Mama lui își drege glasul, atrăgându-ne atenția. Se uită la Quint, așteptând o explicație.

El lasă umerii în jos, parcă bosumflându-se, și arată alene de la mine la ea și invers.

— Mamă, ea e Prudence. Prudence, mama mea. Cred c-am pomenit de ea... o dată. Sau de două ori.

— Da, am făcut cunoștință acum câteva minute, zice Rosa și îmi zâmbește. Quint mi-a spus că ești excepțional de dedicată temelor.

Quint pare aproape jenat la auzul afirmației. Știm amândoi că nu *dedicată* e cuvântul pe care l-a folosit ca să mă descrie. Autoritară, poate. Sau obsedată de control. Sau *imposibil de mulțumit*. Dacă înjură în prezența mamei sale, s-ar putea să fi zis chiar și lucruri mai rele.

Sunt convinsă că, orice i-ar fi spus, cu siguranță n-a folosit un cuvânt atât de mărinimos precum *dedicată*.

— Oh! face Rosa, iar ochii i se luminează. Asta-i! Poți să o pregătești tu!

Atenția îmi revine la ea.

— Poftim?

— E perfect. Vă știți deja, ați lucrat împreună... Nu știu cum de nu mi-a trecut asta prin cap mai devreme.

Oftează și-și dă după ureche o șuviță de păr.

— Am mintea foarte împrăștiată zilele astea.

— Stai, stai! zice Quint, privind de la una la cealaltă. Despre ce vorbești?

— Prudence, spune ea, arătând spre mine, a venit aici fiindcă lucrează la un proiect pentru ora de biologie, ca să obțină puncte bonus, așa că a vrut să primească informații direct de la sursă și poate chiar să facă voluntariat la noi.

Quint îmi aruncă o privire. Îi zâmbesc timid.

— Și nu am timp să pregătesc o persoană nouă, dar *ar fi* tare bine să avem ajutor în plus peste vară. Ai apărut tu și... nici nu știu, pare așa o întâmplare fericită.

Quint ridică o sprânceană.

— Puncte bonus, zici?

Ridic din umeri.

— Trebuie să îmi măresc nota cumva.

— Ah, Quint...

Rosa îi pune o mână pe umăr și pare dintr-odată descurajată.

— Voiam să-ți trimit un mesaj când aveam timp, dar... Luna a fost adusă înapoi azi. Au găsit-o pe Devon's Beach, groaznic de deshidratată.

E clar că asta-l supără pe Quint. Bănuiesc că Luna este leoaica-de-mare despre care a pomenit mama lui mai devreme, dar sunt surprinsă de reacția lui. Nici măcar nu încearcă să-și disimuleze groaza.

— E...?

— Opal e cu ea acum. Deocamdată nu e nimic sigur. Știi cât de critice sunt primele ore...

Quint înghite în sec, apoi încuviințează.

— Va lupta să se întremeze. Așa a făcut ultima dată.

Însă Rosa nu pare la fel de încrezătoare.

— Se pare că încă are probleme cu hrănirea. Sunt îngrijorată...

Scoate un sunet gutural, lipsit de speranță.

— Ș-ar putea să nu reușim s-o salvăm. Dacă trece cu bine de asta, e posibil să fim nevoiți să ne gândim la alte opțiuni. Nu știu. Hai să așteptăm și să vedem ce descoperă Opal!

Quint își trece o mână prin păr, făcându-și partea din față să-i stea ciudat, deasupra sprâncenei.

O tăcere îndurerată se lasă între ei.

Mă dau un centimetru mai aproape.

— Mmm. Cine e Luna?

Quint închide ochii, de parcă ar fi uitat că sunt de față sau spera c-am dispărut ca prin farmec.

— Nimeni.

— E o leoaică-de-mare găsită pe plajă anul trecut, îmi răspunde Rosa. Am ținut-o aici cinci luni și am crezut că era gata să revină în habitatul natural, așa că i-am dat drumul acum câteva săptămâni. Dar..., continuă ea, apoi dă din cap. A fost adusă înapoi azi-dimineață.

— De unde știți că este ea?

— Ne marcăm toate animalele, ca să le putem urmări chiar și după ce se întorc în ocean, spune Rosa. Și... a fost mereu una dintre favoritele lui Quint. Aș recunoaște-o și fără marcaj.

Quint se încruntă la ea, apoi își varsă iritarea pe mine.

— Ar trebui să pleci, spune. Avem treabă și sunt convins că nu vrei de fapt să fii voluntară.

— N-ai de unde să știi asta!

— Ia mai lasă-mă! Tu? Să lucrezi cu animalele marine?

— Quint..., începe Rosa, pe un ton aspru, dar el o întrerupe.

— E o idee groaznică, mamă! Crede-mă! Morgan și cu mine putem să ne descurcăm cu hrănirea și spălarea, mai ales că acum nu am școală.

— Morgan nu vine azi, spune Rosa. A avut un accident și a trebuit să meargă la spital.

— La spital?

— Cred că și-a rupt piciorul și va lipsi cel puțin câteva săptămâni.

— Și-a rupt piciorul? Cum?

Rosa ridică din umeri.

— A zis că vopsea ceva și a căzut de pe o scară.

Îmi stă inima.

Stai așa. Morgan.

Ah, la naiba!

— Bine, bine!

Quint flutură o mână spre mama lui.

— Mă ocup. Tu du-te să ai grijă de piscine. Încep eu hrănirea.

— Și...?

Rosa face semn din cap spre mine.

Vocea lui Quint se înăsprește.

— Vedem.

Mama lui pare că-și dă seama că atât va obține, deocamdată. Și probabil că simte animozitatea dintre noi. Îi aruncă un zâmbet recunoscător lui Quint și se îndreaptă spre ușă. O văd pe Shauna afară, lângă o piscină, notând ceva pe clipboard.

— Bun, face Quint, în clipa în care mama lui nu ne mai aude. Am multe pe cap. Ne vedem, Prudence!

Se întoarce spre coridorul cel lung.

— Stai! zic și mă iau după el. Refac proiectul, indiferent că-ți place sau nu, și nu plec de aici până nu am suficiente informații științifice ca să pot crea cel mai bun plan pentru ecoturism pe care l-a văzut vreodată California!

Se răsucește atât de repede, încât aproape că mă ciocnesc de el a doua oară în aceeași zi. Sprâncenele lui groase sunt ridicate, făcându-i trăsăturile să pară aproape severe. Sunt uimită să descopăr că e furios. Nu iritat. Nu ușor enervat. E furie pură.

Quint Erickson nu se înfurie niciodată.

Fac un pas în spate, deși nu sunt mândră de reacția mea.

— Asculți vreodată ce spun ceilalți?

Mă uit la el, clipind.

— Dacă nu ai fost atentă, azi am primit din nou un animal salvat, ceea ce înseamnă că mama și cu mine și cu veterinara avem deja suficientă treabă. Din moment ce ne-am trezit brusc cu un om în minus, înseamnă că eu trebuie să curăț două duzini de bazine și să hrănesc aproape o sută de animale, iar tu și cu mine știm că n-ai venit azi aici ca să arunci măruntaie de pește din găleți.

Mă strâmb.

— În plus, domnul Chavez a spus foarte clar că va accepta referate revizuite doar dacă sunt făcute în echipă și nicio putere din univers nu mă poate convinge să mai lucrez un minut cu *tine*.

Mă uit la el, fără grai. Respiră greu, are obrajii roșii. E o latură a lui Quint pe care nu am mai văzut-o și îmi ia o clipă să-mi dau seama... că nu e doar furios, deși clar l-am supărat cu ceva. Nu. E *stresat*.

Quint Erickson cel relaxat, fără nicio grijă pe lume, ia munca asta în serios.

Nu zic nimic, așa că se răsucește pe călcâie și pleacă. *Vorbele lui îmi vuiesc în cap. Nicio putere din univers...*

Încerc să-mi trezesc propria furie. Nu poate pleca. Trebuie să mă ajute la proiect. Trebuie să mă lase cel puțin să încerc.

Strâng pumnul, străduindu-mă din răsputeri să chem puterea aceea, pentru că greșește. Poate că universul îl poate convinge să facem proiectul. Sau ar putea cel puțin să-l pedepsească pentru că s-a comportat ca un adevărat ticălos în privința asta.

Stau acolo, cu umerii încordați, cu pumnii strânși, și aștept.

Până când...

Mă lovește ceva tare în cap.

— Au! icnesc și mă răsucesc.

Mopul care, cu doar câteva clipe în urmă, atârna de niște cârlige fixate de perete, zăngănește pe podea. Îmi frec tâmpla în care m-a lovit.

— Ce-i? zice Quint.

S-a oprit și se uită urât la mine, de parcă ar crede că m-am lovit singură cu mopul ca să-i atrag atenția.

De parcă aș face așa ceva!

— Mopul acela m-a atacat, zic eu.

El pufnește. Râde de mine și mi se pare injust. Chiar m-a *atacat*! Și a durut!

Doar că eu știu că n-a fost mopul. A fost ceva mult mai mare.

Care-i faza, Universule?

— Să chem un doctor? zice Quint.

Mă uit urât la el, dar ridic mopul și-l atârn la locul lui, verificând dacă stă bine și dându-mă iute un pas în lateral. Când mopul nu mai face alte mișcări bruște, mă întorc spre Quint.

— Uite care-i faza! Știu că ultimul an a fost mizerabil. Nici eu nu vreau să refac proiectul. Dar nu pot lua nota aia!

— Nu e problema mea, zice și vrea să plece iar.

— Îți propun un târg!

Acum am trecut deja la strigăte. Quint se oprește și-și masează tâmplele.

— Nu mă interesează...

— Mă ajuți cu referatul. Nu mult, cât să se vadă că am muncit împreună. Știi tu, îmi spui despre centru și poate că putem avea o sesiune de brainstorming, una scurtă, de câteva minute, ca să găsim idei despre cum îl legăm de turismul local?

Își dă ochii peste cap.

— Grozav. O sesiune de brainstorming. Preferata mea.

— În schimb, zic, cu inima bătând mai repede, lucrez aici... o săptămână. Zi de zi. Nu trebuie să mă plătești.

Se uită pieziș la mine.

— Da, fiindcă... în general, voluntarii nu sunt plătiți. Știi asta, nu?

Tresar.

— Da, sigur că știu. Doar că... sunteți cu un om în minus și copleșiți...

— Eu nu sunt copleșit.

— Mama ta pare să fie.

Nu mă contrazice.

Duc o mână la piept.

— Sunt aici. Pot munci. Știi că am o etică profesională ireproșabilă. Pot – îmi adun curajul să rostesc cuvintele – să arunc mărunțaie de pește sau să fac orice altceva e nevoie.

Mă privește cercetător și, pentru prima dată, pot să zic că fac progrese.

Încerc să zâmbesc. Sunt periculos de aproape să-l implor, dar tot ce contează e să accepte.

Dar nu spune da. În schimb, zice:

— Patru săptămâni.

— Patru săptămâni? pufnesc. Zilnic? Ăăă, nu. Cred că există legi împotriva muncii prestate de minori...

— Nu zilnic, adaugă el, gânditor. Patru zile pe săptămână.

— Două.

— Sunt doar opt zile, cu o zi în plus față de oferta ta originală.

Ridic din umeri.

— Patru zile pe săptămână, repetă el. Atât lucra Morgan. Sper ca, până la sfârșitul sentinței tale, să revină.

Mă strâmb. Patru săptămâni. Cu Quint.

— Și în schimb? întreb.

Quint oftează.

— Putem reface proiectul ăla stupid.

Zâmbesc și sunt la *două secunde să țip realmente* de bucurie, dar el face un pas imens spre mine și ridică un deget între noi.

— Dar, de data asta, chiar lucrăm împreună.

O, *te rog!* îmi vine să zic. Îmi va da el lecții despre munca în echipă? Tipul care nu se obosea să apară, de cele mai multe ori?

Dar sunt atât de aproape încât decid să nu pomenesc despre asta. Vedem noi cât va fi de implicat, după ce începem. Trebuie doar să-și treacă numele pe proiectul final, dar acum nu-i momentul să discutăm detaliile.

— Bine! zic, bătând din palme. Pregătește-mă! Facem asta.

Se uită la mine îndelung, până când am senzația că au trecut secole întregi, apoi i se schimbă treptat trăsăturile. Îi tremură buzele, însă doar puțin. Privirea i se întunecă, până când ochii îi capătă o sclipire aproape crudă.

Îmi face semn să îl urmez.

— Atunci, hai s-o luăm din loc! Ar fi bine să-ți găsim un șort.

Capitolul 15

Pregătirea hranei. Quint îmi spune că vom începe cu pregătirea hranei.

Aș vrea să cred că se referă la sanviciuri cu brânză pentru personal, dar ceva-mi spune că n-am eu norocul ăsta. Ne croim drum pe coridorul lung și trecem pe lângă alți șase angajați în tricouri galbene. Începusem să cred că suntem doar eu, Quint, Rosa și Shauna și persoana aceea, Opal, care cred că-i veterinara. Mă întreb dacă și ceilalți sunt voluntari sau lucrează aici. Oricum ar fi, par ocupați îngrijind animalele din spațiile mici, care-mi amintesc de niște padocuri. Câțiva îi zâmbesc sau îi fac semn din cap lui Quint și-mi aruncă priviri curioase, dar în mare parte se concentrează la ale lor.

Înregistrez cât mai mult din ce se petrece la centru, încercând să-mi dau seama ce mi-ar fi de folos, dar e cât se poate de departe de o destinație turistică. Unii pereți au capete de duș încastrate și toate podelele au scurgeri. Unele includ și piscine pentru copii, din plastic. Văd lăzi pline de pături și prosoape împrăștiate de-a lungul coridorului, cărucioare de metal cu produse de curățare și foarfeci și cutii cu mănuși de latex și tuburi din plastic și căni de măsurat și hamuri și o grămadă de unelte și de echipamente medicale bizare.

Pe peretele de lângă fiecare spațiu e lipită o bucată de hârtie într-o folie de plastic, pe care e scris numele animalului alături de câteva note privind îngrijirea acestuia. Încerc să le

citesc și văd lucruri precum programul de hrănire și lista de medicamente, însă Quint mă trage repede după el spre capătul coridorului.

Intrăm într-o cameră mică, nu cu mult mai mare decât o debara, cu trei chiuvete mari, utilitare. Quint ia un șorț de pânză de pe un cârlig din perete și mi-l întinde. Mi-l strecor pe gât și îmi leg cordonul în jurul taliei. Materialul rezistent e plin de pete în nuanțe de roșu-maroniu, la care *nu* vreau să mă gândesc.

Quint deschide un frigider imens, iar duhoarea de pește crește de zece ori.

Mă împleticesc în spate și îmi vine să vomit. Mă uit la găleți pline cu pești morți, cu ochii negri mari privind în gol.

Îmi duc mâna la gură și la nas.

— Ah, ce scârbos!

— Te-ai răzgândit? întreabă Quint, punându-și o pereche de mănuși de latex.

Fără să aștepte un răspuns, ia o găleată și o trântește pe o masă din apropiere.

— Multe dintre animalele care ajung aici n-au învățat să se hrănească.

— Mi se pare un defect evolutiv, mormăi, gândindu-mă la orele de biologie din clasa a noua și la toate discuțiile despre *supraviețuirea celui mai puternic*.

N-o zic foarte tare și nici nu cred că a prins subînțelesul. *Lasă-i pe cei deștepți să își dea seama cum să devoreze peștii și să trăiască, iar restul n-au decât să fie mâncare pentru rechini. Ciclul vieții, nu?*

Apucă un bol de inox și-l pune pe un cântar electric, lângă găleată.

— Uneori, motivul e că au fost despărțiți de mame prea devreme, înainte să-i poată învăța cum să vâneze pe cont propriu.

Îmi muşc limba, pentru că bineînţeles că are o explicaţie perfect rezonabilă şi deprimantă.

— Trebuie să consume peştele de la cap, zice el, pentru că, dacă-l mănâncă invers, solzii le vor zgâria gâturile.

Lucrează în timp ce vorbeşte, scoţând peşti morţi din găleată şi inspectându-i pe rând, înainte de a-i arunca în bol.

— De asemenea, verificăm fiecare peşte pentru a ne asigura că n-are tăieturi pe corp, care ar putea transmite bacterii dăunătoare pentru animale. Apoi îi alegem după mărime. Castronul ăsta e pentru Joy*, din cuşca patru, care e încă mică, aşa că primeşte peşti mici spre medii, iar peştii mai mari ajung la animalele mai mari, din curte.

Arată către o etichetă de pe bol, pe care scrie, într-adevăr, *Joy - Cuşca 4 - 2,265 kg*.

— Pare destul de uşor, mormăi.

După ce cântarul a atins 2,265 kilograme, Quint deschide robinetul şi începe să treacă fiecare peşte pe sub jetul de apă, folosindu-şi mâinile înmănuşate ca să-l cureţe de... ce-o fi. Sare? Nisip? *Solzi?*

— La final, curăţăm solzii, spune el, iar eu tresar.

Speram să nu fie vorba despre asta.

— În mare parte, ca să nu înfunde scurgerile şi să nu murdărească apa. Şi asta-i tot. Trecem mai departe.

Pune jos bolul pentru Joy şi se întinde după altul, pentru Ladybug**, din cuşca cinci.

— Animalele sunt hrănite de 3-4 ori pe zi, după necesităţi. Tu şi cu mine vom pregăti mâncarea pentru dimineaţă, iar voluntarii de după-masă se vor ocupa de următorul lot.

După ce-i gata şi bolul pentru Ladybug, se opreşte şi se uită la mine.

— N-ai de gând să verşi, nu-i aşa?

---

* *Bucurie* (în limba engleză în original) (n. red.).

** *Buburuză* (în limba engleză în original) (n. red.).

— Nu, zic eu, pe un ton sfidător, deși bănuiesc că fața mea a căpătat o tentă verzuie.

— Atunci, ce mai aștepți? Ai zis că vrei să ajuți.

— Da, însă *ajutorul* n-ar putea fi... nici nu știu, să antrenez niște foci mici și drăguțe să țină mingi în echilibru pe nas sau ceva de genul ăsta?

Privirea lui e atât de batjocoritoare, că mă clatin.

— Nu suntem la circ. Salvăm animale pe jumătate moarte, ne străduim să le vindecăm, apoi le dăm drumul înapoi în sălbăticie. Cu asta ne ocupăm. Știi de fapt asta, nu?

— Da, îngân, deși mi-am făcut doar o idee foarte vagă despre toate astea până acum.

— Deci la ce-ar folosi, mai exact, să le înveți trucuri de circ?

— Relaxează-te, Quint! A fost doar o glumă.

Am intrat brusc în defensivă. Detest felul în care mă privește, în care îmi vorbește. De parcă aș fi vreo snoabă cu nasul pe sus, care-i aici doar ca să primească o notă mai bună la lucrare, apoi își ia tălpășița. De parcă aș fi genul de persoană căreia nu-i pasă.

Chiar îmi pasă. Îmi pasă de multe lucruri.

Doar că nu mi-a păsat în mod deosebit până acum de animalele marine.

Dar el dă un pic înapoi și, pentru o clipă, chiar pare că se simte puțin vinovat. Expiră scurt pe nas, apoi clatină din cap. Închide ochii și încordarea de pe chip îi dispare.

— Uau! zice el, deschizând iar ochii. N-am crezut că vei ajunge *tu* să-mi spui să mă relaxez.

— Da, păi, exagerezi puțin cam mult. Sunt doar animale.

Mă privește tăios și nu-mi dau seama ce gândește. Dar, oricе-ar fi, pare să treacă. Face un semn spre găleată.

— Ai de gând să ajuți sau nu?

Înghit.

— Primesc mănuși?

Întinde mâna într-o cutie prinsă de perete și ia altă pereche de mănuși de latex. Le accept cu lăcomie și mi le trag pe mâini. E prima dată când port mănuși de latex și detest felul în care se lipesc de mine, dar când bag mâna în găleată după primul pește mort sunt incredibil de recunoscătoare că le am. Chiar și așa, tot îmi imaginez că simt vâscozitatea, solzii netezi. Nu pot ignora ochii morți, bulbucați, sau buzele groase, lipsite de viață. Nu pot să-mi ascund dezgustul, chiar dacă simt că Quint mă privește, mă judecă și râde de mine.

— E uimitor cum nu vii la școală puțind a pește, zic, după ce am terminat prima găleată.

— Sincer, uneori îmi fac griji în privința asta, spune el, așa că-l voi considera un compliment. Cu siguranță vei dori să faci duș după ce ai lucrat aici câteva ore. Mirosul persistă.

— Te obișnuiești vreodată cu el?

— Da, într-un fel. Dar, dacă nu vin aici câteva zile, tot mă izbește când mă întorc.

În timp ce lucrăm, vine alt voluntar și pune bolurile pregătite pe un cărucior metalic, pe care-l împinge apoi pe hol. Privesc cum dispare munca noastră.

— Stai așa! Nu le hrănim noi?

— Pregătim mâncarea, nu ne ocupăm de hrănire.

Mă întorc spre el, uimită.

— Dar cum ajung să fiu acea voluntară? Cea care le vede fețișoarele simpatice, încântate că vor primi mâncare?

— Începi prin a fi voluntară mai mult de 20 de minute, zice Quint. Dacă rămâi aici patru săptămâni, vei ajunge și să le hrănești.

Mă încrunt. E clar că se gândește că-i doar o fază, însă nu îl pot învinui. În ciuda târgului încheiat, nu-s sigură că-mi pot imagina că m-aș întoarce aici, zi după zi. Simt că deja am

văzut destule încât să includ centrul și misiunea sa în planul meu de ecoturism. Nu mă pot aștepta ca turiștii să plătească pentru plăcerea de a sorta pește mort. Dar *hrănirea* animalelor pare suficient de atrăgătoare.

Dar cum îl voi convinge pe Quint să-mi accepte ideile pentru proiect?

— Deci, zic eu, încercând să mă prefac interesată, câte găleți trebuie să dăm gata?

— Pe toate.

Încremenesc cu o mână pe un corp rece și alunecos.

— Pe toate? Adică... tot ce e acolo?

Folosesc peștele ca să arăt spre frigider.

— Exact, spune el, iar licărirea malefică i-a revenit în ochi. Consumăm în fiecare săptămână tone de pește. Ni se livrează încărcături de lăzi.

Privesc frigiderul. Găleata. Peștele din mâna mea.

— Iupi!

Quint chicotește.

— Viața de voluntar nu-i chiar atât de încântătoare pe cât credeai? Poate c-ai fi mai potrivită să... conduci o trupă de Cercetașe sau așa ceva.

— Din nefericire, nu cred că asta mi-ar folosi prea mult la ora de biologie.

Quint mormăie.

— Ia zi-mi, îți plac măcar animalele?

Deschid gura, dar ezit. Nu-mi *displac*, dar știu că nu-i același lucru. În cele din urmă, mărturisesc:

— Am avut un gerbil când eram mică. De el mi-a plăcut destul de mult.

Pentru o clipă, Quint nu se mișcă, doar îmi susține privirea, de parcă ar aștepta să continui.

Apoi își dă capul pe spate și râde.

— Grozav! exclamă el. Ai o înclinație înnăscută.

Mă înfurii, dar n-am mare lucru de zis, așa că ne întoarcem la muncă. Acum, că știu că se așteaptă de la noi să terminăm toate gălețile, mă oblig să mă mișc mai repede. Indiferent cât aș fi de scârbită, nu-i voi oferi lui Quint vreun motiv să mă facă leneșă. În fond, e replica mea.

— Deci, spune el, după ce am terminat cu a cincea găleată, cele mai sănătoase animale primesc pește întreg. Sunt cele care-s aici de o vreme și s-au prins în mare măsură cum să se hrănească. Dar, când ajung prima dată la centru, sunt atât de slăbite și deshidratate, de obicei, că au nevoie de asistență suplimentară. Adică pasul doi: smoothie de pește.

Pălesc.

— Spune-mi că nu-i ce cred eu.

El rânjește și arată spre un mixer de mărime industrială.

— O, ba da, e întocmai ce crezi.

E *revoltător*, asta e! Quint și cu mine petrecem următoarele 40 de minute tăind capetele și cozile și mai multor pești, apoi îi aruncăm în mixer, împreună cu niște sirop de porumb și Pedialyte, o soluție cu electroliți, și privim cum totul se transformă într-un melanj de mațe și solzi și oscioare ascuțite. Dacă era posibil, mirosul devine și mai rău. Când pasăm următoarea tură altui voluntar, care va hrăni animalele salvate recent, îmi regândesc cu atenție planul. O notă bună nu merită atâta bătaie de cap. Nu merită o vară întreagă de făcut așa ceva.

Îi voi spune tatei că nu a mers. Voi găsi o altă cale de a cerceta habitatele animalelor și ecosistemele noastre sensibile.

Quint șterge suprafața de lucru și-mi aruncă priviri straniI, atotștiutoare, cu coada ochiului.

— Ești gata pentru pauza de prânz?

Stomacul îmi tresare la gândul mâncării. Scârba mea o fi evidentă, fiindcă începe din nou să chicotească atunci când

aruncă prosopul de hârtie într-un coș de gunoi. Îmi dau seama că-i place să mă tortureze așa.

— De fapt, mi-e greu să cred că ești încă aici.

— Am zis c-o să ajut, nu?

E iritant să aflu că își dă seama perfect ce simt. Cum mor de nerăbdare să țâșnesc pe ușă, cu prima ocazie. Dar încă n-am fugit. Poate că vreau să-mi demonstrez mie ceva sau părinților mei ori chiar domnului Chavez, deși presimt că o parte din mine vrea să-i demonstrez ceva și lui Quint.

El încă stă cu ochii pe mine, fără să încerce să-și ascundă bănuiala. Mă privește lung. Așteaptă să cedez și să recunosc că munca asta nu-i nici pe departe ce mă așteptam. Că voi renunța chiar acum.

Îmi pun o mână în șold, provocându-l să îmi testeze hotărârea.

— Deci? zic, spulberând tăcerea. Acum ce urmează? Le facem plăcintă cu caracatiță? Prăjitură cu crab?

Îi tresare un mușchi în obraz.

— Crabul este prea scump. Dar le place calamarul.

Mă prefac că vomit.

— Miam!

— N-ai mâncat niciodată calamar? E delicios.

— Totul e delicios când e bine prăjit.

— Haide! Dacă nu te-ai speriat încă, cred c-aș putea să-ți fac turul de onoare.

Am senzația că s-ar putea să fi fost un test și că, șocant, l-am trecut. Ieșim pe coridor și Quint începe să-mi explice despre camere și stații de lucru. Aici sunt inspectate mai întâi animalele – li se iau semnele vitale, li se fac analize, se verifică dacă au răni. Aici este sala de operații. Spălătoria. Spălătoria de vase. Aici sunt ținute animalele în stare critică, pentru că au nevoie de monitorizare permanentă. Depozitul și birourile administrației sunt sus, alături de o cămăruță

pentru recreere și de o chicinetă, fiindcă el pretinde că-mi va reveni într-un final apetitul. Nu știu ce să zic, dar fie.

E ușor deconcertant, ținând cont de cât de politicos este. De cât de politicoasă sunt *eu*.

Apoi înțeleg.

Chiar am reușit să facem ceva împreună.

Într-adevăr, reușita noastră a însemnat să facem piure din mațe de pește, dar faptul că mi-a venit să-l strâng de gât doar de câteva ori mi se pare un progres considerabil.

Quint Furiosul a dispărut complet. S-a întors la vechea sa personalitate nonșalantă. Dar... nu. Nu a revenit întocmai la vechea sa personalitate, la acel Quint Erickson care m-a scos din sărite tot anul. Am impresia că mă aflu în compania unei clone. Niciodată, într-un milion de ani, n-aș fi crezut că poate lucra într-un loc ca acesta. Pe plajă, da. Pe o placă de surf, da. Dacă mi l-am imaginat pierzându-și timpul cu jocuri video în subsolul mamei sale până la 40 de ani? Da, desigur. Dar asta este o latură a lui Quint pe care nu o cunoșteam și despre care nici nu credeam c-ar fi posibilă.

Încrederea lui de aici, cunoștințele, capacitatea de a face realmente tot ce trebuie făcut. Totul e straniu.

Și mă înnebunește.

De ce nu putea tipul *ăsta* să fie partenerul meu de laborator?

— Ești gata să întâlnești câțiva pacienți? întreabă Quint, fără să știe că fierb la interior.

— Asta aștept de când am venit.

Ne întoarcem pe coridorul cel lung. Majoritatea spațiilor închise au trei sau patru animale înăuntru, cu numele scrise pe tăblițe albe fixate lângă fiecare poartă. Dar Quint nu trebuie să le citească atunci când trecem de ele.

— Într-un sezon putem ajunge la două sute de animale, zice el, și poate fi dificil să le găsești nume tuturor, așa că tindem să le grupăm. Recent, am dezvoltat o preferință pentru

supereroi, așa că aici îi avem pe Peter Parker, Lois Lane și Iron Man. Avenger și Hulk sunt în curte.

— Mama ta propune numele?

— Nu, de obicei lăsăm echipa de salvare să le pună mime sau, uneori, pe cine le găsește și ne sună. Oamenii sunt tare bucuroși să pună un nume animalului găsit și pot inspira o întreagă serie. Anul ăsta, cineva a numit un elefant-de-mare Vin Diesel, ceea ce a inspirat un grup bazat pe filme de acțiune: Bruce Willis, Lara Croft, James Bond... Mai e și unul imens inspirat din Harry Potter, pentru că unul dintre voluntari este fan. Până acum, îi avem pe...

Inspiră adânc și ridică ochii spre tavan, enumerând:

— Harry, Hagrid, Percy, George, Fred, Krum, Draco, McGonagall, Dumbledore, Tom Riddle - se oprește ca să-mi arunce o privire conspirativă și șoptește - care îi hărțuia mereu în secret pe ceilalți. Și...

Devine atent și se lasă pe vine în fața uneia dintre porți. Un animal se odihnește pe o parte, privindu-ne fără să clipească. Aproape că îi pot citi tristețea din ochi.

— Luna Lovegood, spune Quint, care clatină din cap. Nu trebuia să te întorci. Ce s-a întâmplat? Sărăcuța de tine! Arăți groaznic.

Mă uit lung la animal; deci e o ea. Nu cred că arată atât de groaznic. Doar obosită. Și cu siguranță mai slabă decât multe altele pe lângă care am trecut.

— A pierdut mult din greutate de când i-am dat drumul, zice el, citindu-mi parcă gândurile. O luăm de la capăt, oftează.

— Încercați să-i dați din nou drumul? După ce se face bine?

— Nu știu, zice el, înainte să se ridice. Scopul nostru este să îi înapoiem oceanului, dar dacă nu poate supraviețui singură..., adaugă îngândurat, dând din umeri. Să vedem ce zice Opal.

— Opal e veterinara?

Încuviințează din cap.

— Scuze! Cred c-ar trebui să te prezint oamenilor.

Are o expresie ezitantă și știu că se gândește că-i o pierdere de vreme. Știu că nu se așteaptă să revin.

Dar, pentru prima dată de când sunt aici, îmi dau seama că nu aștept cu nerăbdare să plec. Dincolo de mațele de pește, a fost interesant.

— Deci animalele de aici au... eșuat pe țărm? Și le-a găsit cineva și v-a sunat?

— De obicei, da. Oamenii își dau seama că e ceva în neregulă. De multe ori, este evident, pentru că au răni provocate de rechini sau poate niște ață de pescuit încâlcită în jurul corpului.

Expresia i se întunecă.

— O dată, am salvat un leu-de-mare cu 19 cârlige înfipte în piele.

Mă cutremur, amintindu-mi de fotografia din referat.

— Cât de oribil! S-a făcut bine?

— Da, a reușit să se vindece. I-am dat drumul acum câțiva ani. L-am numit Captain Hook. Căpitanul Cârlig.

Râd.

— A existat și un Peter Pan?

— Nu, zice Quint, pe un ton care sugerează că-i o întrebare ridicolă, dar apoi zâmbește. Însă i-am avut pe Mr. Smee și pe Tinker Bell.

Îmi încrucișez brațele și mă sprijin de peretele scund care separă spațiul închis de culoar, privind în jos, la Luna.

— Ce sunt semnele acelea de pe o parte?

— Așa îi deosebim. Sunt ca un cod. Există o diagramă în birou care explică totul, dar fiecare semn reprezintă un număr diferit. Radem blana, dar e mai ușor să desenăm linii drepte decât curbe, așa că primesc un V în loc de 5 și două linii orizontale în loc de 9, de exemplu.

Marcajele Lunei sunt două săgeți, fiecare arătând spre cap.

— Câți voluntari sunt aici? întreb. Pe lângă personal.

— Doar trei oameni formează personalul. Mama, Shauna și Opal, adică dr. Jindal. Apoi avem..., se oprește și numără în gând. 16 voluntari, cu tot cu mine și cu Morgan. Mama ar vrea să mai angajeze, dar banii...

Lasă cuvintele suspendate în aer.

— Depindem de granturi guvernamentale, care abia dacă ne ajung să hrănim animalele, cu atât mai puțin să plătim angajați. Dar voluntarii sunt grozavi. Suntem ca o familie și tuturor chiar le pasă de ceea ce realizăm.

Se oprește și, când se uită la mine, pot vedea din nou un licăr acuzator în privirea lui. *Tu de ce ești aici?* Dar trece repede.

— Serios vorbind, uită-te la ochii ăștia! N-ai cum să nu te îndrăgostești, nu?

Tresar. Îmi stă inima, apoi îmi dau seama că vorbește despre Luna. Doar că ochii ei sunt închiși când mă uit iar la ea. Cred că doarme.

— Așa, spune Quint. Trebuie să mă apuc de treabă. Gata pe ziua de azi.

— Câtă generozitate! zic, dar mă încrunt. Nu vrei să te ajut?

— Mă descurc mai repede singur. Vom continua pregătirea mâine.

Îmi aruncă o privire piezișă, în timp ce pornim înapoi spre intrare.

— Asta dacă plănuiești să revii. Fiindcă, dacă nu-i pentru tine...

— *Voi fi aici, zic ferm. Și la sfârșitul verii îi vom trimite* un referat demențial domnului Chavez. Așa ne-am înțeles, nu?

Quint pare să-și încordeze maxilarul, dar apoi întinde o mână.

Înghit în sec, dar ezitarea mea nu durează prea mult. Îi iau mâna și ni le strângem cu hotărâre.

Capitolul 16

Mă trântesc pe canapeaua din bârlogul lui Ari.

— E atât de *scârbos!* zic. E *piure de pește, practic. În plus,* a trebuit să tai capete de pește! Căh, mi se face rău doar când mă gândesc la asta. Și apoi, doar nu le poți da mâncarea așa animalelor, nu? Nu, nu! Trebuie să le hrănești printr-un tub.

Mă cutremur.

Ari scoate un sunet de parcă ar încerca să-i pese de plângerile mele, dar știu că, în mare parte, mă ignoră. Stă pe podea *cu picioarele* încrucișate și chitara în poală, aplecându-se în față să privească mai bine ceva de pe telefon.

Oftez și mă uit în tavan.

— Dar trebuie să mă întorc, zic, mai mult pentru mine decât pentru Ari. Dacă vreau să refac proiectul, trebuie. Pentru patru săptămâni lungi.

Ari ciupește corzile, apoi se încruntă și scutură din cap. Ridică în *sfârșit* privirea.

— De ce nu poți să te mulțumești cu un 8?

Mă uit urât la ea.

Ea dă din umeri.

— Ziceam doar. Aproape oricine altcineva așa ar face.

— Ei bine, nu și eu. Un *8*. Mă va bântui pentru tot restul vieții, dacă nu rezolv problema.

— Serios? întreabă Ari pe un ton foarte dulce. Nu-i ca și cum vei avea nevoie de mediile de la biologie când vei candida

la facultatea de business. Sincer, doar ție-ți pasă de proiectul ăsta sau de nota obținută.

— Exact. Îmi pasă *mie*, iar asta contează cel mai mult.

Se gândește puțin la asta.

— Probabil. Deci ai devenit oficial voluntară la centrul de salvare a animalelor, pentru o lună. Cât de altruist, Prudence!

— Hei, pot fi altruistă! zic, remarcându-i scepticismul din voce.

Ari râde.

— Știu că poți, dar nu vezi ironia? Faci asta doar pentru notă.

— Așa, și? insist, apoi mă ridic în capul oaselor, în defensivă. Acțiunile fac o persoană să fie bună, nu motivele.

— Nu sunt foarte sigură că-s de acord, zice ea, melancolică. Dar e un subiect bun pentru o piesă. Că-i bun sau rău, că-i drept sau nu... oare scopul scuză mijloacele și viceversa...

Adoptă privirea visătoare de compozitoare, dar îi trece repede. Se apleacă iar spre telefon și șuvițele lungi de păr șaten-închis îi cad pe față ca o perdea. Le dă la o parte cu o mână, răsucindu-și o singură dată părul la ceafă și lăsându-l să-i alunece peste umăr. Șuvițele se vor întoarce peste câteva minute și mă gândesc serios să-i dau elasticul meu de păr, însă nu folosește așa ceva și nu mă obosesc.

Ari se încruntă și ciupește iar și iar aceleași corzi. Pufnește de frustrare.

— În afară de smoothie-ul de pește, cum a fost să lucrezi cu Quint?

Mărâi.

— Parcă aș fi pedepsită pentru ceva, spun și mă încrunt. Deși cred că n-a fost chiar atât de groaznic pe cât ar fi putut să fie.

Ea ridică o sprânceană, iar eu o pernă, pregătită să i-o arunc în cap. Ari se înclină în față, protejând chitara.

— Termină! Nu-mi place de Quint. Zic doar că, în mod clar, poate fi pe jumătate ființă umană decentă când face lucruri de care-i pasă.

Fiindcă îmi dau seama că-i pasă de centru, chiar foarte mult.

— Dar asta nu-i o scuză pentru tot stresul pe care mi l-a provocat anul ăsta. Și garantez că, odată ce vine vremea să încheiem proiectul, *din nou*, va fi nevoie de la fel de multă insistență ca prima dată. Scenariul ideal: fac singură referatul și folosim adresa de e-mail a lui Quint să îl trimitem, ca să creadă proful că s-a implicat.

— Credeam c-ai zis că o parte din motivul pentru care ați luat o notă proastă a fost tocmai lipsa muncii de echipă.

Mă strâmb.

— Din nou, nu din vina mea. Încearcă *tu* să lucrezi cu el!

Ari chicotește.

— Păi, asta te-ai angajat acum să faci.

— Da, știu, mormăi și mă întind pe o parte.

Ari încearcă iar corzile, cântând la nesfârșit aceeași melodie, până ce geme, frustrată.

— OK, clar nu merge! Oricine-o fi scris partitura asta nu știa ce face.

Se ridică și se duce la rafturile cu viniluri. Parcurge cotoarele o secundă, apoi scoate un disc din învelișul de hârtie și-l pune pe pick-upul vechi care se află în camera asta de când o cunosc. Probabil că se află aici de când s-a mutat familia ei în casă. Colecția de viniluri a lui Ari este ceva deosebit, un perete întreg de rafturi încastrate, de la podea până la tavan, toate pline ochi. Există un sistem, dar nu mă prind care anume. Oare discurile sunt sortate după gen? După epocă? Știu că undeva există o secțiune dedicată muzicii mexicane, pentru că Ari mi-a prezentat acum ceva vreme o trupă rock din anii 1980 numită La Maldita, care s-a dovedit a fi destul de mișto,

însă nu-mi dau seama unde se regăsesc toate discuțiile lor maționei în toată nebunia asta.

Totuși știu unde sunt cele de la Beatles.

Dar Ari pune altceva.

Se aud primele acorduri ale unei melodii frumoase, dar îmi ia un minut să o recunosc.

— Elton John?

Ari îmi face semn să tac.

— Ascultă doar. O, ador introducerea asta. Flautul! Cine s-ar fi gândit? Eu, nu. Dar e perfect!

Mă strâmb. *În fine, Ari.* Dar ea nu îmi acordă nicio atenție.

Elton John începe să cânte despre cineva pe nume Daniel, care călătorește în Spania.

— Asta-mi aduce aminte, zic, a vorbit Jude cu tine despre posibilitatea de a lucra la magazinul de...

— Da! Prudence. Nu mai vorbi!

Strâng din buze. Ari își ia din nou chitara, dar nu cântă. Are fața concentrată și ascultă.

Mă gândesc iar la centru și la toate fotografiile din referatul lui Quint. Ață de pescuit. Cârlige. Mușcături de rechin. Ochi triști, tragici.

Mă gândesc la Quint și la cât de supărat a fost, la început.

Apoi la felul în care s-a luminat când îmi povestea despre diferitele animale pe care le avuseseră drept paciente în ultimul an.

Din nu știu ce motiv, mă trezesc că mă gândesc la zâmbetul lui. La zâmbetul lui larg, omniprezent. Astăzi mi s-a părut cumva diferit. Mai energic.

Ei, haide, Creierule! Chiar irosim spațiu prețios analizând zâmbetele lui Quint? Las-o baltă!

Retrăiesc ziua petrecută la centru și îmi amintesc cât de ocupați au părut Quint și ceilalți voluntari, cât de stresată a fost Rosa. Și mă întreb de ce nu angajează pur și simplu mai mult personal.

Cântecul se încheie, iar Ari sare să oprească discul înainte să treacă la următoarea piesă. Când își ia chitara, știu că încearcă să-și dea seama cum să interpreteze introducerea, partea cântată la flaut pe album.

— Cred că ar putea avea probleme, zic.

Ari nu mai cântă.

— Ce? Cine?

— *Centrul*. Mama lui Quint pare foarte încordată, poate fiindcă azi erau puțini voluntari, însă am senzația că lucrurile nu merg foarte bine. O mare parte din bani vine din granturi și mi se pare că nu prea au îndeajuns cât să-i țină pe linia de plutire.

Îmi masez *fruntea*.

— Îmi dau seama că plătesc o avere pentru *pește*, darămite pentru tot ce mai e nevoie ca să funcționeze centrul.

— Dar fac strângeri de fonduri?

— Nu știu.

Mă gândesc la asta. Erau *multe documente* la *intrare*. Rapoarte financiare? Informații despre donatori? Solicitări de finanțare? Dar dacă organizează strângeri de fonduri, par *foarte* nepriceputi.

— Araceli! urlă tatăl ei din bucătărie. Prudence rămâne la cină?

Ari mă privește.

— Gătește *abuela*?

— Nu cred.

Mă bosumflu, dar tot rămâne cea mai bună ofertă de până acum.

— Da, în fine, cât timp nu e pește.

Ari își pune chitara jos și urcă în goană scările. Când se întoarce, îmi face semn afirmativ din cap.

— Comandă pizza. Fără fructe de mare.

Ridic degetele mari.

— Deci ești încântată de ideea de a lucra la magazin?

Ea scoate un strigăt scurt de încântare.

— Glumești? E slujba mea ideală! Adică, măcar slujba mea ideală de vară. Încep săptămâna viitoare.

— Mai bine tu decât eu.

Ari ridică acul pick-upului.

— Că veni vorba despre slujbe ideale, știai că Elton John nu-și scrie versurile? A creat muzica, dar versurile sunt scrise aproape integral de un tip pe nume Bernie Taupin. Îți dai seama? Aș vrea atât de mult să fiu el.

Repune cântecul, dar de data asta nu-și ia chitara. Se întinde pe podea și închide ochii, cu chipul concentrat până la încordare. Introducerea la flaut este curând acompaniată de claviatură și de vocea tristă a lui Elton.

— Ascultă! zice Ari, cu degetele dansând prin aer. *I can see the red taillights heading for Spain...*

Azvârle brațele în sus, imitând crescendoul muzicii, apoi coboară mâna strânsă în pumn.

— Uite! Ai auzit acel E7? E un acord dominant non-diatonic, care se dizolvă imediat în la minor. Genial! Sincer, pianiștii scriu cele mai bune acorduri.

Habar n-am despre ce vorbește.

Ari își lipește palmele de frunte și oftează din greu.

— Poate c-ar trebui să mă apuc de pian, zice.

— Am o claviatură pe care ți-o pot da.

Se întoarce spre mine.

— Serios?

— Da. E în sufragerie, abandonată, lipsită de iubire. Poți s-o iei tu! Nu-i de mare calitate. Cred că mama ta ți-ar putea cumpăra ceva mult mai bun, dar, dacă o vrei...

Ari se strâmbă. Urăște să pomenească oricine despre bunăstarea familiei sale și bănuiesc c-o pot înțelege. Nu vrea să fie judecată pentru că are bani, așa cum nici eu nu vreau să fiu fiindcă nu am.

— Mi-ar plăcea mult s-o primesc! Merci! zice ea. Promit să am mare grijă de ea. Acum, şşş, ascultă! Partea asta...

Elton cântă despre cicatricile care refuză să se vindece, despre ochii în care lumina s-a stins. Ari pare euforică şi înalţă din nou ambele mâini spre cer, arătând spre tavan. *Daniel, you're a star...*

— Ah! suspină ea, visătoare. Ascultă nota aceea înaltă! Elton atinge nota tonică printr-un acord de interschimbare modală. Atât de simplu şi, totodată, atât de genial. E...

Oftează şi duce mâinile la inimă. Începe să cânte şi ea, dar abia dacă o aud peste album.

Sincer, teoriile ei, în rafală, sunt fantastice, însă mi se pare că vorbeşte o cu totul altă limbă. Pe care eu cu siguranţă nu o cunosc. Felul în care descrie muzica e chiar mai greu de înţeles decât spaniola rapidă pe care o vorbeşte cu familia ei, pentru că, atunci când vine vorba de muzică, se aşteaptă ca eu să înţeleg, într-o anumită măsură, despre ce vorbeşte. Cel puţin am cunoştinţe *rudimentare* de spaniolă, după ce am studiat-o trei ani la şcoală, însă tot ce-mi amintesc din lecţiile de pian este să cânt „Străluceşti, micuţă stea" (cu sentiment).

În timp ce Elton continuă, mintea mea rătăcitoare se gândeşte iar la ecoturism. La centrul de salvare.

La Quint Erickson şi la mama lui, care au nevoie de personal, şi la cât de dărăpănată era clădirea.

Centrul nu mai trebuie să acţioneze ca o organizaţie nonprofit, concentrată pe ajutarea bietelor animale rănite, ci să înceapă să funcţioneze ca o afacere. Are nevoie de cineva cu viziune. De cineva care să-l transforme, în timp, într-un loc profitabil. Vreau să spun profitabil la nivel de nonprofit, cel puţin. Dacă are sens. Nu ştiu, nu contează, fiindcă mi se învârt rotiţele şi, deodată, mi-e limpede că...

Centrul are nevoie de cineva ca *mine*.

— Asta e!

Mă ridic brusc în capul oaselor și mă uit la Ari.

— Ecoturism! Pot... Pot...

Mă încrunt.

— Plângi?

Ari, jenată că s-a dat de gol, își șterge lacrimile de pe obraji.

— Nu, zice ea.

Suspină. Apoi:

— Da! Nu mă pot abține! E atât de *trist*.

Ascult cântecul până la ultimul vers.

Oh God, it looks like Daniel. Must be the clouds in my eyes.

Ridic din umeri.

— Cine dracu' e Daniel?

— N-am idee!

Ari începe să râdă.

Scot un sunet gutural și mă ridic să opresc pick-upul, chiar când se aude ultima notă a flautului.

— Deci, în tot timpul în care Quint și cu mine am lucrat la proiect, a vorbit încontinuu despre centrul de salvare. Păi, cred că poate avea dreptate. Dacă ar deveni o atracție imensă pentru turiști? S-ar putea chiar să facă niște bani! Ar rămâne o organizație nonprofit, însă unii directori de organizații de acest gen sunt milionari. Nu că ar fi despre bani. Zic și eu, dar pot să folosesc ce am învățat cât m-am ocupat de referatul ăla idiot și... dacă aș *salva* centrul de salvare?

Ari se ridică în capul oaselor și mă privește. Are obrajii rozalii, dar emoțiile generate de melodie par să dispară treptat.

— Îmi pare rău, dar ce faci?

— O să creez un plan de afaceri pentru centrul de salvare!

Ari încă pare derutată.

— Știi că-ți admir ambiția, dar ai fost acolo fix o zi.

— Ceea ce-mi oferă punctul de vedere perfect al persoanei din exterior. Nu sunt implicată în îngrijire și nici în activita-

tea de zi cu zi. Ei au nevoie de idei noi, de ceva care să readucă la viață organizația și misiunea sa. Ceva care să-i facă... ei bine... valoroși.

— Nu crezi că salvarea vieților animalelor e valoroasă?

Îmi dau ochii peste cap.

— Parcă ai fi Quint. Nu la asta mă refer. Au nevoie de o cale de a face bani și cred că focile și țestoasele nu au buzunare adânci.

Încep să mă plimb de colo colo, frecându-mi palmele într-un mod care ar putea fi considerat maniacal. Creierul meu funcționează la o duzină de niveluri diferite, iar posibilitățile explodează în fața ochilor mei.

— E perfect! Poate fi un exemplu real despre beneficiile ecoturismului pentru turiști, comunitate, economia locală și mediu. Practic, lucrarea se scrie singură și, dacă reușesc, dacă reușesc să scot o organizație nonprofit la liman, din pragul falimentului, imaginează-ți cât de bine va da în scrisorile de candidatură la colegii! Voi putea alege orice colegiu de business!

— Știi că-s în pragul falimentului sau doar speculezi?

— E o deducție logică. Și încetează să-mi mai distrugi visurile! Îmi iei tot entuziasmul. E o idee genială. Uau, chiar sunt entuziasmată să i-o împărtășesc lui Quint! Dar să nu-i spui c-am spus asta!

— Secretul tău e în siguranță.

Încep să măsor din nou camera în lung și-n lat. Nu pot să nu simt că universul m-a împins spre asta cumva. Toate semnele au indicat această direcție și toate piesele de domino s-au aliniat corect. Parteneriatul școlar cu Quint, nota proastă, căderea lui Morgan de pe scară, sugestia Rosei să mă pregătească Quint ca voluntară. M-oi fi împotrivit la început, dar acum are sens, mai ales pentru că se întâmplă atât de repede

după descoperirea noii mele puteri cosmice. Trebuie să însemne ceva. Ceva mai important decât mine, decât Quint.

Poate că este semnul că am fost pusă pe un drum care mă va ajuta să-mi împlinesc destinul.

Acum trebuie doar să urmez calea și să văd unde duce.

Capitolul 17

Ajung la centrul de salvare devreme, așa cum mi s-a pus în vedere, dar de data asta am o mapă sub braț. Abia dacă am putut dormi. Mintea mi-era plină de idei și am stat până târziu în noapte ca să fac planuri și să caut informații despre organizații nonprofit și despre metode pentru strângeri de fonduri. Am idei, chiar multe. Mă poartă cu ele ca pe un butoi pe apă. Nu sunt deloc obosită când pășesc în hol. Sunt electrizată. Sunt gata să fac diferența.

Dar mă opresc de îndată ce pășesc peste prag. Quint și mama lui sunt în picioare lângă un birou, împreună cu Shauna și cu altă femeie, care poartă un halat alb, de laborator — dr. Jindal? Alți doi voluntari se află prin apropiere. Toți sunt posomorâți, cu brațele încrucișate peste tricourile galbene.

Quint clipește când mă vede.

— Ai venit, zice el, în mod clar surprins.

Mă enervez puțin și îmi ridic ochelarii de soare pe cap.

— Bineînțeles că am venit.

Îmi verific îndelung ceasul, un cadou de ziua mea de la Ari, de anul trecut.

— Și, măcar o dată, tu n-ai întârziat!

Aproape că zâmbește.

— Se mai întâmplă și minuni.

— Mulțumesc, Opal! spune Rosa, dându-i veterinarei o bucată de hârtie. Încep să sun azi la instituții.

Ridică tristă din umeri spre voluntarii care așteaptă.

— E timpul să ne luăm jucăriile, cred. Era de așteptat. Sper să nu se fi dezumflat toate mingile de plajă.

Mă încrunt, în timp ce voluntarii și dr. Jindal se îndepărtează.

— Ce se întâmplă?

— Luna are o afecțiune cognitivă, spune Quint. Nu va reuși niciodată să se hrănească singură, ceea ce înseamnă că nu o putem trimite înapoi în ocean.

— Ah!

Nu mă obosesc să-mi ascund confuzia. Aproape că întreb *Și ce-i cu asta?*, când se pare că e mare lucru.

— Deci va merge la un acvariu sau la o grădină zoologică sau așa ceva?

— Când va fi gata, răspunde Rosa. Vor trece câteva luni. Sunt foarte fericită că am găsit-o și că a supraviețuit. Doar că... sperăm mereu ca, în final, să poată reveni în mediul lor natural.

— Există și o parte bună, spune Quint. Când animalele noastre ajung la grădini zoologice sau acvarii, pot să învețe lumea despre fauna sălbatică și conservare. Devin un fel de avocați pentru alte animale și pentru centru.

Tot simt că-mi scapă ceva. Pentru mine, ideea de a merge la o grădină zoologică, unde mi se va da pește în fiecare zi și mă pot zbengui în apă, în timp ce niște copii adorabili bat din palme, sună mult mai bine decât să încerc să-mi vânez cina și să risc să mă încurc în ață de pescuit. Dar știu că sunt singura care gândește astfel, deci îmi mușc limba.

— Găsim noi un loc frumos, îi spune Shauna, strângându-i umărul. Cel mai frumos loc care o acceptă. Va fi bine.

Shauna poartă bijuterii remarcabile azi. A schimbat șiragul de perle pe niște cercei cât mingile de baseball și o broșă

cu piatră în formă de fluture, prinsă de tricou. Cred că, dacă ai un job cu o uniformă atât de urâtă precum tricourile astea galbene, e firesc să vrei să-ți afișezi stilul. Al meu se rezumă la ruj. Al Shaunei, în mod clar, înseamnă bijuterii mari și strălucitoare. Cel puțin accesoriile se potrivesc cu alura de bunică simpatică.

— Deci ar putea fi un moment nepotrivit, zic, apropiindu-mă de birou, dar am niște idei.

Rosa mă privește.

— Ce fel de idei?

— Da, spune Quint precaut, ce fel de idei?

— Doar câteva lucruri care mi-au trecut prin cap. Despre afacere și despre cum se desfășoară totul...

Quint pufnește și ridică ochii spre cer, de parcă ar implora să fie recompensat cu mai multă răbdare.

— Firește că ai făcut asta! mormăie el.

Nu sunt sigură ce vrea să zică.

— Sunt, în mare parte, idei pentru strângeri de fonduri, continui, ignorându-l. Și pentru mobilizarea comunității. Care cred că vor atrage și mai multă atenție asupra centrului, ajutând la conștientizarea mai profundă a situației animalelor... și, sper, la sporirea veniturilor. Mi s-a părut că banii nu-s de ajuns.

Rosa scoate un icnet.

— Puțin spus.

Desface palmele, fluturându-le peste teancurile de hârtii.

— Am încercat de-a lungul anilor să strângem fonduri. Uneori ne-a ieșit, alteori, nu.

Pare deprimată. De parcă așa merg lucrurile în lumea nonprofit. Poate că exact așa se întâmplă. Dar sunt convinsă că n-ar trebui. Cel puțin nu pentru centrul ăsta.

— Din fericire, am avut un succes mult mai mare cu granturile.

— Da, am auzit. Dar știți că eu și Quint am făcut un proiect la biologie, anul ăsta.

Nu știu de ce, dar evit privirea lui Quint când spun asta. Simt că mă privește, încruntându-se tot mai mult, și asta mă agită, în parte fiindcă nu-mi dau seama de ce ar fi supărat.

— Și cred că mă pot folosi de cercetarea făcută să ajut centrul, care, la rândul său, mă va ajuta la lucrarea pentru puncte bonus. Mă gândesc la asta ca la o relație simbiotică. Precum rechinii și peștișorii ăia care-i ajută să se curețe de paraziți.

Zâmbesc, mândră de mine fiindcă mi-am amintit de lecția respectivă, și îi arunc o privire lui Quint. Pare complet neimpresionat.

— În scenariul ăsta, ești rechinul, peștișorii sau paraziții? mă întreabă cu un glas sec.

Cuvintele lui mă lovesc din plin și casc gura, iar Rosa îl mustră:

— Quint!

Dar n-am nevoie de ea ca să mă apere. Fac un pas spre el.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg care e problema ta. Am făcut tot ce mi-ai zis ieri, am apărut azi, *la timp*, chiar dacă nu te așteptai. Deci care-i faza?

Ochii îi fulgeră când deschide gura, dar ezită. Își privește mama și expresia i se întunecă. Încrucișându-și brațele la piept, scutură din cap.

— Nu există nicio problemă. Mor de nerăbdare să-ți aud ideile.

— Quint! spune iar Rosa. Ești nepoliticos. Și Dumnezeu știe că orice imbold financiar ne-ar ajuta foarte mult.

— Mulțumesc! zic.

Mă mai uit o secundă la Quint, apoi mă întorc spre Rosa. Strâng mapa mai tare și mă lansez în discursul exersat de zeci de ori în fața oglinzii, aseară.

— Mă puteți considera noua voastră consultantă de business. Mai întâi, aș vrea să încep cu un eveniment comunitar,

pe care-l putem folosi ca să implicăm localnicii. Am trăit toată viața în Fortuna Beach și abia ce-am aflat despre centru, așa că este limpede că nu avem vizibilitate în comunitate și asta trebuie rezolvat. Oamenii vor să ia parte la ceva. Le place să creadă că pot face diferența, prin acțiunile lor. Nu e vorba doar despre a da clic pe un buton pe Kickstarter, nu? După ce vor vedea ce se întâmplă aici, știu că tot mai mulți vor dori să contribuie și financiar.

Rosa mă oprește, râzând.

— Ei bine, Quint n-a exagerat. Ești cu siguranță dedicată. Prudence, chiar îți apreciez optimismul.

Își masează ceafa.

— Dar trebuie să te opresc aici, fiindcă, să fiu sinceră, simt că am încercat *totul* și nimic nu dă roade. Avem strângeri de fonduri an de an, însă banii par să se evapore de cum intră în conturi. Am încercat să organizăm evenimente și am avut chiar și o pagină de Facebook, deși cred c-a trecut ceva timp de când n-a mai fost actualizată.

Dă energic din cap, parcă dându-și seama cât de cinică pare.

— Ideea e că n-are nimeni timp de astfel de lucruri. Nici măcar eu. Mai ales eu, adaugă și oftează. Nu vreau să te descurajez. Poate vorbim zilele următoare. Acum trebuie să văd ce fac Luna și alți pacienți. Știu că aveți și voi multe pe cap azi. Îmi pare rău, Prudence! Nu-mi place să te las fără un răspuns, dar...

În ciuda vorbelor sale, privirea ei urlă a descurajare.

— Vorbim mai multe despre planurile tale mai încolo, bine?

Nu cred că vorbește serios. Nu cred că încearcă să mă descurajeze să mai vin cu idei, dar pare extenuată când se îndepărtează, iar ziua abia începe. Poate că e doar copleșită de încercările cotidiene ale administrării locului și poate că nu

reușește să proceseze gândul de a mai adăuga ceva pe lista sarcinilor zilnice.

Asta înseamnă că, dacă vreau să funcționeze, planurile mele nu pot depinde de Rosa, cu excepția situațiilor în care îmi va fi necesară aprobarea ei.

Sunt departe de a fi descurajată. De fapt, așa va merge totul chiar mai bine. Nu vreau oricum să se uite peste umărul meu, în timp ce fac tot posibilul să readuc centrul la viață și să-i dau un suflu nou.

Când Rosa se îndreaptă spre coridor, către ceea ce ei numesc aripa de îngrijire critică, simt o mână pe umăr. Tresar și o văd pe Shauna, care-mi zâmbește, cu ridurile scoase în evidență în jurul ochilor.

— E foarte stresată. A fost un sezon greu, spune ea. Cred că niște campanii noi pentru strângeri de fonduri ar ajuta mult. Sper să încerci.

— Mersi! zic, aprobând din cap.

Apoi Shauna pleacă la rândul ei, îndreptându-se spre scările care duc la etajul doi.

Lovesc cu marginea mapei în palmă și mă întorc spre Quint. Are ochii întunecați și buzele strânse.

— Ce e? mă răstoiesc. De ce mă privești așa?

Mi s-au înroșit deja obrajii și nici măcar nu ne certăm încă, dar îi simt animozitatea și emoția mă îndeamnă să intru în defensivă, deși n-am idee din ce cauză ne certăm acum.

— Fără niciun motiv, zice el cea mai evidentă minciună din toate timpurile. Am treabă.

Se întoarce și deschide ușa cu plasă.

Îl urmez, ținând încă mapa. Quint înșfacă o perie proptită de un perete și începe să curețe una dintre piscinele pentru copii. Ieri au fost lei-de-mare în ea, dar a fost golită. Mă întreb cât de frecvent se curăță piscinele. Cât timp e alocat mutatului animalelor dintr-un loc în altul? Chiar e necesar? Habitatul lor natural este format din apă de mare scărboasă și mâloasă.

— Care-i problema? întreb.

Câțiva voluntari hrănesc cu pește animalele din piscina de alături. Se întorc spre mine și spre Quint, curioși, dar noi îi ignorăm.

— Și dă-mi un răspuns pe bune. Credeam că o să fii încântat!

— O, da, totul mi se pare genial!

Quint împroașcă niște detergent de vase direct în piscina goală.

— Bine gândit, partenero! Ne bucurăm atât de tare că ești în echipa noastră!

Ia peria și începe să frece, furios.

Ridic mâna liberă în aer.

— Nici măcar nu mi-ai auzit ideile! Nu *vrei* ca locul ăsta să scoată bani? Să aibă succes?

Quint se oprește din frecat, ținând peria cu ambele mâini de parcă s-ar abține cu greu să nu mi-o arunce în cap.

— Ești aici de o zi, Prudence. O zi. Știi măcar diferența dintre foci-de-port și lei-de-mare?

Clipesc spre el, uluită, apoi mă uit la cea mai apropiată piscină. Văd creaturile cu trupuri lucioase, dolofane, care ies și intră în apă.

— Foci, zic, arătându-le cu mapa.

— Greșit.

La naiba!

— Leii-de-mare sunt cei care au clapete peste urechi, printre altele.

Ce? Care clapete?

Mă uit mai bine.

Ah! Chiar au niște chestiuțe stranii peste urechi. Cine-ar fi crezut?

— Știi ce este un piniped?

— Nu! spun, iritată, strâmbându-mă la Quint. Dar pun pariu că pot să scriu corect cuvântul!

El se uită urât la mine și știu c-a fost o ironie ieftină. Dar nu înțeleg de ce se poartă așa.

— Un piniped e un mamifer care a evoluat dezvoltând înotătoare în loc de picioare. De exemplu... focile! Și lei-de-mare!

Îmi înfig o mână în șold.

— Deci nu cunosc terminologia. Ce contează?

— Cu ce fel de pești am lucrat ieri? Nici măcar n-ai întrebat!

— Sunt pești, atâta tot! A fost scârbos. Animalele îi mănâncă. Cui îi pasă?

— Contează, fiindcă *ție nu-ți pasă*. Îți pasă doar dacă poți să te strecori și să preiei un alt proiect, ca să dovedești tuturor cât de... genială ești, face el semn cu mâna către mine. Dar nu știi nimic nici despre animale și nici despre ce facem noi aici, în timp ce mama conduce locul ăsta de aproape 20 de ani. Ce te face să crezi că știi tu mai bine decât ea? Decât mine? Decât voluntarii care-și pun inimile și sufletele în locul ăsta, de ani în șir? Ah, stai!

Se lovește cu palma peste frunte.

— Crezi c-ar trebui să facem mai mulți *bani*? Uau, Prudence, ești dementială! Cum de nu ne-am gândit și noi la asta?

Își dă ochii peste cap. Nu am fost niciodată atacată cu atâta sarcasm și, o clipă, rămân fără glas, deși sângele îmi clocotește în vene. Quint reia curățatul piscinei. Mușchii umerilor i s-au încordat. Voluntarii de alături au golit găleata cu pește, dar încă mai zăbovesc, deși nu-mi dau seama dacă se simt obligați să intervină în cearta noastră sau sunt doar prea curioși și nu vor să plece.

— Bine! Poate că ai dreptate, zic, coborându-mi vocea.

Quint freacă mai departe. Când va termina, presimt că va fi cea mai curată piscină de care au avut vreodată parte aceste animale.

— Nu știu prea multe despre acest loc. Până ieri, nici măcar nu știam că există. Dar am petrecut ultimele șase luni cer-

cetând astfel de lucruri: cum pot organizațiile care se ocupă de animale și de mediu să devină profitabile. E o industrie înfloritoare și, din ce am văzut până acum - recunosc, într-o singură zi -, centrul nu profită deloc de ocazie. Nici măcar nu vă actualizați pagina de Facebook! Quint, despre asta a fost referatul nostru. Despre ideea ca oamenii să plătească pentru a face parte din ceva bun. Ceva important. Dar, mai întâi, avem nevoie ca oamenii să știe despre existența centrului. Noi avem nevoie ca lor să le pese.

Ochii i se fixează fulgerător asupra mea. Nu dă semne că ar ceda.

— Noi?

Mă încrunt la ideea că nu fac parte din echipă. Din *familie*.

— Tu. Mama ta. Voluntarii. Ideea e că pot să ajut.

— Da. Fiindcă ai scris o lucrare despre ecoturism. Ia amintește-mi: ce notă ai luat?

Mârâi. E o lovitură sub centură și simt că se răzbună pentru comentariul legat de ortografie de mai devreme.

— Nu am luat o notă proastă fiindcă nu aș ști despre ce vorbesc, zic printre dinți. Am luat o notă proastă fiindcă...

Atenția îmi fuge din nou spre grupul de lei-de-mare. Sunt cu toții în piscină, dar, de îndată ce-i privesc, unul sare afară și, în câteva secunde, toți ceilalți îl urmează în grabă, cățărându-se pe marginea piscinei, ca în cel mai simpatic joc de Imită liderul.

Simt un nod în gât.

— Fiindcă nu știam de ce contează, mă aud spunând. Știu cum comunitatea noastră poate câștiga bani prin axarea pe ecoturism, doar că... nu mi-am dat seama de ce contează. De ce sunt importante animalele și habitatele lor.

— Și tu *chiar* crezi că sunt importante? mă întreabă, apoi apasă peria pe fundul piscinei și se sprijină în mâner. Sincer. Crezi că salvarea acestor animale e o cauză demnă? Sau e doar

o căsuță de bifat pe lista ta de realizări? Ceva în plus pe CV-ul lui Prudence Barnett.

Scot un icnet de frustrare.

— Hai să dăm cărțile pe față! Nu voi minți spunând că nu vreau asta, însă, dacă reușesc eu, reușiți și voi. Tu și mama ta. Nu vrei să mă lași măcar să încerc?

— Sunt convins că nu te-aș putea opri nici dacă aș vrea.

— De ce ai vrea să faci asta?

Ridic iar glasul. Nu vreau să țip, dar nu poate să-mi dea măcar o șansă? Îmi vine să iau peria și să-l lovesc cu ea în cap.

Expiră zgomotos pe nări și îmi ignoră întrebarea. Dând la o parte peria, apucă furtunul și începe să clătească piscina.

Trec secole întregi. O clătește *de trei ori* înainte să închidă furtunul și să îndrăznească să se uite iar în ochii mei. Eu încă spumeg de furie, cu degetele înfipte în șold. El, în schimb, pare să se liniștească.

Aproape că nu-mi dau voie să sper. Și numai când realizez acest lucru încep să mă întreb de ce mă obosesc. E organizația mamei sale. Ea e cea a cărei părere contează.

Dar nu pot să mă lupt cu Quint la fiecare pas. N-oi fi având nevoie de el, însă va fi mai ușor dacă-l am de partea mea.

— Fie! zice el, în cele din urmă.

Are vocea aspră și simt că nu face ușor concesia asta. Dar nu îmi pasă. Ușurarea se adună deja înăuntrul meu.

— Te ascult, zice el. Dar nu azi. Azi suntem îngropați până-n gât.

— Bine, nicio problemă. Mă duc să-mi pun un șort și să ajut... la curățat. Sau așa ceva.

Un mușchi îi tresare în obraz.

— Poate vorbim mâine despre asta? întreb, arătând mapa. Cu cât începem mai repede, cu atât mai bine, nu?

El oftează din greu, aproape dramatic.

— Da, grozav! Abia aștept.

Capitolul 18

Encanto are ceea ce Carlos numește cu generozitate o „terasă" în fața restaurantului. De fapt, sunt trei măsuțe de cafenea, într-o secțiune separată de trotuar, însă poate fi un loc drăguț în care să stai și să privești oamenii aflați în trecere. Acolo mă așez și-l aștept pe Quint. Am mapa la mine, plus multe materiale noi, în mare parte fluturași și statistici și rapoarte ale altor ONG-uri pe care le-am găsit pe internet. Am descoperit o organizație caritabilă care ajută bolnavii oncologici și care a reușit să adune aproape un miliard de dolari într-un an. Salariul directorului lor general era de 2,4 milioane! Nu că aș crede că mă pot apropia cât de cât de o asemenea sumă, mai ales într-o vară, dar e drăguț să știu că se poate. Cred că mi se pare îmbucurător să aflu cât de generoși pot fi oamenii cu banii lor și cum aceștia pot face diferența.

Nu că am fi găsit deja leacul împotriva cancerului. Dar trebuie să presupun că acea organizație o fi făcut *ceva* demn de laudă cu atâta mălai.

Odată ce sunt aranjată pentru întâlnirea cu Quint, cu documentele organizate cu atenție și lista cu subpuncte de discutat lângă mine, îmi privesc ceasul. Ne vedem la prânz și eu am ajuns cu cinci minute mai devreme.

Vine un chelner și comand o apă minerală și niște tostones, o specialitate portoricană la care Carlos se pricepe cel mai bine. Practic, sunt un soi de banane solide, care au fost

zdrobite, prăjite și sărate, și sunt absolut delicioase. Crocante la exterior și moi la interior. În plus, le servește cu sos chimichurri și cu maioneză chipotle, iar mie-mi lasă gura apă numai când mă gândesc la ele. Jude și cu mine comandăm de obicei farfurii separate, fiindcă-s prea bune ca să le împărțim.

Mă gândesc dacă să comand ceva pentru Quint, dar s-ar putea să i se pară ciudat, așa că nu o fac. Chelnerul dispare înăuntru. Îmi scot ochelarii de soare și-mi folosesc rochia să șterg o pată de pe ei. Mi-i pun iar și mă relaxez. Aștept.

Sezonul turistic nu este încă în toi, dar deja orașul pare mai viu decât în urmă cu câteva săptămâni. Proprietarii de magazine își șterg mărfurile de praf, își spală vitrinele și scot pe trotuar rastele pe care scrie cu litere mari SOLDURI, pline cu mărfuri de anul trecut, ca să atragă toți noii clienți care încep să sosească.

Iau telefonul și mă uit pe câteva conturi de social media, însă nimeni de care să-mi pese n-a postat ceva nou, așa că mă plictisesc repede.

Chelnerul îmi aduce apa și beau aproape jumătate de pahar dintr-o înghițitură. Mă gâdilă nările de la bule. Îmi privesc iar ceasul. Mi se pare că aștept de mult, dar e numai 12:03.

Încerc să-mi țin mintea ocupată căutând oameni pe stradă care ar putea avea nevoie de o pedeapsă karmică. Imediat ce încep să mă uit după faptele rele, par să fie peste tot. O fată își lipește guma de mestecat sub masa de alături. Un bărbat nu curăță după câinele lui.

Cu un rânjet și o încordare a degetelor, fata și-a vărsat sos pe rochie, iar bărbatul, absent, calcă drept în grămăjoara de excremente.

Devine un joc. Văd suficiente mostre de comportament reprobabil. Mă întreb dacă această putere stranie atrage cumva oameni îngrozitori, dacă mi-i aduce în cale ca să simtă mânia universului sau dacă într-adevăr atâția nu dau doi lei pe politețe pe lumea asta.

Că veni vorba de politețe...

Mă uit la ceas. E 12:39!

Strâng din dinți. Am fost atât de distrasă cu împărțirea pedepselor în jur, că abia dacă m-am atins de tostones. Iau unul și mi-l vâr în gură. Stau de atât de mult timp aici, încât au început deja să se răcească.

În mintea mea, e vina lui Quint.

Înghit cu greu.

Pentru o clipă, încerc să folosesc tactica lui Ari și să-i acord prezumția de nevinovăție.

Să fie prins în trafic?

Nu. Dacă nu-i vreun festival sau dacă nu se întâmplă ceva în oraș, traficul din Fortuna Beach e aproape inexistent.

Poate c-a uitat ora? Sau că am stabilit să ne vedem?

Pare probabil, însă asta chiar nu face ca lucrurile să fie OK.

Poate că e bolnav?

Siguuuur! N-am eu norocul ăsta.

Sincer, după ce l-am văzut ieri la 8 dimineața, la centru, începusem să cred că poate m-am înșelat în privința lui. Poate că există o parte din el care poate să fie responsabilă. Care își ia în serios obligațiile. Poate că nu e un delincvent total.

Când ceasul meu arată ora 13, ceea ce înseamnă c-a întârziat o oră, nu-mi mai pot stăpâni enervarea. E una să întârzii la ore. Da, ar fi fost drăguț să am un partener de laborator de încredere, dar, în fine, m-am descurcat și singură. Dar să-mi facă figura asta? În ziua mea liberă? Când m-am străduit atât de mult să o ajut pe mama *lui*, să ajut centrul *ei*...

Nu are nicio scuză!

Continui așa încă 10... 15... 22 de minute, până când sunt pe cale să urlu la pescărușii îngrozitori care țipă în jurul meu, căutând mâncare scăpată pe jos.

Și atunci – *atunci* – îl văd.

Se apropie pe trotuar, cu ochii ascunși de ochelari de soare și soarele după-amiezii sclipindu-i în părul întunecat. Poartă

șlapi, bermude și un tricou alb cu imaginea unei caracatițe care face surf. Nu se grăbește. Nu pare deloc agitat sau vinovat. Pare doar relaxat. Prea relaxat.

Cum se face că *eu* am așteptări atât de ridicate, pentru mine și cei din jurul meu, când Quint este atât de... *Quint*. Am petrecut ultimul an reducându-mi așteptările în privința lui, încet, încet, iar el tot reușește să dezamăgească. I-am cerut atât de puțin! Să apară la timp, ca să nu fiu nevoită să-i explic în fiecare zi ce temă avem. Să citească un capitol din manual înainte, ca să aibă idee despre ce vorbim. Să facă niște măsurători corecte sau ceva util, în loc să lase totul pe umerii mei.

Cumva, a eșuat. Iar și iar și iar. Și acum, asta. Nu doar că întârzie, dar e și atât de relaxat!

Scot fum pe nări, când Quint mă vede și mă întâmpină cu un zâmbet.

Cu un zâmbet.

Ticălosul!

Mâna mi se încordează sub masă și-mi strâng degetele până ce simt sângele pulsând în încheieturi.

Quint se oprește și vede ceva. Te rog, o, te rog, fă ca un pescăruș să treacă și să-i scape un găinat imens în cap!

Sau ca un puști să scape înghețata cu ciocolată pe jumătate mâncată direct pe fundul acoperit cu imprimeu hawaiian. (Nu că m-aș gândi la fundul lui. Ah, scârbos, termină, Creierule!)

Sau... sau... of, nu-mi pasă, să i se întâmple ceva oribil!

Mâna mă doare și prin cap mi se rotesc imagini ale răzbunării, când Quint se apleacă și ridică ceva de pe trotuar. Mijesc ochii, încercând să văd despre ce este vorba.

Hârtie? Hârtie verde?

Stai așa! Tocmai a găsit *bani*?

Quint se duce la un proprietar de magazin din apropiere, care-și mătură trotuarul, și îi arată hârtia. Omul clatină din cap. Quint se îndepărtează, privește în susul și în josul stra-

zii, dar nu mai are pe cine să întrebe. Nu mai are cu cine să vorbească. Ridică din umeri și se îndreaptă iar spre mine.

Mi se relaxează încet pumnul. Ce se petrece?

— Uite! zice el, așezându-se în fața mea. Tocmai am găsit 20 de dolari.

Mă holbez la bancnota din mâna lui. *Ce?*

O întinde către mine.

— Vom considera că-i prima noastră donație anonimă, spune el, zâmbind. Vezi? Deja facem o echipă bună.

Simt că mi se deconectează creierul. Nu pot să procesez. Simt că universul m-a trădat. Iau bancnota pe care mi-o întinde și mă uit la ea. Poate e falsă și va fi arestat dacă o folosește?

Dar, nu, știu că e reală. Știu că, fără niciun motiv, tocmai a fost răsplătit fiindcă a întârziat aproape o oră și jumătate la întâlnirea noastră. A fost oare mâna universului sau doar o coincidență?

Ar fi o explicație simplă, doar că eu am ajuns într-un punct în care nu mai cred în coincidențe.

Pun banii pe masă.

— Uau! zic, puțin amorțită. Ce tare! O să... încep un registru.

— Da. Sau putem plăti prânzul cu ei. Mor de foame.

Ia un tostone fără să întrebe, îl înmoaie în sosul chipotle și-l aruncă în gură.

— Mmm, e atât de bun! zice.

Nu pare să observe că sunt reci. Pentru că, știți voi, stau în farfurie *de peste o oră*.

— Deci, încep eu, moment în care furia mea clocotește iar. Știi să spui cât e ceasul, nu? N-ai dormit la orele acelea din școala primară?

El ridică o sprânceană la mine. Mestecă alene. Înghite, în cele din urmă. Se apleacă peste masă.

— Sau, spune, ai putea încerca să începi conversația cu „Uau, Quint, chiar ai întârziat mult azi! S-a întâmplat ceva?"

Îmi încleștez maxilarul și mă aplec și eu spre el.

— Sau ai putea începe *tu* prin a-ți cere scuze. Sunt aici de o oră și jumătate. Crezi că n-aveam ceva mai bun de făcut cu timpul meu, decât să te aștept? Nu puteai trimite un mesaj sau...

— Nu am numărul tău.

Arăt spre geamurile din spatele nostru.

— Știai că ne vedem aici. Puteai suna la restaurant.

Asta pare să-l uimească. Se dă ușor înapoi, cu gura deschisă. Durează câteva secunde, apoi spune:

— Nu m-am gândit la asta.

Pufnesc și-mi încrucișez brațele la piept.

— OK. Îmi pare rău!

— În fine. Sper că te-ai distrat, depășindu-ți recordul la... Pac-Man* sau orice altceva făceai.

Mijește ochii, cu o privire între amuzament și iritare.

— Pac-Man?

Flutur din mână.

— Ari are o veche... în fine, nu contează.

Clatină din cap.

— Da. Mi-am depășit propriul scor la Pac-Man. Știi, chiar după ce-am ajutat echipa de salvare să deblocheze o focă prinsă într-o plasă de pescuit. Mai mănânci astea?

Nu așteaptă un răspuns și mai înghite doi tostones.

Ceea ce e bine, fiindcă am rămas fără grai.

Vreau să cred că inventează, dar... nu cred asta.

Chelnerul revine și Quint comandă o bere de ghimbir.

— Va fi bine, spune el, după ce chelnerul pleacă iar. Foca. Dacă te întrebai.

---

* Joc video vechi de peste 40 de ani (n. tr.).

Îmi dreg glasul. Refuz să mă las influențată.

— Ca fapt divers, să știi că nu aveam cum să-mi imaginez așa ceva.

— Da, știu, zice el, ridicând din umeri. Dar, măcar o dată, ar fi tare frumos dacă nu ai presupune că sunt un ticălos.

— Nu cred asta. Pur și simplu cred că ești...

Zâmbește, în expectativă.

— Hai, continuă! Nu-mi rănești sentimentele.

— Irresponsabil, zic.

Murmură gânditor și rade și ultimii tostones.

— Atât?

Aproape că mi se pare că își bate joc de mine, dar... *serios?* Eu a trebuit să-i suport copilăriile tot anul.

— E suficient, zic. După ce o persoană întârzie de un anumit număr de ori la școală devine clar care-i sunt prioritățile.

Quint își linge lent sarea de pe degete. Când chelnerul aduce berea de ghimbir, mai comandă o farfurie de nachos cu pernil asado.

De îndată ce suntem din nou singuri, îmi zâmbește aproape... cu milă.

— Ca fapt divers, zice el și îi percep iar tonul ironic când repetă cuvintele pe care le-am rostit puțin mai devreme, lucrez la centru mai toate diminețile. Și în timpul școlii. De aceea întârzii atât, mai ales primăvara, fiindcă atunci multe animale sunt despărțite de mamele lor și trebuie să supraviețuiască pe cont propriu, ceea ce nu merge bine pentru toate, așa că avem mulți pacienți noi deodată. Toamna se mai răresc cazurile. Nu că ți-ar păsa.

Mă uit lung la el.

— Domnul Chavez știe, continuă Quint. Înțelege că am *responsabilități* (silabisește cuvântul de parcă l-ar rosti prima dată), așa că mă iartă când întârzii. În schimb, la fiecare două săptămâni, mama semnează un formular în

care declară ce am făcut la centru și îmi scuză absența de la școală, iar domnul Chavez îmi oferă puncte pentru munca depusă. E... ce cuvânt pretențios ai folosit ieri? Ah, da, o relație *simbiotică*.

Își coboară vocea, conspirativ.

— Între noi fie vorba, cred că eu sunt peștele-aspirator!

Ridic mâna.

— Stai așa! Vrei să spui că în tot timpul ăsta m-ai lăsat să cred că dormeai până târziu și... că pierdeai vremea la sala de jocuri sau așa ceva, când de fapt tu frecai piscine și făceai piure de pește?

— Nu uita de salvarea puilor de focă.

— N-ai zis că a fost un pui.

— Nu a fost, m-a aprobat el, dând din umeri. De data asta.

De data asta, îmi arunc brațele în aer.

— De ce nu mi-ai zis?

— Am încercat.

— Când?

— Toamna trecută, poate după a treia sau a patra oară când am întârziat. Mi-am dat seama că erai supărată, așa că am încercat să-ți explic, dar tu...

Flutură o mână, imitând-o pe regina Angliei.

— Mi-ai dat cu tifla. N-ai vrut să-mi auzi explicațiile. De fapt, cred că exact așa ai zis: „Nu vreau să-ți aud explicațiile".

— Dar... Dar asta nu înseamnă că nu voiam să le aud!

Quint chicotește.

— Știi care-s funcțiile limbajului, nu?

— Ah, taci! zic și-i dau un șut pe sub masă.

Acum râde de-a binelea.

— Bine, bine! Poate că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Dar... hai să fim serioși! Și tu m-ai enervat rău! M-am gândit că, dacă nu te obosești să-mi dai o șansă, eu de ce aș face-o?

— Fiindcă trebuia să fim parteneri!

Zâmbetul îi dispare și îmi aruncă o privire care mă readuce la realitate.

— Prudence Barnett. Tu și cu mine nu am fost niciodată parteneri și o știi.

Vreau să îl contrazic. Chiar vreau.

Dar... nu pot.

Nu am fost niciodată parteneri. E adevărat.

Dar e vina lui în aceeași măsură în care e a mea. Strâng din dinți, gândindu-mă la acele momente oribile în care mi-am dat seama că nu va ajunge la prezentare. Că mă lăsase baltă în ziua esențială.

— Nici măcar nu te-ai obosit să vii în ziua prezentării, zic pe un ton apăsat. După ce... după ce practic te-am implorat să ajungi la timp. Dar n-ai putut să faci nici măcar asta.

— Nu am avut suficienți voluntari la centru în ziua aia. Mama a avut nevoie de ajutorul meu.

Dar și eu am avut nevoie de tine, vreau să zic. În schimb, îmi mușc interiorul obrazului și privesc în altă parte, spre trotuar. Amintirea acelei dimineți îmi stârnește din nou aceeași furie, aceeași groază, iar Quint își dă seama că, de data asta, e o ceartă diferită, fiindcă vorbește iar și pare ușor îngrijorat.

— Uite, știam c-o să fii bine! Ești...

Face un semn spre mine, cu mâna rotindu-se în aer.

Îl privesc cu răceală.

— Cum sunt?

— Ești bună! zice, râzând stânjenit. Ești gen cea mai bună din clasă la prezentări. N-aveai nevoie de mine.

— Ba aveam! strig.

Uimit, se lasă pe spate.

Expir pe nări. Îmi tremură mâinile. Trebuie să înțeleagă. Cum rămâne cu toate celelalte dăți în care a întârziat? În fine! Nu mai contează! M-am descurcat de fiecare dată. Dar în ziua

aceea. *În ziua aceea*. A fost trădare. Chiar nu-și dă seama de asta?

— Detest să vorbesc în fața oamenilor, încep, dar mă opresc.

Închid ochii strâns și clatin repede din cap.

— Nu, nu e... După ce încep, e în regulă. Dar înainte? Când mă gândesc c-o să mă privească toată lumea, mă îngrozesc. Singurul motiv pentru care-mi ies prezentările este că exersez iar și iar și-ți amintești că ți-am zis c-ar trebui să ne vedem și să exersăm discursul înainte? Și tu ai zis că erai ocupat, chiar dacă era clar că nu voiai să-ți mai irosești din timpul prețios cu asta sau poate că nu voiai să-ți mai petreci nicio secundă în plus cu mine. Și... în fine, înțeleg!

Îmi flutur brațele prin aer.

— Dar nu pot vorbi în fața oamenilor cu atâta nonșalanță ca tine! A trebuit să mă descurc cum pot. Să plănuiesc discursul fără tine, să exersez fără tine, dar măcar... măcar am crezut că vei fi acolo. Am crezut că ne vei aduce fișele și că lumea nu se va uita la mine și că ai fi făcut... știi tu, chestia ta.

E rândul meu să gesticulez vag spre el.

— Să-i faci pe oameni să râdă. Să se simtă bine. Astfel încât eu să pot susține prezentarea noastră și totul să fie minunat. Doar că n-ai venit! Și când mi-am dat seama că nu aveai de gând să fii acolo... a fost oribil!

Și am terminat.

De fapt, încă n-am terminat. Aș putea continua. Aș putea să-i amintesc cum mi-a întrerupt discursul. Cum a lungit împărțirea fișelor. Dar ochii încep să mă înțepe, așa că nu îndrăznesc să mai vorbesc.

Nu-l pot privi, prin urmare mă uit la masă, scărpinându-mi tâmpla cu pixul.

Doar când începe Quint să râdă, ceea ce e în egală măsură exasperant și neașteptat, îmi dau seama că am folosit capătul

cu vârf și că efectiv m-am mâzgălit pe față. Mă strâmb și mă șterg cu degetele.

— A fost cu intenție, mormăi.

— Un adevărat trendsetter, mormăie și el.

Ia un șervețel, îl vâră într-un pahar de apă cu gheață și se apleacă spre mine.

— Se rezolvă! zice, ștergându-mi pasta de pix de pe față.

Când termină, pune șervețelul mototolit pe masă. Ni se întâlnesc privirile. Nu-i pot citi expresia, dar îmi dau seama că îl roade ceva. Ceva important.

Masa e mică. Probabil că s-ar putea apleca și...

— Îmi pare rău! spune el, făcându-mă să tresar și să uit de direcția nu-tocmai-OK în care o luaseră gândurile mele. N-am știut. Credeam... Pari mereu atât de încrezătoare în fața clasei. Habar n-aveam.

Chiar pare sincer.

Inspiră și continuă:

— Știi seara în care a fost karaoke aici?

Încuviințez. Nu m-am mai gândit la karaoke în ultimele zile, dar acum îmi amintesc. Primele acorduri puternice din „Instant Karma!". Felul în care restaurantul se estompa treptat în timp ce cântam. Totul devenise încețoșat, cu excepția lui Quint, care, pentru o clipă, a stat cu ochii lipiți de mine, cu zâmbetul lui pe jumătate uluit...

Îmi cobor brusc privirea, dintr-odată agitată și... Doamne ferește! *Roșesc!*

Ce mama naibii?

— Mă uitam la unii dintre oamenii care urcau pe scenă, spune el. Și mă gândeam că nu-mi pot imagina ceva mai cumplit decât să cânți în fața unui asemenea public. Aș prefera o plombă, se cutremură el, exagerat. Așa că pricep. Cumva. Trac sau ce-o fi. Ai dreptate. Ar fi trebuit să fiu acolo. Chiar m-ai rugat să fiu prezent.

Ezită.

— Îmi pare rău!

Stăm o vreme în tăcere. Turiștii și localnicii trec pe lângă noi, în drum spre plajă. Păsările ciripesc, sperând c-o să le lăsăm câteva firimituri.

— Am un truc, zic încet.

Quint ridică din sprâncene.

— Când trebuie să fac ceva în fața oamenilor, îmi spun că sunt doar cinci minute din viața mea. Sau zece, douăzeci, câte sunt. Pe termen lung, când ai privirea de ansamblu, cinci minute nu înseamnă mult, nu-i așa? E tot ce trebuie să îndur, apoi se termină.

Gura îi tresare.

— Dacă decid vreodată să cânt la karaoke, ceea ce e foarte puțin probabil, voi ține minte trucul.

— Majoritatea pieselor au sub patru minute.

El încuviințează și acum zâmbește. Are un zâmbet care mi-e cunoscut, dar nu-s foarte des la primire.

Înghit în sec.

— Prudence, nu vreau să avem o vară la fel de nesuferită ca atmosfera de la orele de biologie. Crezi că putem încerca altfel?

Nu îmi feresc privirea, pentru că lacrimile nu mai amenință să cadă.

— Ei bine, zic, mi se pare mai bine așa decât alternativa.

Capitolul 19

Vine chelnerul și înlocuiește farfuria goală cu un platou imens cu nachos, acoperiți cu vârf cu friptură de porc, brânză topită și toate cele. Quint îi mulțumește și, imediat ce pleacă, îl împinge spre mine, peste câteva dintre documentele aduse.

— Ia, dacă vrei!

— Mersi! mormăi. Că tot mi-ai mâncat porția.

Rânjește. Știe prea bine că, dacă aveam de gând să termin acei tostones, ar fi dispărut cu mult înainte să ajungă el.

Pufnesc și iau un nacho.

Quint geme aprobator după prima înghițitură, apoi ia o gură de bere de ghimbir.

— Mult mai bun decât orezul cu fasole.

— Orez cu fasole? Ce comparație ciudată!

El chicotește.

— Sunt doar vreo trei chestii din meniu pe care le mănâncă Morgan. Vine aici pentru tostones, care sunt grozavi, dar uneori am nevoie de mai mult. Așa că am mâncat orez cu fasole, dar în stil portorican. Cum se numește felul?

— Orez cu boabe pentru porumbei.

Pocnește din degete.

— Așa! Doar că, deși de obicei se prepară cu șuncă sau bacon ori un fel de carne, ea a comandat varianta vegetariană. N-a fost rău, dar asta?

Arată spre nachos.

— Doamne! Atât de bun!

— E vegetariană?

— Vegană. Și *spune* mereu că e în regulă dacă oamenii consumă carne și produse lactate de față cu ea, dar...

Se uită la mine cu subînțeles.

— Crede-mă, te judecă! Rău. Așa că mi se pare mai ușor să-mi iau ce mănâncă și ea.

— Ha! Asta explică panoul, zic, imaginându-mi vacile pe pajiștea lor verde și acel X mare desenat peste gândurile lor fericite.

Tot nu înseamnă că e bine ce a făcut, dar dacă este împotriva cărnii, normal că e și împotriva producătorilor locali de burgeri.

— Ce panou?

Clipesc des, fiindcă-mi dau seama că nu știe despre graffiti.

— Ah! Am văzut un panou cu o reclamă la Blue's Burgers. Cineva îl vandalizase și mă gândeam că să mănânci un cheeseburger nu ține tocmai de etică. Dar Morgan n-ar fi de acord.

— Deloc, spune Quint. E în regulă. Îmi place de ea. E foarte deșteaptă și lucrăm bine împreună. Dar când vine vorba despre industria procesatoare de carne și despre tratamentele aplicate animalelor este...

Caută pentru o clipă cuvântul potrivit.

— ... implicată.

Ceva îmi spune că folosește *implicată* ca să o descrie pe Morgan la fel cum a folosit *dedicată* pentru mine.

— Bine de știut, zic. Sincer, mi s-a părut nepoliticoasă în seara aia.

Quint se strâmbă.

— Chiar a fost, nu? N-ar trebui să-mi cer scuze în numele altora, dar de obicei nu e atât de distantă. Cred că atunci circula o petiție importantă, care încerca să convingă guvernul

să închidă niște ferme locale unde s-au descoperit practici inumane. Așa că scria e-mailuri politicienilor locali și încerca să facă să bubuie problema pe social media.

Ferme? Să aibă oare legătură cu incidentul de la panou?

Dar Blue's Burgers are carne de la văcuțe care pasc fericite iarbă proaspătă toată ziua. Asta ne zic reclamele lor de ani în șir. N-au de-a face cu nicio fermă cu practici inumane.

Însă, chiar dacă ar avea, Morgan tot comitea o infracțiune. Universul a pedepsit-o.

Quint continuă, părând nițel jenat când spune:

— Nu că n-ar fi putut să se oprească două secunde, să aplaude sau să-i acorde atenție prietenei tale. Sau ție, că tot veni vorba.

Ridic din umeri, deodată stânjenită. Îmi amintesc din nou privirea lui intensă, fixată asupra mea, felul în care și-a ridicat paharul de Shirley Temple într-un toast pentru mine, când am părăsit scena.

— Ai fost foarte bună, apropo.

Durează o clipă să procesez cuvintele lui Quint.

— Nu cred că ți-am zis până acum, continuă el, dar ai fost.

Dintr-odată, devine interesat de nachos și de alegerea unuia cu proporția perfectă de brânză-carne-de-porc-jalapeño. Parc-ar fi o chestiune de viață și de moarte.

Obrajii îmi iau din nou foc, dar de data asta roșeața mi se răspândește pe gât și pe piept.

— Mersi! zic încet.

Trebuie să-mi dreg glasul.

— Dar știu că nu am o voce bună. Nu trebuie să...

— Da, știu. Nu despre asta...

Quint ezită.

— Vocea ta e în regulă.

— În regulă, zic, râzând scurt. E doar cu o treaptă mai sus de „tolerabilă".

— Nu asta am vrut să zic. Ai fost...

— Sunt flatată, zic sec, iar el clatină din cap.

— Încerc doar să zic că...

Își rotește încheietura, încercând să găsească un cuvânt sau poate să transmită ce vrea să spună printr-un gest complicat, dar mesajul nu trece mai departe.

Ar trebui, probabil, să apreciez telepatia dintre gemeni pe care o împărtășesc cu Jude. Comunicarea e dificilă, asta-i clar.

— Că...?

Degetele i se încordează scurt, apoi apucă un nacho.

— Nu contează.

Genunchiul meu începe să se bâțâie sub masă. Mă trezesc privindu-l lung, chiar și când întoarce capul și se uită la fâșia de plajă vizibilă dincolo de clădirile aflate de cealaltă parte a străzii.

Obrajii lui. Și ei par mai roșii decât de obicei.

Firește că-mi închipui asta. Sau poate c-a uitat să se dea cu cremă de soare, o greșeală de amator în Fortuna Beach.

Asta trebuie să fie explicația.

— Doar că ai părut foarte încrezătoare pe scenă, spune el, vorbind prea repede, dintr-odată.

— Sunt o persoană încrezătoare, în general.

— Crede-mă c-am remarcat. Dar a fost mai mult decât atât... păreai că te distrezi foarte tare.

Ah! Asta era. Cuvântul cu D. Surprinderea. Aluzia că, uau, Prudence Barnett știe să se *distreze*? Cine-ar fi crezut?

— Așa. Fiindcă tot ce știu să fac este să muncesc din greu și să iau note bune și să învăț.

Se uită urât la mine și iar stăm ca pe ace.

— Sincer? Chiar m-am întrebat.

E teribil cât de rău mă doare comentariul. Quint n-are cum să știe că tocmai ce mi-a înfipt un băț direct într-unul dintre cele mai sensibile locuri. Știu că-s puțin obsedată de control.

Știu că iau uneori lucrurile prea în serios. Știu că nu sunt nici glumeață și nici sufletul petrecerilor și nici vreo fată dintre acelea „cool", degajate, care-s prezentate în filme drept fantezia oricărui băiat cu sânge fierbinte din lumea largă.

Știu cuvintele pe care cineva precum Quint le-ar folosi pentru a descrie pe cineva ca mine.

Plictisitoare. Înțepată. *Mironosiță*.

Dar se înșală.

— Pot să mă distrez, zic. *Mă* distrez. Și, ca să știi, am prieteni cărora le place să petreacă timp cu mine. Oameni care se bucură sincer de compania mea. Poate că nu merg la surf sau nu... mă duc la petreceri unde berea se bea direct din butoi sau...

— Hei, hei, hei! mă întrerupe Quint. Nu asta am vrut să... Nu contează, bine? Hai să uităm că am zis ceva.

Inhalez scurt, pe nări. Pulsul mi-a luat-o la galop, dar îmi potolesc furia. Recunosc că, poate, doar poate, am exagerat puțin. Deși nu i-aș oferi satisfacția de a ști asta.

— Bine, mormăi eu. Am uitat.

— Grozav.

— Bine.

— Perfect.

Șiii... dintr-odată, lucrurile devin ciudate. Incomode. De parcă am fi lăsat ceva nespus și niciunul dintre noi n-ar vrea să-l numească și, sinceră să fiu, habar n-am despre ce-i vorba. Dar plutește deasupra noastră și ne provoacă să-l remarcăm.

— OK, zic, atât de tare și de brusc că tresare până și Quint. Așa. Să vorbim despre strategii pentru strângeri de fonduri. Am multe idei. Explodez de prea multe idei. Uite! Aici am făcut o listă, organizată de la cel mai mic la cel mai mare cost de pornire, dar aici, în partea asta, am notat și care ar fi venitul potențial.

Rotesc pagina de deasupra și i-o arăt. El o privește în timp

ce mai mănâncă niște nachos. Îmi iau pixul și ating primul rând - vânzare de prăjituri.

— Evident c-ar fi incredibil de ușor și de ieftin de organizat vânzarea de prăjituri, dar, realist vorbind, cât de mulți bani sperăm să obținem dacă vindem negrese?

— Nu știu. Oamenilor chiar le plac mult negresele.

— Adevărat. Mai am și o pagină cu idei suplimentare, iar la vânzarea de prăjituri m-am gândit că am putea face chestii tematice. Cum ar fi prăjiturele în formă de delfini și alte chestii de genul ăsta? Mă rog, cred că putem organiza ceva mai de impact decât o vânzare de prăjituri.

Mai lovesc cu pixul câteva însemnări de pe listă.

— Alte opțiuni la cost redus sunt crearea unui newsletter și îmbunătățirea ofertei educaționale pentru școlile locale și trebuie neapărat să creăm ceva buzz pe social media. Aici singurul cost este timpul pe care suntem dispuși să-l alocăm. La celălalt capăt al spectrului se află lucruri precum...

— Cadouri la donații? zice Quint.

— De! Cum am procedat la proiect, îți amintești? Traiste de pânză reutilizabile și sticle pentru apă, toate cu logoul centrului. Ca o mică încurajare pentru diversele sume donate. Dar ar trebui să suportăm costul de producție, de aceea este mai bine să le comandăm în cantități mari, ca prețul pe bucată să scadă.

— Excursii?

— Da! M-am gândit că, dacă reușim să-i entuziasmăm pe copii cu privire la centru, se vor duce acasă și le vor spune părinților. Putem invita clase întregi să vină să vadă animalele, să ne privească hrănindu-le, poate chiar să organizăm un atelier meșteșugăresc simpatic și am găsit un model de *suncatcher** pe Pinterest din șervețele și-n formă de țestoasă, foarte drăguț, și...

---

* O bucată mică de sticlă reflectorizantă sau de sidef care este atârnată în interior, la o fereastră, pentru a „prinde lumina" (n. red.).

— Prudence. Oprește-te!

Mă opresc.

— Înainte să facem orice, trebuie să ne dăm seama care e mesajul. Misiunea noastră. Adică eu știu de ce a pornit mama centrul și de ce își donează timpul aici mulți dintre voluntari, dar trebuie să putem transmite un mesaj celor care n-au auzit niciodată de noi. Care n-au idee, poate, că animalele astea sunt în pericol. Pentru că nicio persoană nu are de gând să ne dea bani dacă nu știe de ce este important.

— Bineînțeles că-i important! zic, derutată.

Quint râde.

— *Tu* nu crezi că e.

— Nu-i adevărat. Sunt aici, nu?

— Ești aici fiindcă vrei o notă mai mare la proiect.

Mă încordez toată și mă pregătesc să mă cert cu el, dar Quint ridică mâinile.

— Hai să continuăm! Salvăm și reabilităm animale marine. De ce?

— Pentru că...

Am gura deschisă, însă nu iese altceva pe ea.

— Pentru că... oamenii cred că sunt drăguțe?

Quint își dă ochii peste cap.

— Oamenii. Dar tu nu?

— Nu știu. Nu-s rele.

— Ai văzut vreodată un pui mic de focă?

E rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Nu, dar sunt sigură că-s grozavi. Zic doar. Sunt animale marine. Nu-s cățeluși.

— Deci îți plac câinii.

Mă strâmb.

— Câh, nu!

Quint râde, lăsându-se în scaun și sprijinindu-se pe picioarele din spate. Sunt tentată să i-l lovesc, astfel încât să se trezească brusc în aer. Dinții lui, remarc pentru prima dată, sunt

ciudat de perfecți. Parcă ar fi un model care face reclamă la pastă de dinți.

— Ah, termină! zic. Nu-s un monstru. Văd și eu că sunt adorabili cățelușii și sunt convinsă că și puii de focă sunt, dar... Îmi plac oamenii. Copiii.

Pare surprins.

— Serios?

— Da, sigur. Dacă nu-s rude cu mine. Ajutam copiii de grădiniță la citit și erau grozavi.

Se uită lung la mine.

— Ha!

— Nu mă lua cu *ha*! zic, îndreptând un deget spre fața lui. Nu stau toată ziua să învăț, să știi.

Quint înclină capul și îmi dau seama că-s informații noi pentru el. Dar îl văd că se străduiește să nu o spună.

— Ai zis că-ți plac copiii, dacă nu-s rude cu tine. Jude nu e singurul tău frate?

— Aș vrea eu. Avem trei surori mai mici. Lucy are 13 ani, Penny 9 și Ellie 4.

— Ellie, zice el, curios. De la Eleanor?

Încuviințez.

— Uau! Părinții tăi chiar sunt fani Beatles, așa-i?

Fac ochii mari. S-a prins *foarte* repede.

— Știi hiturile celor de la Beatles?

— Normal! Era cam singura trupă pe care tata o asculta când eram mic.

Tatăl lui? E prima dată când aud de el. Nu-mi amintesc să fi văzut o verighetă pe degetul Rosei, dar nici nu m-am uitat. Și, ținând cont unde lucrează, probabil c-ar scoate-o oricum.

Apoi prind mesajul ascuns din spatele cuvintelor lui Quint. Era cam singură trupă pe care tatăl lui o asculta *când era mic*.

Dar acum?

Să fi murit?

Sunt curioasă, dar știu că nu se cuvine să întreb. Ridic din umeri, încercând să fiu nonșalantă.

— Da, în fine, mă bucur că părinții mei au tot făcut fete. Nu-s multe nume prietenoase de tipi în melodiile de la Beatles. Adică, există Maxwell, care ucide oameni cu un ciocan. Sau Rocky, care e împușcat într-o cârciumă... Nu prea ai de unde alege.

Quint chicotește iar, dar măcar acum nu pare să râdă *de* mine și e o schimbare plăcută.

— Mi se pare fantastic! Mereu mi-am dorit un frățior sau o surioară.

— Toți zic asta, fiindcă n-au idee cât de enervanți sunt.

— Cred c-aș fi un frate mai mare foarte mișto.

Vreau să-l contrazic, să îi dărâm teoria, dar... poate că are dreptate. Jude e un frate mai mare grozav. E mult mai răbdător cu surorile noastre decât mine și mult mai dispus să se joace cu ele, să le ajute la teme sau să le supravegheze. Nu c-ar fi o competiție, dar amândoi știm cine-i mai bun în rolul de frate mai mare.

— Tu ai frați? întreb.

— Nu. Suntem doar eu și mama. Și fiindcă știu că mori de curiozitate, tata trăiește. Doar că ai mei au divorțat când aveam 9 ani.

— Oh! zic, încercând să nu mă dau de gol.

Firește că-mi imaginasem o mare tragedie din copilărie, în care tatăl lui decedase în chip oribil și brusc. Mă cuprinde un fel de ușurare, chiar dacă știu că divorțul poate fi dur pentru un copil.

— Locuiește în San Francisco, alături de noua soție, adaugă Quint. Petrec două săptămâni cu el în fiecare vară și sărbătorile importante. Nu sunt trist. Nici traumatizat. E OK.

Strâng din buze. Sunt tentată să-l tachinez pentru discurs, pentru că-i clar că i-a acordat ceva atenție, dar mă abțin. Pentru trei secunde.

— Și câte ore de terapie zici că ai făcut ca să ajungi în acest punct al acceptării asumate?

Privirea pe care mi-o aruncă este ucigătoare, dar amicală. Mi se pare uluitor, dar discuția noastră a devenit cumva... prietenoasă.

— Ce amuzant! zice el. Deci îți place numele *tău? Mereu* m-am întrebat.

Ridic din umeri.

— Nu-mi displace. Au fost și perioade în care-l detestam, mai ales având un geamăn pe nume Jude, căci poți să-ți imaginezi că glumele veneau natural. *Prudence the Prude, and her weird brother, Jude**... Pe asta am auzit-o des în gimnaziu.

Quint se strâmbă.

— Părinților tăi le-a scăpat asta?

— Nu știu cum de au ratat-o. Dar „Dear Prudence" e un cântec frumos, unul dintre preferatele mele, de fapt. Așa că... în fine. Oamenii sunt niște ticăloși și-s obișnuită cu asta.

— Ți se potrivește, nu?

Devin rigidă, fiindcă vorbele mă lovesc în cutia toracică. Mijesc ochii.

— Fiindcă-s *așa* o mironosiță?

Tresare.

— Nu, am vrut să zic că... De ce faci asta mereu?

Dau ochii peste cap.

— Scutește-mă! Știu ce crede lumea despre mine și înțeleg. Nu mă prostesc. Iau lucrurile prea în serios. Dar nu-s nici moartea pasiunii.

Înghit și mi se pare brusc imposibil să-l mai privesc în ochi. N-o zic cu voce tare, dar este una dintre cele mai mari temeri ale mele. Că, de fapt, chiar sunt moartea pasiunii. Iar argumentele par defensive chiar și-n mintea mea și îmi dau

* *Prudence, mironosița, și fratele ei ciudat, Jude* (n. red.).

seama că-mi muşc interiorul obrazului, ca nu cumva să-i dau o replică la fel de jignitoare. *Poate că, dacă ai fi apărut vreodată la timp la ore, ai fi avut cinci secunde să mă cunoşti, în loc să mă întrebi doar ce-ai ratat şi să-mi copiezi notiţele.*

— Ştiu că pot fi înverşunată. Ştiu că... n-am idee cum să flirtez sau că nu mă prostesc, dar...

— OK, opreşte-te!

Quint se apleacă peste masă.

— Tocmai ce mi-ai pus zeci de vorbe în gură. Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama că am atins un punct sensibil.

— N-ai atins un punct sensibil!

— Prudence.

Pare tulburat.

— Acum zece minute aproape că mi-ai luat gâtul fiindcă am sugerat că te-ai distrat la karaoke. Uite, acordă-mi o clipă, atâta tot.

Îşi scoate telefonul şi scrie ceva.

— *Prudent*. Adjectiv. Defineşte o persoană care judecă mereu cu înţelepiciune şi căreia îi pasă de viitor sau care acţionează cu grijă, preocupată de acesta.

Întoarce telefonul ca să văd definiţia de pe dictionary.com.

— Îţi pasă de lucruri. Iei lucrurile în serios. Nu înseamnă că e rău.

Înghit, simţindu-mă simultan stânjenită şi... flatată, nu ştiu de ce.

— În fine! zice şi lasă telefonul. Mai bine decât să porţi numele unui căpitan de vas bătrân şi ursuz.

— Numele unui căpitan de vas?

— Da. Quint.

Mă priveşte bănuitor.

— Căpitanul Quint?

Clatin din cap.

— Vânătorul de rechini din *Fălci*?

Ridic din umeri.

— Stai așa! N-ai văzut *Fălci*?

— Stai așa! Mama ta, iubitoarea de animale marine, te-a botezat după un vânător de rechini?

— Răspunde mai întâi la întrebarea mea!

Îi arunc o privire exasperată, apoi îmi întorc brațul în direcția falezei.

— Nu, n-am văzut *Fălci*. Trăim pe plajă. Deja mi-e frică de rechini. De ce mi-aș face mai mult rău?

Își trece mâna prin păr.

— Tocmai! Locuim pe plajă! E cel mai bun film despre orașele de pe plajă!

— Nu, mersi! Pas.

— Nu accept așa ceva! E un film clasic. Trebuie să-l vezi.

— Nu trebuie să-l văd. Viața mea e perfect în regulă așa.

Lovesc teancul de hârtii cu palma.

— Deci o să revenim cândva, în cursul zilei de azi, la discuție sau m-ai ademenit aici doar pentru nachos?

— Că tot veni vorba, spune el, arătând spre platou, din care a devorat cel puțin două treimi. Faci cinste? Că, dacă nu, am nevoie de bancnota aia.

Scot un sunet iritat, dar Quint începe imediat să râdă iar.

— Glumesc! Fac cinste. Îți plătesc și chestiile cu banane.

— Câtă generozitate! Firește, doar le-ai mâncat tu aproape pe toate.

Îi scânteiază ochii.

— Bun. Unde am rămas?

Mă gândesc iar la conversația noastră. Am vorbit despre vânzarea de prăjituri și despre social media...

Quint pocnește din degete.

— Ai făcut vreodată snorkeling?

Mă uit lung la el. Încearcă să mă enerveze, e clar.

— Snorkeling?

— Da. Știi tu, cu un tub și cu ochelari de protecție...

— Știu ce e snorkelingul! Și, nu, n-am făcut. Ce treabă are cu...

— Așa bănuiam și eu. Să mergem! Azi. Cred că n-ai costum de baie pe tine, nu?

Ochii îi coboară și-mi studiază partea de sus a rochiei - nu într-un mod dubios, însă pare să-și dea seama de consecințele unui asemenea gest, așa că-și ridică fulgerător privirea, fixând-o unde îi e locul, adică pe fața mea.

— Nu, nu am costum de baie și, nu, nu merg la snorkeling. N-ai înțeles că mi-e frică de rechini?

Pufnește.

— Știi care-s șansele să fii atacată de un rechin?

— Mor 12 oameni pe an! strig eu, amintindu-mi de statistica de pe posterul de la centru.

— Din câte miliarde de pe planetă?

Arăt spre plajă.

— Da, însă cât de mult îți cresc șansele când te duci să înoți într-un ocean în care chiar sunt *rechini*?

— Prudence, te apăr eu de rechini!

Îmi scapă un hohot de râs.

— Mersi! De fapt, chiar speram să văd o mostră de șovinism.

Ridică iute sprâncenele.

— Prefer o mostră de cavalerism, dar fie.

— Fiindcă ești botezat după un vânător de rechini?

— Schimbi subiectul. Vorbeam serios. Unde stai? Ne putem revedea aici într-o... oră?

— Nu! aproape că țip. *Ah*, parcă am lua-o de la capăt cu biologia!

Iau o mapă și o flutur spre el, abia rezistând tentației de a i-o arunca în față.

— Avem de muncă și tot ce vrei tu este să te prostești mereu, iar curând voi face eu toată treaba! Te rog, spune-mi că

după-amiaza asta n-a fost doar o pierdere colosală de vreme pentru mine!

Drept răspuns, Quint se întinde și-mi smulge mapa din mână.

— Prudence, ai putea să nu te certi măcar *o dată* cu mine? Ai putea, pur și simplu, să crezi că ideea mea e relevantă?

— Ideea ta. Să mergem la snorkeling.

— Da! Dacă vrei să ajuți la centru, trebuie să înțelegi despre ce este vorba la centru. Asta înseamnă să înțelegi apa, animalele. Și nu doar focile și leii-de-mare, ci totul. Totul funcționează laolaltă. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

— Am văzut. La acvariu!

— Prudence.

Își întinde mâna liberă peste masă și mi-o pune pe încheietură. Tresar la atingerea neașteptată. Are palma surprinzător de caldă și surprinzător de bătătorită.

— S-ar putea să știi cum funcționează mediul de afaceri, însă eu cunosc centrul. Amintește-ți că, de data asta, ar trebui să facem echipă.

Înghit. Aș vrea să nu-mi mai arunce asta în față.

Nu-și retrage mâna cât mă gândesc, iar eu încerc să nu fiu deconcertată de ea sau de părticica din mine care se întreabă cum ar fi dacă mi-aș întoarce palma și ne-am împleti degetele. Dar ar fi foarte ciudat. Chiar mai ciudat decât momentul ăsta, care se tot prelungește și...

— Bine! mormăi.

Quint începe să zâmbească. Of, el și dinții lui perfecți!

— Dar, dacă mă mănâncă un rechin, jur pe ediția princeps a tatei pentru *The White Album* că trupul meu însângerat, pe jumătate devorat, te va bântui până la sfârșitul veacurilor!

Capitolul 20

Deși am trăit lângă ocean toată viața, nu am înțeles niciodată obsesia oamenilor pentru apă. Chiar și când eram copii și părinții noștri ne duceau la plajă pe mine, pe Jude și pe Lucy, îmi udam degetele de la picioare, săream de câteva ori și îmi petreceam restul excursiei adunând scoici și construind castele de nisip din siguranța prosopului meu de plajă cu *Tangled*. Detestam nisipul care-mi intra în costumul de baie și îmi irita toate părțile nemenționabile. Nu-mi plăcea apa care mă împingea și mă trăgea, dacă înaintam prea mult în larg. Nu-mi plăcea cum toată lumea făcea glume despre rechini, chiar dacă, în fiecare an, apăreau știri reale despre atacuri reale.

Sunt convinsă că unii oameni – oameni precum Quint – consideră că ratez unele dintre cele mai minunate lucruri de care ai parte locuind aici. Surfing. Bodyboarding. Scufundări. Și, da, snorkeling. Dar eu cred că pur și simplu nu-mi place apa. Nu-i nimic rău în asta.

Așa că sunt nedumerită când mă trezesc că-mi pun costumul de baie, încă nou, deși l-am cumpărat acum mai bine de doi ani, ca să mă duc să fac snorkeling cu Quint Erickson. Mă simt puțin ca și cum aș fi fost păcălită.

Privindu-mă în oglinda din dormitor, mă lovește o undă de îndoială. Nu prea mă gândesc la corpul meu, în general, iar când o fac, mi-e indiferent. Știu că nu arăt ca un fotomodel

și sunt OK cu asta. Nu mă gândesc cu prea mult entuziasm la formele mele. Sunt pufoase și moi și-mi aparțin. Nu m-aș descrie nici drept *sexy*, nici *voluptuoasă*, dar nici *grasă* sau *scârboasă*, așa cum am auzit că vorbesc despre ele alte fete, după ora de educație fizică, în vestiar.

Dar dintr-odată mă simt stânjenită. A trecut mult de când am purtat ultima dată un costum de baie în fața altora și înot doar acasă la Ari, care are piscină. În plus, am mai zis că eu și oceanul nu ne înțelegem. Istoric vorbind.

Iar acum mă duc să fac snorkeling? Cu Quint? E foarte ciudat!

Mâna mea trece peste partea căptușită a costumului de baie și mă trezesc că mă întreb dacă nici *el* nu se gândește la forme cu prea mult entuziasm.

Întrebarea mă părăsește la fel de repede, înlocuită de rușinea că-mi pasă, că aș ezita să-mi pun un costum de baie acum, când toată povestea asta a fost ideea lui. De ce contează? E *Quint*.

Îmi trag o rochie albastră vaporoasă peste costum și mă încalț cu sandalele. Îmi iau rujul, mai mult din obișnuință, dar ezit. E ciudat să te rujezi la snorkeling?

Bombănind, îl arunc înapoi în geantă și plec, înainte să mă răzgândesc.

Quint așteaptă pe plajă, unde am stabilit să ne întâlnim. Și-a scos tricoul, dar văd că purta unul cenușiu pe dedesubt, pentru surf, și simt o îngrijorătoare senzație de dezamăgire când realizez că nu va fi la bustul gol în timpul acestei expediții acvatice.

Ce naiba, Prudence?

— Începeam să cred că mă lași baltă, îmi zice.

Îi arunc un zâmbet ucigător.

— Chiar m-am gândit să te fac să aștepți o oră și jumătate.

— De ce n-ai făcut-o? întreabă, apoi îmi întinde echipamentul.

— Pentru că țin la lucrurile mărunte, precum punctualitatea. În plus, a salvat altcineva deja toți puii de focă, așa că n-am ceva mai bun de făcut.

Pufnește.

— Să știi că ești amuzantă.

Mă opresc din analiza măștii și a tubului și mă uit urât la el.

Dându-și seama că s-a apropiat din nou prea tare de acel punct sensibil, Quint face un pas defensiv înapoi.

— Ceea ce e complet normal și deloc surprinzător.

Tot mă încrunt, dar o las așa.

— Astea au fost dezinfectate?

Râde, de parcă aș glumi.

— Mă bucur că ai venit. Va fi distractiv.

Nu-mi dau seama dacă glumește sau nu, dar îmi dau seama că a evitat complet răspunsul la întrebare. Vreau să insist. În fond, nu știu unde au fost chestiile astea. Dar reacția lui mă face să cred că e un motiv de îngrijorare de-a dreptul ridicol și deja mă simt suficient de stânjenită.

— Ai promis că va fi educativ, zic. Nu mă face să regret asta!

— Va fi distractiv *și* educativ, confirmă el. Îți arăt cum să le folosești când intrăm în apă. Știi să înoți, nu?

— Firește că știu să înot.

— Trebuia să întreb. Ai fi uimită de cât de mulți nu știu.

Ochii îi alunecă pe rochia mea și mă simt ca și cum cineva m-ar fi lovit ușor în stomac. *Mă cercetează?* Pare gata să spună ceva, dar apoi pare să se răzgândească și se întoarce.

— Hai, ceva mai sus e un loc grozav!

Îl urmez în tăcere, sandalele noastre trimițând nisipul în toate direcțiile. Doar când văd două prosoape de plajă atent împăturite pe o piatră îmi dau seama că l-am uitat pe al meu. Quint remarcă și el, probabil, dar nu spune nimic, ci își aruncă sandalele și se îndreaptă spre apă.

Le scot și eu pe ale mele și le pun lângă prosoape. Inima a început să-mi bată puternic. Îmi dau seama că nu m-am gândit prea bine la partea asta.

Voi fi doar în costum de baie. În ocean. Cu Quint Erickson.

Vom fi singuri.

De ce începe să pară o întâlnire?

Nu este *o întâlnire*. Evident. N-a zis și n-a făcut nimic care să dea de înțeles că ar fi o excursie romantică și... e clar cât de mult îi displac. E aici doar pentru că l-am obligat să mă ajute cu proiectul, iar eu i-am promis, la rândul meu, că-l ajut cu centrul.

Și așa e cel mai bine, fiindcă nu îmi place deloc de el. Nu în felul acela. De fapt, în niciun fel.

Mintea mea a luat-o razna. Mă străduiesc să amuțesc astfel de gânduri.

Quint intră în apă până la gambe, apoi mă privește confuz.

— Ești bine? strigă.

— Da! strig și eu.

Ridic și degetul mare, ca să-l asigur.

— Ce mai aștepți?

Strâng mai tare echipamentul, ca pe o armă. Rochia mea vaporoasă pare brusc un scut. Nu vreau să o scot. Nu vreau să fiu aici. Nu vreau să fac asta.

Unde mi-a fost capul?

Încruntat, Quint începe să vină înapoi spre mine. Pare preocupat de-a binelea.

— OK, n-ar fi trebuit să te tachinez despre rechini. Dar am verificat și n-a existat *niciodată* un rechin pe porțiunea asta de plajă. Vei fi bine.

— Nu e asta...

Clatin din cap.

El lasă capul într-o parte și se gândește.

— Ți-e frică de apă?

— Nu, zic, poate pe un ton prea defensiv, dându-mi seama abia apoi că, dacă ziceam „da", scăpam cu eleganță din situația asta.

— Prudence, e OK să-ți fie. Doar ar trebui să spui...

— Nu mă tem de apă!

Ridică mâinile, cu echipamentul pentru snorkeling atârnat de degete.

— Bine, bine! Atunci, ce te reține?

Deschid gura, dar ce să zic? Că sunt prea timidă să-mi scot rochia? Că nu vreau să mă vadă în costum de baie, când jumătate dintre oamenii din oraș *trăiesc* în costum de baie în perioada asta?

— Doar că...

Clatin iar din cap.

— Nimic. În fine.

Pun masca jos și mă întorc, pentru că e cel mai apropiat lucru de intimitate de care pot beneficia aici, pe plajă. Inspir adânc și, înainte să mă pot convinge să mă opresc, înainte să fac lucrurile și mai ciudate, îmi trag rochia peste cap și o așez pe piatră, lângă prosoape. Apuc echipamentul și trec pe lângă Quint fără să-l privesc.

Nu știu dacă se obosește să se uite la mine. Să se uite *pe bune*.

Și nu vreau să știu.

N-am intrat niciodată mai repede în apă.

Nisipul se mișcă sub tălpile mele. Valurile se împing în coapsele și șoldurile mele, iar în curând spuma îmi ajunge la talie.

— Nu băga tubul sub apă! mă instruiește Quint.

Tresar. Nu mi-am dat seama că se afla atât de aproape, iar acum mâna lui e sub a mea și ridică echipamentul departe de valurile blânde.

— Nimic nu poate strica mai mult experiența decât o gură de apă de mare.

Zâmbește, iar în ochi i se reflectă lumina din apă și dintr-odată nu mai sunt deloc ochi căprui banali, obișnuiți, greu de descris. Sunt profunzi și captivanți.

Mi se usucă gura.

Doamne ferește, ce mi se *întâmplă*? De ce mă simt de parcă...

De parcă încep să mă îndrăgostesc.

Ha! Nu! În niciun caz. O furtună de hohote tăcute îmi cutremură gândurile. Absurd.

E Quint Erickson. Nu e deloc genul meu. E opusul genului meu.

OK, nu sunt sigură care-i genul meu, dar știu sigur că nu este *el*.

— Gata?

Quint își pune ochelarii și sunt recunoscătoare că isteria mea s-a oprit brusc. Cred că par confuză, pentru că îmi ia ochelarii și îmi ajustează tubul.

— Uite așa, spune el, trăgându-mi breteaua peste cap și întinzând banda să mi se potrivească sub părul prins în coadă.

Îmi țin respirația până ce mâinile lui se retrag și mai rămâne să-mi potrivesc ochelarii să stea cum trebuie, protejându-mi etanș ochii.

— Apoi partea asta vine în gură – nu peste, dar între buze, da? Și tot ce mai trebuie să faci e să ții capătul ăsta afară din apă. Atât.

Rânjește iar, înainte să-și vâre tubul între buze, făcându-le să se umfle. Arată ridicol.

Se apleacă în față și sare în valuri, plutind la suprafață, cu tubul lângă urechea lui.

— Adună-te, Prudence! șoptesc, apoi îmi bag tubul în gură.

Plasticul îmi apasă gingiile și nu e deloc confortabil.

OK. Trebuie doar să trec peste asta și să îmi continui ziua.

Quint va fi mulțumit, nu va trebui să mai țipe la mine să fim o echipă și ne vom apuca de treabă.

Merg până când valurile îmi ajung la piept, înainte să mă aplec și să-mi scufund fața în apă.

Am nevoie de ceva pregătire psihică pentru a-mi convinge corpul să inspire și tot verific dacă celălalt capăt al tubului e afară din apă. Dar, după primele câteva respirații, devine mai ușor, în ciuda instinctelor care-mi amintesc că nu e firesc să respir sub apă.

Mă uit în adâncuri.

Mă văd... pe mine.

Picioarele mele par palide și fantomatice în marea verzuie, înspumată.

Costumul meu e complet negru.

Degetele mele de la picioare au unghii date cu ojă roz și sunt estompate de vârtejuri de nisip.

Mă întorc în cerc, remarcând o mână de cochilii împrăștiate pe fundul oceanului.

Este... frumos. Pașnic. Îmi place cum lumina filtrată prin apă face să...

Oh, sfinte kebab!

Îmi scuip tubul din gură și strig, dând din brațe. Capul îmi iese brusc din apă.

— Quint!

E la cel puțin zece metri de mine. Capul îi iese la suprafață și-și scoate tubul.

— Da?

— Vino repede aici!

Nu pune întrebări, ci începe să înoate spre mine, lovind apa cu brațele într-un craul perfect, spre deosebire de bălăceala în stil câțel pe care o consider specialitatea mea.

— Uite, uite, uite! exclam, apucându-mă de brațul lui și arătând.

Poartă încă ochelarii și-și scufundă capul sub apă. Îmi pun tubul la loc și mă alătur, strângându-l de braț, fiindcă sunt încântată, dar și puțin speriată.

O vede și el.

Pe fundul oceanului se află o țestoasă. E *enormă*. Are cel puțin un metru și jumătate lățime, dacă nu-mi joacă feste apa și lumina. Dacă știe că suntem aici, ne ignoră.

Quint mă privește sub apă și ne zâmbim unul altuia, uluiți. Cel puțin eu sunt uluită. El pare să spună *Ți-am zis eu*.

Totuși, nu sunt sigură ce crede că mi-a zis.

Quint scoate capul din apă. Îi urmez exemplul și doar atunci îmi dau seama că nu avea tubul. Îi ia un minut să își revină, dar zâmbește larg.

— Uimitor, nu?

Scuip afară tubul.

— Ce nebunie! E... chiar acolo!

— Da, le văd mereu.

Mă uit lung la el, aproape la fel de uimită de faptul c-am văzut țestoasa pe cât mă șochează că, pentru unii, este ceva obișnuit.

Încă mă țin de el, de parcă ar fi o plută. Sunt surprinsă că nu și-a scuturat umărul, ca să mă îndepărteze.

Lingându-mi sarea de pe buze, îmi desprind mâinile și îmi cobor picioarele în nisip. Curentul ne-a purtat mai departe și suprafața îmi ajunge la stern. Suntem două capete cu ochelari, care-și zâmbesc unul altuia. Parcă am fi niște demenți.

— Tot mă uimește, spune Quint. Când privești apa de aici, de sus, n-ai zice că se află așa ceva dedesubt.

Privesc în jos. Are dreptate. Apa e limpede sau așa am crezut mereu, dar văd doar forma încețoșată a corpurilor noastre. Nici urmă de claritatea sau de strălucirea atât de uluitoare de sub noi.

Ne coborâm din nou capetele sub apă. Țestoasa s-a deplasat câțiva metri, dar e încă acolo, pe fundul oceanului. Îl văd

pe Quint scoțând ceva din buzunarul șortului de baie, ca un telefon, dar mai mare și mai voluminos. Un telefon cu o carcasă impermeabilă.

Privesc cum se scufundă, apropiindu-se atât de mult de țestoasă, încât mă îngrijorez puțin pentru el. Înoată în jurul ei de câteva ori și îmi dau seama că face poze. Țestoasa îl ignoră. Încep să cred că Quint va leșina, dacă-și mai ține mult respirația, când animalul se întoarce, șocant de repede și de grațios, și înoată drept spre mine. Tresar și ridic picioarele, oferindu-i spațiu. Trece pe sub mine și-și continuă drumul.

Quint și cu mine ieșim iar la suprafață. El gâfâie, cu părul lipit de față. Îi ia câteva secunde să își golească apa de mare din tub, dar zâmbește cu gura până la urechi.

— E o cameră? întreb.

— Nu, doar telefonul meu, răspunde.

Arată ca un gadget dintr-unul dintre filmele SF la care se uită la Jude.

— Mama mi-a luat de ziua mea o carcasă rezistentă la apă. Economisesc pentru un obiectiv mai lat care să se potrivească, dar este suficient de bun, deocamdată. Deci? Cum a fost să vezi prima dată fauna în mediul propriu?

Mă gândesc. Am văzut țestoase la grădina zoologică, dar să văd una aici, atât de aproape, mi s-a părut nemaipomenit.

— Mai sunt?

Quint râde.

— Hai să aflăm!

Mă așteptam ca experimentul nostru de snorkeling să dureze 15, poate 20 de minute, dar Quint și cu mine stăm în apă mai bine de două ore. Când ajungem în sfârșit la mal, mi s-a încrețit pielea degetelor, am o tăietură urâtă la gleznă, de la o piatră, și simt că tocmai ce am călătorit pe o planetă extraterestră și m-am întors ca să spun povestea.

Quint știa cele mai bune locuri de vizitat. M-a dus pe niște formațiuni stâncoase și mi-a arătat grădini subacvatice de alge marine. Am văzut atâția pești că amețesc doar încercând să mi-i amintesc pe toți. Un caleidoscop de culori, țâșnind printre stânci, înconjurându-mi genunchii, sclipind ca niște pietre prețioase. Pentru un final grandios, pe care suspectez că îl plănuise de la bun început, am înotat în amonte, spre un grup de pietre mari, o formațiune care nu se vedea dinspre plajele publice, plină de foci care scoteau fel și fel de sunete și leneveau sub soarele după-amiezii.

Am trăit toată viața în Fortuna Beach. Cum de nu știam că la doar câțiva kilometri de casa mea se află un astfel de loc?

Când Quint și cu mine ne întoarcem pe plajă, am uitat complet de stânjeneala de mai devreme. Marea s-a retras, drumul până la prosoape pare nesfârșit. Mi se lipește nisipul de tălpi. Quint mă tot privește, zâmbind larg, aproape misterios.

— Deci? spune, în timp ce eu mă înfășor într-un prosop.

— A fost...

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite. Dintr-odată, simt că mor de sete și simt că m-a ars soarele pe spate, dar astfel de amănunte pălesc în fața după-amiezii de vis pe care am avut-o.

— Da, știu, spune Quint, salvându-mă de chinul de a descrie totul în mod adecvat. Dar acum vine întrebarea de un milion de dolari.

După cum o spune, simt că după-amiaza nu a fost decât introducerea pentru ce urmează.

Mă încordez, privirile ni se întâlnesc. Are dungi adânci și roșii în jurul ochilor, urme de la ochelarii de protecție. Cred că și eu arăt la fel de ridicol. Părul mi se electrizează în jurul feței, începând să se usuce. Dar, după ziua pe care am petrecut-o împreună, nimic din toate astea nu pare să conteze.

Quint mă privește lung, aproape cu aroganță.

— Merită salvate?

Încremenesc.

Dintr-odată, are sens.

Pentru că nicio persoană nu are de gând să ne dea bani dacă nu știe de ce este important.

Îmi amintesc cuvintele lui, dar abia acum le-am înțeles cu adevărat. Nu m-am simțit niciodată atât de legată de mica noastră fâșie de ocean ca în clipa asta. Bancurile magice de pești, cochiliile care scânteiază pe fundul oceanului, țestoasele... Am înotat cu țestoase!

Dintr-odată, îmi pasă.

Merită salvate? Merită protejate?

Ab-so-lut!

— Ai dreptate, murmur.

Quint zâmbește larg. Ne ștergem pe picioare, ne scuturăm nisipul de pe tălpi. Mă îmbrac repede, cât stă cu spatele. Îmi ia prosopul și echipamentul și, după ce îndeasă totul într-o geantă, pornim înapoi pe plajă, îndreptându-ne spre faleză.

— Ți-e foame? întreabă.

— Mor de foame! răspund automat.

— Bun. Poate mergem să luăm niște tacos, în timp ce parcurgem celelalte idei ale tale?

E cu câțiva pași înaintea mea, cu privirea întoarsă spre orizont. Aș vrea să-i văd fața, fiindcă iată-mă cuprinsă de vechea nesiguranță, la fel de uimitoare acum ca mai devreme.

Nu ar trebui să fie ceva romantic. Adică e imposibil.

Nu?

— Ăăă... am lăsat mapa acasă.

— E departe?

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Nu, zic eu, poate prea lent. Locuim pe Sunset.

— Ah! Merg cu tine. Sau să mă duc să ocup o masă undeva?

E atât de relaxat. Și poate că doar din acest motiv remarc cât de agitată am devenit.

— De fapt, sunt extenuată. Crezi că am putea vorbi mâine? La centru?

Dacă e dezamăgit, își ascunde reacția în spatele unui gest indiferent, complet lipsit de emoție.

— Sună bine.

Ne oprim pe faleză. Aici, plaja e mai aglomerată și sunt șanse mari să ne vadă cineva de la școală, dar, dacă pe Quint îl îngrijorează măcar puțin perspectiva de a fi văzut cu mine – adică realmente *cu* mine, ținând cont că amândoi avem părul ud și urme de ochelari de protecție în jurul ochilor –, nu o arată. Când devine limpede că eu o iau într-o direcție, iar el în cealaltă, ezităm la unison, stând acolo, stânjeniți.

— Bun. Atunci, pe mâine!

Dau să mă întorc.

— Hei, te-aș putea auzi, măcar o dată, spunând asta? întreabă el.

Întorc privirea și-i văd licărul din ochi.

— Măcar o dată?

— Ce anume să spun?

— Vreau doar să recunoști că asta – Quint face semn spre ocean – n-a fost o pierdere de vreme. Că eu *chiar* am avut o idee bună.

Se bate în piept.

Încrucișez brațele și spun cu o voce mecanică:

— N-a fost o pierdere de vreme. Ai avut o idee bună.

— Și te bucuri c-ai venit.

Oftez și renunț la tonul mecanic.

— Și mă bucur că am venit, mărturisesc cu sinceritate.

— Și nu te vei mai îndoi de mine și nu te vei mai certa cu mine niciodată.

Îndrept un deget spre nasul lui.

— Mergi prea departe.

Îi sclipesc dinții.

— Trebuia să încerc. Hei, aproape c-am uitat! Am ceva pentru tine.

Începe să scotocească prin geantă, dând la o parte prosoapele umede și ochelarii. Scoate un tricou galben, pe care este imprimat logoul Centrului de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach.

Îl iau surprinsă, dar nesigură dacă să fiu flatată că-l primesc sau supărată că nu l-am primit din prima zi. După o secundă în care-l inspectez, zic:

— Nu sunt sigură că mi se potrivește culoarea.

— Nu sunt sigur că i se potrivește cuiva, dar a fost cea mai ieftină opțiune la print shop. În plus, adaugă el, rânjind, s-ar putea să te subestimezi. Ne vedem luni, Prudence.

Zâmbesc și îi fac cu mâna.

În ciuda faptului că tricourile voluntarilor sunt foarte urâte, îl strâng pe al meu la piept tot drumul până acasă.

Capitolul 21

Sunt pe val, schițând o nouă parte a proiectului nostru revizuit la biologie: cursuri educative de snorkeling pentru turiști! Aceștia vor ieși la snorkeling cu un instructor cu pregătire profesională, care le poate spune la ce fel de pești și de animale se uită și le poate explica despre echilibrul fragil al ecosistemelor noastre marine. Ghidul le-ar povesti despre lucruri precum...

Un scârțâit de vioară îmi inundă urechile. Mi le acopăr cu mâinile și strig către dormitorul alăturat:

— Penny!

— Scuze! urlă ea înapoi, deși urmează imediat un alt sunet înfiorător scos de corzi.

Oftând, mă ridic și închid ușa dormitorului. Mă întorc în pat și-mi iau din nou laptopul în brațe, străduindu-mă să ignor zgomotele îngrozitoare din cealaltă cameră. De ce naiba mai plătesc ai mei lecțiile? Cu siguranță n-ajută la nimic și sunt sigură că au lucruri mai bune pe care să-și cheltuie fondurile limitate.

Așa. Ce făceam?

Ghidul le-ar povesti despre lucruri precum... da! Lanțul trofic natural și importanța biodiversității. Le-ar explica apoi cum prădătorii, precum focile, pot ține populația de arici-de-mare sub control, împiedicându-i astfel să consume alge în exces, alge care pot deveni hrană și pot servi drept adăposturi

pentru multe alte specii. Există factori de mediu mult mai importanți de...

Ușa dormitorului meu se deschide brusc și sunt asaltată atât de scârțâielile asurzitoare ale viorii lui Penny, cât și de Eleanor, care poartă pijamaua ei preferată, cu lame.

— Ellie, trebuie să bați!

— Vii să te joci cu mine?

— Nu. Sunt ocupată. Închide ușa!

Își scoate buza de jos în afară.

— Dar nimeni nu se joacă cu mine! Penny exersează la vioară și Lucy vorbește la telefon și mama se uită iar la prostia aia de emisiune de gătit.

— Nimic din toate astea nu mă privește. Du-te și vorbește cu Jude!

— Jude s-a dus cu tata să ia ceva de mâncare pentru cină.

Mârâi și mă ridic din pat. Ellie se luminează, dar se dezumflă imediat ce o apuc de umăr și o întorc spre ușă.

— Autonomia este o aptitudine importantă și trebuie să începi s-o dezvolți.

Scoate un sunet frustrat și bate din picior.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă du-te și joacă-te cu păpușile tale!

— Jude zice mereu da și tu zici mereu nu!

— Păi, presupun că Jude e pur și simplu o persoană mai drăguță decât mine.

Închid ușa. Ea urlă de cealaltă parte:

— Chiar este!

Mimez că o strâng de gât, apoi îmi arunc brațele în aer, disperată. Iau în considerare opțiunea de a lipi un semn cu NU DERANJAȚI!, dar... nu știe încă să citească.

Mă întorc la referat și recitesc ultimul paragraf. Nu e rău. Mai departe.

Îmi amintesc vag că domnul Chavez a spus ceva despre cum plantele marine, precum varecul și algele, ar fi mai

eficiente la purificarea aerului decât toate pădurile tropicale din lume. Dar nu-mi amintesc detaliile sau cum funcționează procesul.

Încep să scriu în motorul de căutare.

Pe hol se aud pași furioși, apoi Lucy urlă chiar din fața ușii mele:

— MAMĂ! Poți s-o obligi pe Ellie să coboare? Încerc să port o conversație, iar ea mă tot deranjează!

— Împăturesc haine și mă uit la emisiunea mea! strigă mama. Las-o să se joace cu cosmeticele tale sau ceva de genul ăsta!

— Ce? Exclus! Distruge tot!

Mă trântesc iar pe spate și îmi pun o pernă sub cap.

Quint s-a înșelat atât de mult! Frații și surorile sunt groaznici. Viața mea ar fi infinit mai bună dacă am fi doar eu și Jude.

Afară, vioara își continuă cântecul de jale. Lucy urlă. Ellie a început să plângă. E una dintre crizele ei de plâns false care te calcă pe fiecare nerv în parte.

Îmi tremură degetele. Aș putea să le pedepsesc pe toate. Pentru că sunt atât de nepoliticoase, atât de egoiste, atât de *zgomotoase*.

Dar, chiar înainte ca degetele să mi se strângă în pumn, mă opresc și mă oblig să întind palma. Dacă, în încercarea de a-mi pedepsi familia pentru barbaria de care dă dovadă, universul va decide să ne dea foc la casă sau ceva asemănător?

Mă dau jos din pat, bombănind, și încep să-mi caut căștile antifonate. Pe birou, în sertare, în geanta pentru cărți. Nu sunt în niciunul dintre locurile în care le pun de obicei.

Pufnesc. Știu exact cine le are.

Holul e pustiu. Închid ușa dormitorului împărțit de Penny și Lucy, chiar când un alt sunet cutremurător se desprinde de pe corzile viorii. Trec de baie, unde Eleanor stă pe covoraș și îmi umblă în geanta de cosmetice.

— Nu! zic și i-o înșfac.

— Dar Lucy a zis că am voie!

Mă întind deasupra capului ei, iau trusa lui Lucy de pe dulap și i-o dau. Se luminează toată la față. Cu excepția rujurilor mele în nuanțe vii, cosmeticele strălucitoare ale lui Lucy, printre care se găsește chiar și un ondulator de gene, sunt preferabile alor mele sau chiar alor mamei. Cel puțin asta e părerea fetiței de 4 ani din familie.

Pentru că dormitorul ei e folosit drept cameră-de-torturat urechi, Lucy s-a ascuns în camera alor noștri. Deschid ușa și o văd întinsă pe pat, cu telefonul la ureche.

— Unde-mi sunt căștile?

— Stai puțin! zice la telefon, înainte să și-l lipească de piept și să-mi arunce o privire disprețuitoare. Ce-i?

— Căștile mele. Unde sunt?

— De unde să știu eu? Pleacă!

— Nu-i camera ta.

— Mama nu se supără.

Clocotesc de furie. Îi e atât de greu să răspundă la o întrebare simplă?

— Lucy, le iei mereu fără să ceri voie. Deci unde sunt?

— Nu știu! urlă ea. Caută în ghiozdanul meu!

Mă răsucesc pe călcâie. Abia ce am pășit înapoi pe hol, când o aud pe Lucy spunându-i prietenei sale:

— Sincer, surorile mele sunt ca niște ghimpi în coastă.

Da, poate că e o ipocrizie, fiindcă tocmai ce m-am plâns de asta în urmă cu câteva minute, dar măcar eu am avut decența să-mi țin gândurile pentru mine. Mi-am atins însă limita de bunăvoință.

Mă opresc fix în dreptul ușii și strâng pumnul.

— Alo? Jamie? *Alo?* strigă Lucy, tot mai tare.

Apoi scoate un geamăt exasperat.

— Grozav! Acum mi-a murit și bateria. Mersi, familie!

Îmi strecor capul înapoi în cameră, cu un zâmbet calm.

— Deci ai timp să-mi cauți căștile.

Le găsește în ghiozdan și mi le întinde, cu o privire glacială.

Tocmai ce m-am întors în dormitor și m-am așezat iar pe pat, când aud ușa de la intrare deschizându-se la parter.

— Ne-am întors! urlă tata. Aducem ofrande în mâncare!

Mama îi răspunde, urlând și ea, de parcă tata ar avea nevoie de un traducător.

— Fetelor, e ora cinei!

Ellie țipă de încântare și coboară repede scările. Tata și Jude s-or fi dus să ia ceva bun, fiindcă de obicei e nevoie să fie luată pe sus ca să vină la masă. Penny, Lucy și cu mine o urmăm cu mai puțin entuziasm. Lucy e încă încruntată.

Penny pare să nu aibă idee că s-a petrecut un conflict.

— Ah, Blue's Burgers! zice ea, când ajungem în bucătărie. Da!

Mama și tata stau în spatele blatului, unde adună șervețele și toarnă băuturi. Jude scoate coșulețe de cartofi prăjiți și cheeseburgeri din mai multe pungi de hârtie albe și așază totul pe masă.

— Uau, Ellie! zice, cu un zâmbet sincer. Arăți ca o stea de cinema.

Ellie rânjește larg, etalându-și dungile de fard mov cu sclipici din jurul ochilor și de pe obraji. De fapt, arată ca ieșită dintr-o încăierare de cârciumă cu Zâna Măseluță, dar pare atât de încântată, că nu mă îndur să comentez.

— M-am gândit să susținem și noi un simbol al comunității, zice tata, așezându-se și luând un burger de la Jude. Ce-i drept, în ultimul timp chiar au avut parte de publicitate negativă, cu toate acele panouri vandalizate.

Ridic din sprâncene când mă așez la masă.

— Au fost mai multe vandalizate?

— Cred că sunt deja cinci sau șase. Cineva a scris *MincIuni* pe câteva și le-a desenat fețe triste vacilor. Se zvonește că

Blue's ar primi carnea de la niște ferme groaznice, unde vacile sunt înghesuite laolaltă și mănâncă te miri ce. Tot ce știu e că Blue's Burgers există din anii 1960 și totul e la fel de gustos acum cum era în copilăria mea. Nu știu de ce ar avea cineva ceva tocmai cu ei. E deja destul de greu pentru o afacere de familie să rămână pe linia de plutire.

— Sincer, care-i faza cu unii oameni? întreabă mama, împărțind șervețele.

Îmi desfac burgerul, care dă pe dinafară de roșii, murături și de sosul secret de la Blue's. Deja îmi lasă gura apă. Dar ceva mă face să ezit. Mă gândesc la ce a spus Quint, că Morgan cerea printr-o petiție ca guvernul să auditeze o fermă industrială, ceva legat de tratamente inumane aplicate animalelor. Dar nu poate fi vorba despre Blue's. Vacile lor provin de la... ceva organic și hrănit cu iarbă... nu știu, ce-or fi zicând reclamele lor!

Nu-i așa?

Și chiar dacă n-ar fi așa, oare chiar contează pentru mine? Nu sunt vegetariană. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să fiu altceva decât omnivoră mulțumită. Mă gândesc că oamenii se află în vârful lanțului trofic cu un motiv. Și părinții mei nu-și permit carne scumpă, de la măcelărie, așa că probabil o mare parte din carnea pe care am consumat-o de-a lungul anilor a provenit de la fermele acelea unde hrănesc animalele cu te miri ce, așa cum a sugerat atât de succint tata.

Cauza aceasta nu înseamnă nimic pentru mine. Sunt doar niște vaci.

Sunt mâncare.

Dar Morgan... Orice aș simți eu, cauza asta înseamnă clar ceva pentru *ea*. Înseamnă atât de mult, încât a fost dispusă să se urce pe o scară șubredă ca să le spună tuturor despre problemă.

O decizie care a costat-o scump.

— E totul în regulă, Pru? întreabă mama.

Ridic privirea spre ea. Zâmbesc.

— Da, da!

Încerc să-mi golesc capul de gânduri. Familia mea se uită lung la mine. Îmi dreg glasul.

— Mă gândeam la... ăăă... un proiect la care lucrez. Știați că focile marine au un rol esențial în păstrarea echilibrului pădurilor de varec?

— Ce este o pădure de varec? întreabă Penny.

Oftez.

— E o pădure. De varec. Sub apă.

Ellie face ochii mari.

— Există păduri sub apă?

— Da, un fel de păduri, zic.

Mama vâră un cartof prăjit în ketchup.

— Ai învățat asta la voluntariat?

— Mda, zic, fiindcă nu am de gând să îi povestesc că mi-am petrecut după-amiaza la snorkeling cu Quint Erickson.

Jude mă privește deja bănuitor.

— Trebuie să recunosc c-am fost supărat că nu vrei să lucrezi la magazin, spune tata. Dar se pare că lucrurile merg bine până acum la centrul de salvare, nu?

Ridic din umeri.

— N-a fost atât de rău.

— Și Ari se descurcă minunat, nu? întreabă mama. Am auzit numai de bine.

— O, daaa! Fata aia! exclamă tata, ridicând un castravete murat căzut din burger. Cred că știe mai multe despre muzică decât mine. Firește, mă bucur că e și Jude acolo.

Fratele meu zâmbește, dar are gura plină, așa că nu spune nimic.

— Apropo, zic, punând jos burgerul neatins și ștergân-

du-mi mâinile cu un șervețel. I-am zis lui Ari că-i dau vechea mea claviatură. Nu vă deranjează, nu?

Mama și tata nu mai mestecă și fac schimb de priviri.

— Ce-i? întreb. Nu o folosim. Nimeni de la masă nici măcar nu știe să cânte.

— Poate că Ellie ar vrea să învețe, sugerează Lucy.

Mi se pare c-a zis asta doar ca să mă calce pe nervi. Mă încrunt la ea, apoi mă uit la Ellie.

— Ellie, vrei să înveți să cânți la pian?

Surioara mea își trage gura într-o parte, concentrându-se profund. Ia o gură de lapte, se gândește în continuare. Când pune jos paharul, răspunde, în sfârșit:

— Vreau să cânt la tobe.

— Bună alegere! se entuziasmează tata, în timp ce noi ne strâmbăm.

Asta ne mai lipsea: acompaniament la lecțiile de vioară ale lui Penny.

— În fine, continui eu, dacă Ellie sau altcineva decide că o vrea, sunt convinsă că Ari o dă înapoi. Dar, deocamdată, garantez că o va folosi mai mult decât oricine.

— Uite care-i treaba, începe mama, ștergându-se la gură. Ne-ar fi plăcut să ajungă claviatura la Ari, dacă știam, dar... ei bine, n-o mai avem.

Clipesc la ea.

— Ce?

Îmi împing scaunul.

Ellie, pe care trebuie să o certăm mereu să stea la masă în timpul cinei, mă arată cu degetul și strigă:

— Nu ai voie să pleci de la masă!

O ignor și mă duc să arunc un ochi în sufragerie.

Da, într-adevăr, claviatura nu mai e acolo. În mijlocul haosului, unde se afla, e un gol.

Mă răsucesc.

— Unde-i?

— Am vândut-o, zice mama, ridicând mâinile de parcă ar vrea să-și ceară scuze, deși nu e un gest foarte convingător. Nu o foloseai. Nici n-am crezut c-o să observi.

Are dreptate. N-aș fi observat, dacă n-aș fi vrut să-i dau claviatura lui Ari.

Mă trântesc la loc pe scaun.

— Ați fi putut să mă întrebați.

— Și tu ai fi putut exersa mai des, când luai lecții, zice tata, deși nu sunt convinsă că-i un argument relevant în conversația asta.

— Sper că Ari poate să-și găsească o claviatură bună, spune mama. E o fată atât de dulce și chiar apreciem că ne ajută la magazin.

Mijesc ochii.

— O plătiți, nu?

— Firește! spune tata, părând ofensat.

Dar trebuia să întreb. Sunt convinsă că Ari ar lucra acolo fără bani, dar nu am de gând să le zic asta. Merită să fie plătită pentru timpul ei.

— Și cum merge magazinul? întreabă Lucy. Financiar, zic.

Întrebarea ei mă surprinde. Cât e de directă! Toți simțim că ne-am teleportat într-o zonă nesigură. Recunosc c-o admir puțin pe Lucy fiindcă a fost singura care a îndrăznit să întrebe, în timp ce Jude și cu mine preferăm să pretindem în continuare că totul e în regulă.

Mama și tata se uită din nou unul la altul. Până și Penny pare să se neliniștească. Numai Ellie ignoră subiectul, prea ocupată să construiască un turn din cartofi prăjiți pe masă.

— Bine, ne asigură tata. Mai greoi. Dar așa e mereu în perioada asta. Vine sezonul și ne revenim.

O spune cu încredere, dar ce altceva ar putea zice? Că magazinul are probleme grave și că trebuie să intrăm cu toții în panică?

Mama zâmbește și schimbă subiectul, întrebând-o pe Lucy cum a fost la antrenamentul de softball la care a participat mai devreme.

Iau burgerul și mușc. Sunt convinsă că e delicios, ca de obicei, dar, dintr-un motiv sau altul, nu simt niciun gust.

Capitolul 22

Mă aflu într-un impas.

— Câh! Nu pot s-o zic iar. Te rog, nu mă obliga!

Quint se sprijină de zidul scund. Îi simt râjnetul arogant, simt că mă privește. Dar am ochi doar pentru creatura din țarc.

— Hai, Prudence! Poți să o faci. Te ajut eu. Repetă după mine: *Quint, ai avut...*

Îmi acopăr ochii cu palma și scutur furioasă din cap. Dar nu rezist mult. Trebuie să desfac degetele și să trag cu ochiul.

Doamne! Fețișoara asta pufoasă, năsucul care tremură, lăbuțele simpatice, adunate peste burtică... cum se rostogolește pe podea...

Scot un suspin și simt că sunt pe cale să cedez.

— Bine. Quint. Ai avut...

Mă strâmb și amân cât de mult pot rostirea cuvântului.

— ... dreptate.

El ridică un pumn victorios în aer.

— Focile sunt *adorabile*. Dar ai trișat! Ai zis că nu e un pui.

— Nu e. Cred că are... nu știu, vârsta noastră. Dar în ani de focă. Puii lor nu sunt *foarte* mici, dar sunt mai mici decât ăsta.

Se apleacă spre mine, conspirativ.

— În urmă cu câțiva ani am îngrijit o focă gestantă. A făcut un pui cât o minge de baschet. O minge de baschet pufoasă și extrem de drăguță.

— Încetează!

— L-am hrănit cu biberonul de câteva ori.

— Te urăsc.

— Știu.

Îi arunc o privire piezișă. Quint are ochi doar pentru focă, dar îi zăresc zâmbetul din colțul gurii.

Înghit în sec și mă uit în altă parte, la puiul care se trântește pe burtică și se ghemuiește pe un prosop albastru, lăsat în colț pentru el. Are niște răni puțin vizibile: câteva tăieturi pe spate și pe o parte a trupului, una pe laba din spate. Nu le-aș fi văzut dacă nu mi le-ar fi arătat Quint.

— O să se facă bine?

— Ah, da! Va ieși cât de curând în curte, apoi se va întoarce în mare.

Într-un final, trecem la următorul pacient. Azi lucrăm în a doua tură și a durat mult mai puțin să pregătim mâncarea. Quint și cu mine petrecem puțin peste o oră făcând curat în bucătărie și spălând vasele, apoi sortăm livrarea de pește pentru mâine.

— Ce face Jude cât ești tu sclavă aici? mă întreabă Quint, în timp ce șterg o colecție de sticle și le aranjez într-unul dintre dulapuri.

— Lucrează la magazinul de discuri vara asta.

Quint mă privește surprins.

— La Ventures?

— Da.

— Serios? Cam... hipsteresc pentru Jude.

Râd, în parte fiindcă ideea că magazinul părinților mei ar fi „hipsteresc" mi se pare foarte amuzantă.

— Da, Jude nu se potrivește deloc în peisaj. Dar părinții noștri dețin magazinul. Nu știai?

Mă privește surprins.

— Nu. Cât de mișto! N-am mai intrat acolo de ani buni.

— Tu și 98% din populația orașului.

Oftez, gândindu-mă la optimismul de nezdruncinat al tatei, la siguranța lui că afacerea va începe să înflorească din nou, acum, că se apropie sezonul. Dar încep să văd fisurile în masca pe care se încăpățânează să o poarte.

— Știi că au revenit la modă vinilurile, în ultimii zece ani? Sunt din nou pe val, iar fanii înrăiți pot bate câmpii cu orele despre calitatea superioară a sunetului și despre colecții și despre cum muzica digitală - schițez cu degetele niște ghilimele în aer pentru o doză de dramatism - *a stors muzica de viață*.

Quint chicotește.

— Dar, din nefericire, creșterea vânzărilor de viniluri a avut loc simultan cu cea mai rapidă creștere a prețurilor proprietăților din Fortuna Beach. Părinții noștri nu vorbesc cu noi despre asta, dar îi aud discutând între ei uneori și îmi dau seama că sunt îngrijorați. Magazinul se află acolo de 17 ani, *pe aceeași stradă*. Poate că nu-i tocmai cel mai popular loc din oraș, dar le merge binișor și e un fel de obiectiv turistic, știi? Un punct de reper. Dar în cazul în care crește chiria din nou...

Clatin din cap și îl privesc pe Quint cu regret.

— Scuze! N-am vrut să mă ia gura pe dinainte.

Dar el încuviințează empatic.

— Ironic, nu? Economia duduie, dar cei mici se chinuie mereu.

Pare aproape înțelept când spune asta și mă întreb dacă o citează *pe mama lui*. În fond, mai multă bogăție în comunitate ar trebui să fie în beneficiul tuturor. Dar dacă acea bogăție nu este distribuită...

Mi se învârte capul. Abia *aștept* să studiez economie la colegiu, ca totul să înceapă să aibă sens.

— În fine, nu vreau să zic că părinții mei n-au nicio vină. Au avut șansa de a cumpăra clădirea cu multă vreme în

urmă, dar mama tocmai rămăsese însărcinată iar și n-au crezut că s-ar descurca. Însă, dacă ar fi luat alte decizii, ar avea o mină de aur acum în loc să se streseze pentru chiria de luna viitoare.

Quint ridică din umeri.

— Astfel de decizii arată diferit retrospectiv. În plus, și-au dorit copii. Nu-i poți învinovăți pentru asta.

Mă strâmb.

— Deja aveau gemeni. Chiar trebuiau să mai facă încă trei copii?

— Amintește-ți că eu sunt gelos fiindcă ai frați și surori. N-o să primești niciun pic de compasiune din partea mea.

Pun ultima sticlă în dulap și închid ușa, înainte să-l privesc cercetător.

— Vrei o soră? Îți fac o superofertă cu Lucy.

— E cea mică?

— Nu, aceea e Ellie. Lucy are 13 ani.

Tresare.

— Alo, nu cred că abilitățile mele de frate mai mare sunt suficiente pentru o adolescentă.

— Ale nimănui nu sunt. Doar dacă adolescenta nu-s eu. Sunt fiica-model.

— Vreau tare mult să râd de tine la faza asta, zice Quint, în timp ce ne punem șorțurile, dar ceva îmi spune că e adevărat.

Urcăm scările spre camera pentru personal, care e mobilată cu o masă lungă și îngustă și scaune de la seturi diferite. Rucsacul meu atârnă într-un cuier de pe perete, îl dau jos și scot dosarele și hârtiile pe care le adusesem pentru întâlnirea de ieri, deși am stat încă două ore trează azi-noapte, ca să fac modificări.

Quint se așază pe un scaun. Cineva a adus o cutie cu gogoși, iar el analizează câteva clipe sortimentele, înainte să aleagă una cu glazură de scorțișoară și zahăr.

— Deci, după ce termini aici, îți vei folosi cunoștințele de business ca să-ți ajuți părinții? Ai putea organiza o campanie comunitară – gen „Salvați Ventures Vinyl!".

Îi dau lui Quint niște foi și mă așez în fața lui.

— Nu știu. Cred că aș putea. Doar că mereu m-am gândit că e problema lor.

— Nici centrul nu era problema ta.

— Da, însă...

— Ah, da! Ești aici pentru punctele bonus.

— Nu-i adevărat!

Fac o pauză, apoi zic:

— Nu-i adevărat! Nu mai e.

Un zâmbet îi luminează fața, dar îl ascunde imediat după o foaie. Începe să-mi citească notițele. Încă mă gândesc la magazinul de discuri și mă întreb dacă *aș putea* schimba ceva. Nu lucrând ca angajată cu salariu minim, ci apelând la aceleași mijloace pe care vreau să le folosesc ca să ajut centrul. Marketing. Publicitate. Social media. Știu că există magazine similare care se descurcă foarte bine și nu se chinuie să plătească facturile lunare.

De ce să nu fie și Ventures Vinyl printre ele?

— Prudence?

Îmi reîntorc atenția spre Quint.

— Scuze! Sunt puțin distrată.

Câte un lucru pe rând, îmi spun în gând. Mi-am dedicat deja vara Centrului de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach. Magazinul alor mei a rezistat până acum. Va mai supraviețui câteva luni.

— Mi se pare cunoscută, zice Quint despre lista de idei pentru strângeri de fonduri pe care am făcut-o în urmă cu câteva zile, cât devorează gogoașa.

— Da, însă nu am reușit să discutăm despre niciuna dintre opțiuni.

— O gală? întreabă, citind de pe foaie. Care-i faza cu fetele și galele?

— Galele îi conving pe oameni cu dare de mână să-ți doneze bani. Oferi vin, aperitive și organizezi o licitație; în plus, există atât de multă presiune socială care îi îndeamnă să fie generoși, încât bogătașii se întrec să-și dovedească bunăstarea.

Quint își linge zahărul de pe degete.

— Și cât ne-ar costa să organizăm gala asta?

Mă gândesc.

— Cinci, zece mii de dolari?

Mă fixează cu privirea.

— Bine, poate nu organizăm o gală.

Iau exemplarul pe care l-am păstrat pentru mine și tai gala de pe listă.

— Ce spui despre deschiderea centrului pentru public? O zi pe săptămână, oamenii ar putea să vină aici, să vadă animalele, iar voluntarii să le povestească despre problemele de mediu și despre cum se pot implica. Ați putea vinde bilete...

Mă opresc. Quint clatină din cap.

— Obișnuiam să facem asta, zice el, cu mâinile la ceafă, înclinându-se atât de mult pe scaun, încât efectiv sfidează gravitația prin faptul că nu se răstoarnă. Eram deschiși pentru public în weekenduri. Dar ai nevoie de mulți voluntari ca totul să funcționeze, iar angajații s-au supărat la un moment dat, fiindcă nu mai aveau timp să-și facă treaba pentru care sunt plătiți.

— Facem rost de mai mulți voluntari.

— Cum?

— Prin publicitate.

— Cu ce bani?

Ridic brațele, exasperată.

— OK, înțeleg. E un cerc vicios. Nimeni nu știe despre centru, așa că nimeni nu îl poate susține. Și dacă nu-l susține

nimeni, centrul nu produce bani. Și dacă nu produce bani, nu puteți organiza evenimente sau să faceți lucruri care să promoveze centrul, astfel încât să afle și mai mulți oameni despre el!

— Întocmai.

Quint arată spre carnețelul meu.

— Din fericire, o avem aici pe Prudence Barnett, care se ocupă de caz. Tu ești cea cu ideile. Care sunt?

— Încerc să-ți zic despre ele de trei zile, dar de fiecare dată când încerc, sunt fie redusă la tăcere, fie obligată să fac sporturi acvatice.

Quint strâmbă din nas.

— Snorkelingul nu e tocmai un sport.

Oftez.

— Nu mă ajuți deloc.

Mă joc cu pixul și mă uit la ideile de pe listă. Nu-i voi da satisfacția de a o spune *iar*, dar s-ar putea să aibă dreptate. Sau, cel puțin, are un argument valid, cu care mă lupt de când am venit cu ideea de a strânge bani pentru centru. Dacă ar exista bani de cheltuit, am avea mai multe opțiuni.

Încep să înțeleg paradoxul: ai nevoie de bani ca să faci bani.

Dându-mi seama că Quint a devenit anormal de tăcut, ridic ochii.

Privirea lui e fixată pe... buzele mele? Mi s-o fi întins rujul? Duc mâna la gură, exact când își dă seama și Quint că mă uit la el, așa că-n secunda următoare cercetează iar cutia cu gogoși. Alege alta, cu umplutură de fructe de pădure și zahăr pudră pe deasupra, dar de data asta o rupe în două în loc să o mănânce dintr-o singură înghițitură. Ia o mușcătură mare, însă refuză în continuare să se uite la mine, în timp ce zahărul i se scutură pe tricoul galben.

Stânjenită, îmi cobor mâna de la gură și strâng și mai tare pixul.

— Ăăă... mama ta a zis că ați mai organizat strângeri de fonduri. Știi dacă au fost păstrate rapoartele? Poate aruncăm o privire, ca să vedem ce a mers și ce nu?

Quint se gândește la propunerea mea cât mestecă.

— Cred că are Shauna niște documente, zice el. Din câte știu, strângerile de fonduri *chiar* au adunat ceva bani..., dar niciodată o sumă suficient de mare. Și avem donatori pe termen lung, oameni care ne scriu cecuri măricele an de an. Însă, din nou...

— Nu e niciodată o sumă suficient de mare, completez eu. Ce faceți ca să mențineți relația cu ei?

— Ce vrei să spui?

— De exemplu, mama ta trimite bilete de mulțumire scrise de mână acelor oameni? Îi invită în tururi speciale ale centrului? Poate c-ar trebui lăsați *ei* să pună câteva nume animalelor?

Quint mă privește lung.

— Dar oamenii ăștia ne dau deja bani.

— Da, *deocamdată*. Dar astfel de mici semne de apreciere n-ar costa mare lucru și v-ar putea împiedica să pierdeți o sursă importantă de venit. Există un miliard de organizații caritabile. Dacă altceva le atrage atenția și încep să creadă că donațiile lor pot face diferența altundeva...

Quint începe să înțeleagă. Ia un pix și începe să noteze ceva în colțul foii.

— Îi voi spune mamei. Dar tot nu ajută să aducem mai mulți bani.

— Nu, însă e bine de știut că persoanele cu adevărat implicate în centru rămân alături de voi. Faptul că aveți donatori constanți înseamnă că nu veți începe fiecare an de la zero. Așa că... hai să ne gândim cum convingem oamenii să doneze și cum îi facem să le pese suficient cât să ajute în continuare.

Quint nu spune nimic. Termină gogoașa și se șterge cu un șervețel.

— Cred că trebuie să ne concentrăm local, zic eu. Dacă decide cineva din Milwaukee să salveze animale marine, își va dona banii la World Wildlife Fund*, de exemplu. Nu-și va bate capul cu micul centru de salvare din Fortuna Beach. Dar oamenii care locuiesc în zonă și vin în vizită... lor le pasă. Sau ar trebui să le pese. Trebuie să stabilim locul centrului în comunitate.

Quint mototolește șervețelul și-l aruncă în coșul de gunoi din colțul îndepărtat. Rămâne tăcut și simt că vrea ca eu să-i dezvălui o strategie grozavă, măreață. Ce-i drept, presupun că fix asta i-am promis. Dar, chiar dacă am o groază de idei, niciuna nu pare îndeajuns de bună. Niciuna nu pare să aibă suficient potențial cât să aducă donații care ar face ca toate cheltuielile cu banii sau ca tot timpul alocat să merite.

Văd un șir de fotografii înrămate pe peretele din spatele lui Quint. Le-am mai văzut și înainte, dar nu le-am studiat niciodată cu atenție. Îmi mijesc ochii, gânditoare.

Împing scaunul înapoi, mă ridic și mă apropii de ele. Simt ochii lui Quint fixați asupra mea în timp ce studiez prima fotografie. Mi se strânge stomacul, dar mă forțez să nu-mi feresc privirea. E un leu-de-mare care zace într-o piscină de plastic pentru copii, poate una dintre cele din curte, învelit cu o pătură. Carnea din jurul gurii lui e sfâșiată de numeroase cârlige de pescuit. Parcă ar fi fost la o întâlnire a pasionaților de piercing.

— E groaznic! șoptesc.

— E Captain Hook, spune Quint.

Trec la următoarea fotografie, care înfățișează un elefant de mare pe plajă, cu ață de pescuit în jurul gâtului și al unei înotătoare, strânsă atât de tare, că a lăsat în urmă un șir de tăieturi. Sunt mândră de mine fiindcă îmi dau seama că este

* Fundația Mondială a Naturii este o organizație nonguvernamentală pentru conservarea naturii și restaurarea ecologică a mediului natural (n. red.).

un mascul, chiar dacă în cazul elefanților-de-mare e foarte evident, deoarece doar aceștia au boturile în forma unor trompe ciudate, de unde le vine și numele. După mine, sunt cele mai puțin drăgălașe animale tratate aici, însă acest lucru nu mă împiedică să simt un nod în gât când îl văd pe sărac mascul atât de copleșit de durere.

A treia fotografie arată ceva care, la prima vedere, pare un morman de gunoi pe plajă, format din pungi de plastic și năvoade. Doar când privesc mai îndeaproape îmi dau seama că o țestoasă a fost prinsă în plasele de pescuit și e aproape îngropată sub toate acele obiecte. Strâng pumnul și-mi doresc să pot pedepsi persoana care și-a aruncat gunoiul în ocean sau l-a lăsat pe țărm. Dar universul nu reacționează. Nu sesizez mișcarea ușoară din stomac, pe care o simțeam când funcționa magia. În fond, animalele au fost rănite cu multă vreme în urmă. Gunoiul ar fi putut să fie aruncat cu săptămâni, luni... chiar și cu ani înainte să provoace *asta*.

Deodată, îmi vine o idee. Scot un suspin și mă întorc spre Quint. Cred că vede ceva pe fața mea, fiindcă lasă picioarele jos și se îndreaptă pe scaun, ascultând.

— O acțiune de curățare a plajei! zic. Hai s-o organizăm!

Capitolul 23

În loc să fie copleșit brusc de inspirație, așa ca mine, Quint pare sceptic.

— Vrei ca oamenii să vină să strângă gunoaie?

— Da! Îți amintești? Oamenii *vor* să facă parte din soluție, dar mai întâi trebuie să le arăți o cale ușoară și convenabilă pe care să o urmeze.

— Cât de generos din partea lor! spune el sec.

— Vorbesc serios.

Îl plesnesc pe Quint peste umăr și mă las pe scaunul de lângă el. Mă întind peste masă, iau carnețelul și îl trag spre mine. Ca titlu, pe o pagină goală, scriu „Curățenie pe plajă".

— Cei mai mulți oameni au intenții bune. Le lipsește inițiativa. Dacă faci totul să pară ușor și amuzant și te asiguri că le iese și lor ceva, ajung să facă aproape orice.

Quint numără pe degete.

— Unu: ai o viziune foarte pesimistă asupra omenirii. Doi: n-avem ce să oferim, pentru că n-avem bani. Trei: cum, mai exact, se presupune că o curățenie pe plajă ar putea produce bani pentru centru? Pentru că... vezi punctul doi.

Îl ignor. Mintea mea aleargă deja cu două sute la oră. Deja notez idei și posibilități. Quint se apleacă și citește peste umărul meu.

— Nu trebuie să le oferim ceva cu valoare *monetară*, zic, după ce mi se domolește inspirația. Dacă facem tam-tam și spunem că toată lumea va fi implicată, atunci oamenii vor

veni din cauza presiunii sociale. În fond, nu vrei să fii singura persoană din comunitate care *nu apare* să dea o mână de ajutor. Se pot spune multe despre oprobriul public.

— Din nou, ai o viziune pesimistă asupra omenirii.

— Dar sunt și alte moduri de a recompensa lumea. Poate obținem sponsorizări de la magazinele locale. Gen, cine umple un sac de gunoi primește o înghețată gratuită de la Salty Cow.

Quint mormăie și, deși nu o zice cu voce tare, simt că se gândește că ideea chiar are potențial.

— Și-n ceea ce privește strângerea de bani pentru centru, vom pune un borcan pentru donații la dispoziția celor care doresc să o facă, dar nu acesta e scopul principal. E vorba despre mobilizarea și implicarea comunității. În fond, am trăit aici de când mă știu, dar când ai pomenit despre centru, am crezut că l-ai inventat. Așa că acum trebuie să ne concentrăm pe informare. Cine suntem, ce facem... Poate să încurajăm oamenii să vină să facă voluntariat, din când în când? Vom avea o masă pe care se vor afla fișe de înscriere pentru cei care vor să se aboneze la newsletter.

— Nu avem newsletter.

— Da, dar vom avea!

Îi fac cu ochiul. Pare momentan surprins, dar eu mi-am îndreptat din nou atenția spre pagina mea.

— Dar nimic din toate astea nu va conta dacă nu îi putem convinge pe oameni să vină. Va trebui să oferim mai mult decât înghețată gratuită dacă vrem ca ei să-și doneze câteva ore prețioase din weekend.

— De acord.

Încântarea mea dă pe dinafară atât de repede, încât trebuie să-mi mușc buza. Quint îmi aruncă o privire curioasă și o parte din mine vrea să-l țină în suspans, dar ideea e prea strălucită.

Îmi dau scaunul înapoi, ca să-l privesc în față. Simțind că sunt pe cale să zic ceva măreț, își întoarce și el corpul spre mine.

— Cât de frecvent dăm drumul animalelor înapoi în ocean, acum?

Se gândește și ridică din umeri.

— Am făcut asta în urmă cu aproape două săptămâni. Probabil vom fi pregătiți să le dăm drumul lui Pepper și lui Tyrion în câteva zile...

Se oprește. Face ochii mari.

— Doamne, Prudence! E genial!

Zâmbesc.

— Le zicem oamenilor că vor putea să vină să asiste la momentul în care niște animale adorabile sunt redate oceanului. Vom transforma totul într-o sărbătoare. Oamenii vor sta la coadă pentru asta.

— Ai dreptate, zise Quint. Probabil că am participat la sute de astfel de momente, de mic, dar nu mă plictisesc niciodată.

Sunt surprinsă că mă străbate un fior de bucurie la gândul că voi fi acolo când unele dintre animalele de la parter se vor întoarce în apă.

Quint pocnește din degete.

— Festivalul.

— Poftim?

— Festivalul Libertății pentru 4 Iulie. E de sâmbătă într-o săptămână și plaja e mereu în stare deplorabilă după aceea, așa c-ar trebui să facem asta duminică. Vor fi tone de gunoaie de curățat și vom putea vinde ideea așa: avem animale pe care dorim să le redăm oceanului, însă nu le putem elibera dacă e gunoi peste tot. Prin urmare, vom lucra împreună să curățăm plaja și, când terminăm, sărbătorim prin marea eliberare.

Rânjesc la el.

— Perfect! zic. Putem promova totul la festival. Am putea chiar să ne jucăm cu numele. Ceva gen „De Ziua Independenței,

nu îți sărbătorești doar propria libertate... ci o sărbătorești și pe a lor", cu o poză cu animalele pe care le vom reda oceanului. Putem face pliante și postere pentru festival.

— Mi se pare grozav!

Quint ridică mâna, să batem cuba, dar când îmi lovesc palma de a lui, își închide degetele în jurul alor mele și le strânge ușor. Inima îmi sare în piept.

— Bună sesiune de brainstorming.

— Hai, echipa! râd eu.

Îi apar cute în colțurile ochilor și știu că se gândește la toate temele noastre de laborator ratate. Știu, fiindcă și eu mă gândesc la ele și mă întreb dacă e posibil ca pur și simplu eu să fiu cea care să nu ne fi dat nouă, *echipei*, o șansă.

Quint îmi eliberează mâna.

— Pot să fac eu posterele și pliantele.

Clatin din cap.

— Nu, e în regulă. Mă ocup eu. Și voi da niște telefoane la magazinele locale. Poate primim sponsorizări pentru curățenie. Verific și cu festivalul, să văd dacă mai au spațiu pentru amenajarea unui cort și dacă ne oferă o reducere pentru chirie, ținând cont că suntem o organizație nonprofit. Și, ah! Voi comanda niște insigne pentru comercianți, cu un mesaj gen „Susțin fauna sălbatică din Fortuna Beach! Întreabă cum poți să o faci și tu!".

Încep din nou să iau notițe. Scriu atât de repede, că începe să mă doară încheietura când termin.

— OK, zice lent Quint. Și eu ce vrei să fac?

— Deocamdată nimic. Mă descurc. Știi ce? Fac și stickere. Mă întreb dacă pot fi livrate la timp. Dar le putem pune pe toate coșurile de gunoi de la festival, cu niște încurajări simpa...

— Prudence.

Mă uit la el.

— Da?

Deschide brațele, întrebător.

— Ce?

— Sunt perfect capabil să fac pliante și postere. Și insigne și stickere.

Deschid gura să răspund, dar ezit. Încerc iar.

— E în regulă. Mă ocup diseară. Comand totul și...

— În timp ce eu fac ce, mai exact?

Nu mai pare încântat. Începe să pară chiar supărat.

Exasperată, arăt spre șirul de geamuri care dau spre curtea din spatele clădirii, plină de foci și de lei-de-mare. În mare parte, sunetele scoase de animalele marine au devenit zgomot alb, ușor de ignorat, dar când și când ceva din curte le agită și le face pe toate să strige în același timp.

— Ai lucruri de făcut, nu? Piscine de curățat și tot așa?

— Aha, deci eu sunt doar băiatul cu munca brută.

— Despre ce vorbești? Zic doar că...

— Că nu ai încredere în mine.

Deschid gura. O închid imediat la loc.

— Spui că poți să faci treabă mai bună singură. Fără ajutorul meu.

Sunt prinsă în capcană. Eu știu asta. El știe asta.

— Dar... nu asta am...

Picioarele scaunului zgârie podeaua când Quint se îndepărtează de masă și se ridică brusc.

— Știam că-i o idee proastă. Știam că voi regreta.

Casc gura la el.

— Quint, termină! Asta fac eu. Pregătiri și planuri. Sunt perfecționistă. Îmi place să dețin controlul. Știi asta! Serios, care-i problema? Ai scăpat! Du-te și ajută-ți mama sau... fă orice altceva faci de obicei. Mă pot ocupa de asta. Toată lumea câștigă.

— Nu!

Se răsucește spre mine.

— Nu pricepi? Asta-i problema. *Tu* ești problema!

Aerul îmi părăsește plămânii de parcă aș fi primit o lovitură în piept.

Quint își trece mâna prin păr.

— Nu... nu *tu*, se corectează.

Scoțând un sunet gutural, se apropie și apucă spătarul scaunului abandonat.

— OK. Îți place să deții controlul. Nu ai încredere în alții să te ajute, fiindcă ți-e teamă c-o vor da în bară. Înțeleg... într-un fel. Dar nu am fost de acord să lucrăm împreună vara asta doar ca să repetăm povestea cu ora de biologie. *Asta*, face el un gest între noi, nu va funcționa.

Asta? Ce înseamnă *asta*?

Proiectul la biologie? Curățenia pe plajă? El și cu mine?

— Îmi pare rău! zic încet, cu o voce tăioasă, fiindcă, la naiba, sunt încă supărată pe comentariul cu *tu*-ești-problema. Dar nu înțeleg. Acum două minute aveam un plan. Ajungeam undeva. Și apoi... ce? Sunt prea obsedată de control și tu nu poți suporta ideea de a lucra cu mine sau...?

— Într-un fel. Da. De fapt, fix despre asta e vorba.

Rămân cu gura căscată, uluită. Mi se înroșește gâtul și o închid brusc. Ne privim lung și cred că poate el încearcă să mă provoace să cedez prima, dar e ridicol. Mă ofer să fac toată treaba. Să mă asigur că totul se desfășoară perfect. Și ce dacă orgoliul lui e rănit? E vorba despre ce e mai bine pentru centru, nu pentru el!

Încep să adun hârtiile și să le aranjez într-un teanc ordonat, cât de repede pot.

— Bine. Nici eu nu eram încântată să lucrez din nou cu tine.

— Prudence...

— Nu. În fine! Vă doresc ție și centrului *tot* norocul din lume!

Quint se întinde și apucă teancul de hârtii din mâinile mele.

— Nu vrei să termini de foșnit foile alea și să mă asculți?

— De ce? strig și sar în picioare. Ca să aud mai multe despre cât sunt de dificilă? Despre cât de mult ți-a displăcut să lucrezi cu mine? Ca să știi, Quint, ultimele nouă luni n-au fost tocmai minunate nici pentru mine!

— Nu din vina mea! urlă el.

— Ba doar din vina ta!

Scot un sunet furios și strâng pumnii. Te rog, Universule! Te rog, coboară-ți mânia asupra lui! Pentru că mi-a vorbit așa. Pentru că m-a făcut să mă simt de parcă ar fi ceva în neregulă cu mine. Pentru că mi-a respins ideile, ajutorul. Pentru că m-a respins pe *mine*.

— Dacă nu ai fi fost atât de iresponsabil, poate că aș putea avea încredere în tine! Dar cum aș putea să fiu sigură că n-o vei da în bară?

Bat cu piciorul în podea, o reacție cam copilăroasă, dar nu-mi pasă.

— Ar fi mai bine să fac totul singură.

Smulg hârtiile din mâinile lui. O margine îmi trece peste degete și mă taie.

— Au!

Arunc hârtiile înapoi pe masă și privesc rana. Într-adevăr, e o simplă tăietură de la o hârtie, dar e hidoasă. Ridic privirea în tavan, furioasă. Mă uit la cer, la univers.

— Serios? strig.

Quint pufnește și-mi întoarce spatele. Cred că va ieși valvârtej din cameră, iar gândul mă înfurie mai rău. *Eu* ar trebui să fiu cea care iese valvârtej din cameră!

Dar nu pleacă. În schimb, deschide un sertar, scotocește un minut și se întoarce cu o cutie cu plasturi în mâini. Nu mă privește cât o deschide, scoate unul și mi-l întinde.

Îl iau și mi-l lipesc în jurul degetului. Încă fierb. Îmi dau seama că și el. Dar ultimele noastre cuvinte au început să se risipească în tăcerea care s-a lăsat, iar când Quint vorbește iar, o face pe un ton calm, deși frustrat.

— Am vrut să ajut la teme. Dar, din primele două săptămâni, ai fost convinsă că sunt un partener de laborator inutil. Dacă luam notițe, ale tale erau mai bune. Dacă desenam grafice, te duceai acasă și făceai diagrame digitale. Când am măsurat sarea pentru... experimentul acela cu apă sărată, de acum mult timp, ai refăcut măsurătorile imediat. Verificai de două sau chiar de trei ori tot ce făceam. La un moment dat, a devenit clar că nimic nu avea să se ridice la nivelul așteptărilor tale, așa că de ce să mai încerc?

Ridică din umeri, însă nu-i nici pe departe un gest nonșalant.

— Nu te-am mai ajutat la temele de laborator fiindcă nu voiai ajutor.

Stau în picioare, fără să spun un cuvânt, cu maxilarul încleștat. Parcă urmează să se dezlănțuie o furtună între noi, pregătindu-se să arunce un fulger, deși nu îmi dau seama pe care dintre noi îl va lovi.

— Și, da, continuă el, știu că nu scriu corect și nici nu-s cine știe ce scriitor sau mă rog, dar nu sunt inutil. Chiar mă pricep la lucruri care țin de design, cum ar fi pliante sau postere. Ai văzut referatul, nu?

Mi se relaxează umerii, însă doar puțin, și mă gândesc la referat. Revăd coloanele, notele de subsol, fonturile.

— Da, însă am crezut...

Așteaptă. Mă provoacă să termin fraza.

— Am crezut că ai descărcat un șablon gratuit sau ceva de genul.

— Bineînțeles că asta ai crezut!

Clatină din cap. Oftează adânc. Și se prăbușește pe scaun.

Nu pe cel pe care stătuse. Pe acela îl lasă liber, ca un zid între noi.

Apăs plasturele, simțind usturimea tăieturii, și mă așez și eu la loc pe scaunul meu, aproape cu timiditate.

— Nu era un șablon, zice el. Nu sunt complet incompetent.

— N-am zis că ai fi.

El îmi aruncă o privire obosită.

— Ba da. Ai zis. Poate că nu în cuvinte, însă asta mi-ai transmis tot anul.

Înghit în sec. Începe să mă roadă vinovăția și mi se pare greu să îmi mențin furia, din moment ce nu pot nega în întregime ce susține. Ce-i drept, chiar am crezut că e incompetent. Sau, cel puțin, incapabil să lucreze la nivelul standardelor *mele*. Și poate că încă simt la fel.

— Uite, zic, încercând să păstrez un ton detașat, nu încerc să fiu dificilă. Știu doar că, atunci când fac eu ceva, voi ști exact care va fi rezultatul. Nu trebuie să-mi fac griji dacă va fi sau nu cum vreau sau dacă va fi bun ori gata la timp. Da, știu că viața mea ar fi mult mai ușoară dacă aș spune: „Știi ce? Cui îi pasă? Sunt doar niște pliante și postere. Nu-i mare lucru. Să se ocupe altcineva". Dar *nu pot*. Nu pot accepta...

Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite.

Le găsește Quint pentru mine.

— Munca de mântuială?

Tresar.

— Încercam să găsesc un mod mai frumos de a o spune.

Închide ochii, dezamăgit.

— Ca fapt divers, adaug, lucrarea chiar arăta foarte bine. Mai bine decât dacă aș fi făcut-o eu.

Își trage buzele într-o parte, amuzat.

— Mersi! mormăie. Sunt sigur că n-a fost ușor să recunoști.

Apoi oftează și se uită din nou la mine.

— Prudence, eu nu-ți cer să accepți munca de mântuială. Îți cer să accepți că poate s-ar putea să mă pricep la niște

lucruri mai bine decât tine. Cum ar fi... știi planșa de prezentare făcută de tine? Ar fi trebuit să mă lași pe mine să mă ocup de ea.

— Ce n-a fost bine la planșa de prezentare? îl întreb, încruntându-mă.

Îmi aruncă o privire care spune că nici n-ar trebui să întreb.

— Pentru început, ai folosit fontul ăla, Papyrus, pentru titluri.

— Și? Ce-i rău la Papyrus?

Se preface că vomită.

Încrucișez brațele, ofensată.

— Planșa de prezentare a fost bună.

— Îmi pare rău, dar m-aș fi descurcat mai bine. În plus, am fi putut folosi fotografiile mele. Ca să legăm planșa de referat. Tot proiectul ar fi fost mult mai bun dacă nu insistai să faci totul singură. Și dacă nu îți dai seama de asta...

Clatină din cap, apoi își aruncă brațele în sus, exasperat, și se ridică iar.

— În fine. Ne învârtim în cerc.

— Fotografiile *tale*?

Mă ridic și eu. Mă uit la perete, la pozele înrămate. Deși cele trei nu erau în referat, sunt similare cu acelea incluse.

— Quint, tu le-ai făcut?

Se întoarce spre perete, de parcă ar trebui să i se reamintească tot ce se află acolo.

— Credeam că știi.

— Și pe cele din lucrare?

Nu răspunde, dar nu-i nevoie să o facă.

Privirea îmi alunecă iar de-a lungul șirului de fotografii frumos înrămate. Sunt uluitoare, fiecare plină de emoții care-ți ajung direct la suflet. Ar putea fi expuse într-o galerie de artă. Cu siguranță merită ceva mai bun decât camera asta de recreere amărâtă.

— Uite! Asta! exclamă Quint și arată spre mine.

Tresar, luată prin surprindere.

— Ce anume?

— Asta cer. Doar puțină apreciere. E atât de greu?

Râd, dar par puțin uimită. Pentru că... poate chiar sunt. Și sunt clar impresionată, ceea ce-i la fel de ciudat.

— Quint, sunt bune. Foarte bune.

Ridică din umeri.

— Mă rog, subiectul abordat e unul destul de sensibil, așa că...

— Nu e vorba doar de asta. Am făcut un curs de fotografie de o săptămână în gimnaziu și profesorul vorbea despre lumină și umbră și unghiuri și... nu știu. N-am înțeles mare lucru. Nu aveam ochi pentru așa ceva. Dar astea...

— Ah, mă faci să roșesc!

Mă întorc spre el și, deși am presupus că glumește, chiar arată de parcă l-am făcut să se simtă stingherit.

— Ești un artist, zic, puțin uluită.

Scoate un hohot scurt, din inimă.

— Ăăă, nu! E doar un hobby. Nu știu. Mă gândeam că ar fi mișto să fiu fotograf, într-o zi. Mi-ar plăcea la nebunie să fac fotografii subacvatice. Dar probabil că nu se va întâmpla niciodată.

Îmi ridic lent privirea și mă uit în ochii lui. În ochii unui băiat pe care se pare că nu-l cunosc deloc. Am stat unul lângă altul timp de două semestre, însă, chiar și așa, am senzația că în fața mea se află un străin.

Un artist. Un voluntar. O persoană care salvează foci în timpul liber.

Are mâinile în buzunare și pare aproape stânjenit, privindu-și fotografiile. În timp ce mie mi-au tăiat răsuflarea, îmi dau seama că el le critică în mintea lui. Ceva îmi spune că n-are idee cât de bune sunt.

Și adevărul e că nici eu nu aș putea spune cu o certitudine absolută că sunt bune. N-am ochi de artist. Nu știu nimic despre lumină și umbre și unghiuri și proporții. Tot ce știu e că, dacă mă uit la fotografii, răscolesc o furtună de emoții diferite înăuntrul meu. Mă fac să *simt*.

— Îmi pare rău! zic. Îmi pare rău că nu am avut încredere în tine să mă ajuți cu proiectul nostru.

Durează o clipă, dar când răspunde, vocea îi este ușoară, aproape jovială.

— Te iert! zice, simplu ca bună ziua. Dar, mai întâi, pot să-mi iau telefonul să te înregistrez spunând iar asta? Pentru referințe ulterioare.

Mă încrunt, dar nu cu răutate. Mă uit iar la poze.

— Știi, le-ai putea vinde.

El pufnește.

— Vorbesc serios. De fapt...

Arăt spre țestoasa prinsă în toate acele gunoaie.

— Cred că e imaginea pe care ar trebui s-o folosim în posterele noastre pentru curățenia pe plajă. Deși, adaug, ridicând din umeri, tu ești designerul, așa că presupun că e decizia ta.

Capitolul 24

Am rostit de atâtea ori diferite versiuni ale discursului, că încep să-și piardă din sens.

— Salut! Sunt de la centrul local de salvare a animalelor. Organizăm o curățenie pe plajă mâine, chiar aici, unde vom elibera înapoi în ocean patru foci. Sper că ni te vei alătura!

Cuvintele se amestecă, de parcă mi se lipesc pe cerul gurii. Dar zâmbesc în continuare și merg mai departe. Am o geantă plină de pliante albastre, imprimate cu detalii despre curățenia de pe plajă. Și, da, lui Quint i-au ieșit minunat. Adică, nouă ne-au ieșit minunat, pentru că am insistat să mă lase să le verific înainte să imprime tot lotul și am găsit două greșeli de scriere și una de ortografie. Totuși, trebuie să recunosc că produsul final este mult mai bun decât orice aș fi făcut pe cont propriu.

Pliantele atrag privirea. Sunt simple, dar de efect. Pe verso, Quint a inclus și scurte biografii ale focilor pe care le vom reda oceanului: unde și cum au fost găsite, ce li se întâmplase și note despre personalitățile lor. În plus, fiecare dintre ele are o fotografie. Chiar și alb-negru și ușor neclare, sunt fantastice, iar reacțiile oamenilor par universale. Un icnet surprins, urmat de un *oooh* moale, care se topește într-un suspin. Reacția n-o fi originală, dar știu că e autentică. Oamenii sunt emoționați de poveștile animalelor, așa că sper să fie motivați să participe la activitate și să doneze.

Mă opresc să iau o gură de apă din sticlă. Festivalul a început la nouă dimineața, dar plaja e încă plină de noi-veniți, care vor continua să vină până la apusul soarelui, pentru că li s-a promis un spectacol de artificii lansat de pe o barjă din golf.

De unde mă aflu văd șirul de mașini care se întinde pe Main Street, fiindcă oamenii caută disperați locuri de parcare. Nu mai sunt. Proprietarii de case de pe o rază de cinci kilometri vor face ceva bănuți azi, pentru că le permit participanților la festival să parcheze pe peluzele lor pentru 20 de dolari de mașină.

De-a lungul stâncilor și falezei au fost înșiruite și montate corturi care vând orice, de la căsuțe artizanale pentru păsări la pachete de condimente. Sunt asaltată de mirosul de cremă solară și aud sfârâitul cârnaților puși pe un grătar mic cu cărbune, adus de cineva care vinde hotdogi. S-a întins o frânghie, ca să marcheze o cale de trecere pentru oamenii care doresc să cumpere lucruri, dar altfel plaja este plină ochi de pături, prosoape, scaune și umbrele. N-am mai văzut-o atât de aglomerată.

Trag cu ochiul spre Jude, care este pe țărm. Mă vede și el și îmi face cu mâna. Ari e ceva mai încolo. Vorbește cu o femeie care vinde saronguri și tricouri tye-die. I-am recrutat să ne ajute cu împărțirea pliantelor; și-a făcut apariția chiar și cel mai bun prieten al lui Quint, Ezra, deși el pretinde că motivul principal ar fi că toate fetele drăguțe vin în weekendul de 4 Iulie. I-am amintit că astăzi reprezintă centrul și l-am rugat să nu hărțuiască sexual turistele. Apoi, i-am înarmat pe toți cu fluturașii albaștri și le-am dat multe detalii despre curățenia de mâine, încercând să îi învăț termeni precum *activare comunitară* și *conștientizare* și *libertate pentru fauna sălbatică locală*. Asta până când Jude m-a redus la tăcere cu o privire

perfecționată de-a lungul timpului, cea prin care-mi transmite că am trecut dincolo de împărtășirea informațiilor utile și ofer deja „Pru-splicații". După părerea lui, au un efect la fel de nociv ca explicațiile condescendente oferite de bărbați femeilor.

Una peste alta, mă simt bine. Chiar dacă Quint și cu mine am avut mai puțin de două săptămâni la dispoziție ca să ne punem planul în aplicare, sunt bucuroasă că se întâmplă. Simt că va fi un succes.

În plus, am universul de partea mea.

Dau câteva pliante membrilor unei familii mari, care și-au construit un soi de palat din prosoape și umbrare. E clar că vin foarte des la plajă, pentru că s-au gândit la toate: au o boxă portabilă, cu Bluetooth, măsuțe și o găleată cu gheață din care iese o sticlă de șampanie rosé, deși consumul de alcool este interzis pe plajă. O regulă de care nu pare să-i pese nimănui. Familia pare entuziasmată și spun toți că le-ar plăcea să se alăture la curățenie.

Practic, țopăi de fericire în timp ce mă îndepărtez.

Privirea îmi fuge după Quint, iar când îl zăresc, îmi dau seama că o părticică din mine l-a căutat de când... de când nu l-am mai văzut ultima dată. Are un aparat foto. Nu un telefon, ci un aparat, cu un obiectiv mare și butoane mici deasupra, cu care poate face lucruri pe care eu nu le înțeleg. Nu e genul de dispozitiv pe care să-l aducă o persoană la școală – probabil cântărește o tonă și e foarte delicat –, însă tot mi se pare ciudat că nu l-am mai văzut cu el înainte. Îl privesc acum și mi-e clar că se simte în elementul lui, în timp ce-și reglează setările aparatului cu ușurință și încredere. Se lasă pe vine să facă o poză unui obiect din nisip și vreau neapărat să știu ce e. Apoi se ridică, privește în jur și fotografiază orizontul. Și un grup de copii care necăjesc un crab. Face poze la umbrele, la

prosoape neocupate și răcitoare abandonate sau unui surfer care stă cu placa sub braț și privește valurile.

Quint se oprește și se întoarce, rotindu-se aproape complet. Studiază împrejurimile, cu un ochi de artist, mai mult ca sigur. Poate că aliniază unghiurile sau analizează luminozitatea.

Privirea i se oprește asupra mea.

Încremenesc, fiindcă sunt stânjenită că m-a prins holbându-mă la el. Dar Quint doar rânjește și ridică aparatul. Îmi dau ochii peste cap, dar îi cânt în strună, făcând semnul păcii și zâmbind la cameră. Deși e prea departe să fie real, îmi imaginez că aud clicul pe care-l scoate declanșatorul.

Scot limba.

El zâmbește larg. Nu-l pot auzi, dar memoria mă răsplătește cu un râs vesel, relaxat.

— Ai dreptate, zice Ari, speriindu-mă.

N-am văzut-o venind. Îl privește pe Quint, cu un zâmbet atotștiutor.

— Credeam că exagerezi în tot acest timp, dar, oooo, nu! E *respingător*.

— N-am spus niciodată că e respingător, mormăi eu.

— Sunt destul de sigură că da.

— Mai ai nevoie de pliante? o întreb, căci are mâinile goale.

Ia încă un teanc din geanta care mi se odihnește pe șold și se îndepărtează, în pași săltăreți.

Evit să mă mai uit la Quint și mă îndrept în direcția opusă.

Zâmbesc. Pălăvrăgesc. Le povestesc oamenilor despre centru și despre sărbătoarea de mâine: eliberarea animalelor înapoi în ocean.

Asta până ce-mi atrage atenția un puști, la vreo 10 ani, chiar în clipa în care lovește cu piciorul castelul de nisip construit de sora lui mai mică.

Tresar. Mă cuprinde indignarea. Înainte să-mi dau seama ce fac, mâna mi se strânge într-un pumn.

O clipă mai târziu, o minge de plajă îl lovește în cap pe puști și-l trântește în nisip.

Tresar. Nu cred că l-a lovit *atât* de tare, dar... Mă simt prost pentru mama lor, care acum trebuie să se descurce cu *doi* copii care plâng.

Încep să-mi desfac pumnul, dar în clipa de față, deja străbătută de fluxul de putere cosmică, antena pare să mi se fi recalibrat. Sunt conștientă într-un mod cu totul nou de cei care mă înconjoară și de purtarea lor deloc exemplară.

Câteva clipe mai târziu, o fată care pare studentă se bagă în față la coada pentru înghețată. La câteva secunde după ce a mușcat din con, pe el aterizează un roi de muște atrase de dulceața însiropată. Când încearcă să scape de ele, scârbită, își aruncă înghețata în nisip.

Apoi văd un bărbat de vârstă mijlocie luând un pliant de la Jude. Dar, de îndată ce fratele meu se întoarce cu spatele, bărbatul se strâmbă, mototolește hârtia și o azvârle peste umăr. E prinsă de adiere și saltă de câteva ori pe nisip, înainte să se prindă sub răcitorul cuiva.

Sunt cuprinsă de indignare. Pliantul face reclamă la *curățenie pe plajă*, ticălosule!

Strâng ambii pumni.

De nicăieri, apare o fetiță. Se îndreaptă spre bărbat, purtând doar un scutec și o fundă roz în părul ciufulit. Copila se oprește și se uită în sus la el, cu o privire perplexă pe față. El încearcă s-o ocolească, moment în care ea se îndoaie de mijloc și-i vomită pe picioare.

Poartă șlapi, prin urmare pielea lui dezgolită intră în contact direct cu „cadoul" lăsat de copilă.

El țipă, scârbit. Apare mama fetiței, care-și cere scuze..., dar răul s-a întâmplat deja.

Râd și tresar, simultan.

Jude habar nu are și continuă să se deplaseze prin mulțime, cu spatele la mine și la scenă. Cu un rânjet mulțumit, mă îndrept spre bucata de hârtie boțită, care a ieșit de sub răcitor și se rostogolește ca o plantă uscată și luată de vânt, printre șirurile de prosoape.

Sunt oameni peste tot în jur, dar, dacă a observat cineva gunoiul, nu s-a obosit să-l și ridice. Poate că nu e mare lucru, dar mă exasperează lenea lor. Ar dura cinci secunde să ridice pliantul. Sunt coșuri de gunoi la fiecare sută de metri de faleză!

Pornesc după hârtie, chiar dacă vântul o tot îndepărtează de mine. Încep în sfârșit să mă apropii, când o unealtă cu braț lung apare de nicăieri și prinde pliantul mototolit.

Mă opresc și privesc în ochi o femeie. Pare de vârsta bunicii, între 70 și 100 de ani. Greu de zis. Are un detector de metale în mâna stângă, cealaltă unealtă în dreapta și o centură cu alte ustensile pentru greblarea plajei și strângerea gunoiului în jurul șoldurilor. Zăresc mănuși de cauciuc, o lopată mică, o sticlă reutilizabilă pentru apă și un sac mare de gunoi.

Mă vede și-mi face cu ochiul.

— Mă ocup eu de asta, spune și pune hârtia albastră în sac.

Apoi se întoarce și o ia din loc, îndepărtându-se de mulțime și de festival, cu detectorul de metale legănându-se meticulos dintr-o parte în alta. Se oprește când și când să mai ridice câte un gunoi și să-l pună în sac.

Sunt uimită de cât de rară și neașteptată este o astfel de imagine. Să fiu martora unei fapte bune, nu pentru glorie, nu pentru recompensă, ci doar pentru că e lucrul corect de făcut.

Da, sunt conștientă că nu-i cine știe ce să ridici un gunoi. Poate că mulți ar crede că nu înseamnă nimic. Dar mă încurajează și îmi dă avânt, mai ales când se pare că tot ceea ce observ în ultimul timp sunt oameni nesimțiți și egocentrici.

Îmi vine o idee.

Îmi privesc mâinile, cu buzele strânse de concentrare. *Dacă...?*

Ce-i drept, când am încercat să-l pedepsesc pentru că întârziase, Quint a găsit bancnota de 20 de dolari. Nu știam despre focă..., dar universul, da.

Așa că poate...

Mă uit iar la femeie. Ridică o doză de bere. Golește ultimele picături în nisip și o aruncă în sac.

De data asta nu încleștez pumnul, ci inspir adânc și pocnesc din degete.

Aud un bip.

De la o oarecare distanță, dar știu că putea fi scos doar de detectorul de metale al femeii.

Aceasta se oprește și îl mișcă deasupra unui loc. Bipăie iar și iar, apoi femeia identifică locul precis al comorii îngropate. Îmi bate inima cu putere, dar ea nu pare deloc curioasă. Mă întreb cât de des o „comoară" se dovedește a fi nimic mai mult decât un capac de sticlă îngropat, o cutie de aluminiu, o monedă de un cent.

Mă apropii, mușcându-mi buza de jos. Pentru că știu. Știu că nu este doar gunoi. Știu că nu este doar o monedă de un cent.

Femeia se lasă pe vine și desprinde o lopățică de la centură. Începe să sape.

Durează mai mult decât credeam. Se mișcă lent, dând la o parte nisipul puțin câte puțin și ocazional scanând cu detectorul deasupra, să se asigure că nu i-a scăpat ceva.

Apoi se oprește.

Degetele ei pătrund în nisip și iau ceva. E mic și lucios și, pentru o secundă, sunt dezamăgită. Poate că *e* doar o monedă de un cent.

Dar apoi sclipește în soare, iar eu scot un suspin adânc.

Mi se întinde un zâmbet pe față.

Cred că e un cercel.

Cred că e cu diamant.

— Ai căutat vreodată metale așa?

Țip. Literalmente, un *țipăt* intens și complet exagerat îmi iese de pe buze, în timp ce mă răsucesc și-l lovesc pe Quint în umăr.

— Au! face el, dându-se un pas înapoi și frecând locul lezat.

— M-ai speriat de moarte! zic, cu mâna la piept. De ce ești atât de aproape?

Mă privește de parcă tocmai l-aș fi întrebat de ce înoată peștii în mare.

— Veneam să văd cum merge treaba. Scuze! Nu am vrut să te sperii de *moarte*.

Mă tachinează, dar inima nu mi s-a liniștit încă și nu am nici voința să fiu iritată. Sau amuzată.

— Ai... văzut ceva? întreb, deodată stânjenită.

Oare cum o fi arătat? Am pocnit din degete, am supravegheat femeia ca o urmăritoare obsedată. Și apoi ea a găsit ceva atât de prețios...

Dar Quint pare confuz.

— Am văzut un stand cu gyros, iar acum mor de foame.

Se uită la mine, dar cred că e dezamăgit că nu zâmbesc.

— De ce? Ce se petrece?

— Nimic! Nimic.

Ridică din sprâncene. Cât de ciudat mi se pare că sprâncenele lui aproape că vorbesc o limbă proprie – pe care cred că încep să o înțeleg.

— Două nimicuri înseamnă mereu ceva.

— O, acum ești și psiholog?

Privesc peste umăr. Femeia a pornit mai departe, mișcând detectorul, cu la fel de multă răbdare ca înainte. Mă întreb dacă pasul ei mai săltat e doar în mintea mea.

— Deci? zice Quint.

— Deci ce?

— Deci ai mai căutat metale până acum?

— Nu.

Îmi dau o șuviță după ureche. Sunt entuziasmată după ce mi-am dat seama că noile mele puteri funcționează în ambele sensuri. Ar fi trebuit să realizez asta mai repede, după ce a găsit Quint banii, dar eram prea nervoasă.

Dar acum, câte posibilități! Pot pedepsi și pot răsplăti. Are sens. Am fost atât de insistentă să îndrept faptele rele, încât nu am luat în considerare faptul că și karma are două direcții.

Când observ că Quint mă privește lung, roșeața îmi acoperă gâtul. Mă întorc spre el, încercând să mă concentrez și să mă port normal.

— Despre ce vorbim, de fapt?

— Detectarea de metale.

— Da. Ăăă... nu știu. Mi se pare că durează o grămadă doar ca să scoți la iveală o mulțime de vechituri și de prostii.

— Am un unchi care era pasionat. M-am dus cu el de câteva ori. A fost distractiv. Nu se știe niciodată ce găsești. Da, sunt multe prostii, dar o dată am găsit un ceas. Am căpătat 40 de dolari pe el la amanet.

— Uau, ce noroc!

— N-o să mint. Parcă dezgropasem comoara lui Barbă Neagră.

— Te gândești vreodată că poate ești prea ușor de mulțumit?

Ochii lui scânteiază provocator.

— Te gândești vreodată că poate ești prea greu de mulțumit?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu-mi place să pierd timpul. Știi asta.

— Ceea ce pentru unii e timp pierdut, pentru alții e - Quint pare să contemple îndelung cum să încheie aforismul - un hobby, presupun.

— Aș putea broda textul ăsta pe o pernă.

— Ha, ha! Cred doar că e OK să te bucuri când ți se întâmplă ceva bun și neașteptat. Chiar dacă-i doar un ceas. Hei, chiar dacă-i doar o monedă de un cent. E... un semn bun, știi?

Vreau să râd pe seama lui și poate cândva aș fi făcut-o. Pare ceva desprins din vorbele *abuelei* lui Ari, care am aflat că-i foarte superstițioasă. Semne bune, limbajul universului, puterea intuiției.

Doar că acum cam trebuie să cred în asta, nu?

Mă întreb la ce s-a gândit femeia când a dezgropat cercelul. Că a fost doar o coincidență fericită sau știe, undeva, în adâncul sufletului, că a fost o recompensă, un „mulțumesc" cosmic pentru că a ajutat la curățarea plajei?

Clatin din cap.

— De obicei, nu mă obosesc să mă aplec după o monedă de un cent.

— Chiar dacă e o monedă norocoasă? Serios?

— E doar o monedă de un cent.

Pentru o clipă, pare să fie cel mai trist lucru pe care l-a auzit. Așa arată, de parcă dezamăgirea lui în ceea ce mă privește nici nu poate fi exprimată corespunzător. Dar chipul i se luminează repede.

— Probabil e mai bine așa. Poate că persoana care vine după tine chiar avea nevoie să găsească o monedă norocoasă.

— Deci o monedă de un cent rătăcită e un dar de la univers, dar să alegi să nu-l ridici este... ca și cum ai da mai departe darul?

— Cine suntem noi, să punem la îndoială puterile superioare?

Trebuie să-mi mușc interiorul obrazului ca să nu râd.

De când am căzut la Encanto, eu *reprezint* puterile superioare. E un gând plăcut.

— În fine.

Quint își strecoară mâna în geanta mea și scoate un teanc mare de pliante.

— Venisem să mai iau.

Își trece degetele peste ele, ca și cum ar răsfoi o carte, apoi le lovește de palma deschisă. Cred că doar trage de timp și se gândește ce să zică.

— Dar să îmi spui când ți se face foame. Gyrosurile alea miroseau demențial.

Capitolul 25

Îl privesc pe Quint îndepărtându-se, straniu de fascinată de felul în care lumina soarelui îi bate în păr. Simt fluturi în stomac.

Nuuuuu! urlă mintea mea. De ce se întâmplă? *Cum* de se întâmplă?

Vreau să neg asta. Vreau cu disperare s-o neg.

Dar dovezile sunt chiar aici, în inima mea trădătoare, care încă tânjește după prezența lui.

La naiba! Cred că începe să-mi placă de Quint Erickson.

Mă strâmb. Sunt atât de supărată pe mine! Să mă îndrăgostesc de Quint cel leneș, măscăriciul irresponsabil? Exclus!

Doar că... nu e tocmai adevărat, nu? L-am văzut muncind la centru. Nu e leneș. Nici irresponsabil. E relaxat și amuzant. *Fermecător* și prietenos cu toată lumea. Gata oricând să facă o glumă.

Dar, chiar și așa, dacă printr-o întorsătură bizară a sorții, se dovedește că el *este* genul meu... e imposibil ca eu să fiu genul lui.

Te gândești vreodată că poate ești prea greu de mulțumit?

Mi se strânge stomacul. Nu cred că încerca să fie răutăcios când a zis-o, dar, chiar și așa, mi se face rău când îmi amintesc cuvintele lui.

Sunt smulsă din gândurile mele de vacarmul stârnit pe plajă. Mă întorc și-mi mijesc ochii, privind direct în soare.

Un buștean a ajuns pe țărm, adus de valuri, și niște puști și-au abandonat plăcile, s-au adunat în jurul lui și fac gălăgie. Aud o mamă strigând *Nu-l atinge!* și mă încrunt. Picioarele mă îndrumă câțiva pași mai aproape. Mai mulți adulți vorbesc și arată cu degetul. Cineva gângurește la buștean, topit, de parcă ar fi... un...

Animal.

Un animal neajutorat, înspăimântat și teribil de adorabil, care tocmai ce a fost aruncat la mal.

O iau la fugă. Nu știu ce cred c-o să fac, dar fotografiile lui Quint mi se derulează fulgerător în minte ca un montaj al tragediei și al traumei. În săptămânile în care am lucrat la centru am auzit nenumărate povești despre cum erau găsite animalele. Unele par implauzibile, ca aceea cu o focă care a intrat pe ușa din spate a unui pub și a fost găsită într-un separeu a doua zi de dimineață. Dar, în mare parte, animalele ajung pe plajă, ca acum. Dacă au noroc, le vede cineva și sună la centru. Dar uneori oamenii vor să ajute. Uneori vor să atingă.

Uneori nu se termină cu bine, nici pentru animal, nici pentru oameni.

— Înapoi! strig, lovind nisipul cu călcâiele.

Țipătul meu face lumea din jurul animalului să tresară. E un leu-de-mare. Respir întretăiat și nu văd nimic altceva în afara lui. E ca în fotografiile lui Quint, iar acum îmi dau seama de diferența dintre un animal sănătos și puternic și unul deshidratat și flămând, probabil pe moarte. Cred că e ceva în neregulă cu ochii lui. Par încețoșați și unul are niște lichid gros, gălbui, adunat sub el. Corpul lui tremură când mă apropii.

— E mort? întreabă o fetiță, pregătindu-se să-l împungă cu un băț.

I-l smulg din mână și scoate un sunet de nemulțumire, dar o ignor.

— Sunt de la centrul de salvare a animalelor, zic, arătând spre logoul de pe tricoul galben.

De îndată, capăt autoritate. Respectul tuturor celor din jur. Dintr-odată, sunt experta din situația asta și citesc ușurarea în ochii unora dintre părinți, când realizează că și-a asumat altcineva răspunderea.

Moment în care înghețț.

Ce fac?

Quint, răspunde mintea mea, îndatoritoare. *Quint știe ce e de făcut.*

Am brațele încă întinse și stau în fața leului-de-mare ca o... mamă... leoaică... protectoare? Nici măcar nu dispun de vocabularul potrivit pentru o asemenea situație. Până la urmă, faptul că fac toată ziua piure din mațe de pește nu-mi asigură bagajul de cunoștințe despre animalele astea.

— Nu îl atingeți! le zic oamenilor, căutându-l pe Quint pe plajă.

Dar e atât de aglomerată! Ar putea fi oriunde.

— E un mascul? întreabă cineva.

— Cum poți să-ți dai seama? se aude o altă voce.

— Nu știu. Dar știu că, deși nu sunt animale violente, pot ataca dacă sunt speriate. Vă rog, doar dați-vă înapoi! Lăsați-i puțin spațiu!

Nu mă contrazice nimeni.

Văd un stand de salvamar și îmi amintesc că o parte din pregătirea salvamarilor locali implică gestionarea animalelor eșuate pe plajă. Uneori au chiar și cuști în depozit, pentru cele care trebuie duse la un centru specializat.

— Tu!

Arăt cu bățul furat către fata care voia să împungă leul-de-mare cu el. Ea sare înapoi, cu ochii mari.

— Tu ești responsabilă. Ții pe toată lumea la o distanță de minimum 3 metri, da?

Expresia i se luminează, apoi se umple de simțul datoriei. E aceeași expresie pe care o adoptă Penny când i se dă o misiune importantă. Încuviințează, hotărâtă.

Îi dau bățul și mă întorc spre mama ei.

— Mă duc să văd dacă ne poate ajuta salvamarul acela. Puteți suna la centrul de salvare? Ar putea trimite o mașină.

Aștept până ce începe să formeze numărul de pe spatele tricoului meu și o iau la fugă. Mă dor picioarele și simt un junghi în coaste, dar curând ajung la baza scaunului de salvamar.

E gol.

— Ce naiba? urlu.

Au voie să-și părăsească postul? Durează alte câteva secunde să cercetez iar plaja, secunde care mi se par ore, înainte să remarc maioul alb și șortul roșu aprins. Salvamarul e aproape de linia țărmului și strigă la niște puști care au înotat dincolo de geamandură. Alerg spre el.

— Am nevoie de ajutor!

El ridică privirea surprins și îmi dau seama că e în clasa a doișpea la școala noastră. Nu știu însă cum îl cheamă.

— Un leu-de-mare a eșuat pe plajă, zic, arătând spre el. Trebuie dus la centrul de salvare. Ai cușcă?

Ochii lui trec pe lângă mine, dar din locul în care ne aflăm acum nu putem vedea animalul. Lumea din jur s-a înmulțit. Sper că fetița aia se descurcă și reușește să-i țină pe curioși la distanță.

Salvamarul se uită înapoi la puștii din apă, să vadă dacă au început să înoate înapoi, apoi îmi face semn din cap.

— Vin imediat. Nu lăsa pe nimeni să-l atingă!

Pufnesc și-i arăt emblema de pe tricou.

— Nu-ți face griji. Știu ce fac.

Primul lucru pe care-l observ când mă întorc la leul-de-mare este că are ochii închiși. Mă cuprinde groaza. *A murit?*

— Nu am lăsat pe nimeni să pună mâna pe el, anunță fetița, încă strângând în mâini bățul.

— Uite! strigă mama ei, vârându-mi telefonul ei sub nas. Vor să discute cu tine.

Iau telefonul. Îmi curge transpirația pe ceafă. Mă las pe vine la mai puțin de un metru de leul-de-mare și constat ușurată că deschide ochii, încețoșați încă. Probabil doar îmi imaginez, dar simt că se bucură să mă revadă.

— Alo? zic la telefon.

— Prudence?

E Rosa.

— Da, bună! Un-leu-de mare a eșuat pe plajă, la nord de...

— Da, știu, spune Rosa. Ascultă! Nu avem cum să trimitem acolo un vehicul de recuperare. Cu traficul din centru, ar dura ore.

Mi se strânge inima. Leul-de-mare a închis ochii iar.

Nu cred că dispunem de câteva ore.

— Ce fac? zic, cuprinsă de panică.

Dintr-odată, mi se pare cel mai important lucru din lume. Creatura asta. Animalul ăsta neajutorat, nevinovat, care suferă. Îmi amintesc ce mi-a zis Quint, parcă în a treia mea zi la centru: că nu toate animalele pe care le aduc supraviețuiesc. În jur de zece la sută mor în primele 24 de ore, deja în stare prea gravă să mai fie reabilitate, indiferent ce fac.

Dar asta nu e o opțiune, pe acesta trebuie să-l salvez.

— Dacă poți găsi ceva cu care să-l transporți, spune Rosa, poate mașina cuiva, ar fi mai ușor să ieși din centrul orașului acum decât ar fi pentru noi să intrăm.

Un zgomot îmi atrage atenția și văd salvamarul venind spre noi, cu o ladă mare în mână.

— Prudence? zice Rosa.

— OK, spun, cuprinsă de o nouă convingere feroce. Venim noi!

— Vom fi pregătiți când ajungeți.

Închid apelul și arunc telefonul femeii, care abia reușește să-l prindă înainte de a cădea în nisip.

— Pru!

Quint năvălește prin mulțime, cu fața roșie, de parcă ar fi fugit doi kilometri.

— Am auzit că este un...

Se oprește brusc, cu atenția captată de leul-de-mare. Durează două secunde să evalueze situația și, înainte să știu ce face, preia controlul și îmi răpește responsabilitățile profesionale cu niște comenzi încrezătoare, aproape lătrate spre mulțime. *Tu, vezi găleata aia de-acolo? Du-te s-o umpli cu apă!*

Da, apa din ocean e OK.

Am nevoie de prosoape ude. Pot să-l împrumut pe ăsta? Să aducem umbrela de acolo, să îi oferim puțină umbră. Trebuie să-l împiedicăm să se supraîncălzească!

Trec printr-un moment de iritare fiindcă îmi răpește autoritatea, dar e domolit repede de un val de ușurare. E exact opusul orei de biologie, unde dădeam mereu ordine și îi spuneam ce să facă. Este o schimbare binevenită, mai ales în această situație, și... sinceră să fiu, să-l privesc cum preia controlul mi se pare destul de sexy.

Înghit în sec, dintr-odată îmbujorată.

— Quint? spune salvamarul.

Quint îl privește și îl recunoaște.

— Steven! Salut! Cum îți merge?

— Am o vară plină.

Mă uit urât la ei.

— Pardon! zic, uluită, și fac semn spre leul-de-mare. Vă rog să vă concentrați!

Quint îmi aruncă o privire prin care parcă vrea să-mi spună: *Hei, ce să fac dacă sunt prieten cu toată lumea de la școală.*

— Ce putem face?

Ridic privirea și îi văd pe Ari, pe Jude și pe Ezra. Pe chip îmi apare un zâmbet larg. Poartă cu toții tricouri galbene, identice, iar împreună arătăm ca o echipă de salvare oficială.

Văzându-le teancurile de pliante albastre din mâini, îmi dau seama că e cel mai bun moment publicitar.

— Jude, ajută-i pe Quint și pe, ăăă, Steven, zic, luându-i pliantele și împărțindu-le între Ari și Ezra. Voi dați astea oamenilor!

În timp ce Quint, Jude și salvamarul rostogolesc încet leul-de-mare pe o pătură, ca să poată fi ridicat și pus în lada care-l așteaptă, mă îndepărtez și mă îndrept spre mulțime. Oamenii din jur fac poze cu telefoanele și privesc scena cu ochi îngrijorați.

Inspir adânc. Nu am timp să repet, dar nu pot nici să mă las copleșită de emoții.

— Oameni buni, suntem de la Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach, zic. Evident, nu aveam nicio idee că animalul va eșua pe țărm în timpul festivalului, însă e un exemplu excelent al muncii pe care o prestăm. Centrul de salvare lucrează neobosit să salveze animale marine rănite și eșuate, inclusiv lei-de-mare ca acest micuț, dar și elefanți-de-mare, foci-de-port, foci cu blană, țestoase și chiar vidre.

— Și delfini? întreabă fata cu bățul.

Zâmbesc.

— Din păcate, centrul nostru este prea mic să îngrijească delfini, dar, în trecut, am salvat și am transportat delfini într-un centru mai mare, de lângă San Francisco.

— *Ce mișto!* exclamă ea, cu ochii mari.

— Când animalele ajung la noi, le hrănim și le rehidratăm. Veterinarii noștri se ocupă de rănile lor. Recuperarea poate dura săptămâni sau chiar luni. Dar scopul nostru, cu fiecare

dintre pacienții pe care îi avem, este să îi tratăm până când devin îndeajuns de puternici și de sănătoși cât să-i redăm habitatului natural.

Arăt spre valurile care se sparg la țărm.

Cu leul-de-mare în siguranță, între pături, Quint și ceilalți se pregătesc să-l ridice în ladă.

— Speranța noastră este că *acest* leu-de-mare frumos nu va rămâne la centru multă vreme, ci va fi în curând readus aici, acasă. De fapt, în perioada asta, dăm drumul înapoi în ocean animalelor recuperate, aproape în fiecare săptămână. Dacă vreți să luați parte la o eliberare, vă invităm să vă alăturați nouă mâine după-amiază, chiar aici! Organizăm o curățenie pe plajă, începând de la ora 10, iar după ce plaja e curată și sigură pentru prietenii noștri necuvântători, vom reda oceanului patru foci, care au fost declarate complet sănătoase de curând. Aș fi tare fericită să vă văd pe toți aici, ajutând la curățarea plajei, la susținerea organizației și a acestor creaturi superbe.

Leul-de-mare mă privește din ladă, cu ochi temători și confuzi. Quint stă pe vine, în fața lui, și-i face câteva fotografii, înainte ca salvamarul să închidă lada și să-i pună zăvorul.

Spre surprinderea mea, mulțimea ovaționează.

— Luați un pliant, dacă nu aveți deja, și puteți afla mai multe despre curățenia de mâine și despre sărbătoarea revenirii în ocean. Dacă nu ajungeți, acceptăm și donații în bani. Oameni buni, animalele astea mănâncă *o grămadă* de pește și nu e ieftin deloc.

Se aud chicote, dar fiindcă leul-de-mare nu se mai vede, unii mai puțin interesați pleacă deja spre prosoape.

— Bun discurs, zice Quint, cu mâna pe ladă, ștergându-și fruntea transpirată cu mâneca. Cât de departe de noi este mașina de recuperare?

Mă uit la el și cred că simte groaza care mă cuprinde. Înțelegerea îi inundă ochii.

— Nu trimit mașină.

— Traficul, mă bâlbâi. Mama ta a zis c-ar fi mai ușor să avem o mașină în care să-l putem duce...

Quint se întoarce spre salvamar.

— Ai mașină?

— Nu, am venit pe bicicletă.

Arată spre un rastel plin de biciclete de pe faleză.

— Sunt eu cu breakul, zice Ari. Lada ar trebui să încapă.

Mă întorc spre ea. Are ochii mari și îngrijorați și simt un val de afecțiune aproape dureros.

— Mulțumesc, Ari! Unde ai parcat?

Arată cu degetul și văd mașina turcoaz de aici. A ajuns suficient de repede cât să obțină un loc foarte bun, la nici jumătate de stradă de plajă.

— Adu-o! zice salvamarul. Va trebui să dai cu spatele până aici. Te ajut eu.

Arată spre Quint.

— Ține oamenii departe!

Cât timp așteptăm, îngenunchez lângă ladă. Leul-de-mare se odihnește, cu ochii închiși. Mi-e foarte frică pentru el.

— Facem tot ce putem, șoptesc. Te rog să nu mori!

Dacă mă aude, nu dă niciun semn.

O mână mă mângâie ușor între omoplați. Quint se lasă pe vine lângă mine și îl privesc. E la fel de îngrijorat. Mă întreb de câte ori a trecut prin asta. Câte salvări a văzut. De câte ori a privit animalele murind, după ce a încercat din răsputeri să le salveze.

Nu cred că aș putea îndura.

— Am văzut cazuri mai grave, spune el, retrăgându-și mâna și atingând bareta aparatului. Cred că va fi bine, adaugă, iar ochii îi fug spre mine. Să știi că tu îi pui numele.

Îmi tresare inima la un asemenea gând. Deja mă simt responsabilă pentru el, deși n-au trecut nici 20 de minute de

când l-am văzut prima dată. Să îi pun nume mi se pare un privilegiu pentru care nu sunt pregătită.

— Încă nu, șoptesc. Trebuie să știu mai întâi că e bine.

Încuviințează și știu că înțelege.

— Îți dai seama dacă e mascul sau femelă?

— Nu când animalul e atât de tânăr. Când mai cresc, masculilor le crește o creastă pe frunte și femelelor, nu. În plus, sunt mai mari și au blana mai întunecată. Dar cu acesta e prea devreme ca să știm. Opal ne va putea spune după ce-l consultă.

Încă diger informația, când aud o serie de claxoane scurte, aproape politicoase. Ridic privirea și văd mașina lui Ari deplasându-se lent de-a lungul plajei. Jude și Ezra țin la distanță oamenii, în timp ce Ari se apropie de noi. Pentru cineva care nu se simte deloc confortabil pe drumurile rezidențiale, știu că probabil a luat-o razna. Dar are o atitudine curajoasă și-mi dau seama de asta chiar și prin parbriz.

Cred că și eu am adoptat o atitudine curajoasă.

Spre surprinderea mea, Quint mă apucă de mână și mi-o strânge scurt. Atingerea dispare la fel de repede cum a apărut. Nu mă privește când se ridică.

— Haide! Să-ți ducem leul-de-mare la centru.

Capitolul 26

Stau pe scaunul din dreapta lui Ari, dându-i indicații, în timp ce Quint, Ezra și Jude se înghesuie pe bancheta din spate. Rosa avea dreptate: trecem pe lângă șiruri de mașini care încearcă să ajungă în centru, la festival. Multă vreme, suntem în singura mașină care se îndreaptă în direcția opusă.

— Parcă am fugi de apocalipsa zombi, mormăie Jude.

Nimeni nu răspunde și, după câteva secunde, Ezra se apleacă în față, proptindu-și bărbia pe banchetă, între mine și Ari.

— Ador mașina. Falcon din 1962?

Ari îi aruncă o privire în oglindă.

— Da. Așa e.

— Te-ai gândit vreodată să-i pui un V8? Să ai mai mulți cai?

— Ăăă...

Ari se încruntă, încercând să se concentreze la condus.

— Nu. Nu m-am gândit.

Schimbă viteza, dar o face aiurea și mașina se zguduie de câteva ori. Tresar, părându-mi rău pentru leul-de-mare din spate.

— Dacă faci asta, dă-mi de știre!

Ezra își trece degetele peste tapițeria crem.

— Lucrez de noapte la Marcus' Garage, în weekenduri. Nu m-aș supăra să petrec o vreme sub capota asta.

Mă încrunt și îl privesc peste umăr, fără să-mi dau seama dacă vorbește în eufemisme sau nu.

— Deci care e jobul tău principal? întreb.

Ezra mă privește surprins, de parcă uitase că sunt și eu aici.

— Ce?

— Ai zis că lucrezi de noapte la Marcus' Garage, ceea ce înseamnă că e al doilea job. Care e primul?

Se uită la mine cu o secundă mai mult decât ar trebui, apoi rânjește lent.

— Să-mi trăiesc viața relaxat, Prudence. E un angajament full-time.

Îmi dau ochii peste cap, iar el se întoarce din nou spre Ari.

— Nu te-am văzut la petrecere? Cu chitara?

— Ba da, eu eram.

— Te pricepi. Dar n-am recunoscut melodiile.

— Ah, pentru că le-am scris eu pe cele mai multe. Adică pe unele. Nu pe toate. Cred c-am cântat și Janis Joplin și Carole King, dacă-mi aduc bine aminte. Pe alea nu le-am scris eu, evident.

Mă uit la Ari. S-a înroșit. Privirea mea se întoarce la Ezra, care nu pare să observe cât de mult o agită. Nu m-am gândit prea mult la cum arată Ezra Kent până acum, așa cum nici la Quint nu prea m-am gândit în felul ăsta... până de curând. Cred că Ezra e arătos, deși într-un mod neconvențional. E slab și palid, are pistrui și părul cu o nuanță prea întunecat ca să fie roșcat. Și-l lasă mai lung, chiar sub urechi. Are zâmbetul unui băiat care atrage mereu probleme.

Asta remarc pentru prima dată acum.

Mă întreb când a început să remarce Ari, fiindcă-s sigură că a făcut-o.

Îmi dreg glasul.

— EZ, ai centura pusă?

Ari icnește și cotește spre banda de urgență, înainte să calce frâna. Quint înjură și se întoarce să se asigure că e totul bine în spate.

— Scuze! Îmi pare rău! face Ari, cu ochii mari, abia respirând. Dar trebuie să porți centura!

— OK, OK, calmează-te!

Ezra își trage centura din spate și o prinde la locul ei.

— Gata! Sunt pregătit și asigurat.

Se lasă tăcerea, iar Ari intră înapoi pe drum.

— Quint, zice Jude. De câtă vreme faci voluntariat la centru?

Mă uit în oglinda laterală. Când Quint stă cum trebuie, îi surprind din când în când gura mișcându-se.

— Aproape că am crescut acolo, spune el. Nu am avut voie să încep, oficial, decât la 14 ani. Dar ajut de când eram mic.

— Lucrezi acolo și în timpul școlii, nu?

— Da. Primăvara e cel mai aglomerat anotimp, pentru că primim animale aproape zilnic. Rămânem repede fără oameni. Dar profii au fost în mare parte înțelegători.

— Se spune că viața este cel mai bun profesor, zice Ari.

— Și tu unde mergi la școală? întreabă Ezra.

— La Sf. Agnes.

Ezra fluieră încetișor.

— Mereu mi-au plăcut fetele în uniformă.

Ari se înroșește iar.

Mă întorc spre Ezra.

— Tu chiar nu ai niciun filtru?

— Adică? mă întreabă, uitându-se nedumerit la mine.

Clatin din cap.

Conversația revine la centrul de salvare. Quint pare surprins când Jude și Ari încep să-l sâcâie cu întrebări despre animale și despre îngrijirea lor și despre ce facem noi, ca

voluntari. Simt că îmi aruncă priviri amuzate, dar eu mă uit mai departe pe geam, în gol, la palmierii pe lângă care trecem.

E adevărat că nu prea le am povestit despre centru și despre voluntariat. Sincer, nici nu prea am avut ce să le povestesc. Planificarea curățeniei pe plajă a fost cel mai interesant lucru pe care l-am făcut până în prezent, iar acum salvarea leului-de-mare, bineînțeles. În afară de astea, au trecut aproape patru săptămâni în care am făcut curat și am pasat mațe de pește, am pasat mațe de pește și am făcut curat.

Dar acum simt că devin tot mai curioși, ca oamenii de pe plajă. Când te trezești față în față cu creaturile astea, devii implicat. Vrei să ajuți.

Și *eu* vreau să ajut. Mai mult decât orice, vreau să ajut sărmanul animal din bena lui Ari.

Prietena mea îndrăznește să conducă cu doi kilometri peste limita legală, ceea ce, pentru ea, echivalează cu o cursă de Formula 1. Centrul nu e departe, dar mi se pare că durează o lună să ajungem. Am inima în gât. Leul-de-mare tace, iar liniștea asta mă agită cumplit.

În cele din urmă, oprim pe pietrișul din fața centrului. Rosa și dr. Jindal ne așteaptă deja, iar următoarele minute par să se deruleze pe repede-înainte. Prietenii mei și cu mine ne pierdem în toată agitația, când lada este ridicată din benă și dusă înăuntru, în grabă. Știu că animalul va fi dus direct la consultație. Noi îl urmăm ezitant și încercăm să nu stăm în calea nimănui, oprindu-ne pe coridorul îngust cât leului-de-mare i se administrează lichide. I se cercetează rănile și ochii. Quint pregătește o formulă din proteine și electroliți. Delicioasele smoothie-uri de pește vor urma mai târziu.

Remarc că Jude strâmbă din nas și îmi ia o clipă să-mi amintesc că e prima dată când el și Ari sunt aici. E prima dată când îi lovește duhoarea copleșitoare de pește. Ciudat, dar, în

ultimele două săptămâni, aproape că m-am obișnuit cu ea. N-aș fi crezut *asta* în prima mea zi aici.

Când mi-e clar că nu mai pot face nimic ca să ajut, mă ofer să le arăt centrul. Stăm cu toții în curte și admirăm focile care se lăfăie la soare, pe betonul cald. Lelii-de-mare se fugăresc în și din apă. Elefanții-de-mare își lovesc înotătoarele de spinări, aruncând nisip imaginar, un mecanism instinctiv pe care-l au pentru a-și menține temperatura scăzută în mediul natural.

Toată lumea e fermecată. Ezra a mai fost aici, dar Jude și Ari sunt impresionați. Ari gângurește încântată de cât sunt de adorabili. Dar, când se lasă pe vine lângă una dintre porțile închise și începe să discute cu o focă pe nume Kelpie, mă simt prost că trebuie să-i pun mâna pe umăr și s-o îndepărtez.

— Nu prea avem voie să interacționăm cu animalele, îi explic cu tristețe, amintindu-mi când mi-a zis Quint asta, în primele zile.

Ari îmi aruncă o privire uimită. Aceeași pe care, sunt convinsă, i-am aruncat-o și eu lui Quint atunci.

— Încearcă să ne descurajeze să creăm legături cu animalele, pe cât posibil. Și să le împiedicăm să se atașeze de noi. Nu trebuie să vorbim, să ne jucăm sau să interacționăm cu ele, exceptând partea de îngrijire.

— Dar sunt atât de *drăguțe*! zice Ari, privindu-l pe Kelpie. Cum reziști?

Sincer, nu prea mi-a păsat. Quint mi-a zis să nu mă atașez, așa că nu m-am atașat. Mare brânză.

— E mai ușor dacă le privești drept animale sălbatice, zic. Nu sunt animale de companie. Scopul este repunerea lor în mediul natural, iar dacă au fost domesticite, le-ar putea fi mult mai dificil să supraviețuiască. În plus, nu vrem să se simtă prea comod în prezența oamenilor. Dacă se apropie de o persoană de pe plajă, cine știe ce se poate întâmpla?

Le citesc înțelegerea pe chip, dar expresiile le sunt încă încărcate de multă dezamăgire. Nu pot să-i condamn. De ce ar petrece o persoană atât timp aici cu animalele, dacă nici măcar nu poate interacționa cu ele?

Mă gândesc la leul-de-mare din sala de consultații, cel pe care-l consider deja *al meu*, și îmi dau seama că va fi foarte greu să nu mă atașez de el. La naiba, s-a întâmplat deja!

Dar, în același timp, vreau cu disperare să fie bine. Să fie puternic. Să se întoarcă acasă.

— Ce păcat! spune Ari, îndepărtându-se de țarcul în care leii-de-mare au început să se urce unii peste alții. Cred că mi te imaginam aici... drăgălindu-i sau așa ceva.

Râd.

— Nu prea.

Apoi îmi amintesc.

— De fapt, spun, bucuroasă iar, hai să vă prezint Lunei!

Îi conduc înapoi înăuntru, către un alt țarc. A fost conceput special pentru ea, pentru leoaica-de-mare care a fost adusă pentru a doua oară aici în ziua în care am apărut eu. Spre deosebire de animalele din celelalte țarcuri, i s-au dat jucării. Are câteva mingi, una țiuitoare, pentru cățel, o frânghie.

— Ea este Luna, zic. E foarte jucăușă și tare deșteaptă. Spre deosebire de celelalte animale, cu ea suntem încurajați să ne jucăm. Vor să o obișnuiască pe cât posibil cu prezența oamenilor.

— De ce? întreabă Ezra, aplecându-se peste zidul scund.

Apucă frânghia și o aruncă Lunei. Aterizează la câțiva centimetri de nasul ei. Dar se pare că tocmai se dezmeticește după un pui de somn și nu mușcă momeala. Se uită la frânghie, cască și îl privește pe Ezra, deloc impresionată.

— Jucăușă, zici?

— E obosită, spun. Luna are o tulburare cognitivă. Nu va putea să se hrănească autonom în sălbăticie, așa că n-o putem trimite înapoi. Va fi dăruită unei grădini zoologice.

— Mușcă? întreabă Ari.

— Nu am văzut-o mușcând încă pe nimeni, dar voluntarii sunt mușcați aici în mod regulat, așa că nu știi niciodată când se poate întâmpla.

Deschid poarta și intru, apucând mingea. O rostogolesc spre Luna. Ea o privește o secundă, apoi se întoarce pe burtă și ia mingea între fălci. O mestecă o secundă și mi-o aruncă înapoi. O opresc cu degetul mare, o ridic și i-o arunc iar. De data asta, se ridică pe înotătoare și mi-o azvârle direct.

Zâmbesc. Nu știu dacă a lucrat vreun voluntar cu ea și a învățat-o trucuri, dar e prima dată când m-am jucat așa cu un leu-de-mare, iar momentul, așa simplu cum pare, mi se pare magic.

— Prudence?

Prind mingea care mi-a fost iar azvârlită și mă întorc. Quint ni s-a alăturat, iar ochii îi sclipesc când mă vede în țarc, cu Luna.

— Te distrezi?

— De fapt, da. Chiar foarte mult.

— Ne-am prins! exclamă Ezra, sprijinindu-se cu coatele de zidul scund, cu nonșalanță. Secretul ca să o faci pe Prudence să se relaxeze este să fii o focă.

— E un-leu-de mare, zic pe un ton puțin aspru.

Jude se uită la mine, apoi la Ezra. Deschide gura și simt că se pregătește să-mi ia apărarea, dar, spre surprinderea mea, Quint e mai rapid.

— Nu fi măgar, EZ!

Ezra pare sincer derutat.

— Sunt măgar?

— Într-un fel. Prudence e de treabă. Mă rog, am venit cu veşti.

Ezra se uită repede la Quint, apoi la mine. Îi surprind expresia în timp ce îmi aruncă o privire gânditoare. Înghit în sec și ies din țarcul Lunei.

— O să fie bine?

Quint știe imediat despre cine vorbesc. Înainte să răspundă, Luna scoate un sunet tăios, supărată că nu mă mai joc cu ea.

— Scuze! îi zic Lunei, aruncându-i mingea. Mă întorc, bine?

Mă uit la Quint și mă pregătesc pentru veștile pe care urmează să ni le dea.

— Deci?

— Este mascul, zice el, și credem că va fi bine.

Sunt ușurată și știu că nu-s singura. Cu toții ne-am atașat acum de animal și împărtășim o mare bucurie. Chiar și Ezra șuieră entuziasmat un „Daaa" lung.

Mâinile lui Quint se ridică, în semn de avertisment.

— Nimic nu e garantat. De obicei, există o perioadă de 24 de ore în care considerăm că toate animalele se află în stare critică. Condiția i s-ar putea deteriora. Dar Opal e optimistă.

Expir, iar asta poate fi prima expirație completă pe care am eliberat-o de multă vreme.

— Deci, continuă el, cu ochii la mine. Avem nevoie de nume, pentru documente. Te-ai gândit?

— Nu, zic, după ce râd ușurată. Am încercat să nu mă gândesc la asta până nu eram sigură că o să fie bine.

Îmi mușc interiorul obrazului. Știu că nu-i mare scofală. Cei de la centru numesc atât de multe animale aici, încât, la finalul celui mai aglomerat anotimpul, ajung să le boteze în fel și chip. Quint a zis că, o dată, i-a zis unei țestoase „Pickle"*, fiindcă mâncase un sandvici la prânz, în acea zi.

Dar pentru mine contează.

Mă gândesc la leul-de-mare și la cum și-a ridicat ochii spre mine, pe plajă. Chiar dacă știam că suferă, m-a privit cu ceva similar cu încrederea. Și aud vocea lui John Lennon în minte.

---

* *Murătură* (în limba engleză în original) (n. red.).

Why in the world are we here? Surely not to live in pain and fear...

— Lennon? sugerez. După John Lennon?

Quint îmi ia în considerare sugestia. Buzele îi zvâcnesc la colțuri.

— Am auzit și nume mult mai rele.

Capitolul 27

Pentru că Jude și Ari mi-au fost alături la festival, mi se pare corect să mă trezesc devreme a doua zi ca să le întorc favoarea și să-i ajut să deschidă magazinul de discuri, înainte să mă duc să mă pregătesc pentru curățenia pe plajă. Jude nu e o persoană matinală. Se plânge de când a început să lucreze la magazin că trebuie să ajungă acolo până-n ora 8, ca să verifice stocurile, să organizeze cutiile de prezentare și să curețe toate amprentele de pe vitrină. Pare a fi pedeapsa aplicată de tata fiindcă nu s-a ținut de lecțiile de chitară, cu ani în urmă.

Tata e însă la fel de voios ca întotdeauna când descuie ușa și ne lasă să intrăm. Primul lucru pe care-l face atunci când ajunge atât la magazin, cât și acasă e să aleagă un disc.

— Preferințe?

Jude cască și-și îndeasă în gură ultimele câteva bucăți de vafă prăjită.

Mă gândesc dacă să cer o melodie de la Beatles, dar știu că parc-aș fi un disc stricat (*v-ați prins?*), așa că ridic din umeri și îi spun tatei să pună ce vrea el. O clipă mai târziu, se aude din boxe vocea lui Jim Morrison.

— Bun, micile mele ajutoare! zice tata, dansând pe culoare. Misiunea voastră este să măturați. Asigurați-vă că faceți asta și pe trotuarul din față. Oamenii aduc o cantitate șocant de mare de nisip de pe plajă. Jude, deschizi tu cutiile sosite ieri? Ar trebui să fie marfă nouă.

— Vrei să facem schimb? întreb.

Jude mormăie, clatină din cap și dispare în camera din spate.

Găsesc mătura și încep să fac curat. Ari ajunge câteva minute mai târziu, cu o tavă de cafele mocha de la Java Jive. A adus una și pentru tata, care-și apasă mâinile încrucișate pe inimă, când i-o duce.

— A fost cea mai bună decizie din lume să te angajez, spune, luând cafeaua. Acum, la treabă!

— Da, să trăiți! ciripește ea.

Ia soluția de curățat geamuri și niște prosoape de hârtie din dulap și mă urmează în față.

Tata are dreptate. Nu observasem, dar chiar e o tonă de nisip aici. Suntem la peste o stradă distanță de plajă. Cum e posibil așa ceva?

— Ce face micul nostru prieten, leul-de-mare? întreabă Ari, care stropește cu soluția de curățat ușa cu geamuri.

— Bine, din câte știu. Mă duc pe la el mai târziu. Dar părea în regulă când am plecat ieri. Am sunat ieri-seară la *Chronicle*, să vând pontul despre animalul marin care a eșuat pe plajă în timpul festivalului, și firește c-am strecurat și o vorbă despre ce se va întâmpla azi.

— Firește, râde Ari.

— Acum, nu zic că mă bucur că Lennon a eșuat pe țărm, dar accept orice fel de publicitate primim.

Ari se dă înapoi, să vadă dacă au mai rămas urme la ușă, înainte să treacă la vitrina imensă.

— Planul tău de salvare a centrului pare să meargă binișor.

— Abia am început. Dar, da, pare să fie ce trebuie.

— Poate-ți folosești magia să ajuți și locul ăsta, murmură Ari gânditoare.

Își coboară glasul, chiar dacă știu că nu ne poate auzi nimeni din interior, mai ales cât cântă The Doors despre Love Street.

— Nu-i spune tatălui tău – deoarece *chiar* îmi place să lucrez aici –, dar ne-ar prinde bine publicitatea. Sau poate o reamenajare, ceva?

Mă opresc din măturat ca să mă uit la fațadă. Am fost de atâtea ori aici, în ultimii ani, încât nici nu m-am mai oprit ca să observ cu adevărat magazinul. Ari are dreptate. Vopseaua galbenă se cojește de pe perete, firma cu neon VENTURES VINYL are câteva litere arse cine știe de când și din afară magazinul pare... demodat. Dar nu în sensul mișto, vintage, ci în sensul plictisitor, învechit.

Singura luminiță de salvare este vitrina organizată de Jude în urmă cu o săptămână, cu niște coperte de albume tematice, roșu cu albastru și alb, pentru Ziua Independenței. Apoi a luat discuri zgâriate sau sparte, a pictat artificii pe ele și le-a atârnat de tavan, cu panglică. Nu-mi laud suficient fratele pentru genul ăsta de lucruri, dar chiar poate fi creativ. Arta lui cu siguranță merge dincolo de schițe cu monștri legendari.

Oare cum ar arăta magazinul cu un strat proaspăt de vopsea albastru-marin? Și poate cu o ușă portocalie, care te invită înăuntru. Am putea da o petrecere de redeschidere!

Tresar și fac tot posibilul să îmi opresc gândurile, înainte să mă las purtată prea departe. Am deja suficiente pe cap acum cu salvarea unei afaceri. Nu mă descurc cu două.

— Poate că tu și Jude ar trebui să vorbiți cu tata, îi sugerez. Dacă aveți idei despre cum ar putea îmbunătăți afacerea, sunt sigură c-ar vrea să le audă.

Ari se întoarce spre mine, părând brusc timidă, dar și încântată.

— De fapt, m-am gândit la ceva, dar... nu știu. Poate e ciudat. Și habar n-am dacă e OK sau nu.

— Sunt numai urechi.

— Păi, mi-a venit ideea de la Carlos, cu serile săptămânale de karaoke. Dacă ar începe magazinul să organizeze seri de *open mic*?

Mă încrunt, privind prin geamuri.

— Hmm...

— Nu *aici*! zice Ari, fluturând prosoapele de hârtie spre magazin. Știu că nu e loc. Dar m-am gândit c-am putea face un parteneriat cu un restaurant de pe faleză. Am fi noi sponsorul. Putem crea niște accesorii cu emblema magazinului, poate pene de chitară sau stickere pentru bara de la mașină sau așa ceva. Și putem oferi cupoane de reducere de zece la sută? adaugă ea, ridicând din umeri. Ce zici?

Zâmbesc.

— Merită încercat. Ai fi tu gazda sesiunilor de *open mic*?

Ari se cutremură.

— Nu știu ce să zic despre posibilitatea de a fi gazda. Dar... tu ai fi grozavă.

Zâmbesc în continuare, fiindcă-i un compliment, dar pe dinăuntru mă întreb de câte ori ar trebui să găzduiesc un asemenea eveniment înainte să nu mai intru în panică ori de câte ori urc pe scenă.

— Dacă vrei să știi, cred că și tu ai fi grozavă.

Termin de măturat trotuarul.

— Ar trebui să-i propui tatei, să vezi ce crede, o sfătuiesc, încruntându-mă subit. Asta-mi aduce aminte... Știi c-am zis că poți primi claviatura mea veche? Mi-am întrebat părinții și se pare că au vândut-o, pentru că doar strângea praful.

— Ah, e în regulă! zice ea. O să trec pe la Brass and Keys zilele astea. Dacă decid să-mi iau una.

Brass and Keys este magazinul local de muzică, alt loc care o cunoaște pe Ari foarte bine. Ceva-mi spune că orice claviatură își va lua de acolo va fi oricum mult mai bună decât cea cumpărată de ai mei de la amanet, cu mulți ani în urmă.

Mă uit la ceas.

— Ar trebui să plec. Dacă întârzii, sunt convinsă că Quint îmi va face viața un iad.

Intru în magazin și pun mătura la locul ei. Jude scoate viniluri noi-nouțe dintr-o cutie de carton, încă învelite în celofan.

Recunosc artistul de pe copertă. Este Sadashiv, un cântăreț pop britanic care a devenit faimos în ultimii ani, modernizând standarde vechi. Probabil nu i-a dăunat nici faptul că este superb de-ți stă inima în loc. Cred că anul trecut a fost ales drept cel mai sexy bărbat în viață de revista *People*, chiar dacă sunt destul de sigură că e încă un adolescent.

Bineînțeles, știu toate astea doar pentru că atât Penny, cât și Lucy sunt obsedate de el, la fel ca multe alte fete din școala mea.

— Uau! zic, privind peste umărul lui Jude. Nu știam că și artiștii contemporani scot viniluri.

— Ah, da! îmi confirmă el, așezând vinilurile astfel încât să le poată aplica etichete adezive cu prețuri. E o chestie pe val acum. Astea – bate cu degetele în discurile lui Sadashiv – se vor vinde ca pâinea caldă, la cât de sexy e tipul.

Coboară apoi vocea, conspirativ.

— Când Ari și cu mine i-am zis tatei că tipul ăsta scoate un album nou, cuvintele lui au fost: „Sada-cine?"

Jude își dă ochii peste cap.

— Ai spune că, având cinci copii, îi e mai ușor să fie la curent.

— Oamenilor le place ceea ce le place. Hei, eu trebuie să plec! Mersi din nou pentru că m-ai ajutat ieri la festival!

— Ne vedem mai târziu, surioară. Succes azi!

— Tată? strig, intrând iar în zona principală a magazinului.

— Aici sunt!

E la tejghea, cu ochelarii pentru citit pe nas, și verifică un registru scris de mână.

— Trebuie să plec. Pot lăsa aici niște fluturași?

Scot din geantă pliantele rămase și le las pe tejghea.

— Poate, dacă vine cineva de dimineață, îi spui despre curățenie?

— Nu doar că-i voi spune despre curățenie, zice el, cu ochelarii coborâți pe nas, dar îl voi amenința că-i vând doar viniluri cu Vanilla Ice până când promite că va merge.

— Poate nu ceva chiar *atât* de dramatic?

Se aude clopoțelul de la ușă, iar eu mă întorc, gata să-mi iau la revedere de la Ari.

Dar nu Ari intră.

Încremenesc.

Este *Maya*. Maya Livingstone. Poartă o bluză de trening supradimensionată cu UCLA*, care-i ajunge aproape până la genunchi, colanți rozalii și șlapi. Arată ca un fotomodel. Nu știu dacă sunt geloasă sau impresionată. În mare parte, uluită. Ce caută aici?

— Bun venit! o întâmpină tata. Aruncă o privire. Dacă te pot ajuta, te rog să îmi spui! Și, te rog, adaugă, înșfăcând un pliant din teanc, neapărat să vezi ce se întâmplă pe plajă, la curățenie.

Îi acopăr mâna cu a mea.

— E OK, tată, spun, apoi mă forțez să zâmbesc. Bună, Maya!

— Ah, bună, Prudence! zice ea. Nu știam că lucrezi aici.

— Nu lucrez aici. Ajut în dimineața asta. Ăăă... el e tata.

— Bun-venit, prietena lui Prudence!

Ea chicotește jenată și-și croiește drum printre șirurile de discuri.

— Mersi! Ăăă, știu că tocmai ce a apărut, gen, ieri, dar aveți cumva noul disc al lui Sadashiv?

Tata o privește lung.

— Sada-cine?

Îmi dau ochii peste cap.

— Sada..., reîncepe Maya.

---

* *University of California, Los Angeles*, Universitatea din California (n. red.).

— Nu-l băga în seamă! zic.

Pregătindu-mă pentru ceea ce sunt sigură că va fi o întâlnire incomodă, îmi duc palmele căuș la gură și strig:

— Hei, Jude! Avem o clientă care dorește noul album al lui Sadashiv!

Se aude un foșnet din spate, apoi apare Jude, cu discul în mână.

— Vezi, tată? Ți-am zis eu că se vor vinde ca pâinea caldă...

O vede pe Maya și încremenește, cu ochii mari.

— Ăăă... pentru că e sexy. Pentru că tipul e sexy. Maya, bună!

Ea zâmbește, dar îl privește ușor panicată și mă întreb dacă se gândește la ce a zis despre el la petrecerea cu foc de tabără, întrebându-se poate dacă a auzit-o sau nu.

Mă pregătesc, cu degetele încordate. Dacă îi spune ceva chiar și *vag* jignitor lui Jude, voi chema forțele universului și o voi strivi ca pe un gândac.

Dar privirea Mayei cade pe disc și se luminează toată. Se grăbește să-l ia din mâinile lui Jude și să privească adorator chipul superb al lui Sadashiv. Deși este britanic, e de origine indiană, are păr negru, creț, și gene atât de dese, că pare să aibă mereu ochii conturați cu tuș. Și e doar începutul. Le-am auzit pe Lucy și Penny purtând conversații lungi, la cină, despre buzele lui, pometii lui, chiar și despre *urechile* lui. Adică, serios acum, care-i faza?

— Aștept momentul ăsta de câteva luni! zice Maya, cu albumul la piept. Sunt atât de bucuroasă că îl aveți!

— Vedeți? Viniluri! exclamă tata, lovind tejgheaua cu palma. Știam eu că vor fi din nou la modă, chiar și printre puști. V-am tot zis asta de câțiva ani!

Vreau să plec. Nu pot să întârzii la curățenie. Dar obrajii lui Jude sunt roșii și ezit să-l las singur. Are nevoie de susținere morală? Greu de zis, pentru că nu-și poate lua ochii de la Maya cât să-mi dea până și cel mai subtil indiciu.

Își drege glasul.

— Ăăă... pot să te mai ajut cu ceva?

Ea îi zâmbește larg și îl văd pe Jude înroșindu-se și mai tare.

— Nu, pentru ăsta am venit. Mersi, Jude! N-aveam idee că lucrezi aici. Ce slujbă de vară mișto!

El chicotește, încă roșu la față, și spune o groază de nimicuri, în timp ce se duce la casă și îi ia banii.

— Dacă are cineva nevoie de mine, zice Maya, îndepărtându-se de tejghea, cu albumul încă la piept, voi fi acasă, ascultând asta pe *repeat*.

— Stai! Ia un pliant! strigă tata, fluturând unul spre ea. Petrecere de curățenie pe plajă, azi!

Îmi face din ochi, entuziasmat.

— Se ocupă Prudence.

— Serios?

Maya ia pliantul, puțin circumspectă.

— Chiar am pierdut ceva pe plajă la începutul verii.

— O! îngân eu, prefăcându-mă că nu știu.

— Da. E...

Ezită și privește pliantul.

— Știi ce? S-ar putea să vin la treaba asta.

— Să nu întârzii, ca nu cumva să ratezi gunoiul de calitate, zic, convinsă că nu va veni.

— A fost plăcut să ne vedem aici, Prudence, Jude.

Ne face cu mâna.

Jude îi face și el cu mâna, cu ochi visători, dar ea s-a întors deja cu spatele.

Ari intră pe ușă, trecând pe lângă Maya, care se oprește și pocnește din degete.

— Hei, nu ești fata cu chitara de la petrecere?

— Uau, ești a doua persoană care mă recunoaște în două zile! spune Ari, surprinsă.

Maya zâmbește larg.

— Ai fost uluitoare! Am auzit cântecul ăla... despre... fulgi de zăpadă pe țărm...

— Winter Beach Blues! exclamă Ari, fericită. Unul dintre preferatele mele.

— Nu l-am mai auzit, dar a fost atât de frumos! Cine-l cântă?

Ari începe să se retragă imediat în carapace.

— Păi...

— E o producție originală de Araceli Escalante, zic.

Maya e uluită.

— Araceli Escalante?

Se uită repede la Jude, apoi la tata.

— Albumele *ei* le aveți?

Râdem cu toții și o iau pe Ari de cot.

— Ea este Ari, zic. Compune cântece. Acela e scris de ea.

— Oh!

Maya își duce mâna la față.

— Cât de mișto! Mi-aș dori și eu să cânt la un instrument. Sau să am voce. Sau să scriu... orice. Sunt atât de geloasă!

E oficial! Acum mi-a stânjenit ambii cei mai buni prieteni.

O privesc, ușor descumpănită.

Se poartă atât de normal. De *amabil*.

Nu că s-ar purta de obicei ca o snoabă supremă, dar nu pot uita ce a zis despre Jude. Cum l-a desființat. Cum a sugerat că ar fi cumva inferior. Mă chinui să-mi amintesc exact cuvintele ei din seara aceea, dar sunt în ceață. Totuși, știu că nu mi le-am imaginat doar.

— Dacă înregistrezi vreodată ceva, spune Maya, mi-ar plăcea la nebunie să-ți cumpăr discul!

Ne face iar cu mâna și pleacă, lăsând un vid ciudat în absența ei, de parcă tot aerul ar fi fost aspirat din magazin. Efectul Maya Livingstone.

Îmi relaxez degetele, cam dezamăgită că n-am avut ocazia să îmi folosesc puterea împotriva ei. Probabil că asta mă face o persoană oribilă și ranchiunoasă.

Ce-a zis pe plajă? Îmi frământ mintea, dar tot ce-mi amintesc clar e comentariul stupid al lui Katie despre D&D, cum că ar fi un joc de venerare a diavolului, și faptul că Maya i-a închis gura.

Dar n-a fost doar asta. Sigur n-a fost.

L-a făcut tocilar? Sau Janine i-a spus așa?

Cineva a zis că e sinistru. Ah, da, și obsedat! Cineva a insinuat că Jude ar fi obsedat de Maya. Dar a fost ea sau una dintre prietenele ei?

Însă Maya a zis clar că nu e interesată de Jude și a zis-o când el putea să o audă! Nu e deloc în regulă. A fost un comentariu realmente crud! Și... și...

Sincer.

Cred.

Era sinceră. Și dacă chiar nu știa că Jude era acolo și o putea auzi...

— Îmi place de ea, zice tata, întrerupându-mi șirul inconfortabil de gânduri.

Bate din palme, de parcă ar fi încheiat cu succes o zi de muncă.

— Voi, copii, aveți prieteni simpatici, asta e clar!

Clatin cu putere din cap, înainte să alunec în altă gaură neagră.

— Chiar, chiar trebuie să plec! zic.

— Da, du-te! poruncește tata. Fă lumea asta mai bună! Dacă dai de turiști, trimite-i la noi! Încep să sosească, dacă tot s-a deschis sezonul, și ne-ar prinde bine să treacă pe aici.

Încuviințez, dar nu prea îl ascult. Privirea mi-a săgetat spre Jude.

— Ești bine?

Așa cum stă acum, sprijinit de tejghea, pare confuz și gânditor.

— Nu semăn deloc cu Sadashiv.

Încerc să nu râd de afirmația lui evidentă, pentru că Jude chiar pare ciudat de supărat de acest aspect. Îl privesc cu simpatie.

— Jude, cică e cel mai sexy bărbat în viață. Încearcă să nu fii chiar atât de dur cu tine.

Capitolul 28

Quint îmi aruncă o privire impertinentă, când alerg pe plajă către locul în care a montat deja câteva mese și a adus niște cutii cu logistica necesară. Se dă în spectacol cât își verifică, cu o mină serioasă, ceasul inexistent.

— Prudence Barnett, ai întârziat! spune. Știi că și timpul meu e prețios, nu? Parcă puneai preț pe punctualitate.

Mă uit urât la el.

— Amuzant mai ești! *O singură* întârziere nu poate scuza un an de întârzieri *de-ale tale*.

— Poate, dar e un început.

Bat din palme, privind cutiile.

— Ce facem?

— Ajută-mă să pun cortul!

A adus unul mare, alb, și niște bețe cu care să-l ancorăm în nisip. Ne ia câteva minute să-l montăm. Quint a făcut și un banner, pe care-l leagă de bețele din spate. Pe el scrie LIBERTATE PENTRU NOI, LIBERTATE PENTRU FAUNA NOASTRĂ. Dedesubt, cu litere mici, scrie: „Aflați mai multe despre Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach!"

Terminăm de organizat totul — saci de gunoi reutilizabili, furci, mănuși. Mă uit în jur, sperând că voi vedea o mare mulțime de oameni care se îndreaptă spre noi, nerăbdători să pornească petrecerea de curățenie pe plajă și s-o facă legendară.

Însă ceea ce văd, când în sfârșit am o clipă să privesc atent plaja, mă tulbură.

Văd hârtii albastre.

Multe.

— Remarc o fisură în planul nostru măreț, îi zic, dându-i un cot lui Quint. De ce mi se pare că jumătate din gunoiul de pe plajă, azi, este compus din...

— Pliantele noastre.

Se încruntă în fața ironiei.

— Am observat și eu.

— Oamenii sunt nesimțiți.

— Măcar suntem noi aici să curățăm și vom aduna mult plastic și mult gunoi de pe plajă. E tot o victorie.

Trag fermoarul hanoracului până la gât. Azi, vântul bate cu putere, aproape cu violență. Sper că nu ne vom pierde mâna de lucru înainte de marea eliberare. Fortuna Beach are soare și căldură timp de 320 de zile pe an, ceea ce înseamnă că în restul de 45 suntem niște plângăcioși. Oamenii se adăpostesc la cel mai mic semn de ploaie și chiar și un front de aer rece neașteptat poate transforma Main Street într-un oraș-fantomă.

Mă calcă pe nervi când, zece minute după ora începerii, suntem tot doar eu și Quint. Vorbim despre nimicuri. Ne ocupăm cu organizarea teancurilor de traiste.

Dar știu că și el se gândește la asta.

Dacă dăm un mare rateu? Dacă nu vine nimeni?

Apoi, la 15 minute după ora începerii... vin. La început, doar o mână de curioși. Dar continuă să vină. Sunt oameni cunoscuți, însă și mulți pe care nu-i știu.

Firește, mulțimea nici nu se compară cu cea de la festivalul de ieri, dar crește încontinuu. Ce mi se pare genial e că oamenii par încântați să ajute.

Răsuflu ușurată.

Au venit. Vor afla despre centru și despre pacienții săi. *Ajută.*

Dacă avem noroc, donează și ceva bani.

Quint și cu mine încercăm să-i salutăm pe toți, spunându-le despre centru, în timp ce înmânăm saci și mănuși de latex. Oamenii încep să se împrăștie pe țărm, căutând gunoaie și resturi rămase pe plajă după festival. Mă bucur să văd multe familii cu copii, care par la fel de bucuroși să adune gunoaie cum sunt să adune scoici și pietre.

Am pus un borcan mare de donații pe masă, în fața cortului, și minutele trec, iar eu verific obsesiv borcanul. Remarc, bucuroasă, că a început să colecteze o varietate de bancnote verzi și monede. Aș vrea să pot estima câți bani sunt, dar mi-e imposibil. Sunt de 1 sau de 20? Suspansul mă omoară, dar trebuie să aștept numărătoarea care va avea loc după eveniment.

— Suntem gata de marea sărbătoare de eliberare în ocean? îl întreb pe Quint, deschizând o cutie de mănuși de latex.

— Pacienții sunt pregătiți la centru chiar acum, spune el. Îi vor aduce într-o oră.

— Perfect!

— Trebuie să recunosc, Prudence, ideea ta de a uni cele două evenimente, curățenia pe plajă și eliberarea animalelor, e genială. Toată lumea întreabă când începem. Cred c-a fost și un articol în ziar, de dimineață?

Ridic din umeri.

— E posibil să fi sunat la *Chronicle* să le spun despre găsirea lui Lennon, ieri, și să mă fi folosit de ocazie ca să promovez evenimentul ăsta.

Îmi aruncă o privire piezișă și zâmbește larg.

— Chiar ai fler la chestiile astea, nu?

Ridic iar din umeri.

— Trebuie să lucrăm cu punctele noastre forte și cred că nimeni nu poate rezista în fața acestor fețișoare drăguțe.

— Eu știu sigur că nu pot.

Ochii lui fac riduri la colțuri și mi se pare că îmi susține privirea cu o secundă mai mult decât e necesar, înainte să se întoarcă și să mai scoată un teanc de sacoșe dintr-o cutie.

Simt cum căldura îmi invadează tot corpul. Îmi mușc obrazul din interior, ca să nu rânjesc, pentru că știu sigur că n-a vrut să insinueze nimic.

Îmi fac de lucru studiind mulțimea, căutând cunoscuți. Ari și Jude au zis că încearcă să vină după tură, dar nu cred că vor ajunge. Ce-i drept, recunosc câțiva elevi de la școală. Nu prieteni, ci cunoștințe sau adolescenți văzuți pe coridoare. Îmi zăresc și profesoara de engleză din clasa a opta și pe una dintre bibliotecarele de la biblioteca publică și chiar și pe Carlos, pe care nu l-am mai văzut niciodată în afara restaurantului Encanto.

În jur de ora 11 se produce ceea ce se poate numi aproape aglomerație. Quint și cu mine împărțim sacoșe în stânga și-n dreapta, le arătăm oamenilor unde să arunce gunoiul și obiectele reciclabile, când li se umplu traistele, și îi încurajăm să se aventureze mai departe, pe plajă, unde n-au ajuns încă voluntarii.

— E, fără îndoială, cea mai tare petrecere pe plajă la care am fost!

Ridic privirea, surprinsă. Părinții mei vin spre cort, zâmbind larg. Tata o ține de mână pe Ellie și a venit și Penny, care strânge ceva în pumni.

— Hei! zic, și mă îndrept spre ei.

Mama mă îmbrățișează.

— Ce faceți aici? Tată, de ce nu ești la magazin?

— Am vrut să-ți facem o surpriză. În plus, Ari și Jude se descurcă. Știu, știu, probabil că ai fi preferat să vină ei, în loc de bătrânu', dar... ce să zic? Mama ta și cu mine murim de curiozitate să vedem la ce ai muncit din greu în ultimele câteva săptămâni!

— Uite ce-am găsit! strigă Penny, arătându-mi colecția de scoici sparte pe care o ține în palme.

— Eu am găsit-o pe una dintre ele! intervine Ellie, încercând să tragă cu ochiul spre comoara din mâinile lui Penny.

Arată spre o scoică spartă.

— Pe aia!

— Da, Ellie a găsit-o, admite Penny.

Le zâmbesc. Penny e genul de copil care apreciază lucrurile simple, lucruri la care, de obicei, îmi dau ochii peste cap, dar azi aproape că înțeleg ce vede în bucățile acelea sparte și colorate.

Și Ellie? Ei bine, ea profită de orice scuză, numai să sape în nisip. Remarc că poartă din nou rochia cu maimuța sclipicioasă și că se mai distinge pe ea o urmă vagă de suc de roșii, o pată care nu va ieși niciodată, probabil.

La vederea ei simt un junghi de vinovăție.

— Mă bucur c-ați venit! zic. Lucy?

— Are antrenament la softball, spune tata, ridicând din umeri. Fata aia.

Fata aia e un refren obișnuit la noi acasă. Se poate referi la oricare dintre noi, din orice motiv. De data asta, știu că tata comentează lista lungă de angajamente sociale și activități extracurriculare a lui Lucy, dar ar putea folosi, la fel de simplu, *fata aia* ca referire la colajele pe care Penny adoră să le facă din pagini vechi de dicționare și enciclopedii (adesea lăsând o mizerie imensă în urmă) sau la faptul că Ellie urlă pentru că nu găsește fix funda pe care vrea s-o poarte în păr

ori chiar la insistențele mele de a ne organiza dulapul pentru condimente în ordine alfabetică, fiindcă evident că ăsta e cel mai logic mod în care o poți face.

Fata aia.

— Asta e! Ați venit să ajutați?

— Evident! strigă mama. E mare lucru ce faci tu aici. Suntem atât de mândri de tine, Prudence!

— Și se pare că au venit mulți oameni, adaugă tata. Sunt impresionat.

Mă întorc spre masă, vrând să le împart lucrurile necesare, și îl văd pe Quint trăgând cu ochiul la noi. Se întoarce repede și-și face de lucru rearanjând niște cutii pline cu mănuși.

Ezit, încercând să-mi amintesc dacă m-am plâns sau nu lui Penny de groaznicul meu partener de laborator. Cu siguranță m-ar turna, dacă ar pune lucrurile cap la cap. Dar nu pot să *nu* îi prezint, nu?

Îmi dreg glasul.

— Mamă, tată, el e Quint.

Capul lui Quint se întoarce brusc, cu zâmbetul deja întins pe față. Îi salută într-un mod exagerat de politicos. *Domnule Barnett, doamnă Barnett, ce plăcere să vă cunosc!*

Admiră colecția de scoici a lui Penny.

O întreabă pe Ellie despre rochia cu maimuță și scoate un *oooh* cu suficientă uimire când ea îi arată cum își schimbă paietele culoarea când îți treci mâna peste ele.

Urmăresc interacțiunea cu un sentiment acut de jenă, deși nu înțeleg de ce. Cumva, mi se pare important, dar nu îmi dau seama dacă îmi pasă că familia mea îl place sau nu pe Quint sau că lui îi place *familia mea*.

N-ar trebui să conteze.

Nu contează.

Serios. Nici măcar puțin.

— Deci, spune tata, prefăcându-se încruntat, tu ești motivul pentru care fata mea muncește din greu vara asta și nu

se distrează. Nu știți că vacanța de vară trebuie petrecută cu aiureli? Nu cu absurditățile astea – gesticulează în jur, spre plajă – de binefacere!

Mama își dă ochii peste cap și-l apucă de cot pe tata.

— Glumește! E minunat ce faceți.

Quint îmi aruncă o privire piezișă.

— Mă credeți sau nu, chiar *a fost* distractiv. Cel puțin pentru mine.

Îmi dau seama, pentru prima dată, că a fost foarte distractiv și pentru mine. Planificarea și organizarea mă entuziasmează.

Iar Quint... Ei bine, compania lui n-a fost nici pe departe atât de intolerabilă cum mă așteptam să fie.

Quint și cu mine le facem cu mâna când pleacă. Ellie insistă să folosească furca, deși coordonarea între ochi și mână nu este suficient de bine dezvoltată în cazul ei. O aud pe mama provocându-i: cine strânge cele mai multe gunoaie poate alege ce mâncăm la cină. *Scabetti* urlă Ellie și o ia la fugă pe plajă.

— Și spui că nu-ți place să ai frați și surori mai mici?

Tresar.

— Uneori, nu sunt atât de răi. Sau atât de rele.

— Mi s-au părut grozave surorile tale.

Nu îl pot privi, altfel va observa cum dau pe dinafară de mândrie la acest simplu comentariu.

Aproape c-am umplut două coșuri imense de gunoi, când apare cineva la marginea cortului.

— Salut, Quint! Prudence.

Mă întorc.

Maya se apleacă peste masă, cu pliantul albastru dat de tata în mână.

Rămân cu gura căscată. Nu pot să cred că a venit.

— Salut, Maya! zice Quint, rânjind. Ai venit să ajuți?

Îi întinde o sacoșă goală.

Are o privire nesigură, dar și-o ascunde repede, cu un zâmbet... chiar dacă nu e unul entuziasmat.

— De fapt, am o întrebare.

— Ia să auzim!

Quint pune sacoșa jos și pășește mai aproape de ea. De parcă ar fi atras pe orbita ei.

Mă crispez și mă supăr imediat pe mine, pentru o asemenea reacție.

— Am pierdut ceva în urmă cu niște timp, la petrecerea cu foc de tabără, spune ea, frângându-și mâinile. Mă gândeam că poate l-a găsit unul dintre voluntarii voștri.

— Ce anume?

— Un cercel. Un cercel cu diamant.

Îmi întorc atenția spre altă cutie de carton și încep să desfac banda adezivă.

Firește că de aceea a venit. Nu să ajute, ci să vadă dacă nu i-am găsit cercelul.

Cât de ciudat mi se pare că mă liniștește gândul că n-a venit să ajute la curățenie! Știu că n-ar trebui, dar încă sunt șocată de cât de drăguță a fost cu Ari și cu Jude, azi-dimineață. E dificil să împac asta cu amintirile mele încețoșate de la focul de tabără.

— O, nasol! zice Quint.

Știe, așa cum știm cu toții, cât de improbabil este să fie găsit. Nisipul de pe plajă se schimbă zilnic. Ceva mic, cum e un cercel, poate dispărea în câteva ore, purtat în mare sau îngropat pentru totdeauna.

Dar... ceva-mi spune că nu asta s-a întâmplat cu cercelul Mayei. Deși nu pot fi sigură, am senzația că l-a găsit femeia aceea care căuta ieri pe plajă. Nu am văzut bine bijuteria găsită de ea, dar știu că sclipea în soare.

Fac ghem banda și o arunc spre un coș de lângă cort.

Ricoșează și aterizează în nisip.

Pufnesc.

Măcar e o scuză bună să nu mă mai uit la Maya. Știu că am vinovăția întipărită pe chip, chiar dacă... *eu* nu am făcut nimic. A fost universul. Care a împărțit pedepse și recompense. *Karma*.

— Îmi pare rău! spune Quint, dar nu cred c-a adus cineva așa ceva. Prudence?

Încremenesc exact când dădeam să ridic banda.

— A adus cineva vreun cercel?

— Ca ăsta, spune Maya, obligându-mă să o privesc.

Are în mână o cutiuță și înăuntru e un cercel în formă de lacrimă. Un filigran delicat, de aur, înconjoară un singur diamant. Mare. Mai mare decât piatra de pe verigheta mamei.

Însă ce mă uimește cel mai mult în legătură cu cercelul e spatele. E un model stil pârghie, care se prinde de cârlig și închide bucla, împiedicându-l să cadă. Am și eu o pereche de cercei așa și știu că, dacă nu se rupe pârghia, nu-i poți pierde.

Decât dacă așa vrea karma.

— Nu! mă bâlbâi, zâmbind cu părere de rău. N-am văzut.

— Pot anunța voluntarii să fie atenți, spune Quint. Unde erai când l-ai pierdut?

— Acolo, lângă stânci, spune Maya. Vă rog să-mi spuneți dacă îl găsește cineva! Cerceii au fost ai bunicii. Au fost...

Se oprește și mi se încordează umerii. Când continuă, are vocea plină de emoție:

— A murit anul trecut și au fost ultimul lucru pe care mi l-a dat și... am fost aici aproape zilnic, de la petrecere, și am tot căutat...

Vina, în forma ei cea mai brută, pare să-mi strângă cu putere gâtul.

Dar n-am făcut nimic. Și-a pierdut cercelul din vina ei. A fost răzbunarea universului!

— Mai am unul. Tot e ceva, spune Maya, zâmbind vag. Dar nu e la fel.

— Îmi pare foarte rău! spune Quint. Te anunț dacă apare ceva.

— Mersi, Quint.

Se oprește, privind de la mine la el.

— Și... să vă văd pe amândoi aici cum lucrați împreună fără să contemplați, cel puțin la prima vedere, posibilitatea de a vă ucide reciproc, e *foarte* ciudat. Simt c-am intrat în Zona Crepusculară.

Quint chicotește și se uită la mine.

— Da. Și noi gândim la fel.

— Ei bine, mă inspiră, spune Maya.

Apoi, spre surprinderea mea, ia o sacoșă.

— Atunci, presupun că o să mă duc să contribui și eu, nu?

Se îndreaptă spre plajă, în direcția stâncilor. Mă uit după ea cât s-o văd aplecându-se după un pliant albastru pe care îl îndeasă în traistă.

— Doamne! zice Quint. Trebuie să fie teribil să pierzi ceva cu o asemenea valoare sentimentală. Bunicul mi-a dat o mingе de baseball veche, semnată de toată echipa LA Dodgers în 1965. Dacă aș pierde-o, aș fi distrus.

Inspir adânc, să-mi ridic piatra de pe inimă.

— Da. Groaznic.

— Scuze, ești Prudence Barnett?

Pivotez și dau de un tip în blugi și într-un tricou albastru, cu Fortuna Beach. Are un aparat foto mare la gât.

— Da.

— Salut! Jason Nguyen, de la *Chronicle*. Am vorbit ieri la telefon.

— O, așa e! Bună! Mersi că ai venit.

— N-aș fi putut rata ocazia. E un mare eveniment. Mi-ar plăcea foarte mult să scriu un articol care să apară mâine în

ziar. Poate și unul mai lung despre centru, pentru ediția de duminica viitoare. Pot să-ți pun câteva întrebări?

— O, uau! E minunat! Da, sigur, dar...

Mă uit la Quint, care pare uluit că micul nostru eveniment a atras atenția unui jurnalist adevărat.

— Probabil că are mai mult sens să discuți cu Quint. Mama lui a fondat centrul și el e voluntar acolo de mai multă vreme decât mine. Dacă ai nevoie de fotografii în plus, pentru materiale, îți poate arăta unele extraordinare.

Uluirea lui Quint lasă loc stânjenelii.

— Ar fi perfect! zice jurnalistul.

El și Quint pornesc pe plajă și, deși încerc să nu mă uit lung la ei, nu pot să nu strecor câte o privire când nu sunt prinsă cu întrebările voluntarilor. Quint vorbește cu pasiune și are un limbaj corporal exuberant, trecând de la supărare (îmi închipui că povestește despre starea teribilă în care erau animalele când au fost găsite) la extaz, când conversația trece la lucruri mai frumoase. La personalitățile unice ale pacienților și la sentimentele care ne năpădesc când îi redăm oceanului. Jurnalistul ia o groază de notițe și, din când în când, face fotografii cu voluntarii și cu gunoiul adunat.

La prânz, plaja e atât de curată, de parcă n-ar fi călcat-o picior de om. Quint și cu mine ajutăm voluntarii să își golească sacoșele în coșuri, separând gunoiul de reciclabile. Sunt surprinsă când unii dintre voluntari, care par luați de valul cu altruismul, sar să ne ajute.

În cele din urmă, Quint declară că toată lumea a făcut o treabă excelentă și le mulțumește pentru implicare. Eu îmi rostesc discursul pregătit despre centru și misiunea sa (care durează doar șase minute din viața mea, căci m-am cronometrat acum câteva zile), iar Quint o sună pe mama lui și îi spune să aducă mașina.

E timpul ca animalele să se întoarcă acasă.

Capitolul 29

Aud un claxon și mă întorc spre faleză. Dubița cu logoul Centrului oprește pe nisip. Voluntarii ovaționează. Aud clicul de la aparatul lui Jason.

Quint o ghidează pe mama lui când întoarce, astfel încât partea din spate a dubiței să fie spre apă. Pare o manevră simplă, dar să conduci pe nisipul instabil este mai dificil și în fiecare vară apar povești cu oceanul care se întâmplă să înghită mașinile oamenilor, fiindcă au condus prea aproape și li s-au împotmolit roțile în nisipul ud. Însă Rosa este precaută și probabil c-a făcut asta de sute de ori.

Când se oprește dubița, oamenii se apropie, încântați, cu telefoanele și aparatele foto pregătite. Quint și cu mine trebuie să le amintim tuturor să rămână la distanță, ca focile să aibă cale liberă spre ocean. Mi s-a spus că majoritatea animalelor eliberate nu pierd vremea, odată ce văd valurile înspumate. Sunt bucuroase să se îndrepte spre apă și să dispară în golful primitor. Dar, când și când, spune Quint, mai e câte unul mai curios cu privire la voluntari și la orice alți oameni care se întâmplă să fie în zonă. Vor câteodată să inspecteze prânzurile la pachet sau să se rostogolească în nisip, parcă încercând să distreze privitorii. E o amintire adorabilă, dar poate face mai dificilă redarea în ocean, pentru că echipa trebuie să convingă animalul să intre în apă.

— Uau! exclamă ea. N-au asistat niciodată, nici pe departe, atât de mulți oameni la o eliberare. Lucrez în domeniu de

aproape 20 de ani, dar e prima dată când am făcut public un eveniment de întoarcere la ocean. Sunt bucuroasă că ați venit azi și vă mulțumesc din suflet fiindcă ajutați la curățarea plajei și la transformarea ei într-un loc sigur pentru aceste animale uimitoare! Cred că, după ce veți vedea cât sunt de fericite să revină în mediul lor natural, veți fi la fel de încântați ca mine că ați participat.

Face semn spre mine și spre Quint.

— Vreau să le mulțumesc în mod deosebit fiului meu, Quint, și celei mai noi voluntare, Prudence, care au făcut totul posibil!

Fac cu mâna spre lume, jenată. Oamenii aplaudă politicos, deși sunt nerăbdători. Îndrăznesc să mă uit la Quint și împărtășim o privire plină de mândrie și apoi... îmi face cu ochiul.

Inima mi-o ia la galop.

— Voi răspunde cu drag oricăror întrebări despre centru, după eliberare, spune Rosa, dar știu că n-ați venit aici ca să mă vedeți pe mine. Ați venit să-i vedeți pe Tyrion, Pepper, Chip și Navy, patru foci-de-port care sunt tare nerăbdătoare să revină acasă.

Rosa și Shauna deschid partea din spate a dubiței, dând la iveală patru cuști. Fețișoare cu ochi negri, blănoase și mustăcioase, privesc printre bare și un *oooh* unanim răsună din partea celor prezenți la eliberare.

Descărcăm cuștile și le așezăm pe nisip. Rosa le reamintește tuturor să nu se apropie de animale și să nu le ofere mâncare.

— Dar faceți câte poze doriți, adaug eu, și vă rugăm să ne dați tag dacă le puneți pe social media!

În spatele barelor, văd focile privind curioase oceanul. Senzația de anticipare e aproape copleșitoare.

Se deschid ușile.

Trei dintre cele patru foci țâșnesc ca la curse. Își croiesc drum pe țărm, laolaltă, lovind nisipul cu înotătoarele. Se

aruncă în apă cu fața înainte și, în câteva secunde, dispar în valuri.

Chip, a patra focă-de-port, ezită. Masculul scoate capul din cușcă și analizează împrejurimile. Inspectează oamenii și iese timid, nesigur. Apoi rămâne acolo, privind în jur, confuz parcă. Rosa și Quint trebuie să ia câteva scânduri din dubă și să le folosească pentru a-l îndemna pe Chip spre apă, așa cum convingi un porc încăpățânat să intre în țarc.

În sfârșit, Chip pare să priceapă și pornește spre plajă. O altă focă scoate capul din apă, de parcă și-ar aștepta prietenul.

Chip sare în ocean.

Lumea izbucnește în urale.

Pentru următoarele zece minute, putem vedea focile pe coastă, jucându-se împreună și bucurându-se de libertatea recăpătată. Privim cu toții și încercăm să surprindem cât mai multe momente cu telefoanele și aparatele foto.

Apoi dispar.

Am inima cât un ananas. Inspir adânc, încercând să-mi imprim amintirea în minte. Mirosul oceanului, înțepătura vântului, sclipirile soarelui. Am lacrimi la colțurile ochilor și o parte din mine ar vrea să pretindă că s-au iritat de la briză, dar apoi văd că nu sunt singura care și le șterge. De fapt, privind în jur, sunt uimită să o văd pe Maya încă prezentă, cu ochii lucioși.

Mă vede și ne zâmbim, amândouă jenate că am fost surprinse cu emoțiile pe chipuri, dar și legate, în mod straniu, de momentul special la care am asistat.

Atenția mi se îndreaptă spre altă siluetă din mulțime, pe care nu o remarcasem.

Tresar. E femeia care a găsit cercelul!

Se ține departe, dar sunt convinsă c-a văzut eliberarea. Zâmbetul de pe chipul ei ridat servește drept dovadă.

Înghit în sec. Mă uit spre Maya, dar a plecat. O văd pe plajă, îndreptându-se spre faleză, cu umerii lăsați și mâinile vârâte în buzunarul din față al bluzei supradimensionate.

Mă uit din nou la femeie. Poartă aceeași centură, cu lopățica și sticla și pungulița în care pune lucrurile găsite.

Îmi amintesc de lucrurile răutăcioase spuse de Maya despre Jude.

Îmi amintesc că femeia asta drăguță strângea gunoiul de pe plajă, nu fiindcă i s-ar fi promis ceva în schimb, ci doar pentru că e lucrul corect de făcut.

Dar apoi mă gândesc la cât de emoționată a fost Maya când ne-a explicat că primise cadou cerceii de la bunica ei.

În inima mea se poartă un război scurt, dar intens.

Mulțimea de voluntari începe să se împrăștie, mulți discutând despre posibilitatea de a bea o ceașcă de cafea la Java Jive. Mă strecor printre ei și țâșnesc după femeie, care se îndepărtează la rândul ei.

Când o ajung, reglează ceva la detectorul de metale.

— Mă scuzați!

Ridică privirea și-i ia o clipă să-și amintească de mine. Dar apoi zâmbește.

— Ah, bună din nou!

— Bună! Ăăă... cum vi s-a părut eliberarea?

Nu știu de ce zic asta, doar că mi se pare mai potrivit să fac conversație înainte să trec direct la ce vreau de fapt să o întreb.

— Glorioasă, spune ea. Ador centrul și ce se întâmplă acolo. Știi, în toți anii de când fac asta, am găsit trei foci și o vidră-de-mare eșuate pe plajă. Îmi place să știu că avem un loc prin apropiere, care le poate ajuta.

— Serios? Uau, e grozav! Sunteți un fel de eroină.

Ea chicotește.

— Sunt doar o persoană care iubește orașul și plajele sale.

— E grozav ce faceți. Cum ajutați la curățenie. Cea de azi a fost nemaipomenită, dar... cred că ați strâns mai multe gunoaie de-a lungul anilor decât noi toți la un loc.

Femeia ridică din umeri.

— Asta mă ține departe de probleme. Îmi place să vânez comori îngropate. Ai fi surprinsă ce lucruri găsesc, spune, atingând detectorul.

E portița mea și mă pregătesc, încercând să nu par grăbită.

— Că tot ați adus vorba... o fată pe care o știu de la școală și-a pierdut cercelul, în urmă cu câteva săptămâni. Un cercel cu diamant.

Femeia ridică din sprâncene.

— Are valoare sentimentală. Cerceii au fost ai bunicii ei, care a murit, și... în fine. Ați găsit ceva asemănător, din întâmplare?

Pentru o clipă, mă aștept să mintă. În fond, un cercel cu diamant veritabil ar putea fi cel mai valoros lucru pe care l-a găsit vreodată. Ce-am găsit al meu să fie, nu?

Dar apoi se apropie de mine, aproape înflăcărată.

— De fapt, da! Chiar am găsit un cercel cu diamant. Imediat după ce-am vorbit cu tine. Acolo, zice ea, apoi arată spre locul în care am văzut-o cu cercelul, ieri-seară.

— Minunat! zic, ușurată că nu pare deloc supărată să afle că, de fapt, comoara aparține altcuiva. Grozav, va fi atât de bucuroasă!

— Dar nu-l mai am.

— Poftim?

— L-am vândut deja. Asta fac când găsesc ceva de valoare. Îl duc la amanetul de pe Seventh. M-aș oferi să îl răscumpăr, dar... nici banii nu-i mai am.

— Serios? Dar... asta s-a întâmplat abia aseară.

Fac un calcul mintal. Dacă a vândut cercelul de dimineață și apoi a venit aici... a avut doar vreo oră, două să cheltuie

banii. Ce să fi făcut cu ei? Mor de curiozitate, chiar dacă nu e treaba mea.

— Da, știu. De obicei, banii nu mi scapă chiar atât de repede printre degete, spune ea, chicotind. Dar când dau pentru o cauză atât de nobilă precum centrul de salvare, care merită să fie susținut, îmi e greu să spun *nu*.

Face semn spre cort.

Îi urmăresc gestul. Rosa vorbește cu jurnalistul. Quint pune traistele rămase înapoi în cutii. Shauna...

Shauna strânge capacul borcanului mare de sticlă, aproape doldora de bani.

— Ah, înțeleg.

Sunt uimită când o privesc din nou pe femeie. A găsit din întâmplare un cercel cu diamant și l-a vândut. Ce a făcut cu banii? I-a donat unui centru de salvare a animalelor!

Oare ar trebui s-o propun pentru sanctificare sau ceva de genul ăsta?

Văzându-mi privirea mirată, dă din cap.

— Nu mai am nevoie de alți bani. Sunt pensionară și am o pensie bună, copiii mei au crescut și au familiile lor. Am primit mai mult decât pot cere de la viață. Când apare câte un noroc nesperat, ca acum, mi se pare că mi l-a trimis universul, ca să pot face o faptă bună. Când te-am văzut trecând cu pliantele, aseară, apoi am asistat la eliberarea animalelor... Mi-am zis că-s prea multe semne de la univers ca să le ignor.

Încuviințez.

— Da, știu ce ziceți.

— Dar tot rămânem cu o problemă nerezolvată. *Chiar* îmi pare rău pentru prietena ta!

— E... e OK. Găsesc eu o soluție. Poate că vorbesc la amanet și îl... returnează. Sau așa ceva. Știu că nu este treaba mea, ezit eu, însă vă supărați dacă vă întreb câți bani ați primit? Ca să am idee pentru cât se așteaptă să-l vândă?

— Clark, proprietarul, a zis că are valoare mai mare în pereche, firește. Nu-s mulți interesați de un singur cercel. Și el nu plătește prețul de pe piață, că doar trebuie să-i rămână și lui ceva...

Simt că tărăgănează și cred că e jenată, dar nu știu de ce.

Până când...

— În fine, mi-a plătit 1 200 pe el.

Simt că am primit o lovitură în piept. Fac chiar și un pas înapoi.

Un val de emoții mă copleșește.

Femeia asta tocmai ce a dat 1 200 de dolari de parcă n-ar fi fost nimic, iar acum sunt convinsă că din acest motiv a părut jenată. Fără îndoială, intenționa să fie o donație anonimă.

Și atunci... îmi dau seama.

1 200. Strângerea noastră de fonduri a ajuns la 1 200 de dolari! Și asta doar de la o singură persoană! Quint și cu mine credeam c-o să avem noroc dacă ajungem măcar la jumătate din sumă.

Însă... oare chiar sunt banii noștri? Îi putem păstra?

Mi se învârte capul. Cum de s-au complicat atât de repede lucrurile?

— Sper să iasă bine pentru prietena ta, spune femeia, părând sincer preocupată. Ar fi oribil să piardă o astfel de moștenire de familie. Dar Clark e un tip rezonabil. Poate ajungeți la o înțelegere.

Capitolul 30

Cumpărătorul primește doar ce poate transfera vânzătorul. Bunurile aparțin în continuare proprietarului de drept.

Asta am aflat după câteva căutări rapide pe Google. O proprietate aparține încă deținătorului legal, indiferent cine a vândut-o sau a cumpărat-o de atunci. Cele mai multe articole pe care le-am găsit vorbeau despre bunurile furate și vândute la amanet. Știu că nimeni n-a *furat* cercelul Mayei, dar rezultatul a fost asemănător. Este încă proprietara legală a cercelului. Dacă s-ar duce la amanet și l-ar cere, vânzătorul ar fi obligat să i-l dea înapoi, mai ales dacă ar aduce dovezi că îi aparține. Cred că ar fi suficient să-i arate perechea.

Asta am stabilit, lăsând la o parte intervențiile universului.

Ce a făcut Maya, spunând lucruri urâte despre fratele meu, nu merita pedeapsa pe care a primit-o. Sunt convinsă că nu încerca să fie răutăcioasă (deși nu pot spune la fel despre prietenele ei). Acum a pierdut un obiect important pentru familia ei. Indiferent de valoarea lui materială, știu că acel cercel va fi mereu prețios în ochii Mayei și poate că, într-o zi, copiii sau nepoții ei îl vor prețui la rândul lor, mai mult decât oricine îl cumpără de la amanet. Îndeosebi pentru că, oricine ar cumpăra un singur cercel, plănuiește, mai mult ca sigur, să scoată diamantul și să-l remonteze într-o cu totul altă bijuterie.

Iar în acel moment moștenirea de familie s-ar pierde.

Deci Maya ar trebui să capete înapoi cercelul.

Dar.

Niciuna dintre persoanele implicate în situația asta nu a greșit.

Femeia care strânge lucruri de pe plajă n-a greșit când a găsit cercelul și a decis să-l vândă.

Clark, proprietarul amanetului, n-a greșit când a plătit 1 200 de dolari pe el.

Centrul de salvare n-a greșit când a primit banii ca donație.

Dacă-i cer Rosei banii, ca să răscumpăr cercelul, afectez centrul.

Dacă-i zic lui Clark că Maya este proprietara de drept, îl oblig să-i înapoieze cercelul și să piardă banii, ceea ce-i afectează afacerea.

I-aș putea spune Mayei că am văzut cercelul la amanet și s-o las *pe ea* să se ducă să-l recupereze, dar singurul lucru pe care-l rezolv așa este să evit o interacțiune jenantă.

Deci ce fac?

Tot întorcând situația pe toate părțile, m-am ales cu o durere de cap; în plus, pentru prima dată de când mi-am dat seama că am o putere karmică, sunt supărată. De ce a țesut universul o pânză atât de complicată și m-a trântit pe mine în centrul ei?

Deliberez de dimineață, iar creierul meu se străduiește să găsească o soluție din care să nu aibă nimeni de suferit, chinuindu-mă și învârtindu-mă în cerc, în timp ce mâinile mele sortează și clătesc găleată după găleată de pește. Abia când am ajuns la centru mi-am dat seama că Quint nu e trecut pe program. Lucrează abia de miercuri, ziua *mea* liberă, și sunt foarte tulburată de cât de mult mă dezamăgește asta.

Quint Erickson.

Care mi-a făcut pielea să se înfioare de dispreț luni în șir. Care a fost sursa unei iritări inimaginabile. Care mi-a făcut sângele să fiarbă de furie. Pe care mi-am închipuit în repetate rânduri că-l strâng de gât.

Care nu e deloc cum credeam eu.

Să îmi dau seama că m-am înșelat în privința lui e o problemă. Pentru că, dacă nu îl urăsc, atunci, dintr-odată, rămâne un spațiu gol unde fusese cândva sentimentul acela și... ei bine, spațiul pare să se umple cu unul complet diferit.

Ceea ce, cumva, mă înspăimântă. În ciuda faptului că am ajuns să ne simțin în elementul nostru când suntem împreună și că mai nou îmi zâmbește una-două (deși trebuie să-mi reamintesc că tuturor le zâmbește la fel de ușor), în ciuda tuturor acestor lucruri, nu cred că Quint mă place în sensul *ăla*. Nu cred c-ar putea. Am devenit prieteni, într-un fel, și asta mă bucură, într-un fel. Dar mă și întristează.

Quint Erickson, băiatul iubitor de distracție, relaxat și enervant de fermecător, să o placă pe Prudence Mironosița?

Da, vezi să nu!

Așa că poate că-i bine că am avut pe cap dilema morală a cercelului pierdut toată ziua, ca să-mi țină mintea ocupată. Ca să o împiedice să aducă *prea* des în discuție subiectul Quint. Pentru că drumul ăla e plin de pericole.

Am terminat de pregătit mâncarea, așa că șterg repede suprafețele din bucătărie și-mi pun șorțul în cuier. Pornesc pe coridor, trăgând cu ochiul peste ziduri ca să văd ce fac pacienții care n-au fost încă mutați în curte. Aproape jumătate din țarcuri sunt neocupate. Perioada aglomerată s-a încheiat și mi s-a spus că centrul aproape se va goli până la iarnă, înainte să înceapă sezonul în care se nasc puii, primăvara, și care va genera un nou flux continuu. După eliberarea de pe plajă, Rosa m-a informat că este un moment foarte bun de a-și reorienta cu toții, din nou, eforturile pe campanii pentru strângeri de fonduri și activități de mobilizare a comunității, fiindcă angajații nu mai sunt atât de ocupați.

Teoretic, pentru c-am terminat, pot pleca acasă. Nu am fost pregătită încă să ajut la îngrijirea animalelor, așa că nu prea

pot face mare lucru. Dar nu mă grăbesc. Mă uit la o focă-de-port ațipită pe pătura ei, apoi la un voluntar care curăță rana infectată a unei țestoase. Încerc să văd câți pacienți cunosc pe nume fără să mă uit la plăcuțe și îmi dau seama că-i recunosc aproape pe toți. Există indicii clare, cum ar fi răni sau cicatrici lăsate de tot felul de traume, precum și însemnele geometrice pe care le facem în blană, ca să-i deosebim. Dar mai sunt și altele. O colecție unică de pete pe fruntea lui Junebug. Culoarea arămie a spatelui lui Clover. Sunetele puternice scoase de Galileo, care se aud ca niște chicote.

Apoi ajung la un leu-de-mare și încremenesc.

Îl recunosc imediat. Da, ochii încețoșați probabil că-l trădează, dar l-aș recunoaște oricum.

Verific fișa și iată numele pe care i l-am pus! Lennon.

— Salut, prietene! zic, sprijinindu-mi brațele de peretele care ne desparte. Ce faci?

Lennon ridică privirea și se împinge pe cele patru înotătoare, apropiindu-se de mine. Părea atât de mărunțel pe plajă și știu că încă e mult mai slab decât un leu-de-mare sănătos, dar tot mi se pare mai mare azi. Capul lui, când se ridică așa, îmi ajunge aproape de talie. Împinge nasul înainte, direct spre mine, mustățile negre îi tresar și...

Ah, nu mă pot abține! Mă aplec peste zid și-l mângâi pe creștet. Se împinge în mâna mea.

— *Holy schnikeys**, dar moale mai ești! murmur.

E prima dată când ating unul dintre animalele de aici și, chiar dacă știam că erau vânate pentru blana lor și transformate în haine de lux, nu am înțeles de ce până acum. Cine n-ar vrea să se învăluie în ceva atât de moale și mătăsos? Firește că gândul mă face să mă simt puțin precum Cruella de Vil, așa că îl înlătur repede.

---

* O zicală prin care arăți că ești uimit sau surprins, fără să înjuri propriu-zis, făcută celebră de actorul și comediantul Chris Farley în filmul *Un băiat de milioane* (1995) (n. red.).

— Nu-ți face griji! Nu te fac geacă. Oricum aici nu e niciodată atât de frig.

Lennon se dă înapoi și, spre uimirea mea, ridică o înotătoare și o scutură iute.

— Nu se poate! expir eu. Tocmai mi-ai făcut cu lăbuța?

Se împinge iar cu nasul spre mine. Râzând, îl mângâi, fără nicio rezervă. Îmi dau lacrimile de emoție.

— Și eu mă bucur să te văd! Pari mult mai bine decât ieri.

Îmi simt inima cât un balon care se umflă și se mărește, până ce mi se umple tot pieptul.

N-am iubit niciodată cu adevărat un animal. Nici măcar pe gerbilul ăla.

Dar, uau, acum sunt brusc și-n mod inexplicabil îndrăgostită de micuțul piniped!

Îl studiez, fiindcă pe plajă n-am avut timp. Partea din față are o nuanță aproape aurie, iar capul și spatele îi sunt mai închise la culoare - un soi de bronz învechit. Are mustățile mai scurte decât ale majorității leilor-de-mare pe care i-am văzut și o colecție de pistrui albi între ochi. La fel ca toate celelalte animale marine, are marcaje în blană: două linii orizontale și o săgeată îndreptată în sus. Nu știu ce număr este.

Rănile de pe corpul lui nu mai arată atât de rău, acum, că au fost curățate. O fi el rănit, dar arată de sute de ori mai bine decât unele animale pe care le-am observat în fotografiile lui Quint.

În plus, este superb. Cel mai arătos leu-de-mare din câți am văzut.

Mă prefac că mă uit la foca din țarcul alăturat, înainte să mă aplec spre Lennon și să-i șoptesc:

— Să nu spui nimănui, dar ești preferatul meu!

El dă din cap de câteva ori, de parcă nu l-ar surprinde. Apoi pornește înapoi, inspectând pătura din colț, scufgerea, cada mică, umplută cu apă. Mi se pare precoce și știu că nu va

rămâne multă vreme aici. În scurt timp va fi în curte, unde își va face prieteni printre celelalte animale.

Oftez.

În primele zile la centru, am fost sigură că partea cea mai grea a muncii de aici va fi să mă descurc cu putoarea de pește mort care impregna aerul, zidurile și – până la finalul programului – hainele și părul tuturor. Dar m-am înșelat.

Să încerc să nu mă atașez de animalele de la centru este mult, mult mai greu. Cel puțin acum. Ciudat, dar nu mi s-a părut deloc îngrozitor când le consideram doar niște străine din ocean. Era ca și cum aș fi mers zi de zi la grădina zoologică. Poate că m-aș opri să mă uit la animalul meu preferat, câteva minute, dar curând m-aș plictisi și m-aș duce să caut un covrig.

Dar acum nu e deloc așa. M-am atașat de Lennon.

Nu vorbiți cu animalele, ni s-a spus. Nu vă jucați cu ele. Încercați să evitați contactul vizual, dacă puteți. Nu trebuie să ajungă să se bazeze pe oameni. Nu trebuie să ajungă dependente de ei.

Dar, în ciuda faptului că știu toate astea, în ciuda importanței pe care o acordă toată lumea regulilor, simt o scânteie de sfidare în spatele sternului.

Mă îndepărtez de zid și arunc o privire pe coridor. E ora prânzului. Cei mai mulți voluntari sunt în pauză. Rosa și Shauna se află pe undeva prin centru, la fel și dr. Jindal, mai mult ca sigur, însă nu le-am văzut deloc toată ziua.

Convinsă că tot etajul e pustiu – în ceea ce privește oamenii, firește –, mă aplec și ridic zăvorul. Scârțâie ușor de îndată ce deschid poarta.

Lennon strigă încântat, când intru.

Îi fac semn să tacă, ridicând palmele într-o mișcare prin care sper că îi transmit să rămână calm. El vine imediat spre mine și încearcă să-mi ronțăie un deget.

— Hei, n-ai voie! zic, retrăgându-mi mâinile. N-am pește.

Deși cu siguranță îi simte mirosul pe degetele mele.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ți aduc o gustare. Data viitoare, bine?

Închid ușa după mine și pun zăvorul. Podeaua acoperită cu gresie are băltoace de la baia lui Lennon, de mai devreme. Le ignor. Îmi lipesc spatele de perete și alunec până jos. Mă așez lângă el.

Mă imită, întorcându-se și el cu spatele la zid. Râd iar. Acest leu-de-mare ar putea avea un spectacol la circ. Poate c-ar trebui să-l răpesc. Am putea face un număr împreună: eu aș cânta melodii de la Beatles, ca la karaoke, și l-aș învăța trucuri. Am da lovitura!

— Dac-ai fi o morsă*, spun, mângâindu-i ceafa.

Amuzată de propria creativitate, șoptesc:

— Cu-cu-ca-ciuuu...

Cu mâna pe spatele lui, îmi sprijin capul de perete. Gândurile îmi revin imediat la cele două subiecte care mi le-au ocupat toată ziua.

Cercelul.

Și Quint.

Nu vreau să mă gândesc la niciunul dintre ele.

— Deci mă văd cu prietena mea, Ari, la restaurantul nostru preferat, mâine-seară, zic. Poate vine și Jude. E fratele meu. I-ai cunoscut pe amândoi, mai știi? Mergem într-un loc numit Encanto. Au o tocăniță cu fructe de mare delicioasă. Hei, crezi că va fi acolo tipa cu karaoke?

Lennon lasă capul în jos și îmi împunge piciorul cu botul.

— Nu pot să te iau cu mine la karaoke. Îmi pare rău! Dar știi ce ar trebui să fac?

El ridică iar înotătoarea din față și o scutură iute, ca înainte.

---

* Aluzie la melodia *I Am the Walrus* (*Eu sunt morsa*), de la The Beatles (n. tr.).

— Exact! zic. Ar trebui să merg mai devreme și să petrec câteva ore îndreptând karmic răul. Recompensând oamenii, pedepsind oamenii... Poate că asta m-ar face să mă simt mai bine. Adică, sigur, dreptatea pe care am împărțit-o până acum nu s-a dovedit a fi complicată, până la urmă. Majoritatea merită ce primesc, nu?

Drept răspuns, Lennon se apropie de mine și-și lasă capul în poala mea.

Inspir scurt și rămân nemișcată. Deja îmi plesnea inima când mi-a făcut cu lăbuța, dar acum cred că acest lucru chiar s-a întâmplat, fiindcă simt că o pastă călduță mi se scurge prin tot corpul.

— OK, renunțăm la ideea cu numărul împreună, mormăi eu. Poți fi un leu-de-mare terapeutic. Al meu, ca să ne înțelegem. Îți fac eu rost de autorizație, bine?

Încep să-i mângâi din nou creștetul, iar el se rostogolește pe o parte, ca și cum s-ar ghemui.

— Doamne! E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Scutur din cap, întristată brusc.

— Dar sper că asta nu îți distruge șansele de a supraviețui în ocean.

— Deci chiar îți *pasă*?

Tresar și numai capul lui Lennon pe picioarele mele mă împiedică să nu sar în sus.

Dr. Jindal stă lângă țarcul lui Lennon, privindu-ne cu brațele încrucișate.

Capitolul 31

Intru în panică. Aș putea fi dată afară pentru asta? Concediază voluntari?

— Îmi pare rău! mă bâlbâi. Știu că n-ar trebui să interacționăm cu animalele. Dar...

Dar nu m-am putut abține? Dar fețișoara asta simpatică era irezistibilă? Dar este leul *meu* de mare și...

Cuvintele mi se sting pe buze. N-am nicio scuză.

Ar trebui probabil să mă ridic. Nu doar fiindcă mi se pare lipsit de respect să stau jos sau fiindcă să stau nemișcată poate sugera că nu îmi pare chiar atât de rău fiindcă am încălcat regulile – și nici nu îmi pare, cred, deși cred că ar trebui.

În plus, începe să mă doară fundul și umezeala îmi pătrunde prin blugi. Dar Lennon are capul încă în poala mea, așa că rămân pe loc.

— E în regulă, Prudence, mă asigură dr. Jindal. Nu te spun. Știu cât de ușor e să te atașezi de animale, mai ales de cele la salvarea cărora ai ajutat.

În ciuda blândeții ei, tot mă simt mustrată.

— În plus, continuă ea, pentru Lennon nu va conta, oricum.

Mă încrunt, mângâind iar spatele lui Lennon. Îi simt mușchii relaxându-se sub atingerea mea.

— Cum așa?

— Nu i-ai citit fișa?

— Nu, răspund, privind spre zid, deși de unde sunt nu pot vedea clipboardul cu informațiile medicale despre Lennon, de la cât cântărește până la tratamentul administrat.

Rapoartele sunt destul de seci, așa că după primele câteva zile la centru nu le-am mai citit.

— De ce?

Dr. Jindal pune jos un teanc de corespondență, pe care nu remarcasem că îl avea. Desprinde fișa lui Lennon din cârlig, apoi deschide poarta și intră.

Lennon ridică și el capul, sperând poate la o gustare.

— Are o infecție la ochi, spune dr. Jindal, lăsându-se pe vine lângă noi.

Îl privesc în ochi. Sunt drăgăstoși, blânzi, inteligenți, încă sticloși și încețoșați. Acum văd o urmă de pastă gălbuie într-un colț.

— Nu vede cu ochiul stâng, iar infecția i s-a întins și la celălalt.

Mi se strânge inima.

— Doare?

— În faza asta nu. Dar nici nu putem face mare lucru. Își va pierde complet vederea, într-un târziu.

— Dar, dacă-și va pierde vederea, cum va vâna? Cum va supraviețui?

Îmi aruncă o privire plină de milă.

— Nu va reuși. Nu în ocean.

Acum înțeleg. Lennon nu se mai poate întoarce acasă.

Parcă plictisit de discuția noastră, leul-de-mare se ridică brusc, se întoarce și se duce iar la pătura lui.

Mă sprijin de perete și mă ridic.

— Ce se va întâmpla cu el?

— Vom face tot ce ne stă în puteri să îi fie bine, la fel cum facem cu toți pacienții. Iar la momentul potrivit va fi trimis într-o casă nouă.

— La o grădină zoologică.

— Poate. Sunt și acvarii și sanctuare. Rosa are multe cunoștințe. Va găsi cel mai bun loc pentru el.

Îmi pune o mână pe umăr.

— I-ai salvat viața. Va fi însă o viață diferită de cea dinainte.

— Mulțumesc, dr. Jindal, dar a fost un efort de grup.

— Mereu este, spune ea, râzând. Ești aici de o lună, Prudence. Îmi poți spune Opal.

Chiar sunt aici de o lună? Ce repede a trecut!

Acum pricep de ce nu e supărată. Dacă Lennon ajunge la grădina zoologică, va fi mereu înconjurat de oameni, de la îngrijitori la copii gălăgioși. Cu cât este mai obișnuit cu prezența lor, cu atât mai bine îi va fi.

— Nu-ți face griji pentru el! adaugă ea. E un luptător, îmi dau seama de asta.

Mă privește și am impresia că așa simte față de orice animal care ajunge aici, indiferent cât de critică îi este starea.

— Și, în plus, există un avantaj.

— Că e în regulă să-l vizitez, zic.

Face o pauză, apoi râde.

— Da, chiar așa. Atunci, există două avantaje.

Iese pe poartă și mă duc după ea, derutată.

— Care e celălalt?

— Lennon nu e singurul animal de aici care nu poate fi eliberat. Îl vom prezenta Lunei diseară. Dacă se înțeleg, sperăm să le găsim o casă permanentă împreună.

Mă luminez, ușurată la gândul că Lennon ar putea avea o prietenă care să rămână cu el, când părăsește centrul.

— De ce nu s-ar înțelege?

— La fel ca în cazul oamenilor, unele animale... nu se suportă, spune, ridicând din umeri. Dar pot să ajungă să se placă, în timp. Dacă nu se aprinde scânteia diseară, mai încercăm. Vedem ce se întâmplă.

Pun zăvorul și Lennon ridică privirea scurt, înainte să se trântească pe o parte.

— Odihnește-te, amice! îi șoptesc. Se pare că ai o întâlnire fierbinte diseară.

Opal chicotește.

— O, voi, voluntarii, ce vă mai place să o faceți pe petitorii!

— Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta! Lennon și Luna... sună frumos.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire: când mi-au zis cum l-ai numit, la asta m-am gândit prima dată.

Zâmbește, apoi ridică teancul de facturi și cataloage.

— Acum se pregătește piscina pe care sperăm să o împartă curând. Știu că ai ieșit din tură, dar, dacă vrei, poți să rămâi să vezi întâlnirea.

— Nici nu mă gândesc să o ratez!

Dr. Jin... ăăă, *Opal* se îndreaptă spre scări. Mă întorc spre țarc și îl privesc pe Lennon, câteva minute. Vreau să cred că pare mulțumit, chiar și în spațiul lui restrâns, care nu se compară cu piscina pe care o va primi oriunde ar ajunge. Știu că nu va fi niciodată la fel ca largul oceanului, dar trebuie să cred că el va fi bine.

Sper că Rosa va găsi un loc nu foarte departe, ca să-l pot vizita din când în când. Mă întreb dacă își va aminti de mine.

— Eu îmi voi aminti de tine mereu, șoptesc.

Înotătoarea lui dorsală tremură de câteva ori și sper că visează frumos.

Sunt pe cale să mă întorc, când îmi atrage atenția o hârtie galbenă. Un plic a căzut în țarc.

Deschid încet poarta, ca să nu-l deranjez pe Lennon, și iau plicul. Cred că a căzut din teancul de corespondență pe care-l avea Opal.

Îl răsucesc.

Nu ne-a fost trimis *nouă*. Centrul este adresa expeditorului. Trebuia să ajungă la...

Am inima în gât.

Grace Livingstone
612 Bulevardul Carousel

Adresa a fost însă tăiată cu un marker roșu, subțire. Lângă ea, cineva de la poștă a pus ștampila: DECEDATĂ. SE ÎNTOARCE LA EXPEDITOR.

Livingstone. Să fi fost bunica Mayei? Dar dacă e așa, ce legătură are cu centrul?

Desfac plicul înainte să-mi dau seama ce fac. Înăuntru este o vedere albă cu o acuarelă reprezentând o țestoasă, pe care e imprimat cu un font înflorat un singur cuvânt: *Mulțumim.*

Recunosc scrisul de mână al Rosei, pe care l-am văzut de nenumărate ori pe programele săptămânale.

Dragă doamnă Livingstone,

Mi-am dat seama că, în toți anii în care ați fost o susținătoare dedicată a centrului nostru, nu mi-am exprimat niciodată recunoștința personal. Am primit ultima dumneavoastră donație și aș vrea să vă spun că aceste contribuții lunare au avut un impact enorm asupra capacității noastre de a salva și de a îngriji pacienți.

Din biletul dumneavoastră recent am aflat, cu tristețe, despre sănătatea dumneavoastră precară și sunt incredibil de onorată să aflu că v-ați gândit să ne includeți în testament. Vă promit că dumneavoastră și generozitatea dumneavoastră nu veți fi uitate și că noi, cei de la Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach, vom face tot posibilul să vă onorăm memoria administrând cu mare grijă acest dar.

Vă mulțumim, vă mulțumim!

Cu toată sinceritatea,
Rosa Erickson

Citesc scrisoarea de trei ori. Ultima donație. Contribuții lunare. Onorarea memoriei.

Decedată.

Pun vederea înapoi în plic, uluită. Deși nu pot ști sigur, n-am nicio îndoială că Grace Livingstone este – sau *a fost* – bunica Mayei. Și dona bani centrului în fiecare lună...

E o coincidență prea mare.

E un semn.

Un semn de la univers.

Dintr-odată, știu ce e de făcut.

Banii donați la curățenie nu aparțin centrului. Trebuie să revină la amanet, iar cercelul, la Maya. Proprietara de drept.

Și e OK – și e corect – fiindcă așa vom onora memoria lui Grace Livingstone. Contribuțiile ei generoase pentru centru vor continua.

Știu ce am de făcut.

Mă asigur întâi că Shauna și Rosa sunt în curte. Aștept până când și ultimul voluntar și-a terminat prânzul și a coborât.

Chiar dacă știu că fac ce trebuie și că universul mă susține în treaba asta, tot îmi bubuie inima când deschid ușa biroului Shaunei.

Borcanul de sticlă stă pe un colț de birou, încă plin de bancnote verzi și mărunțiș. Am palmele lipicioase când închid ușa, lăsând-o doar crăpată, ca să pot auzi dacă vine cineva.

Bun. Trebuie să mă mișc repede!

Mă strecor spre birou și desfac capacul. Bag mâna înăuntru și apuc un pumn de bani. Îi pun pe birou și încep să sortez bancnotele, dar merge încet. Mult mai încet decât credeam. Oamenii nu aruncă banii în borcanele de donații. Nu, în niciun caz! Îi împăturesc sau îi rulează, ca pe origami.

Trebuie să desfac fiecare bancnotă, să o netezesc și să o pun în teancul potrivit.

La prima vedere, suma din borcan părea promițătoare, dar, cu cât scot mai mulți bani, cu atât devin mai sceptică. Sunt aproape exclusiv bancnote de un 1 dolar. Câteva de 5 dolari, o mână de 20. Dar mai ales de 1 dolar.

Probabil că femeia care strânge gunoaie a lăsat banii deoparte, dar nu e niciun teanc de 100 sau de 50. Continui să scot. Continui să despăturesc. Continui să sortez.

Mi s-a adunat transpirația la ceafă. Anxietatea îmi încleștează gâtul. De fiecare dată când animalele încep să scheaune în curte, inima mai are puțin și-mi sare din piept.

Nu trebuie să mă simt vinovată. Nu fac ceva greșit. Nu fur. Ajut la returnarea cercelului Mayei, fără să fac niciun rău. Și fapta mea nu va afecta centrul, îmi spun în gând. Cei de aici nici măcar nu vor ști că lipsesc bani și ce nu știu nu le poate dăuna.

Cel puțin, asta-mi tot repet, în timp ce promit în tăcere să muncesc din greu pentru următoarea strângere de fonduri, ca să mă revanșez.

Aud bufnete. Pași apăsați, inegali. Cineva a intrat în camera de recreere.

Încremenesc.

Ascult. Oricine ar fi acolo, ia ceva din frigider.

Se aude apa curgând din robinet.

Alți pași. Intră altcineva...

— O, salut! Te-ai întors!

Mi se taie respirația. *Quint.*

— Da, în sfârșit! spune o voce feminină. Dar tot târăsc âsta după mine.

Se aude un bufnet.

— Îmi place că ai ales rozul aprins. O alegere curajoasă.

Îndrăznesc să ridic capul și să mă uit prin crăpătura ușii. Nu-l văd pe Quint, dar o întrezăresc pe fată. *E. Morgan*, cu un ghips roz fluorescent pe picior, plin de mâzgăleli și cuvinte, care bea dintr-o sticlă de aluminiu, *proptind deasă cârje de* blat.

Se uită spre mine.

Trag și mă dau înapoi. Încerc să nu respir, dar presiunea de la atâtea răsuflări reținute îmi apasă pieptul. Fac tot posibilul să expir lent, atent, dar am senzația că doar înrăutățesc lucrurile.

— Ai ratat multe, spune Quint. Lucrurile au devenit interesante pe aici.

— Da, am auzit că o fată nouă agită spiritele.

— Prudence. Da. Ea e...

Se oprește. Mă chinui să aud cum își va continua ideea, dar orice-ar fi vrut să spună, se răzgândește.

— Ai cunoscut-o. Când ne-am dus la restaurantul ăla, în care se cânta karaoke? E fata care a alunecat și s-a lovit la cap.

— Ah, da. E bine?

— Așa cred.

— Super! A fost o săptămână ciudată. Hei - tocmai mi-am amintit! Mai știi că lucram la o petiție în seara aia? Ca să închidem așa-zisa fermă? Se pare că am reușit să facem progrese. Cei de la USDA* au declarat că vor începe o investigație.

— Bravo! spune Quint. Felicitări!

— Nu s-a schimbat încă nimic, dar mersi. În fine, se pare că mă ocup doar de fișe până ce îmi scot ăsta. Dar tot mă bucur că m-am întors. Mi-a fost dor de micuți.

— Și lor de tine.

Alte bufnete, când ea își ia cârjele și coboară scările. Ascult până când pleacă și Quint, înainte să expir, în sfârșit, și să

* *United States Department of Agriculture*, Departamentul pentru Agricultură al Statelor Unite ale Americii (n. red.).

inspir la fel de repede. Au fost cele mai lungi două minute din viața mea.

Mă întorc la teancurile de bani. Mai e mărunțiș în borcan, dar îl ignor. Femeia de pe plajă nu ne-a dat 1 200 de dolari în monede.

Dar nu pare suficient.

Număr din nou, începând cu singura bancnotă de 50 și trec prin cele de 20. Apoi prin cele de 10. De 5.

Înainte să mă apuc de bancnotele de 1 dolar, știu că ceva nu e în regulă.

Suma nu va ajunge nici pe departe la 1 200 de dolari.

Iau teancul de 1 dolar, dar nu mă obosesc. Sunt cel mult 50 de bancnote.

Ce naiba? Să mă fi mințit femeia? A zis oare c-a donat banii centrului doar ca să nu o bat la cap să îi ducă înapoi la amanet?

Dar părea atât de drăguță! Atât de sinceră!

N-are sens.

Sincer, chiar și fără cei 1 200 de dolari, n-ar fi trebuit să fie *mai mult*? Cred că au pus bani în borcan sute de oameni.

Dar poate că am calculat greșit. Sau poate că, naivă cum sunt, am crezut că majoritatea ar dona bancnote de 5 și de 10, chiar și mai mari, când, de fapt, au dat doar mărunțișul din buzunare.

Cineva bate la ușă.

Tresar și-mi ridic privirea spre ușa care se deschide lent, cumplit de lent.

În prag e Quint, cu mâna încă ridicată.

Se uită la mine, clipește de câteva ori, apoi își mută privirea de la fața mea, care se înroșește deja, la teancul de bancnote din mâinile mele și la borcanul aproape gol.

Capitolul 32

Quint mă privește nedumerit, cu sprâncenele încruntate.

— Prudence? Ce faci? întreabă el.

— Îmi pare rău! izbucnesc, chiar dacă n-am făcut nimic, n-am luat nimic.

Chiar dacă n-am pentru *ce* să-mi pară rău.

Încep să îndes banii înapoi.

— Eram doar nerăbdătoare să aflu cât am strâns! râd și știu cât de neliniștită îmi e vocea, cât de incriminatoare.

Îmi tremură mâinile.

— Mă omora suspansul!

Quint râde cam nesigur.

— Da, înțeleg. Am întrebat-o mai devreme pe Shauna și mi-a zis că nici măcar nu a apucat să-i numere. Că ne spune mâine.

— *Pffff*, mâine! Nu mai pot aștepta *atât*! îngroș eu gluma.

Încerc să mă calmez, în timp ce pun capacul la loc.

— Știu. Deci?

Mă holbez la el.

— Deci?

Ridicându-și sprâncenele, Quint arată spre borcan.

— Cum ne-am descurcat?

— Păi..., încep, apoi dau din umeri, simțindu-mă neputincioasă. Doar am sortat banii. N-am avut timp să socotesc.

— Ah!

Tot pare sceptic, chiar dacă încuviințează.

— Cred că vom fi amândoi surprinși, nu?

După o clipă de tăcere stânjenitoare, fața i se luminează.

— Indiferent ce sumă am strâns, știu că toată lumea e mulțumită. Mama a zis că au sunat-o câțiva oameni pentru voluntariat.

— Serios? Asta-i minunat!

— Da.

Strânge din buze și-mi dau seama că vrea să spună ceva, dar sunt încă prea agitată să-mi imaginez ce. Prea speriată că mă va acuza de furt. Ceea ce... n-am făcut. Ceea ce... nu făceam.

Nu?

Nu. *Nu!* Nu-s o hoață. Hoții sunt oameni răi. Eu nu sunt rea.

Îmi dreg glasul și-l întrerup, fără să-i dau posibilitatea să spună ce avea de gând.

— Ce faci aici?

Apoi, conștientă de tonul acuzator al întrebării, reformulez:

— Credeam că nu lucrezi azi.

— Nu lucrez, confirmă Quint, care se sprijină de tocul ușii. Ți-a spus cineva? Despre Lennon?

— O! Da. Că nu mai vede.

Dă din cap și îmi dau seama că așteaptă să vadă cum mă simt. Dacă sunt devastată în urma veștilor. Dar, când nu încep să plâng în hohote, continuă:

— Și vor încerca să-l prezinte Lunei.

— Da, și asta! Normal că pentru asta ai venit.

Râde scurt. Privirea nu-i mai pare acuzatoare, așa că pulsul mi se liniștește treptat.

— De asta te căutam. Sunt gata să-l transfere pe Lennon.

— O, grozav! Să mergem!

Vreau să trec pe lângă el, nerăbdătoare să ies odată din birou. Dar am făcut doar doi pași în camera de recreere, când Quint mă prinde de braț.

— Hei, pot să te întreb ceva?

Îmi întorc privirea spre el, îngrozită.

— Normal.

— Cum, ăăă...

Mâna îi cade și atârnă pe lângă corp, pentru o secundă. Apoi se scarpină la ceafă.

— După ce numără Shauna banii, cum vrei să te anunțăm? Te pot suna... sau îți dau un mesaj? Un e-mail?

Mă uit lung la el.

— Ăăă. Adică mâine e marți. Așa că... voi fi aici. Poți să-mi spui... direct?

— Da, numai că am numărat și... azi este a 16-a zi în care ești voluntară aici. Potrivit înțelegerii inițiale, asta înseamnă că e și ultima.

Mă las pe spate, uluită. Deschid gura și un o surprins se formează, dar nu iese niciun sunet.

Libertate, mă gândesc. Pot face tot ce vreau restul verii.

Dar de ce nu mă bucur deloc?

— Și, în caz că te îndoiai, cu siguranță te voi ajuta la revizuirea lucrării pentru domnul Chavez. Tu ți-ai respectat partea de înțelegere, așa că eu...

— Nu plec.

Quint încremenește.

— Serios?

— Vreau să rămân. Adică... Lennon are nevoie de mine, adaug și fac un gest vag spre parter. Și încă mai am atât de multe idei în legătură cu ce putem face ca să strângem bani și să câpătăm vizibilitate. Abia am început. Nu-i așa?

Ezitarea lui se transformă în zâmbet.

— Da. Așa e. Doar că... Nu eram sigur ce simți.

— Păi... asta simt.

Îl lovesc în umăr, într-un fel care poate fi considerat o tentativă de flirt.

— Hai, Quint! Mă știi, doar. Știi că nu pot lăsa o treabă neterminată.

Dinții lui perfecți sclipesc într-un zâmbet perfect.

— Într-un fel, chiar contam pe asta.

Îmi țin respirația.

Lângă mine, simt că și Quint s-ar putea să și-o țină pe a lui.

Rosa deschide ușa de la cușca Lunei.

Luna, mereu curioasă și energică, nu pierde vremea și iese din țarc. Dar se oprește când îl vede pe Lennon lenevind în soarele de după-amiază târzie, lângă piscina mică, săpată în pământ. Piscina pe care o vor împărți, dacă se înțeleg.

Nu pot să cred cât sunt de stresată. Este important. Vreau să fie prieteni. *Cei mai buni* prieteni. Există o parte prostuță din mine care speră să devină chiar mai mult. Dacă tot ești trimis la o grădină zoologică, unde vei trăi tot restul zilelor înconjurat de pereți de sticlă și îngrijitori, n-ar fi drăguț să te însoțească sufletul-pereche?

Luna se ridică pe înotătoarele din față și se apropie de Lennon, ezitând. Dintr-odată, el ridică privirea spre ea. Mă întreb cât de bine poate să vadă. Nu cred că încă și-a pierdut vederea complet, dar e clar că deja începe să se bazeze pe alte simțuri. Se rostogolește și se ridică și el pe înotătoare.

Are loc o înfruntare, față în față, cu piscina între ei.

Apoi Luna scoate un sunet de fericire și avansează, alunecând în apă. Se rotește de câteva ori, apoi urcă lângă Lennon.

Îmi duc mâinile la gură, așteptându-i reacția. El lasă capul într-o parte. Pare confuz, poate chiar iritat că acest străin i-a invadat sanctuarul.

Dar apoi ridică o înotătoare și o scutură, exact cum m-a salutat și pe mine mai devreme.

Apoi se trântește pe burtă, direct peste Luna.

Scap un hohot de râs și îl apuc pe Quint de braț. Cealaltă mână a lui o acoperă pe a mea și o strânge ușor. Ochii ni se întâlnesc și amândoi rânjim, complet topiți.

Întâlnirea devine repede distractivă, când Luna și Lennon încep să se fugărească unul pe altul în jurul piscinei, sărind în și din apă. Sunt momente când încep să pară agresivi, dar niciodată nu durează mult. Se joacă și își testează limitele reciproc. Se cunosc.

Poate n-or fi suflete pereche pitipede, dar par să fi devenit prieteni foarte repede. Sunt atât de ușurată să știu că Lennon va fi bine. Pare mâna destinului.

— Bine, face Rosa, bătând din palme. Aș spune că e un succes. Acum, hai să-i lăsăm să se cunoască, da?

Voluntarii se împrăștie, dar Quint și cu mine mai rămânem.

Abia când se mișcă îmi dau seama că mâna lui e încă peste a mea. Și apoi nu mai e.

Îmi retrag și eu mâna, fiindcă... ar fi ciudat să nu o fac. Nu contează cât de mult îmi doresc să o las acolo.

— Ești bine? mă întreabă.

— Da. Cred c-a fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Mai frumos decât petrecerea de eliberare?

— Sunt o persoană nașpa dacă zic că da?

— Shauna! Ce porți?

Quint și cu mine ne mutăm atenția spre piscina de alături. Izbucnirea lui Morgan a fost atât de plină de consternare, încât mai că mă aștept să o văd pe Shauna într-un costum mulat orbitor și ciorapi de plasă. Dar nu... e îmbrăcată ca noi, restul. Poartă tricoul galben și o pereche de blugi albaștri, uzați.

Ah, și cizme de cowboy.

Judecând după modul în care Morgan se holbează, acestea din urmă au provocat izbucnirea.

Shauna pocnește din limbă și aruncă o găleată de pește într-o piscină, fiind răsplătită cu un cor de strigăte fericite din partea focilor.

— Nici să nu îndrăznești să începi cu tâmpeniile tale, Morgan!

Uluită, fata își desface brațele, sprijinindu-se în cârjele de sub subsuori.

— Par reale. Zi-mi că nu sunt.

Se clatină câțiva pași în față, deși ea și Shauna au un gard de sârmă între ele.

— Îți zic eu ceva: ce aleg să port în picioare nu-i treaba ta.

Shauna își agață găleata goală de îndoitura cotului și-și pune mâinile în șolduri.

— Știu că ai opinii solide despre asta, Morgan, dar trebuie să înveți să respecți și alegerile altora. Cizmele astea au fost un cadou de la mine pentru mine și se întâmplă să-mi placă.

— Lucrezi într-un centru de salvare a animalelor!

Morgan răsucește o cârjă, arătând spre curtea plină de sălbăticiuni. Și-a ridicat vocea, atrăgând atenția altor voluntari. Am senzația că ar trebui să părăsim locul dramei, dar mi se pare imposibil. Apoi Morgan arată cu coada măturii spre una dintre foci.

— Ai purta-o pe una din *ele*? Ce-ai spune de o haină frumoasă din blană de focă, dacă s-ar întâmpla să-ți „placă"?

Shauna scoate un sunet scârbit. Îmi dau seama că nici măcar nu consideră că acuzația merită un răspuns. Dar, pentru mine, conversația începe să aibă sens. Mă uit iar la cizme.

Sunt din piele de șarpe. Probabil n-au fost ieftine.

Shauna îi întoarce spatele lui Morgan și pornește spre clădire.

— Ori iubești animalele, ori nu! strigă Morgan după ea. Toate merită să trăiască! Nu poți alege care!

La ușă, Shauna se întoarce, cu obrajii roșii.

— Sunt vintage, spune ea. Le-am cumpărat de la Toni's Consignment.

Numără pe degete.

— Asta înseamnă reciclare, susținerea unei afaceri locale și asigurarea că sacrificiul acestor animale are sens, în loc să ajungă la groapa de gunoi.

— Nu, înseamnă un aport la o cultură care pune mai mult preț pe modă și pe vanitate decât pe sacralitatea vieții.

Shauna ridică brațele, exasperată.

— Voi, tinerii, aveți opinii foarte vehemente, dar când ajungeți la vârsta mea, veți fi învățat niște lucruri, mai ales să nu-i judecați atât de repede pe alții, spune ea, apoi scoate un pufnet frustrat și strigă: La treabă!

Se răsucește pe călcâie și intră cu pași hotărâți în clădire. Ușa se trântește în urma ei.

— Ipocrita! mârâie Morgan.

Înșfacă un clipboard de pe o masă din apropiere și, deși îmi dau seama că vrea să-și facă treaba, e atât de furioasă încât aud cum pixul zgârie hârtia, de parcă ar fi ofensat-o cumva. Sunt uimită că nu o găurește.

După câteva clipe, fără să ridice privirea, Morgan își aruncă o mână în aer.

— Ați auzit-o! La treabă!

Quint și cu mine ne privim, cu umerii încordați. În secunda următoare, Quint pare să se adune. Se duce spre Morgan, de parcă s-ar apropia de un animal sălbatic.

Acum îi văd mai bine ghipsul. Mâzgălelile sunt schițe cu animale de fermă, intersectate cu slogane vegane, cu majuscule. PRIETENI, NU MÂNCARE. FACEȚI DRAGOSTE, NU CÂRNAȚI. Chestii de genul. Nu o cunosc, dar nu sunt surprinsă că a transformat un accesoriu medical într-un semn de protest purtabil.

— Ce-i drept, știi mereu cum să-ți faci intrarea, zice Quint.

Ea se încruntă și se uită la picioarele lui.

Apoi la ale mele.

Înghit în sec.

Oare tenișii mei conțin și piele? Poate. Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să devin noua țintă a lui Morgan.

Dar fie trec testul, fie nu își dă seama, fie nu crede că merită să o ia de la capăt. Arată cu mâna în direcția în care a plecat Shauna.

— Urăsc argumentul ăla! O, e *vintage*, deci e OK. Tâmpenii.

Quint încuviințează, dar nu sunt sigură dacă e de acord sau e doar o tactică să o îmbuneze.

Cred c-ar trebui să-i cânt în strună, dar... nu pot.

— Într-un fel, Shauna are dreptate, zic, alunecând pe lângă Quint.

El îmi aruncă o privire, un avertisment tăcut, dar îl ignor.

— Ai prefera să fie aruncate la gunoi?

— Da! spune Morgan cu forță, iar eu tresar. Fiindcă, dacă oamenii le cumpără și le poartă, industria modei va considera că există o piață pentru ele, pentru că *există* o piață pentru ele! Ceea ce înseamnă că vor continua să le facă. Vor continua să măcelărească animale nevinovate, vor continua să le crească în condiții inumane. Și pentru ce? Pentru o pereche de pantofi? Când există atâtea alte materiale din care-i putem face? E dezgustător! Vrei să spui că *tu* le-ai purta?

Mă strâmb.

— Nu prea îmi place pielea de șarpe.

Morgan își dă ochii peste cap.

— Ah, ești o adevărată sfântă!

— Uite ce e, zice Quint, nu știu cine are sau nu dreptate, dar... oamenii au... principii diferite. Shauna e aici de multă vreme. A ajutat la salvarea multor animale. Poate totul se compensează.

— Bună încercare! i-o trânteşte Morgan. Dar adevărul e că, dacă şerpii erau adorabili ca ăştia – şi arată spre Lennon şi Luna –, am avea altă discuţie. Dar mă rog. Să zicem. Voi continuaţi să mâncaţi tacos cu carne de porc şi să vă purtaţi încălţările de piele.

Se uită la picioarele mele şi mă simt cam la fel de mare ca un gândac.

— Fiindcă, dacă faceţi voluntariat la un centru de salvare a animalelor, e OK, nu?

Îşi aruncă clipboardul înapoi pe masă şi iese valvârtej – sau cel puţin cât de repede poate –, şchiopătând în cârje şi în ghipsul ei roz fluorescent.

Odată plecată, Quint fluieră încetişor.

— Îmi pare rău! Ai crede că a învăţat că le schimbi mai uşor părerea oamenilor dacă eşti amabil, dar...

Ridică din umeri.

Eu nu îl ascult.

— Ciudat, nu? mormăi, pentru mine, dar şi pentru Quint. Că o pereche de cizme vintage poate provoca reacţii atât de diferite în oameni. Pentru Shauna înseamnă reciclare şi susţinerea unei mici afaceri locale. Pentru Morgan, cruzime faţă de animale.

Quint încuviinţează.

— Lumea e complicată.

Îmi dau seama că la fel a fost şi în cazul panoului. Ceea ce eu am văzut drept un delict impardonabil, pentru Morgan a fost diferit. Pentru ea, a fost o încercare de a da o voce vacilor neajutorate din lumea asta, care probabil că nu vor să devină cheeseburgeri.

Dar universul a pedepsit-o. Universul a fost de partea *mea*.

Vreau ca asta să însemne ceva, doar că universul a furat şi cercelul Mayei, iar acum sunt convinsă c-a fost o decizie proastă.

Mă încrunt spre cer. Spre nimic. Spre tot. Ce a fost în mintea ta, Universule? Care-i spilul?

Apoi în minte îmi răsare o altă întrebare, una pe care, probabil, ar fi trebuit să mi-o pun de la bun început...

De ce eu?

— Hei, zice Quint, atingându-mi cotul, n-o lăsa să te afecteze! Are sentimente puternice față de lucrurile astea, atâta tot. Dar încercăm cu toții să facem tot ce putem, nu?

Mă uit lung la el, însă mă îndoiesc că așa e. Dacă am face toți ce putem, atunci n-ar mai fi nevoie de dreptate karmică.

Capitolul 33

Shauna murmură pentru sine, tastând pe un calculator.

— Asta înseamnă că s-au donat...

Banii din borcan sunt împrăștiați pe masa din camera personalului. Teancuri de bancnote verzi și monede cât să umple un seif bancar.

Vreau să fie un număr spectaculos. Uluitor. Vreau să tresară și să țipe și să bată cuba toată lumea.

Dar știu ce număr va fi. Sau am o idee.

Am maxilarul încleștat și mă pregătesc să par surprinsă.

Suntem cu toții aici, eu și Rosa și Shauna și Morgan și o mână de voluntari... și Quint. Chiar dacă ar trebui să fie ziua lui liberă. A doua lui zi liberă la rând și a doua zi în care și-a făcut oricum apariția. Îmi tot spun să nu mai fac presupuneri. A venit ieri să-l vadă pe Lennon făcând cunoștință cu Luna, iar acum e aici pentru că e curios să știe cum a mers strângerea de fonduri. Cu toții suntem curioși.

Nu-i ca și cum a venit să mă vadă pe *mine*.

Rosa lovește masa cu palmele, de parcă ar cânta la tobe. Quint și alți câțiva i se alătură.

— 364 de dolari și 18 cenți!

Urmează o clipă în care totul încremenește în cameră și știu că e golul dintre așteptări grandioase și o realitate dezamăgitoare. E clipa în care expresiile devin triste sau confuze, dar apoi toată lumea încearcă să le ascundă.

Mă uit pe furiș la Quint, care se încruntă la grămezile de bani. Și știu cum se simte. Ar trebui să fie mai mulți. Nu erau mai mulți? Îmi surprinde privirea și mi-o susține, iar colțurile gurii îi zvâcnesc, ușor coborâte.

Nu știe nimic. Nu doar c-ar trebui să fie mai mulți. Ar trebui să fie *mult* mai mulți.

Vreau s-o găsesc pe femeia aia și să-i cer o explicație. De ce să fi mințit că a vândut cercelul și a donat banii cauzei noastre?

Atenția mea se îndreaptă spre Rosa. Ea îmi zâmbește, dar în spatele zâmbetului își cere scuze. Îi pare rău pentru mine. Mi se strânge stomacul.

— Nu e groaznic, spune ea. Cam așa au mers strângerile noastre de fonduri, până acum. De fapt, asta a mers chiar mai bine decât altele.

Mă forțez să zâmbesc. Știu că nu mă pricep deloc să-mi ascund propria dezamăgire, în ciuda expresiilor de încurajare din jur.

— Sunt mai mulți bani decât aveam săptămâna trecută, remarc.

— Asta așa e, spune Rosa.

Dar zâmbim cu toții, deși suntem frustrați. Mai ales Quint și cu mine, care am investit ore peste ore în organizarea evenimentului. Care ne-am străduit.

— Dar nu uitați, spune Rosa mai departe, că scopul curățeniei nu a fost să strângem bani. Este mult mai important că am umplut unsprezece saci imenși de gunoi, gunoi care, altfel, ar fi ajuns în ocean.

Încuviințez.

— În plus, una dintre prioritățile noastre acum este să creștem vizibilitatea centrului, iar mulți oameni din comunitate abia acum au auzit de el. Și îmi place să cred că am făcut o primă impresie excelentă.

— Absolut! zice Rosa. Ar trebui să fim mândri de ce am reușit în weekend.

Câțiva voluntari încep să aplaude, iar eu mă chinui să îmi înghit dezamăgirea și să-mi cred propriile cuvinte. Tot simt că am eșuat. *364 de dolari*. Nici măcar nu știu dacă ajung să plătim hrana pentru o zi cu ei.

Dar nu ajută la nimic să mă plâng.

— Că veni vorba.

Inspir adânc și îmi împletesc degetele laolaltă.

— Curățenia de pe plajă și o parte din mobilizarea comunitară pe care am început s-o punem în practică, prin site-ul web și paginile de social media create de Quint – arăt spre el, iar Quint răspunde cu o plecăciune elaborată –, sunt bazele pe care vom construi o organizație nonprofit de succes.

Bine. *Un* eveniment n-a salvat centrul, dar știam cu toții că nu o va face.

Încă nu am terminat.

— În plus, am început deja să pun la cale următoarea strângere de fonduri, continui. *Știu* că va avea un succes enorm.

Conștientă de privirea lui Quint ațintită asupra mea, simt un fior de vinovăție. Probabil ar fi trebuit să vorbesc cu el înainte să pomenesc despre asta în fața tuturor.

Rosa începe să strângă banii, legând elastice în jurul dolarilor, ca să-i țină la un loc.

— Îți apreciez entuziasmul, Prudence, dar poate că ar fi bine să ne bucurăm de o realizare înainte să trecem la următoarea? Avem multe de făcut aici.

— Nu! spun eu, cu înflăcărare, apoi ezit. Desigur că să îngrijim animalele este prioritar. Mereu. Dar acum am făcut oamenii să vorbească despre noi și nu putem rata momentul. Batem fierul cât e cald! Am deja ideea perfectă.

Rosa oftează și o văd pregătindu-se să pună pauză la orice-aș avea de zis, așa că mă grăbesc, rânjind încântată, cu

mâinile fluturând prin aer, în timp ce îi privesc pe ceilalți voluntari.

— Vom organiza o gală caritabilă la sfârșitul verii!

Câteva sprâncene ridicate, câteva fețe încruntate și confuze, multe zâmbete curioase.

Lângă mine, Quint murmură:

— Gală? Credeam că am decis că nu facem asta.

Mă uit la el.

— M-am răzgândit.

Ridică o sprânceană, iar asta-mi confirmă că ar fi trebuit să discut mai întâi cu el. Dar... e prea târziu acum.

Mi-a venit ideea imediat după curățenia de pe plajă și mi-am petrecut ultimele seri făcând planuri. Mi-aș dori să am o planșă de prezentare care să fure ochii, pe care s-o pot folosi ca să-mi explic toate ideile acumulate, dar deocamdată va trebui să obțin aprobarea tuturor prin exuberanța mea persuasivă.

— Vom găsi un loc frumos care să ne găzduiască. Vom avea muzică live și o oră de cocktail urmată de o cină cu trei feluri... Cea mai bună parte este că ocaziile de a strânge bani sunt infinite. Putem organiza o tragere la sorți sau o licitație fără strigare sau chiar să le organizăm pe ambele! Și vom vinde bilete la eveniment și am citit despre o tactică de strângere de fonduri care se numește „Cursa pentru desert", care-s sigură că va avea mare succes, și...

— OK, OK! face Rosa, ridicând mâinile. Sună minunat. Dar și scump. Poate ne gândim să organizăm gala anul viitor, când nu suntem atât de strâmtorați.

— Nu, nu, ne descurcăm! Asta e și ideea, că dacă facem lucrurile ca la carte, nu va trebui să plătim mai nimic. Voi obține donații de la firmele locale pentru obiectele de licitat și sponsorizări de la liderii comunității și diverse afaceri. Pot să fac asta.

O văd pe Rosa ezitând.

— Aveți încredere în mine! zic, cu mai mult curaj. Pot să fac asta.

Nu prea plănuisem ca lucrurile să se desfășoare așa. Sperasem ca banii de la curățenie să ne asigure măcar un buget redus ca să punem gala la punct. Dar sunt prea implicată ca să las mărunțișuri precum banii să mă oprească. Voi găsi o soluție!

Rosa oftează, cu privirea pe teancurile de bani de pe masă.

— Bine, cedează ea. Știi ce? Curățenia a fost ideea ta, așa că... hai să-ți spun cum facem! Vrei să ne organizezi o gală elegantă? Uite-ți bugetul!

Împinge banii spre mine. Niște monede se răstoarnă și se răspândesc pe masă, cu un clinchet magic.

— Ești sigură? întreb. Banii sunt ai centrului acum. N-ai nevoie de ei pentru mâncare și echipament nou?

— Sincer, nu prea ne ajută, spune Rosa, râzând încet. Dacă tu crezi că poți lua banii și-i poți înmulți, meriți o șansă. Și o gală *chiar* mi se pare că sună distractiv.

Am inima ușoară. Simt cum se acumulează hotărârea în interiorul meu când mă întind după bani. Nu ajung nici pe departe să organizezi o petrecere mai elegantă, dar sunt mai buni decât nimic.

Știu că pot transforma acești 364 de dolari într-o sumă mult mai mare. Acum e timpul s-o dovedesc.

Membrii personalului se împrăștie, înapoi la sarcinile zilnice. Eu mă ocup din nou de prepararea hranei, iar Quint se oferă să mă ajute, deși, teoretic, are liber. Sunt mai mult decât fericită să-i accept propunerea. Coborâm scările și aproape că explodez de încântare, de idei, de potențial.

— Deci o gală, ha?

Mă crispez, rușinată, și arunc o privire peste umăr, la Quint.

— Ar fi trebuit să fii prima persoană căreia să-i fi spus. Pur și simplu am...

El flutură din mână.

— Hei, dacă tu crezi că o să reușești, atunci te susțin și mă implic sută la sută, spune el, apoi ezită înainte să adauge: Dar *o să reușești*?

— Cred, spun, strâmbându-mă.

El râde.

— Bine, atunci. Ce faci diseară?

Mă împiedic și aproape cad în nas de pe ultima treaptă. Abia reușesc să îmi recapăt echilibrul, agățându-mă de balustradă.

— Hei! exclamă Quint și mă ia de cot, o secundă prea târziu. Ești bine?

— Da!

Îmi dau părul la o parte de pe față.

— Doar că vara asta par să fiu ciudat de neîndemânatică.

— Măcar acum nu te-ai ales cu nicio contuzie.

— Din fericire. Nu sunt sigură că mi-ar rezista capul la încă un cucui.

Râde și-mi eliberează cotul.

— Deci... diseară?

— Diseară! Ăăă. Diseară? O, de fapt, am planuri. Ari și cu mine ne vedem la Encanto. Și poate vine și Jude, dacă nu lucrează. Dar lui Ari i-a plăcut mult la karaoke și s-a gândit să mai încerce o dată. Cred că a exersat niște piese.

— O! Sună mișto.

Încuviințez, simțind deja că am făcut o mare greșeală, chiar dacă am zis adevărul.

Ari ar înțelege dacă aș anula și... oare el voia...

— Pot să vin și eu?

Mă uit lung la el.

— Vrei să vii la seara de karaoke?

— Nu ca să cânt, zice el repede. Dar am putea începe să punem la cale gala asta a ta. Ai putea să-mi spui ce idei ai. Aș putea să încep să creez postere sau invitații sau ceva.

Ridică din umeri, într-un mod care nu sugerează absolut nimic. Nicio bănuială. Nicio neliniște. Nicio stânjeneală.

Ah, deci în mod clar nu e o întâlnire.

Bineînțeles că nu e o întâlnire.

Evident.

— Sigur, zic. Aduc dosarul.

— Dosarul?

— Pentru gală.

— Ai deja un...

Se oprește, apoi clatină din cap și zâmbește strâmb.

— Bineînțeles că ai. OK, atunci. Ne vedem acolo.

Capitolul 34

Jude stă cu capul înclinat într-o parte, în timp ce scanează carnețelul dintre el și Ari, pe a cărui primă pagină se află lista „De făcut pentru gală".

— Deci, începe el, avem catering, publicitate, decorațiuni, echipament AV, obiecte pentru licitație și... orchestră?

Se uită la mine, cu ochii plini de nesiguranță.

— Și ce buget spuneai că ai pentru toate astea?

— 364 de dolari, zic, lovindu-mi buza de jos cu pixul. Și 18 cenți, adaug.

— Gata, m-am liniștit! spune fratele meu, umflându-și exagerat obrajii. Aveam îndoieli, dar cei 18 cenți fac diferența.

— Cred că este o idee adorabilă, zice Ari. Atât de romantică! Va fi ca balul Cenușăresei.

— Da, într-un fel, zic. Doar că trebuie să îți cumperi bilet și, la final, salvăm un grup de foci.

— Și mai bine! exclamă ea, cu o privire visătoare, complet pierdută. Vreau să merg la o gală.

Împarte absentă tacâmurile învelite în șervețele de hârtie. Mie, lui Jude, ei. Al patrulea set îl așază la marginea mesei, lângă mine.

— Sigur îți pot face rost de un bilet. În fond, *eu* sunt coordonatoarea, deci...

Îmi arunc părul peste umăr.

— E o capcană, face Jude. Spune că-ți face rost de bilet, dar de fapt îți va pune un șorț și te va obliga să servești aperitive.

Ari ridică din umeri.

— Te ajut bucuroasă dacă ai nevoie de mai mulți oameni.

Îndrept pixul spre ea.

— Să știi că nu uit ce ai zis! Acum încerc să-mi dau seama de câți avem nevoie și sper că mulți dintre voluntarii devotați de la centru se vor implica.

— Care-i faza cu fetele și galele? comentează Jude.

— Ciudat! Exact asta m-a întrebat și Quint. Dar adevărata întrebare e ce au băieții contra galelor?

— Fracurile, în primul rând.

— Ce-i rău la ele? se miră Ari, parcă ofensată. Sunt atât de sexy!

— Ai purtat vreodată unul?

— OK, mai întâi, spun, ridicând un deget, singurul „frac" pe care l-ai purtat vreodată a fost la nunta vărului Johnny și nici măcar nu te-au pus să porți sacoul. Apoi fracurile nu sunt nici pe departe la fel de incomode ca lenjeria modelatoare, așa că nu vreau să te mai aud cum te plângi.

Jude deschide gura, ezită, ridică din umeri. Știe c-am spus adevărul.

— Tot nu ne-ai explicat cum ai de gând să plătești pentru tot. Pare foarte scump.

— Asta-i frumusețea când planifici un eveniment caritabil. Am făcut multă cercetare și, dacă-mi joc bine cărțile, nu va trebui să plătim aproape nimic. Nu dacă pot convinge firme locale să fie sponsori. De exemplu...

Arăt spre bar, unde Carlos agită un shaker pentru cocktailuri.

— Encanto! Ne oferă bani și sunt răsplătiți cu multe laude la eveniment. Publicitate gratuită! În plus, punem cupoane pentru tostones în pungile cu cadouri — mai multă publicitate! Ah!

Apuc carnețelul și scriu, la capătul de jos al listei, *Pungi cu cadouri.*

— Și ai discutat deja despre asta cu Carlos? întreabă Ari.

— Nu încă. Dar o voi face. Am o listă cu potențiali parteneri comunitari.

Răsfoiesc câteva pagini și le arăt.

— Voi cere și donații pentru licitația fără strigare. Ne vom ocupa de ridicarea și transportul produselor și le vom pune chiar și-n coșulețe din acelea pretențioase, dacă trebuie.

— Donează cineva coșulețe? întreabă Ari.

Mă gândesc, apoi adaug „Sandy's Seaside Gifts" pe listă.

— Cred că Sandy vinde coșulețe, nu? Vinde orice, în fond.

— Ventures e pe listă, zice Jude, încruntându-se.

Ridică ochii spre mine.

— Nu știu dacă...

— Da, știu, zic eu. Nu toate firmele vor putea dona. Dar trebuie măcar să-i întreb pe ai noștri, nu? Poate găsim o cale să ajute cu sponsorizarea muzicii.

Jude geme.

— Te rog, nu sugera ca tata să aducă un pick-up și să o facă pe DJ-ul! Fiindcă îți garantez că ar spune da.

— Ar fi grozav! intervine Ari, cu palmele lipite de obraji.

Jude și cu mine gemem la unison.

— Deocamdată, voi rămâne la planul cu orchestra live.

— Hei, sunt micii mei cadeți! spune Carlos, care se apropie de separeul nostru cu brațele deschise. Unde-ați fost? Credeam că veți veni zilnic, vara asta.

Ari pare plină de regret.

— Scuze, Carlos! Am fost ocupați.

— Serios? Ce v-a ținut atât de ocupați de nici măcar n-ați trecut să mă salutați?

— Jude și cu mine lucrăm la Ventures Vinyl, iar Pru este voluntară la centrul de salvare a animalelor.

Carlos se luminează.

— Da, da, te-am văzut la curățenia de pe plajă! Bravo! Mă bucur să văd tinerii de azi aducând o contribuție societății, spune el, făcându-ne cu ochiul. Nu că m-aș aștepta la altceva de la voi trei. Ați venit pentru karaoke?

— Da, îi zic, împungând-o pe Ari cu degetul mare de la picior. Ari a exersat.

— Știam eu! strigă Carlos, încântat. Karaoke a fost o idee bună. De fapt, să știți că merge chiar bine de tot. Aduce turiști în serile astea amorțite de marți. Și Trish e minunată, nu?

Se uită spre Trish Roxby, care își instalează echipamentul de sunet. Poartă haine la fel de extravagante ca prima dată: cizme solide, colanți albaștri-neon și un pulover negru, supradimensionat, care-i cade în franjuri în jurul cutiei toracice. Oare știe câte grade sunt afară?

Sincer, n-am prea văzut-o suficient pe Trish ca să știu dacă e sau nu grozavă, dar Ari răspunde politicos că este fantastică, în timp ce pe mine mă distrage ușa de la intrare, care se deschide și lasă să intre soarele.

Ridic capul ca să-l văd pe...

Nu. Doar niște tipi în bermude, cu părul încă ud de la ocean.

Mă las înapoi pe bancă.

Carlos ne ia comanda și se duce să discute cu nou-veniții.

— Chiar pare full pentru o zi de marți, comentează Jude, privind în jur. Karaoke. Cine-ar fi crezut?

— Toată lumea își dorește 15 minute de glorie, zic. Chiar dacă sunt de fapt 3 și jumătate, iar gloria înseamnă să te faci de toată jena într-o speluncă de pe Main Street.

— Nu-i o speluncă! protestează Ari, care se încruntă. Și să cânți nu-i jenant!

— Când o faci tu, nu, recunosc. Dar nu-i la fel pentru toți.

— Ce cânți? întreabă Jude.

— M-am gândit la Oasis. Le-am ascultat hiturile toată săptămâna.

— Dă-mi voie să ghicesc! spune Jude. Au melodii obscure, stranii și lirice.

Ari râde.

— Nu sunt *chiar* atât de obscure.

Apoi, cu o privire malițioasă în ochi, se apleacă spre mine.

— Știai că unii cred că Oasis este cea mai bună trupă britanică?

Îmi ia o secundă să înțeleg. *Unii* oameni cred că trupa Oasis e mai bună decât Beatles.

Tresar oripilată.

— Retrage-ți cuvintele!

— N-am zis că *eu* cred asta, chicotește ea. Deși le ador hiturile.

Ușa se deschide iar. Răsucesc capul.

Intră o femeie cu o pălărie mare, de plajă, și ochelari de soare imenși, care scanează încăperea de parcă ar căuta pe cineva.

Oftez.

— Îți faci griji că nu vine? întreabă Jude.

Mă întorc spre el. Atât de evident e?

— Nu, zic, uitându-mă la ceas. Am stabilit că ne vedem la 18. E doar 17:52. Nici n-a întârziat. Așa că nu sunt îngrijorată.

Îmi dau seama că așa e. Nu sunt. În trecut, eram mereu șocată de rarele ocazii când Quint nu mă dezamăgea. Acum, aș fi mai șocată dacă ar face-o.

Sunt convinsă că va fi aici.

De aici vine și agitația mea. Quint și cu mine, departe de școală și de voluntariat. La seara de karaoke. Da, ar trebui să facem planuri pentru gală, adică un motiv complet întemeiat să petrecem timp împreună.

Știu că nu ar trebui să interpretez, dar nu mă pot abține. Să interpretez lucrurile este *specialitatea* mea.

Lângă noi se oprește un chelner care ne aduce băuturile și-mi dau seama că am devenit agitată.

Trish vine la masa noastră și ne înmânează un dosar cu melodii și un teanc de hârtiuțe, ca să ne notăm alegerile.

— Mă bucur să văd că v-ați întors! spune ea, rânjind. Ce-ți face capul, dulceață?

— Binișor, zic, pipăindu-mi ceafa.

Cucuiul s-a retras acum câteva săptămâni.

— Bun! Sper să cânți din nou. A fost minunată versiunea ta pentru „Instant Karma!".

Se apleacă în față și îi zâmbește lui Ari.

— Și *tu*. Louis Armstrong mi s-a înfipt bine de tot în minte, toată luna, după ce ai cântat. O vei face din nou, da?

— Așa plănuiesc, spune cu o voce ascuțită Ari.

— Mă bucur. Nu uitați că, dacă vreo piesă nu e în dosar, e posibil să o pot găsi și online. Trebuie doar să-mi spuneți de ce aveți nevoie.

Ne face cu ochiul și pleacă. Ari inspiră adânc și apucă hârtiuța de deasupra. Își scrie repede numele și notează cântecul pe care-l dorește.

— OK, ar fi bine să i-l dau înainte să mă răzgândesc, spune ea și iese repede din separeu.

— Ari va cânta iar?

Tresar și întorc capul.

Quint, surprins de reacția mea, face un pas înapoi. Apoi râde.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

— Nu, doar că...

Îmi privesc ceasul. 17:59.

— Nu mă așteptam...

— Hei, pun preț pe punctualitate! zice el.

Ridic o sprânceană.

— Cel puțin încep să o fac.

Quint și Jude se salută lovindu-și pumnii și mormăind niște amabilități băiețești. Ari a lăsat un loc liber lângă Jude, de cealaltă parte a separeului, dar Quint se strecoară lângă mine.

Mă dau mai încolo, să-i fac loc.

Ari se întoarce, agitată, și încep toți să vorbească despre karaoke și melodia ei - nici Quint, nici Jude n-au auzit de ea -, iar Ari oftează dramatic.

— E *atât de bună*! Nu pricep de ce n-a fost single.

— Abia aștept! spune Quint și cred că vorbește serios.

— Cânți? îl întreabă Ari.

Quint pufnește.

— Exclus. Zero șanse să se întâmple așa ceva.

— Haide, insistă ea, nu se poate să fie atât de rău!

— Chiar dacă e, zic eu, nu despre asta e vorba. E despre abandonarea inhibițiilor pentru câteva minute.

Las brațele pe lângă corp și le scutur, mimând cu ironie noțiunea de „relaxare".

— OK, zice Quint, privindu-mă pieziș. Atunci, tu ce cânți?

— Nimic, spun, strâmbând din nas.

— Aha.

— Oricum, e o întâlnire de lucru.

Îmi împing carnețelul spre Quint.

— Ah, jurnalul de idei al lui Prudence! Ar fi trebuit să știu că voi revedea asta.

Începe să dea paginile, dar apare Carlos, să-i ia comanda.

— Ce ați băut voi data trecută? Cu cireșe?

— Shirley Temple, spune Ari.

— Așa! exclamă Quint, care pocnește din degete. Vreau un Shirley Temple, vă rog!

— S-a făcut! spune Carlos.

Îmi aruncă o privire vicleană, pe jumătate curioasă, și știu că se întreabă dacă este *iubitul* meu. Dar, din fericire, nu zice nimic. Altfel nu cred c-aș fi putut evita să intru în pământ de rușine.

Carlos pleacă și Quint se întoarce spre Jude.

— Ai zis că voi făceați karaoke în familie?

— Când eram noi mici, spune Jude. Dar a trecut ceva timp de-atunci.

Ochii lui Quint sclipesc.

— Poate c-ar trebui să cântați în duet sau așa ceva, de dragul vremurilor apuse.

— Oh! spune Ari, bătând din palme. Ce ziceți de „Stop Draggin' My Heart Around" de la Stevie Nicks și Tom Petty? Ador melodia. Ați fi atât de buni!

— Ewww, scârbos! spun și, simultan, Jude mă arată cu degetul mare:

— Ai uitat că e soră-mea?

Ari se dezumflă.

— Bine...

Dar apoi i se luminează privirea.

— Poate că ar trebui să o cânte Pru și Quint!

— Nu, nu, nu! Pe mine să nu contați! spune el, uitându-se la mine. Nu glumeam când am zis că e cel mai negru coșmar al meu să fac karaoke.

O chelneriță îi aduce băutura acidulată și roz.

Îmi trag propriul pahar spre mine, ud de condens, și iau o gură de suc.

— Nu e nimic ce putem spune ca să te convingem? insistă Ari. S-ar putea să-ți placă.

— Exclus, spune Quint. Am multe talente de invidiat, dar cântatul nu se numără printre ele.

— La fel și-n cazul meu, zic.

— Poate că așa e, spune Quint, care s-a întors spre mine, dar să știi că ai fost foarte drăguță pe scenă.

Încremenesc. Toți încremenim. Cu excepția lui Quint, care ia lingura și începe să pescuiască cireșe din pahar. Deși a rostit cuvintele pe un ton lejer, acum se uită la o cireașă de parcă-i făcută din aur solid.

— Mersi! zic. A fost amabil să spui asta. Chiar dacă ușor condescendent.

Se întoarce spre mine, îngrozit.

— A fost un compliment!

— Și ți-am mulțumit.

Rânjesc, ca să știe că îl tachinez. Simt că s-a aprins o lumină înăuntrul meu. *Drăguță*. Crede că sunt drăguță... cel puțin când cânt. Inima îmi bate în pași de step. Până la urmă, poate c-ar trebui să cânt iar.

— „Drăguță" e un termen amabil. Nu înseamnă *grozav*. Ai fi putut spune că am fost radiantă. Sau...

Caut un alt adjectiv.

— *Ravisantă*. Dar „drăguță" e OK. Ar putea fi mai rău.

— Ra-vi-san-tă? silabisește el. Sincer, Prudence, sunt momente când mă întreb dacă nu cumva ai călătorit aici din alt secol.

Râd.

— M-a dat de gol numele demodat?

— Poate doar puțin, spune Quint.

Jude își drege glasul.

Quint și cu mine tresărim și ne uităm la Jude și la Ari. Se uită și ei la noi, iar Jude pare stânjenit. Ari a dus mâna la gură, dar nu-și poate ascunde zâmbetul de drăcușor.

Fratele meu face semn spre o masă care tocmai s-a eliberat, vizavi.

— Să vă lăsăm singuri sau...?

Mă înroșesc. Quint râde, dar nu e râsul lui.

— Bine ați venit la seara de karaoke de la Encanto! urlă Trish la microfon și, chiar dacă majoritatea clienților o ignoră și continuă să discute între ei, noi patru suntem foarte bucuroși să îi oferim toată atenția noastră.

Ca data trecută, Trish explică regulile serii, apoi dă startul, cântând „Man! I Feel Like a Woman" de la Shania Twain.

E bună. Foarte bună. Are o voce puternică și brută, e o prezență hipnotizantă. La un moment dat mă uit spre bar și-l văd pe Carlos sprijinit de tejghea, cu o cârpă de vase uitată în mână. O urmărește pe Trish cu o privire care poate fi caracterizată drept visătoare.

Mă întind peste masă și îi dau un ghiont lui Ari, apoi arăt spre Carlos. Când îl vede, își duce o mână la inimă. E mereu bucuroasă când găsește iubire, indiferent unde, când sau despre cine e vorba. Carlos, deși e mult mai în vârstă decât noi, a fost pasiunea *ei* luni în șir, dar sunt sigură c-ar fi fericită dacă el și-ar găsi perechea.

Asta ador eu la Ari, printre altele. Se bucură atât de mult de fericirea altora.

Trish încheie cântecul în aplauzele entuziasmate ale publicului. Chiar face treabă bună cu animarea mulțimii, recunosc.

Urmează un tip care cântă o melodie hip-hop pe care nu o cunosc, apoi un bărbat și o femeie care cântă un duet cu subînțeles. Se descurcă bine de tot. Nu-s grozavi, dar nici răi. Cântecele sunt distractive și toți fac tot posibilul să implice spectatorii.

Apoi Trish o strigă pe Ari și am emoții pentru ea. Are o voce superbă, dar prezența ei scenică este... mai puțin impresionantă. Inima parcă mi se oprește în piept și îi țin pumnii, încurajând-o telepatic, când ia microfonul.

Melodia se deschide cu acorduri melancolice de chitară.

Ari începe să cânte.

E, într-adevăr, un cântec liric și nostalgic, iar vocea lui Ari e captivantă. Mi se umple inima de mândrie să o văd și să o aud. Abia aștept ziua în care cântecele *ei* vor fi cele pe care le va urla lumea la microfon.

— E foarte bună, șoptește Quint.

— Da, știu, zic, întrebându-mă dacă mi-a tresărit stomacul de invidie.

Doar că, atunci când îmi analizez reacția, îmi amintesc cuvintele lui Quint de mai devreme... cum c-aș fi *drăguță*. Rânjind, mă aplec spre el.

— Unii ar numi-o ravisantă!

Se uită la mine. Împărțim un zâmbet. Împărțim o glumă.

Nu vreau să mă uit în altă parte, dar vocea lui Ari vine și pleacă într-un ritm blând, dar puternic, când trece de la strofă la refren. Îi acord toată atenția mea și mă cuprinde un sentiment bizar de mulțumire. Un sentiment copleșitor de apartenență, în acest moment și în acest loc. Să fiu aici, cu fratele meu și cu cea mai bună prietenă, cu cotul lui Quint lipit ușor de al meu, și să las acest cântec necunoscut, dar superb, să-mi meargă drept la inimă.

Și cred că înțeleg de ce dorește Ari să creeze muzică. Are acest dar neobișnuit de a aduce claritate momentului. De a face lumea să pară, deodată, strălucitoare, magică, *așa cum trebuie*.

Nu știu dacă sunt singura care simte așa. Dar știu că, atunci când termină Ari, aplaudăm cu toții până ne dor palmele, cu inimile în gât.

Capitolul 35

A fost o vreme când vizitam regulat amanetul de pe Seventh, deși n-am ajuns să mă cunosc foarte bine cu proprietarul, Clark, așa ca femeia de pe plajă. E genul de loc care acceptă diverse obiecte legate de muzică și părinții mei se opreau aici la fiecare câteva luni, târându-ne după ei pe noi, copiii, ca să vadă dacă proprietarul a primit postere sau alte lucruri noi cu Beatles ori dacă pot obține viniluri ieftine pe care să le vândă cu un preț mai mare la magazin. Acum câțiva ani, mama a găsit niște farfurii pentru picnic cu Beatles, pe care le mai folosim și azi.

Magazinul este locul în care te duci și dacă vrei să cumperi instrumente. De aici am cumpărat chitara lui Jude și vioara lui Penny și claviatura mea. Dar au trecut niște ani de când n-am mai intrat. Sunt surprinsă când deschid ușa și mă întâmpină imediat un val de mirosuri cunoscute: mucegai și ceară de mobilă cu aromă de lămâie și fum de trabuc. Sunt și mai surprinsă când omul de la tejghea zâmbește larg când mă vede.

— Prudence Barnett? Doamne ferește! Ai fugit și te-ai transformat într-o adolescentă, ia te uită!

Încremenesc la câțiva pași de ușă și zâmbesc, stânjenită.

— Păi, da. Bună!

— Haide, haide!

Flutură din mâini de parcă ar încerca să mă atragă înăuntru prin forța gesturilor. E un tip uriaș. Cât Hagrid. Îmi aminteam asta, dar am crezut că mintea mea de copil exagerează, fiindcă acum, când mă gândesc, cred că-mi era nițel teamă de el în copilărie, deși a fost mereu amabil cu mine și cu frații mei. Dar e ușor tulburător să fii salutată de un tip de aproape doi metri, care probabil cântărește de două ori cât tata. Are o barbă încâlcită, cu fire cenușii, și poartă un basc de tweed, ca puștii care vând ziare. Și asta-mi amintesc din copilărie.

— Mă așteptam să apară părinții tăi în una din zilele astea. Nu credeam că te vor trimite pe tine, dar mă bucur să te văd. Ai crescut. Nu pot să cred!

Pocnește din limbă, apoi ridică un deget, indicându-mi să aștept.

— Mă duc să-ți aduc banii! Mă întorc imediat.

Clipesc. Banii?

Dar, înainte să pot spune ceva, se strecoară în camera din spate, un fel de birou cu un geam la care-s trase storurile. Mă apropii de tejghea, unde ține bijuteriile. Sunt atât de multe cutiuțe de catifea cu inele cu diamant, că mă ia amețeala. Mă apropii de următoarea vitrină. Coliere, ceasuri, brățări... cercei.

Îi inspectez, dar niciunul nu este al Mayei. Probabil că oricum nu ar păstra un cercel desperecheat alături de seturi, nu?

Poate că are o secțiune pentru bijuterii cu piese lipsă.

Mă învârt repede prin încăpere. În alte vitrine observ cutii de trabucuri vechi, figurine de porțelan, ceșcuțe pictate de mână, bricege de buzunar, monede de colecție, cartonașe de baseball. O vitrină întreagă e dedicată telefoanelor mobile la mâna a doua. Pereții sunt plini de tablouri. Pe rafturi găsești de toate, de la clarinete la laptopuri, de la bile de bowling la lămpi de masă.

Văd niște bijuterii false pe o altă tejghea. Sap printre ele un minut, dar nu găsesc nimic similar, iar dacă Clark chiar a plătit peste 1 000 de dolari pe cercei, mă îndoiesc c-ar fi acolo.

— Uite! spune Clark, apărând din birou cu un plic alb.

Îmi întinde o chitanță scrisă de mână, apoi deschide plicul și scoate un teanc de bani. Începe să-i numere, punând jos fiecare bancnotă, ca să pot verifica și eu, dar ochii mei stau lipiți de chitanță.

Amplificator de chitară: 140$
Brățară (diamante 1 ct): 365$
Bormașină fără fir: 20$
DVD player: 22$
Claviatură electronică cu stativ: 80$

Jos sunt semnătura tatei și numărul lui de telefon.

Rămân la ultimul obiect. Claviatură. *Acea* claviatură, sunt convinsă, despre care i-am zis lui Ari că i-o voi da înainte să-mi dau seama că nu o mai avem.

Înainte ca părinții mei să-mi spună că au vândut-o.

— 637, termină de numărat Clark, apoi așază din nou bancnotele în plic.

Mi-l înmânează, alături de chitanță. Închid palma în jurul lor, din instinct, și simt greutatea banilor.

— S-au arătat interesați de setul de tacâmuri unii și alții, dar încă n-am avut cumpărător. Taică-tău a menționat că ar putea aduce o chitară. Acustică, parcă. Se vând ca pâinea caldă, dacă vrei să-i spui.

Tacâmuri? Chitară?

— Ăăă. Sigur, îi zic. Ce set de tacâmuri, mai exact?

— Ah, știi tu. Ăsta vintage.

Înconjoară tejgheaua și mă conduce spre o altă vitrină, de unde scoate o cutie de lemn veche. Când o deschide, dau cu ochii de un set de argintărie, cu linguri și furculițe ușor

învechite și un șir de cuțite pentru friptură prinse de capac. Mai există un polonic și una dintre furculițele acelea imense, folosite pentru tăierea cărnii. Îmi trec degetele peste mânerul unei linguri, gravat cu un model cu struguri.

Recunosc argintăria.

— Ești bine?

Mă întorc spre Clark.

— Da. Doar că... nu mi-am dat seama că ai mei vând setul. A fost al bunicii. Îl foloseam la fiecare Zi a Recunoștinței.

Nu-mi dau seama dacă felul în care se încruntă înseamnă că e îngrijorat pentru *mine* sau pentru că sentimentalismul meu l-ar putea *împiedica* să facă o vânzare.

— Ai fi surprinsă câți oameni scapă de genul ăsta de lucruri, zice el, și cred că încearcă să mă liniștească. Argintăria ca asta e aproape mai valoroasă dacă o topești să faci altceva din ea. Nu avem o piață foarte mare pentru așa ceva. E frumoasă, dar greu de întreținut, față de inox. Oamenii nu mai știu să îngrijească lucrurile așa cum o făceau înainte, nu au timp sau nu au chef. Nu poți da vina pe ei.

Încuviințez, dar nu prea îl mai ascult.

Părinții mei își vând lucrurile.

Știu că avem probleme cu banii. Știu că sunt îngrijorați pentru plata chiriei magazinului. Dar nu știam că se va ajunge aici, la amanetarea lucrurilor, ca să se descurce.

De ce nu ne-au zis?

— Te mai pot ajuta cu ceva? întreabă Clark.

Mă uit la plicul din mâna mea. Mă gândesc dacă să i-l înapoiez. Chiar nu vreau să mă plimb peste tot cu sute de dolari în geantă. Dar nici nu vreau să știe că părinții mei mi-au ascuns asta. Mă copleșește rușinea când mă gândesc că n-am nicio idee despre situația propriei familii.

Zâmbesc politicos și bag plicul în geantă. Parcă ar cântări 20 de kilograme.

— Da, mai e ceva, zic, dregându-mi glasul. Am întâlnit o femeie, acum câteva zile. Nu știu cum o cheamă, dar petrece multă vreme căutând metale pe plajă.

— Ah, cred că te referi la Lila. Sunt uluit de ce lucruri găsește uneori. O dată, mi-a adus o insignă de șerif veche, nu una adevărată, ci din cele care ar fi fost puse într-o cutie de cereale poate prin anii 1930 sau 1940. Era atât de fainăl Nu știi niciodată ce se află acolo, așteptând să fie găsit. Deci care-i treaba cu bătrâna Lila?

— A găsit ceva pe plajă și se pare că-i aparține unei prietene. Un cercel cu diamant. Am întrebat-o și a zis că l-a vândut aici.

Clark își amintește și imediat pare să regrete.

— Pfff, a fost al prietenei tale?

— Bunica ei i-a dat cerceii, înainte să moară. Prietena mea încă are unul, dar l-a pierdut pe celălalt pe plajă, la începutul verii.

Clark oftează din greu și își masează ceafa.

— Nasol, Prudence. Știu precis despre ce este vorba și, da, Lila l-a vândut aici, dar... l-am vândut deja și eu. N-a stat în vitrină nici câteva ore înainte să fie luat.

Mă cuprinde dezamăgirea.

— Și eu am fost surprins, fiindcă nu avea pereche. Dar femeia care l-a cumpărat a zis că-l va folosi pentru un pandantiv, cred. Era o piesă frumoasă, de altfel. Vintage. Diamant de calitate.

— Mi-ați putea spune cine l-a cumpărat?

Se încruntă și își mângâie barba.

— Nu știu cum o cheamă. Vine aici când și când, dar n-am prea vorbit cu ea. Aș putea verifica în registru, dar... nu, știi ce? Mi-am amintit acum, a plătit cash, așa că oricum nu am numele ei.

— Cash? Dar era scump, nu?

— N-a fost ieftin. Dar clienții noștri obișnuiesc să cumpere cu banii jos. Îmi pare rău! Dacă vine iar, pot să-i obțin numele și informațiile de contact. Poate găsește o soluție prietena ta.

Sunt tentată să-i zic că, din punct de vedere legal, femeia ar fi obligată să i-l dea înapoi, dar... nu contează acum. S-ar putea să nu o găsesc niciodată și nici să nu recuperez cercelul.

Simt c-am dezamăgit-o pe Maya și, în ciuda justificărilor găsite pentru ce s-a întâmplat, am impresia că sunt parțial vinovată pentru pierdere. Mi se pare o nedreptate cosmică, opusul a ce-mi doream. Jude n-o fi meritat ce a zis Maya despre el, pe la spate, dar nici Maya nu merita să își piardă moștenirea de familie prețioasă.

Cel puțin, așa simt.

Iar dacă universul simte diferit, ei bine, încep să mă întreb de partea cui e.

Capitolul 36

Quint năvălește spre mine, cu o foaie de hârtie în mâini.

— Victorie! urlă el.

Ne plimbăm prin Fortuna Beach de la începutul după-amiezii, de când și-a încheiat Quint tura de dimineață la centru. Îl aștept pe o bancă de lângă faleză, verificând firmele cu care am vorbit, de pe lista mea. A fost o zi plină, în care am mers din ușă în ușă pe Main Street, spunându-le oamenilor despre centrul de salvare și despre gală și cerând donații și sponsorizări. Sau, dacă nici una, nici alta nu erau posibile, măcar să ne lase să punem un afiș în vitrina lor, după ce le printăm.

În mare parte, proprietarii s-au arătat dornici să se alăture cauzei. Sigur că unii au declarat repede că nu își pot permite să ofere donații, iar unii au fost chiar nepoliticoși, dar majoritatea dintre ei au fost bucuroși să ne dea o mână de ajutor. Oamenii vor să se implice, mai ales ținând cont de publicitatea oferită de curățenia de pe plajă și eliberarea focilor. Sunt convinsă că este momentul perfect să organizăm gala și să obținem capital din progresele făcute.

E fix distragerea de care aveam nevoie după drumul la amanet. De fiecare dată când am un moment de liniște, de repaus, mintea îmi revine la plicul cu bani din geanta mea și la argintăria familiei, care nu va mai sta niciodată pe masa noastră de Ziua Recunoștinței.

Am știut mereu că nu suntem bogați. Știu că magazinul are probleme financiare încă de când Jude și cu mine eram mici. Dar mi se pare un act disperat. Ce o să se întâmple când nu vor mai avea ce să vândă? Tot vor fi facturi de plătit, tot va exista un magazin de discuri care nu produce suficienți bani. E doar o peticeală și cred că-și dau seama de acest lucru.

Dar atunci... care e soluția?

Nu mă pot gândi acum la asta. Am centrul și gala pe cap, care-mi țin deja mintea ocupată.

Quint ajunge la mine și, spre surprinderea mea, începe să danseze. E un dans al victoriei executat chiar pe faleză, cu hârtia foșnind și sclipind în soare. Se poartă de parcă ar fi înscris un eseu câștigător.

— Blue's Burgers donează nu unul, nu două, ci *trei* coșuri-cadou pentru licitația fără strigare, care includ vouchere, tricouri imprimate și căni portabile. În plus, vor oferi cupoane pentru pungile cu cadouri și... stai așa...

Se oprește și-mi arată foaia, deși e același contract de sponsorizare pe care l-am folosit pentru toți. Lovește cu degetul un rând de la final, unde a adăugat o notă de mână.

Ridic din umeri.

— Nu-ți înțeleg scrisul.

Îmi smulge hârtia din fața ochilor.

— Au fost de acord să furnizeze mâncarea! Cheeseburgeri, scumpo! *BUM*.

Începe să danseze, apoi mă apucă de mână și mă trage în picioare. Strig când mă învârte o dată pe sub braț.

— Ne pricepem!

Râzând, mă las învârtită de câteva ori, înainte să-mi pun mâinile pe umerii lui și să-l opresc.

— OK, calmează-te! Excelente vești, dar încă mai avem de lucru.

Fața lui realmente strălucește de bucurie. Mâinile lui, îmi dau seama brusc, sunt pe talia mea.

Ceva se întâmplă între noi. Un curent electric care ne traversează pe amândoi. O respirație întretăiată.

Mă retrag iute și îi întorc spatele. Îmi dau o șuviță după ureche și mă duc iar la bancă, îmi adun notițele și mă prefac că momentul acela, indiferent ce a fost, nu s-a întâmplat.

Sunt convinsă c-a fost doar în imaginația mea.

Quint sare pe bancă, dintr-un salt grațios – *of*, ce ușor face să pară totul! – și se așază pe spătar, cu coatele pe genunchi.

— Bine, care-i misiunea următoare? Sunt în formă.

E o zi frumoasă, însorită, cu o adiere sărată dinspre ocean și nori pufoși la orizont. Buletinele meteo anunță că urmează o furtună masivă săptămâna asta, dar deocamdată nu văd niciun semn. Doar oameni care stau la plajă și care se dau cu rolele pe faleză, înghețate și strigăte de pescărușI și tot ce transformă Fortuna Beach într-un paradis în perioada asta.

Scanez din priviri lista de firme și adaug o față zâmbitoare lângă Blue's Burgers.

— Cu adevărat generos din partea lor. Nu ne cer nimic?

— Niciun cent. Cred că afacerea a fost destul de rău afectată recent, de la povestea aceea cu cruzimea față de animale, și cei de la Blue's cred că noi i-am putea ajuta să își recâștige reputația.

— Adică zvonurile potrivit cărora își luau carnea de la o fermă industrială?

Mă urc pe bancă și mă așez lângă el, cu carnețelul în poală.

— Se dovedește că nu erau doar zvonuri, spune el. Importau carne de la o fermă de genul ăsta, în ciuda reclamelor despre vaci hrănite doar cu iarbă, libere pe pășuni etc. Dar mai mult decât atât, ferma aceea tocmai ce a primit o amendă pentru încălcări grave ale codului de sănătate publică.

Mă uit la Quint, dar tot ce văd e un panou și un X pictat cu spray.

MINCIUNI.

— Morgan a pus umărul la dezvăluirea adevărului, adaugă Quint. Îți amintești de petiția aia? Cred că activiștii încearcă să facă acele ferme să se închidă, de ani buni, și eforturile lor în sfârșit au dat roade. Destul de mișto, nu? Ca în studiile acelea sociale despre care ne vorbea doamna Brickel.

Îmi lovesc buza cu pixul, privind oceanul.

— Deci să nu te superi. Apreciez cât de bine te-ai descurcat cu Blue's și este o donație grozavă. Dar... crezi că va da prost pentru noi să facem un parteneriat cu ei, atât de repede după ce au fost implicați în acest scandal imens? Cruzime împotriva animalelor, încălcarea regulilor sanitare... și noi suntem un centru de salvare a animalelor.

— Da, știu, percep ironia, spune Quint.

Îl privesc. Stă cu ochii ațintiți pe pixul meu... pe gura mea. Dar îi îndreaptă imediat înspre ocean.

— Însă nu plănuiam un meniu vegetarian decât pentru cei care-l solicită, iar cei de la Blue's Burgers m-au asigurat că au stabilit deja relații noi cu ferme locale. Ferme autorizate, de data asta. Vor să treacă peste moment cât mai repede. În fond, sunt o afacere reprezentativă. Sunt aici din anii 1960. Merită a doua șansă, nu?

Se uită iar la mine și îi zâmbesc.

— Toți meritățm.

El se apropie puțin și se uită la carnețel.

— Deci cum stăm?

— Grozav! Kwikee's Print Shop a fost de acord să ne printeze fluturașii și posterele pro bono. Tone de oameni ne dau chestii pentru licitație, iar cei de la Main Street Bakery deja își imaginează prăjiturele în formă de delfin și torturi cu stele-de-mare deasupra la desert.

— Cât de dulce!

Îmi dau ochii peste cap la gluma lui, deși nu-s complet sigură că dorea să fie o glumă.

— Asta acoperă licitația și cateringul. Mai rămân doar muzica, decorațiunile, echipamentul AV și... cel mai important.

Ridic privirea.

— Locul. Ah! Și trebuie să decidem cum ne ocupăm de vânzarea biletelor și cât vor costa.

— Știu că există site-uri care se ocupă de vânzarea biletelor pentru asemenea evenimente și cred că poți stabili ca banii să intre direct în contul tău. Vorbesc cu Shauna și vedem cum facem să punem ceva și pe site.

— Cât să cerem?

Se uită la mine. Mă uit la el. N-avem idee. Care este costul mediu pentru un bilet la o gală caritabilă? La una elegantă, dar nu extrem de simandicoasă? La una organizată de doi adolescenți care n-au mai făcut niciodată ceva asemănător?

— O să cercetez, zic, notând pe carnețel.

— Dacă punem un preț mic, propune Quint, dar includem opțiunea ca oamenii să poată dona când cumpără? Ca un fel de sistem de onoare. Ne plătești cât consideri că valorează biletul.

Mă gândesc. E puțin riscant – ce se întâmplă dacă nu plătește nimeni în plus? Dar s-ar putea să funcționeze și invers, și oamenii să plătească mult peste cât le cerem noi.

— Îmi place, zic. Asta măcar ne scapă de presiunea de a calcula prețul unui bilet. Și ce-avem de pierdut?

Dau pagina la „Bilete" în carnețel și notez ideea lui Quint.

— De asemenea, zic, dând înapoi la strângerea de fonduri, m-am gândit să facem și o loterie, pe lângă licitație. Pentru un premiu *mare*. Ceva mișto. Oamenii pot cumpăra câte lozuri doresc, dar toată lumea ar primi o șansă, așa că nu va fi doar pentru cea mai bogată persoană din încăpere.

Quint își trece o mână prin păr, gânditor. O șuviță îi cade înapoi pe frunte, iar mișcarea are un efect ciudat asupra mea. Mi se strânge stomacul.

— Un premiu mare. Ar trebui să fie ceva unic, pe care nu-l pot cumpăra. Un tur privat al centrului?

— Poate..., zic. Sau putem numi următorul animal salvat după persoana care-l câștigă?

Dăm din cap, dar nicio idee nu ni se pare chiar... *potrivită*.

— Păi, hai să continuăm sesiunea de brainstorming, zic și pun o steluță în dreptul acelui subpunct.

— Mă gândeam, zice Quint, că dacă totul merge bine, gala poate deveni un eveniment anual.

— Da, și eu m-am gândit. În fiecare an poate fi mai mare și mai bine organizată decât în cel din urmă.

El își încrucișează gleznele.

— Te gândești vreodată că s-ar putea ca lucrurile să nu meargă conform planului tău măreț?

— Păi, curățenia de pe plajă n-a fost succesul financiar la care speram. Și proiectul nostru la biologie a eșuat lamentabil.

— Da, însă de ambele dăți ai crezut că vor fi grozave, nu? Și iată-te aici, sigură că gala va fi grozavă. Nu renunți.

Mâzgălesc o stea-de-mare în colțul foii, umplând spațiul din jurul ei cu alge. Nu sunt cine știe ce artistă, dar am citit cândva că să mâzgălești în timp ce iei notițe te ajută să reții informația, așa că obiceiul a rămas.

— Care-ar fi sensul să renunț? Încerci în continuare cât mai multe idei și, în cele din urmă, ceva va funcționa.

— Nu cred că așa văd lucrurile majoritatea oamenilor, dar mă bucur că tu o faci.

Strâng din buze, dornică să le împiedic să îi ofere un zâmbet sfios.

— Ei bine, gala asta sigur *nu* va fi grozavă dacă nu găsim repede un loc.

— De ce să n-o organizăm la centru, așa cum am mai făcut?

— Pentru că miroase a pește mort.

Icnește.

— Știai că standardele tale sunt, uneori, aproape imposibil de atins?

Mă uit urât la el, dar numai în glumă.

— OK, spune el, scanând cu privirea faleza. Aici, pe plajă? Nu poți concura cu priveliștea. Putem închiria un cort imens, pentru nunți.

— Nu e rău, dar cum rămâne cu toaletele? Folosim din acelea mobile?

Ne strâmbăm amândoi.

— Să punem asta pe lista cu posibilități, zic și notez. Cred că avem nevoie de autorizații, dar... se *potrivește* cu tema.

— Stai așa! Avem o temă?

Mă încrunt la el.

— Salvarea vieților animalelor marine?

— E o misiune, nu o temă.

— Aproape tot aia.

Clatină din cap.

— Nu, nu! Ar *trebui* să avem o temă. Una adevărată. Ca la bal. „Sub apele mării" sau așa ceva.

Pocnește din degete.

— Pirați!

— Pirați?

— Imaginează-ți! Putem oferi acei bănuți aurii de ciocolată. Îi punem în pungile cu cadouri și toți cei din personal vor purta petice peste ochi.

Aștept până când sunt sigură că glumește ca să râd.

— Nu știu. Cu temă mi se pare cam siropos.

Quint se bosumflă.

— Te rooog. Oamenii adoră petrecerile tematice. Știi că așa sunt mereu aniversările copiilor, nu? Cu My Little Pony sau Batman sau...? O să fie așa, dar versiunea pentru adulți.

Argumentul nu e convingător.

— Adică, spune el, mai încrezător, fiindcă vede că nu pricep, o temă leagă totul. Invitațiile, posterele, decorațiunile,

chiar și mâncarea. Poate simplifica luarea deciziilor. Să alegem prăjiturele stea-de-mare sau în formă de submarin? Ei, care se potrivesc mai bine cu tema?

— În formă de submarin? repet, cu glas subțire, și-l lovesc pe Quint cu dosul palmei peste braț. Asta e! Tema! „Yellow Submarine" de la Beatles. Părinții mei au tone de obiecte pe care le putem folosi ca decor. Putem spune, în anunțuri, „Poftiți la bordul celebrului Yellow Submarine și aflați despre... tot ce nu se vede adesea... și e marin?"

— Îl faci gelos pe Shakespeare, pufnește Quint.

— E doar o variantă brută.

Se gândește, înainte să încuviințeze încet.

— Bine, îmi place ideea. Dar anul viitor... pirați!

Râd și notez „Yellow Submarine" în carnețel, înainte de a parcurge iar listele, pagini după pagini de liste. Am progresat enorm săptămâna asta, dar mi se pare că, de fiecare dată când tai ceva, îmi vin în minte alte două lucruri pe care să le adaug.

— După ce avem locul, putem implementa vânzarea biletelor, apoi ne apucăm serios de reclamă. Vorbesc și cu presa locală. Sunt convinsă că pot aduce un jurnalist de la *Chronicle* să scrie despre asta, iar la Colegiul Pomona există un post de radio și poate va fi cineva interesat să-i ia un interviu mamei tale. Crezi c-ar vrea?

— Nu văd de ce nu.

— Grozav.

Mai notez ceva. Gândurile îmi fug într-o mie de direcții și simt că nu pot să le prind suficient de repede. Trebuie să mă organizez. Să fac un plan.

— Ce zici de cinema?

— Ha?

— Ca loc. Dacă organizăm gala la Offshore Movie Theater?

Quint își trage picioarele pe bancă. E neliniștit și-și mișcă permanent genunchii. L-am mai văzut așa, cuprins de ener-

gia asta entuziasmată. Încep să cred că *mișcarea* e versiunea lui de făcut liste.

— Putem face prezentarea în sală, continuă el, apoi putem folosi lobbyul acela imens pentru mese. Știu că uneori se organizează nunți acolo. Și am avut și noi balul de clasa a opta acolo, mai știi?

— Nu am fost.

— Ah! A fost drăguț. N-ar trebui să ne facem griji pentru echipamentul AV. Sigur au tot ce e nevoie.

Mestec vârful pixului.

— Nu e o idee rea.

— Ceea ce știu că, în traducere, înseamnă: „Quint, ești un geniu!"

Se apleacă spre mine.

— Încep să vorbesc limba lui Prudence.

Râd, închid carnețelul și prind pixul de copertă.

— Să mergem acum?

— La cinema? Nu, așteptăm până diseară.

— Diseară? E la două străzi distanță. De ce să nu mergem acum?

— Pentru că am ajunge devreme. Filmul începe la șapte.

Mă încrunt.

— Ce film?

— Proiecția specială a filmului *Fălci*.

Îngheț. Mă uit la el cu gura căscată. Îmi închipui o aripioară dorsală ascuțită și sânge în apă și muzica aceea emblematică bubuindu-mi în piept. *Ba-dam, ba-dam, ba-dam!*

— Nu, zic eu.

— Ba da, răspunde Quint.

— Nu mă uit.

— Ba da, te uiți. Am luat deja bilete.

— Păi...

Ezit.

— Ai luat bilete?

Simt căldura care-mi cuprinde pieptul, gâtul, obrajii, și cred că m-am înroșit atât de rău, încât va crede că m-a ars soarele.

— Da. Biletele pentru astfel de proiecții speciale se scot la vânzare din timp și dispar foarte repede. Nu voiam să ratăm ocazia. Haide! E un clasic. Și trebuie să-mi cunoști tizul.

— Te referi la căpitanul Quint? Vânătorul de rechini?

— Nimeni altul.

— Quint, deja îmi e teamă de rechini!

Pufnește și-mi înghiontește umărul cu al lui.

— Este un rechin animat din anii 1970. Cred că o să reziști. Și vom verifica dacă e locul potrivit pentru gală. Va fi productiv.

Scot un geamăt profund.

— O, nu! Ai descoperit cuvântul magic.

— Ți-am zis că voi vorbi fluent în limba lui Prudence, cât de curând.

N-am nicio dorință să văd *Fălci*. Am trăit aici toată viața și mi-am petrecut ani întregi cercetând valurile după aripioare de rechini, sigură că – în ciuda statisticilor care afirmă că rechinii nu-s atât de periculoși pentru oameni și că e mai probabil să mori într-un accident de avion sau lovit de fulger –, dacă un rechin va ataca vreodată plaja de la Fortuna Beach, eu voi fi devorată.

Mă cunosc îndeajuns încât să știu că a viziona cel mai cunoscut film făcut vreodată despre un atac al rechinilor e o idee groaznică. Știu că voi regreta asta.

Dar, cumva, aud cuvintele care-mi ies aproape șoptite din gură. Încerc să par și eu nonșalantă.

— Bine. Ai câștigat. Merg.

Quint își azvârle pumnii în aer.

— *Daaa*. Exact ce voiam să aud!

Coboară mâinile, bate din palme și le freacă.

— Bun! Hai să considerăm c-am rezolvat problema locului. Sunt plin de soluții azi. Mai dă-mi de lucru! Termin de planificat gala asta până să ajungem la popcorn.

Capitolul 37

În orice alte condiții, aș fi avut emoții. E prima dată când merg la film cu un băiat, cel puțin cu unul care nu e rudă cu mine. Dar nu mă gândesc la Quint sau la cum îmi stă inima când se uită la mine. Nici măcar nu mă gândesc la filmul pe care-l vom vedea, unul pe care m-am străduit să-l evit până acum.

Trecem de ghișeu și intrăm în lobby, iar eu mă gândesc doar la gală. Studiez pereții lambrisați, tejgheaua pentru gustări, luminile. E un cinematograf vechi și foarte mișto, de la sfârșitul anilor 1920, din epoca filmelor mute, alb-negru. Așa cum a sugerat Quint, lobbyul ar fi suficient de încăpător pentru cină și, potrivit site-ului, care include o pagină cu detalii despre închirierea spațiului pentru evenimente speciale, încap până la 300 de oameni. Candelabrele și cornișele dau un vibe art deco. Parchetul este vechi, pereții-s cam scorojiți și mirosul de popcorn cu unt e copleșitor, dar putem trece peste amănuntele astea.

— Ar funcționa, șoptesc eu, apropiindu-mă de Quint, care stă la coadă pentru gustări. Am putea așeza masa pentru licitație la peretele ăla și folosi tejgheaua asta pentru deserturi.

Îmi ating buza de jos cu degetul, încuviințând.

— Îmi place.

Quint murmură pentru sine.

— Unt, da sau nu?

Mă uit la el și-mi ia o secundă să-mi dau seama că i-a venit rândul să comande.

— Da, normal.

— Bun. Dacă ziceai nu, te puneam să-ți iei separat.

Suntem printre primii care au ajuns, așa că, după ce intrăm în sală, putem lua locurile din centru. Dar rămân în picioare. Mă învârt în cerc, privind balconul mic, de sus, unde am putea așeza foștii donatori, un fel de opțiune VIP. Cercetez scena din față, unde Rosa poate ține un discurs. Din moment ce e un cinematograf, putem realiza chiar și un filmuleț despre centru și animalele de acolo, arătând câteva din acțiunile noastre recente de salvare și cele mai noi eliberări.

Zâmbind larg, mă așez.

— Am o treabă pentru tine.

Quint pare curios, dar rezervat, însă, după ce-i explic că avem nevoie de un filmuleț de prezentat la gală, e sută la sută de acord. În timp ce sala de cinema se umple încet și aceleași reclame locale plătite apar pentru a o mia o suta oară pe ecran, Quint și cu mine discutăm dacă ar trebui sau nu să avem muzică live (n-am avut succes cu găsirea unei orchestre care să cânte pe gratis) sau dacă întocmirea unui playlist ar fi o idee suficient de bună. Trecem prin lista de obiecte de licitat, deja oferite de firme, și ne gândim pe cine am mai putea aborda. Eu îmi parcurg planurile de vânzare a biletelor la loterie, chiar dacă încă nu știm ce premiu să oferim.

Sunt uimită de câți oameni au umplut cinematograful, când se sting luminile. E o atmosferă diferită de a oricărui film la care am fost și e limpede că mulți vin la această proiecție specială an după an. În momentul în care începe filmul, energia din aer este palpabilă. Muzica mă înfioară. E clasicul *ba-dam, ba-dam, ba-dam* care a devenit sinonim cu atacurile rechinilor. Înghit în sec și mă apropii de Quint; simt că se uită la mine, dar nu-i întorc privirea. Deja mă gândesc, din nou, că

e o idee oribilă. De ce trebuia să fie *Fălci*? Dar acum sunt blocată aici și... simt căldura umărului lui Quint, lipit de al meu, și nu mi se mai pare atât de rău.

Șiii... acum sunt agitată.

Toate întrebările pe care le-am ignorat apar neinvitate în mintea mea. E o întâlnire? De ce n-a mai invitat pe nimeni altcineva? *De ce* nu m-a lăsat să-mi cumpăr popcorn separat? Găleata enormă care stă în echilibru între noi pare grăitoare.

Dar o privire rapidă la Quint mă convinge că sunt singura care se gândește la asta. El e concentrat la film și își aruncă absent popcorn în gură.

Mă las pe scaun și încerc să nu analizez excesiv. Măcar o dată, Prudence, *nu mai analiza excesiv*.

Publicul, se pare, e absorbit de film. La modul *serios*. Din primele câteva minute, oamenii încep să strige la ecran: *Nu fă asta, Chrissie! Stai departe de apă!* Înghit în sec și îmi simt pielea de găină, când devine clar ce se va întâmpla cu fata care face baie dezbrăcată pe ecran. Întorc capul, gata să-l ascund după umărul lui Quint, dacă trebuie, și el se dă mai aproape, încurajându-mă parcă să-l folosesc drept paravan dacă e necesar.

Asta și fac.

Filmul e înspăimântător... și nu prea. Ideea este cea mai nasoală, suspansul de a ști că rechinul e aproape ori de câte ori începe muzica rău-prevestitoare. Curând, îl apuc pe Quint de braț, cu degetele înfipte în mâneca lui. Nu se retrage.

Pe ecran, au prins un rechin-tigru. Oamenii din oraș îl atârnă de un cârlig la docuri, iar primarul de pe Amity Island spune presei că prădătorul responsabil de atacurile recente este mort. Publicul strigă: *Nu e rechinul care trebuie! Huo!*

— Săracul rechin, mă trezesc mormăind.

Quint încuviințează.

— Groaznic, nu?

Groaznic, fiindcă așa se întâmplă.

Filmul continuă. Turiștii aglomerează plajele. Fiii lui Brody intră în apă...

Un mic ecran albastru mă distrage. Mă încrunt. Cineva din rândul din față se uită la telefon.

Mă aplec înainte. Se uită pe Instagram? Ce naiba?

Un spectator din spate remarcă și strigă:

— Hei, închide telefonul!

Și telefonul e oprit cu un clic.

Atenția îmi revine la ecran. Ritmul muzicii se întețește din nou. Brody aleargă. Copiii n-au idee...

Ecranul albastru se trezește iar la viață. Deși nu văd chipul persoanei, îi văd perfect telefonul. Scrie un mesaj cuiva pe nume Courtney. *Ce faci mâine? Au reduceri mari la Swim Source.*

Nu-s singura care se enervează. Oamenii încep să strige la cine folosește acel telefon, nu la ecranul mare.

— Cât de nepoliticos!

— Care-i faza?

— Uită-te la film!

Quint clatină din cap și știu asta fiindcă-și sprijină fruntea de părul meu, în timp ce eu mă agăț de brațul lui.

— Oamenii ăștia!

— Da, mormăi, cu o mână în poală. Oamenii ăștia.

Strâng pumnul.

Din telefon începe să urle brusc o melodie. Fata sare de pe scaun și scapă telefonul. Melodia continuă – un hit pop pe care mi-l amintesc de când eram copil.

Quint pufnește.

— Cred că se cheamă „Rude"* cântecul ăsta, zice el, privindu-mă amuzat. Ce potrivealã!

Cât timp fata își caută telefonul pe podea, mai mulți

* *Nesimțit* (în limba engleză în original) (n. tr.).

oameni urlă la ea.

— Închide-l!

— Ce faci?

— Liniște!

Reușește să ridice telefonul și trebuie să-mi acopăr gura cu mâna ca să nu râd, căci lovește fiecare tastă, apasă în dreapta și-n stânga, încearcă butonul lateral. Nimic nu merge. Muzica e tot mai tare. *Why you gotta be so rude?*

În cele din urmă, apare un angajat al cinematografului care insistă ca fata să părăsească sala. E condusă afară, cu capul plecat de rușine, iar lumea aplaudă.

Rechinul a murit. Soarele apune. Începe genericul. Luminile se aprind și publicul aplaudă cu entuziasm.

Expir lung, traumatizată. Mă agăț de Quint ca o ciripedă. Cred că i-am lăsat amprente permanente pe braț, dar, dacă-l deranjează, nu spune nimic.

Întorc încet capul și-l văd rânjind.

— Deci? Cum ți s-a părut?

Nu sunt sigură cum să răspund. În ciuda faptului că-s complet oripilată, mi-a plăcut filmul. Scenariul a fost bun, personajele au fost bune. Rechinul a fost... o animație din anii 1970, dar ideea, înspăimântătoare.

— Am o întrebare.

Îmi iau mâinile de pe brațul lui și mă întorc spre el. Îmi oglindește mișcarea și așteaptă.

— Quint? zic.

— Da.

— Nu, aia-i întrebarea. *Quint*? Mama ta, care iubește animalele marine, te-a botezat după tipul ăla? Nu doar că-i un vânător de rechini, dar mai e și morocănos, retras și tăios?

Quint râde.

— E erou de război!

— E un ticălos. Nu face decât să-l hărțuiască sau să-l ia la

mișto pe săracul... cum îl chema?

— Hooper.

— Pe săracul Hooper, tot filmul, care apoi mai e și devorat de un rechin! Sincer, părinții tăi încercau să te traumatizeze? De ce nu ți-au pus numele după tipul ăla din rolul principal, șeriful...

— Brody.

— Brody! Ar fi trebuit să-ți spună Brody. Nu-i un nume rău.

— E un nume frumos. Din păcate, era deja luat.

— De cine?

— De câinele nostru.

— Ai un câine?

— A murit când eram mic. Brody, un golden retriever. Părinții mei și-au făcut griji că, dacă-mi spuneau și mie Brody, oamenii nu vor pricepe și vor crede că mi-au zis precum câinelui. Așa că... am rămas Quint.

Aproape că nu pot să cred. Clătinând din cap, arăt spre ecranul pe care se derulează genericul.

— Vânează. Rechini. E întruchiparea a tot ce urăște mama ta!

— Știu, știu. Dar, crede-mă, chiar îi place filmul ăsta. A fost mare fan Peter Benchley, tipul care a scris cartea, pentru că el a ajuns să facă lobby pentru protejarea rechinilor.

Își coboară vocea.

— Cred că trebuia să scape de multă vinovăție. Ah, și prima întâlnire a părinților mei a fost la film. Au văzut *Fălci*. O proiecție aniversară chiar aici, la Offshore Theater. Așa că... aia e.

Ridică din umeri.

— M-am împăcat cu situația.

Îi sclipesc ochii. Cinematograful se golește rapid. Angajații au început să-și facă drum printre rândurile din față, măturând popcornul și ambalajele de dulciuri. Ar trebui să plecăm, dar nu vreau.

— Ce a pățit Brody? întreb, sperând să nu fie un subiect

sensibil. Câinele.

— A rămas la tata, după divorț, zice Quint, molfăind din popcorn.

Abia dacă am ajuns la jumătatea găleții.

— A murit acum câțiva ani, iar mama mea vitregă l-a înlocuit cu - se oprește, pentru efect - un *mops*.

— Ah!

Ridic sprâncenele din cauza tonului dramatic, deși nu știu de ce.

— E de rău?

— E caraghios, zice el. Tata urăște cățeluții. Adică îi ura. Acum sunt convins că, dacă-l întrebi, va spune că sunt adorabili. N-are de ales. Ea iubește câinele! A fost salvat din Guadalajara și pomenește asta ori de câte ori merg la ei. Cred că așa înțelege ea să își creeze o relație cu mine. Hei, salvezi animale? Și eu!

Dă din umeri.

— Se străduiește.

— Îți place de ea?

— Nu e rea.

Mai ronțăie o mână de popcorn.

— Îmi dau seama că se iubesc, ea și tata, așa că mă bucur pentru ei. Încă vrei de la mine o poveste cu trauma din copilărie, nu?

Închid un ochi. M-a prins.

— Ai fost atât de vehement când ai zis că ești OK cu noua viață a tatălui tău, cu faptul că el locuiește la San Francisco... Mi s-a părut că poate ascunzi ceva.

— Ei bine, poate că o să-i cunoști cândva, iar atunci poți decide singură dacă ascund ceva.

Îmi sare inima în piept, iar Quint, parcă dându-și seama ce a zis, se uită imediat în altă parte.

— De fapt, tata e foarte nemulțumit de mine acum.

— Serios? De ce?

— De obicei, îmi petrec ultimele două săptămâni din vacanța de vară cu el. Dar l-am sunat ieri și i-am zis că nu cred că se poate, anul ăsta.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama de ce.

— Din cauza galei?

Încuviințează.

— Vreau să fiu aici, ca să te ajut. Nu mi s-a părut corect să plec.

— Ah, Quint, nu am știut! Nu e încă nimic bătut în cuie. Putem amâna gala...

— Nu. E în regulă, serios. Tata va trece peste asta. Plănuim deja niște weekenduri prelungite în timpul școlii și va avea parte de mine toată vacanța de iarnă.

Chipul i se îmblânzește și pare aproape rușinat când zice:

— Nu vreau să merg la San Francisco acum.

La cum o spune, mai e ceva la mijloc.

Nu analiza excesiv, Prudence!

Își drege glasul și privește în jur.

— Ar trebui să plecăm, zice și abia atunci observ că doar noi am mai rămas în sală.

Ne luăm lucrurile și ne ridicăm.

— Deci, dincolo de faptul că nu ți-a plăcut tizul meu, ce părere ai despre film? întreabă el, în timp ce ne strecurăm printre rânduri.

— Ha, că veni vorba de traumă! glumesc eu. Mă bucur că m-ai luat la snorkeling deja, fiindcă probabil nu voi mai intra niciodată în apă.

— Mai vorbim peste câteva săptămâni. Trece și teama.

— Nu. Niciodată. Știi, chiar arăt ca o focă. Sub apă aș fi prima atacată.

Zâmbetul îi pălește ușor când mă privește intens.

— Cu toții arătăm ca focile sub apă. Cel puțin pentru

rechini.

— Mersi că mi-ai confirmat motivul pentru care nu voi mai înota în ocean.

— Mai vedem. Pot fi foarte convingător.

Mormăi, deloc convinsă, deși o parte din mine nu se poate împiedica să-și imagineze ce ar putea face ca să mă ademenească din nou în valuri. Mă înfior când îmi trec prin minte câteva posibilități. Involuntar, firește.

— Că veni vorba de snorkeling, zice Quint, când părăsim sala. Am ceva pentru tine.

Bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate o fotografie lucioasă. E ușor îndoită fiindcă i-a stat toată ziua în buzunar, iar calitatea nu-i cea mai bună, dar inima îmi sare din piept când recunosc țestoasa.

Țestoasa *mea*. Cea pe care am văzut-o când am făcut snorkeling. A prins-o cu capul ridicat, privind direct în obiectiv, cu valuri de lumină tremurând deasupra nisipului de sub ea. Este superbă.

— Scuze c-am îndoit-o, zice Quint, netezind un colț. Pot imprima alta, dacă vrei.

— O voi prețui toată viața, zic, cu poza în mâini.

Vreau să sune a glumă, dar nu știu dacă asta e.

— O să țin minte ce ai spus. Când mori, vreau să te îngroape cu poza.

Râd și o pun în carnețel.

— Mulțumesc! Sincer. O ador. Și... fie, *poate* într-o zi voi merge din nou la snorkeling. Poate. Vedem.

Zâmbește larg.

— Vezi? Sunt convingător.

Pornește spre ușă, dar eu îl opresc și mă duc direct la tejgheaua pentru gustări.

— Ce faci? întreabă el.

— Vreau să vorbesc cu directorul. Să văd dacă putem

rezerva locul pentru gală.

— Acum? Nu se poate mâine?

— Nu lăsa pe mâine ce poți face azi! ciripesc eu.

Dar, când vorbesc despre spații de închiriat și evenimente comunitare, băiatul de la tejghea mă privește perplex și îmi spune că directorul nu e aici și că poate ar trebui să încerc să sun sau așa ceva.

— Ți-am zis, comentează Quint, când ieșim.

— Pfff! A meritat să încerc.

Deși era lumină când am ajuns, acum soarele a apus și Main Street strălucește de la luminițele care au fost agățate în copaci și fixate pe acoperișurile clădirilor emblematice, vechi de sute de ani. S-a pornit vântul, iar frunzele de palmier flutură deasupra noastră. Nori pufoși ascund stelele. Se pare că totuși vine furtuna.

Îmi încrucișez brațele la piept. Nu m-am gândit să-mi iau o jachetă.

Quint se încruntă.

— Ai venit pe bicicletă?

— Da. E pe-aici.

— Și a mea.

Ne grăbim pe trotuar, căci primii stropi de ploaie ne lovesc deja creștetele.

— Deci când este următoarea noastră - o pauză - ședință de planificare?

Mă întreb dacă a vrut să zică *întâlnire*.

— Mâine? propun. Aș suna la cinema de dimineață, iar dacă îl putem rezerva, ar trebui să începem să lucrăm la planul de publicitate.

— Sună bine.

Abia dacă rostește cuvintele înainte ca ploaia să înceapă de-a binelea. E atât de bruscă trecerea de la stropi imenși, dar rari, la un adevărat potop. Strig, complet luată prin sur-

prindere, și mă adăpostesc sub cea mai apropiată streașină. Quint se înghesuie lângă mine și rămânem așa, în tăcere, privind cum ploaia umple șanțurile, cum formează bălți pe trotuare, cum inundă scurgerile. Puținele mașini de pe stradă încetinesc, iar farurile abia răzbat prin furtună.

Sunt atât de uimită de forța ploii, încât nu-mi dau seama că am brațele în jurul corpului, ca să mă încălzesc, decât atunci când Quint mă înconjoară cu brațul și începe să îmi frece umărul. Mă încordez. Aproape că-mi face scurtcircuit creierul.

— Hei! spune el și-mi atrage privirea în sus.

Mi se taie respirația. N-am mai fost niciodată atât de aproape de el. De niciun băiat. Dar știu imediat că nu se gândește la același lucru ca mine. E îngrijorat, cu sprâncenele încruntate.

— Mă duc la centru.

— Ce?

Chiar și stând atât de aproape, tot trebuie să urlăm ca să ne auzim prin potop.

— Suntem mai aproape decât orice voluntar și... vreau să văd ce fac animalele. Am mai avut probleme cu inundațiile înainte, în timpul furtunilor urâte, ca asta. Sunt convins că totul e OK, dar cred că trebuie să merg. Însă vreau mai întâi să mă asigur că ajungi acasă. Să ne încercăm norocul și să fugim la biciclete?

Fac ochii mari când mă gândesc la piscinele exterioare. Îmi imaginez curtea inundată și toate animalele blocate, speriate.

— Da! urlu. Dar vin cu tine.

Capitolul 38

Am mai mers cu bicicleta prin ploaie, dar nu pe furtună. Potopuri ca acesta sunt rare în Fortuna Beach și nu sunt sigură că am văzut unul atât de rău până acum. Ne ferim de bălți ca de mine, iar roțile mai că-mi alunecă de câteva ori, din cauza apei care curge din jgheaburi. Din fericire, e o călătorie scurtă. Chiar și pe furtună, ne ia doar 15 minute să ajungem la centru, ajutați de vremea care a eliberat aproape complet străzile de mașini.

Ne lăsăm bicicletele în parcare și alergăm la ușă. Quint are cheia și, curând, suntem înăuntru, abia respirând, smulgându-ne căștile.

Suntem uzi până la piele. Nici când am fost să înotăm nu m-am simțit așa. Încep să tremur, fiindcă aerul condiționat e pornit.

N-are sens să ne uscăm acum. Mergem direct în curte, unde animalele stau unele peste altele în țarcuri. Din cauza poziției centrului, cu dealuri în pantă în spate, îmi dau seama imediat de ce se stresa Quint să ajungă cât mai repede. Deja colțul din spate al curții este plin de apă, care nu are unde să se scurgă.

Cât despre animale, unele sunt înghesuite laolaltă în ceea ce seamănă cu niște mormane vii, înspăimântate. Sau poate că dorm – e imposibil de spus.

Altele însă consideră că potopu-i cel mai tare lucru din lume. Un grup de lei-de-mare se joacă în apă, împroșcând-o împrejur, de parcă tocmai ar fi făcut rost de bilete la cel mai mișto parc acvatic.

— Ce facem? întreb. Trebuie să le ducem înăuntru?

— Luna și Lennon trebuie să stea la adăpost, zice Quint. Nu cred că au un strat suficient de gros de grăsime ca să le țină de cald. Restul o să fie bine, mai mult ca sigur, dar trebuie să curățăm piscinele.

Presupun că nu despre apă vorbește – până la urmă, sunt animale marine –, ci despre crengile din ea, aduse de furtună, care pot să le rănească.

Încuviințez și trecem la treabă.

Pregătesc un țarc interior și mă duc după Luna și Lennon. Par bucuroși să mă urmeze la adăpost de furtună și îi îndrum spre ușă, folosind o bandă mare de plastic ca să-i îndrept în direcția bună. Quint rămâne afară, unde mută animalele din piscinele inundate în țarcurile mai apropiate de clădire.

Aduc pături pentru Lennon și Luna, ca să-i ajut să se încălzească. Ploaia nu a fost atât de rece, însă acum, înăuntru, vreau să-i usuc cât de repede. Găsesc câteva jucării și mă gândesc că i-ar ajuta să se simtă mai confortabil, însă cele pe care le arunc spre ei sunt ignorate. Luna se trântește peste Lennon, cu capul lipit de gâtul lui. Nu-mi dau seama dacă e speriată sau doar obosită.

Măcar sunt în siguranță. Le încui poarta și aproape c-am ajuns la ușa din spate, când disting un zgomot ca un bolborosit ciudat. Mă întorc într-un cerc complet, încercând să-mi dau seama de unde și de la ce provine, și mă uit peste cel mai apropiat perete, într-un țarc în prezent gol.

Scurgerea din mijlocul podelei dă pe dinafară.

Apa iese din pământ.

Fac ochii mari.

— Quint! strig.

Mă întorc și o iau la fugă pe hol, țâșnind în curte chiar când Quint pune zăvorul la țarcul cu ultimele animale mutate.

— Quint, scurgerile! Sunt... iese apa și... ce facem?

Se încruntă scurt, apoi trece pe lângă mine în goană, să vadă ce și cum. O secundă mai târziu, o sună pe mama lui, îi explică, abia respirând, că suntem la centru și am mutat animalele, dar că scurgerile se revarsă. Aud vocea ei calmă, la celălalt capăt, când îi dă instrucțiuni.

Găsim niște porți de inundație pentru uși și niște dopuri pentru scurgeri fix unde ne-a zis Rosa că o să fie. Următoarele câteva minute sunt haotice. Quint și cu mine alergăm prin clădire, punând dopuri. Găsesc unul dintre noii pacienți, un elefant-de-mare, dormind deasupra unei scurgeri, și mă gândesc dacă să-l las acolo, ca să țină apa la distanță, dar în cele din urmă Quint și cu mine hotărâm să îl trezim și să-l mutăm, ca să punem dopul.

Când centrul este în regulă și animalele sunt în siguranță, mă simt epuizată. Parcă am alergat un maraton. Un maraton ud.

— O sun iar pe mama, spune Quint, părând și el la capătul puterilor. Să văd ce mai trebuie să facem.

— Mai verific o dată că toate animalele sunt bine.

Tenișii îmi alunecă și scot un *pleosc* răsunător ori de câte ori ating podeaua de linoleum. Verific țarcurile. Majoritatea animalelor dorm, ignorând furtuna, dar Lennon și Luna, nu. Luna e încă pe Lennon, ca o păpușă de cârpă, cu înotătoarele peste ochi.

Deschid poarta. Tresar amândoi. Lennon își împinge înotătoarele în podea, încercând să se îndepărteze, dar nu se poate mișca, pentru că îl apasă greutatea Lunei. E prima dată când văd că le este frică. De obicei, se animă când apare un voluntar, așteptând mâncare. Regret că n-am luat niște pește.

— Salut! murmur eu și mă apropii.

Duc o luptă permanentă să-mi amintesc că sunt niște animale sălbatice. Pot fi periculoase, mai ales dacă le este frică.

Dar nu se mișcă. Alunec și mă așez pe podea. Apuc o minge puțin dezumflată și o rostogolesc spre ei. Se lovește de nasul lui Lennon. El scutură din cap, uimit. E întuneric aici, dar nu într-atât încât să nu o fi văzut. Mă întreb dacă i s-a înrăutățit vederea în ultimele zile.

Luna se dă jos de pe el și vin amândoi spre mine. Capul Lunei mi se lipește de coapsă și petrec câteva minute mângâindu-le blana.

— Ce mai ploaie! le zic. Dar să știți că aici sunteți în siguranță. Mă bucur că aveți grijă unul de altul.

Ploaia continuă să izbească acoperișul, dar pare să se fi calmat.

— Prudence? răsună vocea lui Quint pe coridorul lung.

— Aici.

Mă ridic, iar leii-de-mare se înghesuie iar unul în altul.

Când ajunge Quint la noi, pare preocupat, dar fața i se luminează când vede animalele.

— Aș vrea să fie mai multă lumină, spune el. Ar fi o poză grozavă.

— Destul de potrivită pentru o postare pe social media, nu? Oamenii s-or întreba cum ne descurcăm pe furtună.

El își scoate telefonul. Când se aprinde blițul, Luna își acoperă iar capul cu înotătoarele, dar Lennon doar îl privește confuz pe Quint.

— Ce a zis mama ta?

— Ar trebui să fie în regulă. Nu mai putem face mare lucru până nu se oprește furtuna. Se bucură că suntem aici. Ar fi venit și ea, însă cred că sunt inundații spontane peste tot și nu a considerat că e sigur să conducă. A zis că ar fi mai bine să rămânem aici până trece.

Ies din țarcul Lunei și al lui Lennon.

— Cred c-ar trebui să-mi sun părinții, zic, îndreptându-mă spre holul unde mi-am lăsat telefonul și rucsacul.

Telefonul sună de două ori până când răspunde mama, cu un glas disperat. Presupun că și-a făcut griji pentru mine, dar nu e așa. Ellie, pe care tot încearcă s-o adoarmă până în ora opt, e încă trează și se împotrivește rutinei de culcare, cu mult aplomb. O aud urlând pe fundal. Cât despre mine, mama a presupus că aș fi încă pe Main Street, probabil adăpostindu-mă la Encanto. Îi spun că am venit la centru, cu Quint, ca să ne asigurăm că animalele sunt bine, iar după o clipă de ezitare se oferă să vină să mă ia cu mașina.

E tentant, dar îi simt extenuarea din glas.

— Nu, zic eu. Suntem bine. Rămân până se oprește furtuna.

— Bine, draga mea. E cel mai bine așa. Să ai grijă.

— OK, mamă. Te sun dacă se schimbă ceva.

Închid, mă întorc și-l văd pe...

Quint.

Quint stă în prag, la doar câțiva pași de mine.

Quint e la bustul gol.

Quint poartă doar un prosop de un albastru spălăcit în jurul taliei și folosește altul ca să-și usuce părul.

Scot un sunet ascuțit.

— Sfinte...! Ce...! De ce ești...?

Mă întorc, cu chipul roșu ca racul. Lovesc rucsacul cu cotul și cade de pe biroul de la recepție pe podea, iar pixurile și câteva carnețele ușor umede se împrăștie peste tot. Chiar dacă nu mă mai uit la Quint, închid ochii.

— Unde ți-au dispărut hainele?

Urmează o clipă de tăcere, apoi Quint nu se mai abține. Râsul curge puternic și nu se mai oprește. Mă încrunt, ascultându-i hohotele și icnetele.

După o vreme, surprinderea și jena sunt înlocuite de iritare.

Îmi adun curajul și mă întorc cât să mă uit urât la el peste umăr. Quint nu pare să observe. A căzut lângă perete și încearcă să respire. Are lacrimi pe față. Lacrimi pe bune.

— Scuze! zice întretăiat, după ce reușește să-și controleze criza de isterie. Dar... fața ta! Doamne, Pru!

Își șterge lacrimile.

— Scuze! N-am vrut să te sperii. Dar... ai mai văzut tipi fără tricou, nu? Ai fost la plajă?

— E altceva! Ceva complet diferit, spun, bătând din picior.

Sunt imatură și copilăroasă, dar nu-mi pasă. *De ce e aproape gol?*

Quint e încă ușor amuzat, dar măcar nu mai râde de mine.

— În ce sens e diferit? spune el, tachinându-mă.

Pentru că e, pur și simplu, vreau să zic.

Pentru că ei nu sunt *tu*.

Îmi dreg glasul.

— M-ai surprins. E OK. Sunt OK.

— Nu ești marcată pe viață?

— Rămâne de văzut.

Mă întorc iar spre el, dar nu îl pot privi în ochi. Mă trezesc privind afișul care satirizează *Fălci*.

— Deci ce-ai făcut cu hainele?

— Le-am pus în uscător. Tocmai mă duceam la etaj să iau niște tricouri de voluntari pentru noi.

Ooooo! Uscătorul. Sunt ușurată să aud o explicație atât de pragmatică. Folosim zilnic mașina de spălat și uscătorul, pentru păturile animalelor, dar nu mi-a trecut prin cap să le folosesc și pentru hainele *noastre*.

— Da. În regulă. Bună idee!

Quint îmi întinde un prosop și eu încep să-mi usuc părul.

— Mă duc după tricouri, zice.

Încă mai aud câte un chicotit, în timp ce urcă scările.

Mă duc în camera în care se află mașina de spălat și uscătorul și închid ușa în urma mea. Îmi scot tricoul și blugii

uzi de parcă mi-aș smulge un strat de piele. Lenjeria mi-e udă, firește, dar voi supraviețui. Îmi arunc hainele în uscător. Aterizează deasupra tricoului și pantalonilor lui Quint. Doamne, cât e de ciudat! Iar încep să mă înroșesc.

Apuc un alt prosop de pe un raft și mi-l înfășor în jurul corpului, ca pe un sarong. Apoi pornesc uscătorul și rămân pe loc, ascultând cum duduie și întrebându-mă ce să fac acum. Nu am de gând să fac paradă în prosop de față cu Quint, dar va dura vreo jumătate de oră să ni se usuce lucrurile.

În secunda în care îmi trece asta prin cap, luminile încep să pâlpâie.

Ridic privirea.

Pâlpâie iar și se sting.

Sunt într-o beznă atât de profundă, că mi se pare c-am ajuns într-o gaură neagră. Uscătorul geme și se oprește. Hainele noastre grele și ude se mai învârt o singură dată. Se lasă o tăcere stranie peste centru, întreruptă doar de ploaia torențială care continuă să cadă pe o latură a clădirii, și de câte un strigăt nemulțumit de animal.

— Prudence?

Apuc strâns prosopul și deschid ușa. Scot capul pe coridor. Quint vine spre mine, folosindu-se de lanterna telefonului. Din fericire, poartă tricou, dar are încă prosopul în jurul șoldurilor.

— Ești bine? mă întreabă.

— Da. Curentul...

— Știu. Uite!

Îmi dă un tricou galben.

— Avem un generator?

— Nu cred.

Intru iar în cameră și pornesc la rândul meu lanterna telefonului. Scaldă spațiul îngust într-o strălucire slabă. Mă îmbrac în tricou și-mi leg prosopul, ca pe o fustă, în jurul

taliei. Mă strâmb. Pot să mi-l fixez pe șolduri, dar lasă un gol de-a curmezișul coapsei. Nu pot ieși așa.

Îmi amintesc că lângă uscător e un teanc de pături. Îmi scot prosopul și iau una. Mă simt imediat mai bine, cu materialul care-mi acoperă șoldurile și îmi cade mai jos de glezne. Miroase a pește și apă de mare, pentru că, de obicei, stă în țarcurile cu animale. Nu demult mi s-ar fi părut scârbos, dar acum sunt recunoscătoare. În plus, eu sunt adesea cea care se ocupă de spălat la finalul zilei, așa că știu că prosoapele și păturile se spală permanent.

Iau telefonul și deschid ușa.

— Ce facem acum? întreb, înainte să-mi dau seama că Quint are rucsacul meu.

Mi-l întinde, ținându-l de bretele.

— Ți-a căzut ăsta în hol, spune. Nu știam dacă ai nevoie de el.

— Mersi!

I-l iau, dar pare tulburat.

— Ce e?

Își drege glasul și mai întinde ceva. Două lucruri. Un plic galben pal, care a fost rupt, și un plic alb, plin de bancnote.

— Au căzut astea.

— Ah, înghit eu în sec. Banii sunt pentru părinții mei...

Simt că ar trebui să zic mai multe. E ciudat să am după mine atâția bani. Dar... nu vreau să-i zic despre amanet. Nu vreau să știe că părinții mei au ajuns să ne vândă lucrurile. Am făcut treabă bună când am evitat să mă gândesc la asta azi, dar ori de câte ori îmi amintesc mi se strânge stomacul. De grijă. De vinovăție. Mi-am petrecut vara concentrându-mă să ajut centrul. Să fi încercat mai bine să-mi ajut familia?

În cele din urmă, nu îi zic nimic lui Quint. Pun banii în rucsac, într-un buzunar lateral căruia îi trag fermoarul. Ar fi

trebuit să fac asta de la început. Oricum, chiar nu-l privește.

Țin încă plicul galben, iar ochii lui sunt lipiți de el. Se încruntă.

— Mama a scris câteva note de mulțumire către unii donatori, luna trecută, zice el, așa cum ai sugerat. Am ajutat-o cu timbrele...

Știu că-mi spune asta ca să înțeleg că știe ce e. Aproape că încearcă să-mi smulgă o mărturisire. Poate că are dreptate. Nu aveam dreptul să deschid plicul și cu siguranță nu să-l păstrez.

— Dr. Jindal a scăpat plicul zilele trecute, când aducea corespondența. L-am luat eu și, când am văzut cui îi era adresat...

Îl întorc, ca să vadă și Quint numele lui Grace Livingstone și ștampila poștei: DECEDATĂ.

Înțelege.

— Bunica Mayei.

— Știu că n-ar fi trebuit să îl deschid, dar...

Ezit. Dar ce? Mi s-a părut că *universul* încearcă să-mi spună ceva? Clatin din cap.

— N-ar fi trebuit să-l deschid. Îmi pare rău!

Quint ia plicul și pare să aibă o clipă de îndoială, dar apoi umbra unui zâmbet îi joacă pe buze.

— Și eu aș fi fost curios. Îi zic mamei că l-am deschis eu, că-s coleg de școală cu nepoata ei. Va înțelege.

Îmi crește inima. Nu mă așteptam.

— Mersi! șoptesc.

Trece o clipă de tăcere, apoi energia se schimbă iar. Quint zâmbește, relaxat.

— Ți-e foame?

Arată cu degetul mare spre scări.

— Am monede pentru tonomat. Am putea mânca Pringles la lumina lumânării.

— Cât de romantic! zic. Doar că nu cred că automatele funcționează în timpul unei pene de curent electric.

— Ai dreptate, se strâmbă el. Nici lumânări nu știu dacă avem.

Ridic din umeri.

— Hai să aflăm!

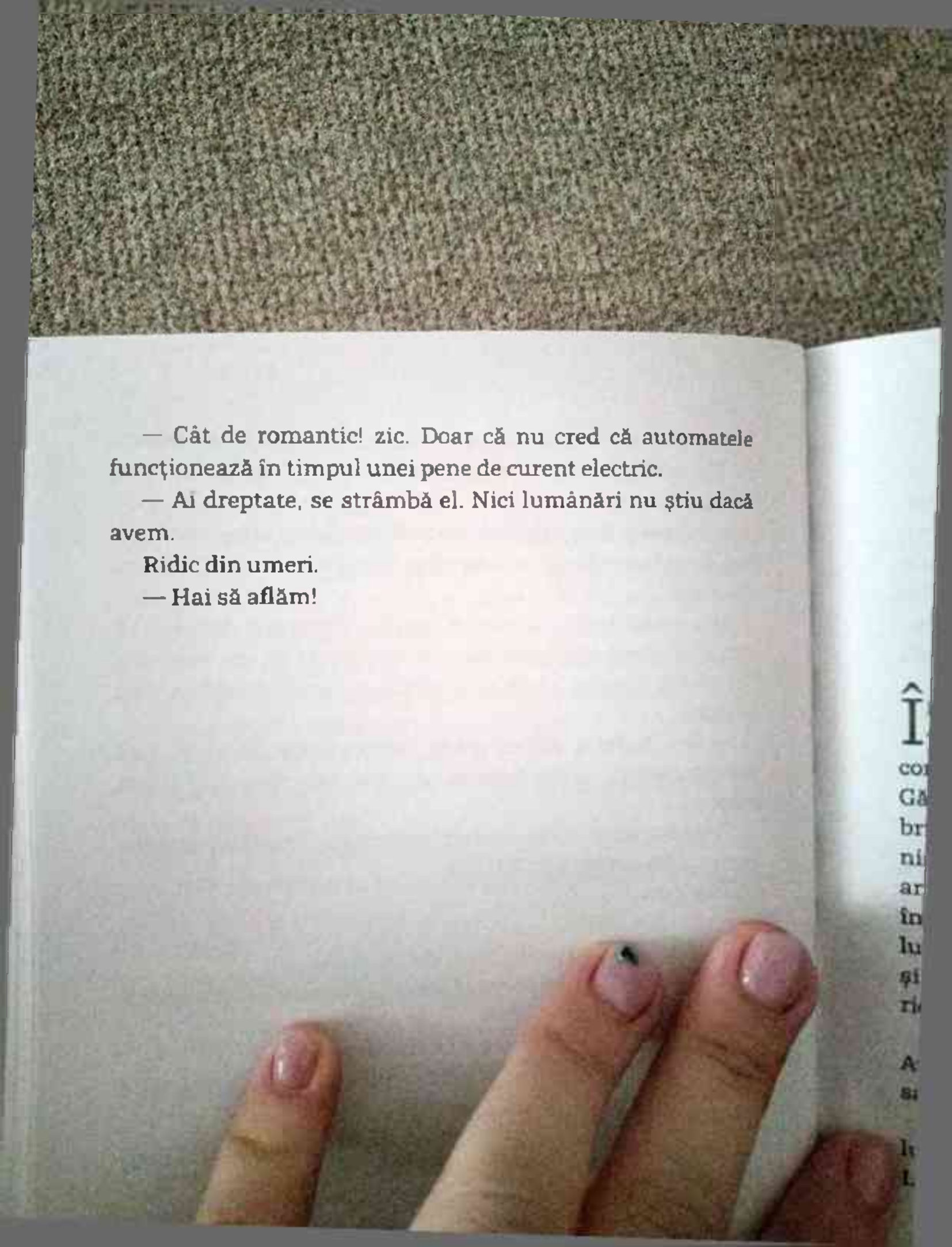

Capitolul 39

În camera pentru personal, scotocim o vreme prin sertarele pline de tacâmuri, accesorii de birotică și meniuri pentru comenzi online, care-s probabil îngropate aici de zece ani. Găsim două cutii de lumânări aniversare și o cutie de chibrituri. Quint așază lumânările într-un bol decorativ, plin cu nisip și scoici, și le aprinde. Nu cred că le-am văzut vreodată arzând mai mult decât durează să cânți „La mulți ani!" și mă îndoiesc că în seara asta vor face o excepție, dar deocamdată lumina lor e liniștitoare și ciudat de veselă, în timp ce vântul și ploaia urlă afară. Telefoanele noastre cam rămân fără baterie, așa că ne gândim că e mai bine să le menajăm.

După ce mai scotocim o tură, aproape încropim un picnic. Avem o pungă deschisă de chipsuri stătute, niște grisine cu sare, unt de arahide, o cutie de Cheerios și niște bezele moi.

Chiar dacă glumeam înainte, când ne așezăm la masa lungă de ședință, *chiar* mi se pare romantic. Furtuna de afară. Lumânările aprinse.

Suntem blocați aici... împreună.

— Crezi că vom sta aici toată noaptea? întreb, încercând să nu par plină de speranță.

Pentru că ar fi groaznic, nu? Cine ar vrea să doarmă pe o podea rece, incomodă, când ar putea fi acasă, într-un pat cald?

Și totuși nu mă grăbesc să plec.

— Nu știu.

Privește spre geam.

— N-arată deloc bine. Părinții tăi erau îngrijorați?

— Cred că nu. Au zis să rămân aici până trece furtuna.

Aprobă din cap.

— Cred că putem folosi păturile de jos ca să încropim un fel de pat. N-o fi cel mai comod din lume, dar...

— Se poate și mai rău.

Așa este. Avem adăpost și mâncare. E cald. Deocamdată avem lumină, deși lumânările ard extrem de repede.

— Măcar avem cereale.

Îmi înfig un pumn din ele în gură.

Prima lumânare se stinge, lăsând o dâră de fum negru care se înalță printre umbre. Ne uităm la mica noastră colecție de lumânări, înfipte în nisip. Aproape c-au ars complet.

— Poate că trebuia să le aprindem pe rând, zice Quint.

— Există vreo lanternă pe aici?

— Ar trebui, spune el după ce ia în considerare posibilitatea.

Pornim iar la vânătoare, riscând să consumăm bateria telefoanelor cât scotocim prin fiecare dulap, sertar sau bufet pe care-l găsim. În cele din urmă... victorie! Avem cinci lanterne depozitate alături de niște năvoade de salvare și alte provizii, deși doar trei au baterii funcționale. Apoi ne umplem brațele cu toate păturile pe care le putem cără și urcăm înapoi. Împingem masa lângă un dulap și facem un spațiu destul de mare cât să întindem păturile, formând un soi de saltea. Îmi dau seama că poate ar trebui să facem două paturi separate, dar... nu zic nimic, și nici el nu zice.

— Ce-ai face acum dacă n-ai fi aici? întreabă Quint.

— Aș dormi.

— Serios? Nu e nici miezul nopții.

— Sunt o persoană matinală.

— Nu mă surprinde.

Quint se așază pe patul improvizat și rulează niște prosoape, pe care le folosește ca pe un soi de pernă la spate. Ezit câteva secunde, apoi mă așez în cealaltă parte, cu fața la el. Stăm suficient de aproape încât să pară intim, mai ales la lumina difuză a lanternelor îndreptate spre tavan, dar și suficient de departe astfel încât să pot pretinde că nu e complet stânjenitor.

— Bine, spune el, dacă n-ai dormi, ce ai face?

— Nu știu. Aș plănui gala? M-aș asigura că totul va fi perfect?

Quint pocnește din limbă, parcă mustrându-mă.

— Te gândești vreodată că ești prea ambițioasă?

Strâmb din nas.

— Jude are grijă să nu uit, da. Însă nu mă pot abține. Mereu sunt multe de făcut și nu vreau să mă mulțumesc cu ceva care nu e perfect, înțelegi? De ce să fiu mediocră? Dar poate fi dificil să îmi dau seama când ce-i prea mult strică sau cum să-mi împart eficient timpul. Cum s-a întâmplat vara asta. M-am gândit atât de mult la centru, că abia dacă am lucrat la proiectul pentru biologie.

— M-am tot întrebat de ce nu-l mai pomenești, spune Quint, cu ochii sclipind. Speram să fi uitat de el.

— Clar nu am uitat! Vreau să iasă extraordinar. M-am gândit că putem folosi gala ca un exemplu real despre cum poate ecoturismul să ajute mediul. Dar am nevoie de un aport științific mai mare, iar aici m-am blocat. Așa că l-am lăsat deoparte și m-am concentrat pe centru și pe strângerea de fonduri... deși știu că, amânând, nu fac decât să mă stresez mai tare.

— Ce? Tu? Stai așa!

Quint se apleacă spre mine, conspirativ.

— Adică tu, Prudence Barnett... ai... *amânat* ceva?

Rostește cuvântul de parcă ar fi unul urât, cu fața plină de neîncredere.

Nu pot decât să râd de dramatismul lui exagerat, deși dă naștere unui junghi de anxietate când îmi dau seama că proiectul refăcut trebuie să fie gata în câteva săptămâni.

— În niciun caz! zic cu emfază. Doar că... am făcut cercetări asidue.

— Aham, siguuuur! zice și îmi face cu ochiul, iar bătăile inimii mele o iau din nou razna. Ca fapt divers, să știi că și când *eu* amân ceva, e tot din cauza cercetării.

— Eu nu amân. Cuvântul ăsta nu există în vocabularul meu. Dar admit că e greu să-mi petrec timpul scriind un referat despre salvarea faunei marine când aș putea... știi tu. Să ajut chiar la salvarea faunei marine.

Rânjește cu gura până la urechi.

— Perfect de acord.

În timp ce zice asta, mă lovește un gând. Unul despre care nu pot să cred că nu mi-a trecut prin minte până acum.

Am încercat de câteva ori să-l pedepsesc pe Quint prin karma, la începutul verii. Când a refuzat să mă ajute cu proiectul la biologie, fiindcă „avea alte lucruri de făcut", sau când a întârziat la ședința de pe Main Street. Eram atât de supărată pe el! Atât de sigură că e leneș și egoist. Dar nu era. Chiar avea lucruri de făcut. Foci de hrănit. Vidre marine de salvat.

De asta eșuau încercările mele. În loc să-l pedepsească, universul îl răsplătea. Punctele bonus de la domnul Chavez. Bancnota de 20.

În tot acest timp, nu am văzut ceea ce se afla chiar în fața ochilor mei. Dar universul a știut.

— Ce-i? mă întreabă Quint.

Îmi dau seama că mă holbez la el. Roșesc și clatin din cap.

— Nimic. Eram cu mintea în altă parte.

Îmi ia o clipă să-mi amintesc despre ce discutam.

— Să nu-ți faci idei greșite. Tot cred că să revizuim referatul și să luăm o notă mai bună e important. Dacă vreau să intru la colegiul dorit, am nevoie de o medie generală mare.

— Unde vrei să mergi?

— La Stanford, spun, fără ezitare. Sau la Berkeley. Ambele au niște programe de business excelente.

Se strâmbă.

— Business? Ai căutat cumva cele mai plicticoase specializări și asta s-a situat chiar deasupra științelor politice?

— Hei! Tot ce ține de business mi se pare fascinant. De ce și cum își cheltuie oamenii banii, motivele pentru care unele afaceri eșuează și altele înfloresc... Și mă gândesc că o diplomă în domeniu se potrivește aproape oricărui job, așa că indiferent de ce aș fi atrasă apoi, nu îmi poate strica. Uneori mă gândesc că, dacă oricare dintre părinții mei avea pregătire în domeniu, viețile lor ar fi mult mai simple. Nu vreau să-mi fac griji pentru bani, așa ca ei.

Mă gândesc iar la teancul de bancnote din rucsac. La setul de argintărie de la amanet.

— Asta înțeleg, zice Quint. Știu că mama nu vrea să-mi fac griji, dar nu am cum altfel. Centrul e pasiunea ei, dar din el trăiește. Dacă eșuează...

Nu își încheie gândul. Mă întreb ce ar face Rosa dacă n-ar mai putea administra centrul.

— Dar banii nu sunt totul. Ea muncește din greu aici și e mereu dificil să țină lucrurile pe linia de plutire, dar nu cred că și-ar dori altceva.

Nu răspund. Sigur că banii nu sunt totul... dar *ceva* înseamnă. Nu-mi pot imagina cum aș putea lucra din greu, ca Rosa sau ca părinții mei, și să îmi lasă atât de puțin, indiferent cât de mult aș adora ce fac.

— Să vedem dacă ghicesc! zic. Nu te-ai gândit nici măcar o clipă unde vrei să mergi la colegiu sau ce vrei să studiezi.

— Nu chiar, spune el, defensiv. N-oi fi lucrând eu la un plan cincinal, ca *alții*...

— Pe zece ani, de fapt.

— Mă scuzi!

Quint își dă ochii peste cap.

— Dar acum sunt sigur că îmi voi lua un an sabatic.

Scot un sunet atât de oripilat, încât pare realmente îngrijorat preț de o secundă.

— Un an *sabatic*? Serios! E doar o cale elegantă de a spune că ori ești prea leneș, ori nu știi ce colegiu să alegi.

— Uau! Stai puțin! intervine el, întinzând un deget spre mine. Doar fiindcă nu-i planul *tău* nu înseamnă că e rău.

— Doar amâni inevitabilul! Dacă ai de gând să te duci la colegiu, atunci du-te la colegiu! De ce să pierzi un an întreg... mergând cu rucsacul prin Europa sau făcând orice alt clișeu care crezi că te-ar „educa".

Mimez ghilimelele.

Quint își încrucișează brațele la piept.

— Ca să știi, studiile au arătat că oamenii care-și iau ani sabatici regulat se descurcă mai bine la colegiu, după ce ajung acolo.

Mijesc ochii, încă neîncrezătoare.

— Verifică informația! zice el.

— Nu vreau să-mi irosesc bateria.

— Nu vrei să recunoști că e posibil să am dreptate. Din nou.

— Mai vedem noi. Deci ce ai de gând să faci în anul tău de lene? Te rog, nu-mi spune că vrei într-adevăr să mergi cu rucsacul prin Europa!

— De fapt, prin Australia. Vreau să merg să fac scufundări în Marea Barieră de Corali, înainte să fie prea târziu.

Fac ochii mari, surprinsă, întorcând ideea pe toate părțile.

— OK, ăsta-i chiar un obiectiv mișto.

— Traducere din limba lui Prudence în engleză: Genială idee, Quint! Clar ar trebui s-o pui în aplicare!

Clatin din cap.

— Nu atât de repede! N-ai nevoie de un an pentru asta. De ce nu o faci în vacanța de vară?

Începe să se foiască, aranjându-și prosopul la spate.

— Nu vreau doar să închiriez echipament, să petrec o zi în recif și să bifez ceva pe o listă. Vreau...

Ezită, iar expresia îi devine aproape serioasă.

— Planul meu, dacă vrei să știi, este să-mi iau permisul de scufundător și să-mi petrec un an creându-mi portofoliul. Portofoliul meu de... fotograf.

Culege niște scame de pe pătură.

— Când chiar am să merg la colegiu, vreau să studiez artă și design. Poate cu specializare secundară în fotografie. Mi-aș dori să fac fotografie subacvatică, dar echipamentul e scump și cea mai bună șansă pe care o am e să obțin o bursă foarte mare. Pentru asta...

Nu termină ce are de zis, dar m-am prins.

— Ai nevoie de un portofoliu beton.

— E altceva să fac poze cu animalele de la centru, dar, dacă pot să dobândesc mai multă experiență subacvatică, cred c-ar ajuta.

Mă uit lung la el, chiar dacă, dintr-un motiv necunoscut, Quint evită să mă mai privească în ochi. Părerea mea despre el se schimbă iar.

— Ai putea apărea în *National Geographic* cândva.

Zâmbește și cute îi apar în colțurile ochilor când în sfârșit se uită iar la mine.

— Aș vrea eu, dar... fotografii lor sunt de primă clasă. Nu cred c-aș putea...

— Ai putea. Vei putea, zic, cu o convingere surprinzătoare. Ești atât de talentat!

Quint își trece mâna prin păr.

— Nu. Sunt mediocru, cel mult. Dar îmi place la nebunie ce fac, așa că... vedem.

— Nu pot să cred că tu mă tachinai cu planul meu pe zece ani, când tu ții totul secret.

Încă nu pare în largul lui și își rotește de câteva ori umerii.

— Mi se pare ciudat să vorbesc despre asta. Dacă le spui oamenilor că vrei să faci scufundări la Marea Barieră de Corali și că vrei să devii fotograf subacvatic, pare tras de păr.

— Deloc. Adică... trebuie s-o facă și pe asta cineva, altfel n-am avea toate documentarele alea uluitoare despre ciudățeniile vieții marine, pe care ni le pune domnul Chavez.

— Așa e. Un argument bun.

Ochii îi sclipesc, aproape cu recunoștință.

— Ăsta-i un lucru care-mi place la tine, Prudence. Nimeni nu poate spune că nu ești o optimistă.

— Îmi place să cred că sunt o persoană realistă dornică să muncească din greu.

Râânjește.

— Sună și mai bine.

Mi se aprind obrajii. E rândul meu să privesc în altă parte, cu degetele înfipte în păturile de pluș. Îmi ridic genunchii la piept și mi-i înconjor cu brațele.

— Trebuie să cred că, dacă depun suficient efort, pot face să se întâmple orice. Înțeleg că sunt o perfecționistă ridicolă și, da, probabil prea ambițioasă. Dar asta e tot ce am, așa că... m-am gândit că e mai bine să profit la maximum de aceste calități.

— Cum adică asta e tot ce ai?

Tresar. Nu ar fi trebuit să zic nimic. O parte din mine vrea să dea timpul înapoi, să spună *nu contează, băteam câmpii*, dar... e ceva în atmosferă, legat de lumina difuză, de ploaia torențială care s-a transformat într-un răpăit melodios, de felul în care mi-a mărturisit Quint visul lui intim, care îmi dă curaj. Sau, dacă nu curaj, măcar ideea că e în regulă să fiu și puțin vulnerabilă.

— Să-l luăm pe Jude drept exemplu, zic încet, alegându-mi cu grijă cuvintele. E atât de plăcut. Toată lumea îl adoră. Se înțelege ușor cu oamenii oriunde s-ar duce. Eu nu sunt *așa*. Ari e talentată și atât de pasionată de muzică. Pe mine nu mă pasionează nimic, doar să reușesc. Să dau tot ce pot. Dar pot să planific și să fiu organizată, iar dacă un profesor îmi dă ca temă un referat, îl voi scrie pe cel mai bun. Dacă organizez o gală, va fi de neuitat. Pot s-o fac. Dacă impresionez oamenii, poate că nu vor observa că nu sunt isteață sau frumoasă sau... *amuzantă*.

Nu mai vorbesc și îmi ascund partea inferioară a feței în spatele brațelor. Nu pot să cred ce am zis. Dar mă simt bine pentru că am recunoscut că toată încrederea servită lumii este o tactică de diversiune. Un camuflaj pentru frica aflată dincolo de ea.

— Să știi, spune Quint în cele din urmă, de parcă *el* ar fi dezvăluit prea multe, că nu ești... nefrumoasă.

Scot un sunet în parte râset, în parte tuse. Îndrăznesc să mă uit la el, dar privesc repede în jos, din nou.

— Mai întâi, nu cred că ăla e un cuvânt.

— Nu pot să câștig împotriva ta, se vaită Quint.

— Apoi, continui, ignorându-l, nu cerșeam complimente. Dar... mersi, cred.

— Știu că nu cerșeai.

Își drege glasul și simt că e la fel de jenat de discuția noastră ca mine.

— Dar trebuia să zic ceva. Nu te-am mai văzut niciodată nesigură de tine. Și vorbesc serios. Ești...

Nu-și încheie gândul.

Scutur cu putere din cap.

— Nu trebuie s-o spui. Nu mă înțelege greșit, nu cred că-s hidoasă sau ceva... Dar să fiu înconjurată de fete care poartă blugi scurți și bikini toată vara? Știu că nu arăt *așa*.

Quint scoate un sunet jos și adânc, însă nu știu dacă e sau nu de acord cu mine. Când vorbește iar, mă aștept să repete „semicomplimentul": *Nu ești nefrumoasă*. Și, da, corpul meu încă arde după ce a zis asta, de parcă m-am înroșit peste tot. Dar el spune ceva de o sută de ori mai bun. Ceva pe care nu cred că mi l-a mai zis cineva, *vreodată*.

— Dacă are importanță, cred că ești amuzantă. Când nu critici tot ce zic sau fac, adaugă, moment în care îi apar gropițe în obraji. De fapt, m-am distrat foarte mult vara asta. Cu tine.

Ne uităm intens unul la altul, la lumina lanternelor, cu ploaia care răpăie molcom în geamuri. Am un nod în gât. Sunt surprinsă când mi se umezesc ochii și sper că întunericul îmi ascunde reacția. Nu poate ști, nu are voie să știe, cât de bine mă simt când aud așa ceva. Când știu că vorbește serios.

— Și...

Quint își drege glasul și-și schimbă poziția picioarelor, încrucișându-și gleznele.

— Am sprâncene enorme.

Pufnesc și îmi plesnesc o mână peste gură.

— Poftim?

— Da. În caz că n-ai observat.

Se apleacă spre mine și arată o sprânceană.

— Poți veni mai aproape dacă vrei să verifici.

— Ăăă. Le-am văzut, mersi pentru propunere!

— Da, exact. Toată lumea le-a văzut. Și extratereștrii de pe Marte le pot vedea.

Râd.

— Quint...

— Nu, nu încerca să-mi spui că nu-s chiar așa. Am și eu oglindă. Știu adevărul.

Oftează dramatic și se sprijină de dulap.

— Când eram mic, am rugat-o o dată pe mama să mă penseze.

— Nu te cred!

— Ba da. A refuzat. Mi-a servit niște absurdități materne, gen „ești perfect așa cum ești". Așa că m-am strecurat în baia ei și i-am luat penseta și mi-am smuls un fir. Unul. A durut atât de rău, că am început să *plâng*. Serios, de ce trec fetele prin chinurile astea?

— Mă întreb adesea același lucru.

— Nu m-am putut convinge să mai smulg și altele, iar asta m-a făcut să plâng mai tare, apoi m-a găsit mama și m-a întrebat ce naiba e cu mine. Sunt doar niște sprâncene! Dar ideea e că... mă fac să arăt ca o persoană foarte răutăcioasă. Mi-a fost teamă că toată lumea o să creadă că-s vreun hărțuitor și nimeni nu o să vrea să-mi fie prieten.

Simt un ghem de simpatie în piept.

— Când i-am zis asta mamei, a spus... că tot ce trebuie să fac e să zâmbesc. Pentru că, în general, nu arăți deloc răutăcios când zâmbești.

Colțurile buzelor i se ridică, dar percep o anumită tristețe pe care o simte când își amintește povestea.

— Am reținut ce mi-a zis. De atunci, am încercat să fiu tipul zâmbăreț. E mai bine decât să fiu tipul cu sprâncene răutăcioase.

Râde, cam ironic, la adresa lui.

Eu stau acolo și mă simt ca ultima ticăloasă, fiindcă știu că am râs de sprâncenele lui când a venit la karaoke, cu atâtea săptămâni în urmă.

Iar acum nici măcar nu-mi pot aminti ce mă îndemna să spun asemenea răutăți. Îmi *plac* sprâncenele lui. Îmi place că sunt atât de expresive. Cum se ridică brusc când mă tachinează. Cum se unesc într-o încruntătură când e supărat. Deși îmi plac mai puțin când e supărat pe mine.

Vreau să-i spun asta, dar cuvintele îmi rămân blocate în gâtul uscat.

— Oricum, spune Quint, cred că toți suntem complexați dintr-un anumit motiv.

— Așa zic și eu.

Cuvintele mele sunt mai mult o șoaptă.

Ochii ni se întâlnesc și, pentru o secundă – o oră – o viață –, niciunul dintre noi nu-și ferește privirea. Pe buze îi joacă acel zâmbet strâmb, abia schițat. Îmi pierd șirul gândurilor, iar rațiunea mă părăsește și mă lasă suspendată, cu respirația tăiată, captivă.

Apoi privirea îi coboară, scurt, spre gura mea. Simt un gol în stomac. Distanța dintre noi pare uriașă.

Quint inspiră, iar eu nu mă pot mișca. Aștept să vorbească, să îmi rostească numele, să spună *ceva*...

Dar când vorbește, are un ton abrupt și rigid. Gâtuit.

— Să vorbim despre altceva? Despre gală? Sau biologie? Sau... excursii cu școala, orice?

Îmi umezesc buzele. Toate *par* subiecte mai sigure și e clar că nu adormim noi prea curând.

— Trebuie să ne dăm seama care va fi premiul cel mare al loteriei, sugerez.

— Bine. Așa. Ceva neprețuit, dar pe care să ni-l permitem.

Petrecem câteva minute cumpănind. Quint aruncă idei: Ari le poate compune o melodie sau cine câștigă își poate invita prietenii apropiați la următorul eveniment de redare a animalelor oceanului, ca la o petrecere privată? Idei bune, posibilități, dar nu sunt ce *trebuie*...

Mă uit în jur, sperând să mă lovească inspirația, când atenția mi se oprește la fotografia țestoasei încurcate în ața de pescuit.

— Quint!

— Ce e?

Sar în picioare, cu pătura strânsă în jurul taliei, și traversez camera.

— Astea! Fotografiile tale!

Se ridică și el, dar mai puțin entuziasmat.

— Fotografiile?

— Da! Să facem o serie de printuri în ediție limitată, cu niște pacienți de la centru. Le poți semna pe fiecare și numerota. Sunt atât de frumoase și surprind perfect esența centrului. Oamenii vor fi înnebuniți după ele!

— Ah, Pru, cât de amabil din partea ta să spui așa ceva!

Glumește, dar îmi dau seama că lauda îl stinghерește.

— Dar, fii serioasă! Sunt prea triste. Nu le-ar vrea nimeni.

— Da, sunt triste, îl aprob după o clipă de gândire. Dar arta adevărată e adesea așa. Fotografiile te fac să simți, știi? Surprinzi momente, emoții...

Îmi duc mâna la inimă, amintindu-mi cum am simțit un nod în gât prima dată când am văzut animalele din fotografii.

— Pozele îți frâng inima, dar sunt sincere și explică în modul cel mai visceral posibil de ce e important centrul de salvare. Știu că nu ai făcut pozele ca să le vinzi, dar pentru o loterie... Ce zici?

Se încruntă la fotografiile de pe perete.

— Nu știu. Mă bucur că tu crezi că sunt atât de bune, dar... sunt... deprimante. În plus, nu-s un artist cunoscut. Nu va plăti nimeni pentru astea.

— Cred că te înșeli. *Știu* că te înșeli.

Îl apuc de braț, rugătoare. El se încordează.

— Au o amprentă personală perfectă. Sunt perfecte!

Își trage buzele într-o parte. Cred că încep să-l conving, dar nu în totalitate.

— Cred că putem adăuga asta pe lista de *poate*.

Mă bosumflu.

— Mă rog! Sunt creațiile tale. Nu-ți zic eu ce să faci cu ele.

Îmi pun mâinile pe șolduri și mă uit la fotografiile înrămate, clătinând din cap, dezamăgită.

— Fă ce vrei!

Quint nu răspunde.

Aștept, convinsă că va ceda. Că va ridica brațele în aer, proclamând: „Bine, Prudence, *ai câștigat*! Folosește nenorocitele alea de poze, dacă asta-i atât de important pentru tine!"

Dar tăcerea lui se prelungește la nesfârșit.

În cele din urmă, ridic privirea spre el.

Mă urmărește îndeaproape, cu ochii sclipind în lumina slabă a lanternei.

— Ce s-a întâmplat?

Deschide gura, dar ezită. Două secunde. Cinci. Înainte să mă întrebe:

— Pot să fac orice vreau?

Devin imediat precaută. Mijesc ochii.

— În limite rezonabile.

Expiră scurt.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru asta.

Sunt pe cale să întreb despre ce tot vorbește, când își coboară capul și-și lipește buzele de ale mele.

Încremenesc.

Toate gândurile mă părăsesc deodată, lăsând un gol în urmă.

Mă furnică buzele. E o atingere scurtă. Șovăitoare. Nesigură. Și apoi sărutul se sfârșește. Quint are pleoapele lăsate, ascunzându-i parțial ochii, și îmi așteaptă reacția.

Iar eu... eu nu pot reacționa. Abia mai pot respira.

Quint Erickson tocmai m-a sărutat.

Începe să pară preocupat. Înghite în sec, atât de tare, încât îl aud.

— Îmi... doream să fac asta de ceva vreme..., zice.

Poate că-i o explicație? O scuză? Și apoi se îndepărtează și mai mult de mine, iar sprâncenele lui, acele sprâncene

superbe, ce uneoc și-mi dau seama că este rușinat și rănit și... *de ce nu pot să mă mișc?*

— Dar dacă n-ar fi trebuit... dacă am înțeles greșit... ăăă.

Ridică din umeri, defensiv.

— Să zic că-mi pare rău?

— Nu!

Atâta pot, un singur cuvânt. Orice care l-ar convinge să tacă, să nu mai dea înapoi, să nu mai arate ca și cum ar fi făcut o greșeală.

— Doar că... m-ai luat prin surprindere. Atâta tot.

Ridică lent capul, apoi îl coboară la fel de lent, ca o încuviințare robotică.

— Bine. Te-am surprins într-un mod plăcut sau...?

Râd, pentru că nu mă mai pot stăpâni.

Quint. Quint m-a sărutat.

Pe mine.

— Pru...

Nu-l las să termine. Îl prind de umeri și-l sărut la rândul meu.

Capitolul 40

Stăm pe un morman de pături.

— Din penultima zi de școală.

— Penultima zi de școală? repet, uluită, încercând să-mi amintesc dacă a existat ceva atât de special la ziua aceea.

Dar apoi clatin din cap.

— Exclus. Știu că minți, pentru că-n *ultima* zi de școală am primit notele de la domnul Chavez și ai sugerat că doar o persoană masochistă ar lucra de bunăvoie cu mine la proiectul pentru biologie, peste vară.

— Da! N-am zis că a fost prima dată când mi-am dat seama că îmi *placi*. Tot eram convins că ești o persoană groaznică. Zic doar că în penultima zi de școală ai devenit o persoană groaznică, dar cu care voiam să-mi fac de cap.

Mă blochez.

— Quint!

Îmi ascund fața în palme.

— Zău așa!

— Tu ai întrebat.

Râd scurt, deși obrajii îmi ard de rușine. Curentul încă n-a revenit, deși furtuna s-a potolit și a devenit o ploaie molcomă. Brațul lui Quint îmi înconjoară umerii nonșalant, de parcă am face asta tot timpul.

Nu știu de câte ore stăm aici. Am trecut peste momentul acela de delir nocturn, când totul devine isteric de amuzant,

peste momentul în care totul pare imposibil de profund, iar acum suntem amândoi morți de somn și căscăm și refuzăm să închidem ochii. Nu vreau să se termine noaptea asta.

— Deci de ce? Datorită machetei mele incredibil de amănunțite, reprezentând Main Street, sau...

— Karaoke, evident.

— Oh! A fost seara de karaoke! Când am...

Îmi ating ceafa, amintindu-mi căzătura. Apoi îl privesc cu îndoială.

— Îți plac fetele cu contuzii?

— Sincer, habar n-am ce-mi place.

Degetele lui trasează absent cercuri pe brațul meu.

— Dar a fost ceva... Nu știu ce. La un moment dat, ți-ai unduit umărul...

Imită mișcarea.

— Și rujul ăla al tău...

Își duce mâna liberă la fața mea și îmi apasă ușor buzele cu degetul mare, chiar dacă e imposibil să mai am ruj după noaptea asta. Mă înfior.

— De obicei, nu pricep toată nebunia cu machiajul, dar rujul ăla... Recent, am avut vise în exact nuanța asta de roșu.

— Glumești.

— De ce, e ciudat?

Îi spar cute în colțurile ochilor și vreau să-i spun că toate cuvintele pe care le-a scos pe gură în ultimele nu-știu-câte-ore au fost ciudate.

— Doar puțin, zic. Dar nu mă plâng.

Zâmbește, iar ochii îi coboară la gura mea. Încep să recunosc privirea asta, cea pe care o are chiar înainte să mă sărute. Mâna lui îmi cuprinde fața. Se apleacă, iar eu îmi înclin capul. Am buzele umflate. În urmă cu 24 de ore nu mai fusesem sărutată niciodată. Acum am uitat deja de câte ori.

— E rândul tău, zice Quint, retrăgându-se și lipindu-și fruntea de a mea. Când ai vrut să mă săruți prima dată?

Închid ochii și încerc să-mi amintesc. Mi-e greu să-mi imaginez momente când *nu* am vrut.

— La snorkeling.

— Da!

Quint face un gest victorios.

— Știam eu că erai înnebunită după mine în ziua aia. Am simțit-o!

Pocnește din degete.

— N-a fost și ziua în care am ajutat la salvarea vidrei-de-mare? A fost, nu? Frate, ce zi bună pentru mine!

Oftează, de parc-ar fi mai degrabă un bătrân nostalgic după prima tinerețe decât după ceva care s-a întâmplat în urmă cu câteva săptămâni.

— Mi s-a părut magic să te privesc cum faci prima dată snorkeling. Nu cred că te-am mai văzut atât de fericită.

Mă gândesc.

— Nu eram atât fericită, cât uimită.

— Nu. Erai fericită. Îmi dau seama.

— Serios? Cum?

— Îți vedeam gropițele.

Îi sclipesc ochii, aproape tachinându-mă, deși încearcă să-și păstreze expresia înțeleaptă.

— Nu apar prea mult când zâmbești sardonic.

Îmi sare inima și nu pot să nu zâmbesc. Sunt rușinată, dar fericită.

— Vezi? spune el, lovindu-și umărul de al meu. Așa.

Îl lovesc și eu. Apoi ochii mi se întorc spre geam și clipesc.

— Hei, Quint! Vezi ce văd și eu?

Întoarce capul și-i ia un minut să-și dea seama despre ce vorbesc. *Lumina zilei*. Doar o rază, care face ferestrele să strălucească ușor. Nu e soarele, ci promisiunea unui răsărit. O lumină slabă, de-un cenușiu-verzui, care străbate burnița.

— Cât e ceasul?

Își ia telefonul, din instinct, dar bateriile noastre au murit de mult.

Mă uit la ceasul de mână.

— Aproape șase.

Ne privim și ne dăm seama că nu am dormit toată noaptea. Furtuna pare să fi trecut.

Suntem liberi să plecăm.

— Aș sugera să mergem să luăm niște clătite, zice Quint, dar cred că majoritatea locurilor vor clienți cu pantalonii pe ei.

Încep să chicotesc și mă las pe el, îngropându-mi fața în umărul lui. Dacă ne gândeam aseară, am fi putut să ne agățăm hainele. Probabil ar fi deja aproape uscate. Dar sunt în uscător, formând o grămadă leoarcă.

— O porție de clătite sună *atât de bine*! zic.

Mă ia în brațe. Își apasă buzele pe gâtul meu, chiar sub ureche.

Uităm de clătite și de orice altceva. Câteva secunde, până când se trântește o ușă la parter.

Tresărim amândoi.

Zgomotul a trezit o parte din animale, pentru că urmează o rundă scurtă de strigăte de la foci și chițăieli ale vidrelor.

Apoi o auzim pe Rosa, care strigă:

— Quint?

Quint și cu mine schimbăm o privire. Dezamăgirea, scurtă, dar intensă ne străbate pe amândoi. Ne desprindem din îmbrățișare.

— Aici, sus, mamă! strigă Quint, apoi ne ridicăm în picioare și ne aranjăm tricourile.

Verificăm apoi nodurile kiltului-prosop și rochiei-pătură, așa cum ne-am numit hainele improvizate, pe la trei dimineața.

O auzim pe Rosa urcând scările în goană. E precedată de o luminiță albă, săltăreață, și când ajunge, își îndreaptă tele-

fonul spre noi atât de repede, că ne orbește. Quint și cu mine ridicăm brațele și țipăm. Parcă suntem vampiri confruntați cu un potop de lumină.

Rosa își lasă jos telefonul.

— Un copac a doborât niște cabluri electrice de pe drum. Am văzut echipaje la lucru, încercând să repare. N-a fost curent toată noaptea?

— Nu, n-am avut curent, zice Quint. S-a luat la scurtă vreme după ce-am ajuns noi aici.

Rosa scoate un zgomot scurt din gât, în semn de simpatie.

— Săracii copii! Dacă știam...

Ce putea să facă însă? Să trimită o echipă să ne caute?

— Suntem bine.

Quint se freacă la ochi.

— Deși n-am prea dormit.

— Deloc, îl corectez. Am dormit fix zero minute.

Quint pufnește și eu chicotesc. Mințile noastre somnoroase găsesc ceva ilar în orice spunem.

Rosa ne privește îngrijorată.

— Suntem bine, spune Quint răspicat.

— Suntem super, adaug eu.

Apoi mă înroșesc, întrebându-mă ce spune *super* despre noaptea petrecută împreună. *Super* sugerează automat șapte ore de mărturisiri și adevăruri și sărutări? Atât. De multe. Sărutări.

Și totuși...

Deloc.

Suficiente.

Sărutări.

— Ai fost să vezi ce fac animalele? întreabă Quint, chiar dacă am auzit-o amândoi intrând.

— Nu. M-am gândit să mă asigur că sunteți bine.

— Aveți cumva un încărcător? întreb, ridicând telefonul descărcat. Ar trebui să-mi sun părinții.

— Mă tem că nu. Dar poți folosi telefonul de jos.

Mă încrunt.

— Nu e curent.

Rosa pare să încerce să nu râdă de mine.

— Da, draga mea. Telefoanele fixe funcționează și dacă nu e curent.

— *Ce?* Cum?

Casc gura și mă întorc spre Quint.

— Știai asta?

El clatină din cap, părând la fel de uluit.

— Nu aveam idee. Pare...

— Vrăjitorie!

El își azvârle brațele în aer și urlă:

— Vrăjitorie!

Încep iar să chicotesc.

Rosa își drege glasul.

— Da. Prudence, cred că ar trebui să-ți suni părinții. Quint... de ce porți un prosop?

— Hainele noastre s-au făcut leoarcă în furtună. Sunt în uscător, dar nu merge.

— Doar dacă nu cumva, strig, uscătoarele merg și ele fără curent?

— Nu, mă asigură Rosa.

Pocnesc din degete.

Cobor în lobby și-mi sun părinții ca să-i anunț că sunt bine și că vin curând acasă și că telefonul meu nu mai are baterie. Mama îmi amintește să am grijă pe bicicletă, fiindcă toate drumurile sunt alunecoase în urma furtunii, dar dincolo de asta nu pare foarte preocupată. Uneori, cred că este corvoada copilului întâi născut sau, în cazul meu și al lui Jude, al gemenilor. Fără dădăceli, fără părinți ultraprotectori, fără crize de isterie dacă depășim ora de venit acasă. Suntem cei care putem avea singuri grijă de noi. Acum, sunt recunoscătoare

pentru autonomie. Dacă mama ar fi insistat să vină să mă ia noaptea trecută, în plină furtună, aș fi ratat cea mai uimitoare noapte din viața mea.

Închid și aud pe cineva coborând cu stângăcie scările. Quint cară maldărul nostru imens de pături înapoi în spălătorie. Se oprește când mă vede. Are părul ciufulit și fața ușor umflată din cauza lipsei de somn.

Îi zâmbesc, dintr-odată rușinată. Îmi zâmbește și el, la fel de timid.

Am nevoie de toată stăpânirea de sine să nu apuc o pătură, să nu o arunc peste capetele noastre și...

Ochii i se întunecă, de parcă ar ști la ce mă gândesc. De parcă i-ar plăcea ideea.

Dar apoi o aud pe Rosa coborând scările în spatele lui și ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Ai nevoie de ajutor? întreb.

— Mai erau câteva pături sus.

Trec pe lângă Rosa pe scări, când luminile încep brusc să clipească deasupra noastră și mârâitul perpetuu al tehnologiei revine în pereți, în aerul condiționat, în frigider.

— Ah! spune Rosa, zâmbind, mai bine.

Nu, vreau să-i spun. *Nu e deloc mai bine*.

Dar îi întorc zâmbetul și mă duc să iau păturile. Când dau de Quint în spălătorie, uscătorul funcționează, iar el împăturește păturile folosite de noi. Nu sunt murdare, așa că nu e cazul să fie spălate. Las și eu păturile pe podea și mă apuc să-l ajut, în timp ce ochii noștri execută un tango complicat, pe care nu credeam că-l cunosc. Ridic privirea, el se uită în altă parte. El ridică privirea. Ochii ni se întâlnesc. Ne uităm amândoi în alte părți.

— Deci, înghite el în sec. Ai planuri pentru azi?

Vreau să zic: *O să-mi petrec restul zilei parcurgând noaptea trecută cu o lupă fină, analizând fiecare cuvânt pe care l-ai*

spus, amintindu-mi fiecare atingere, suspinând la fiecare sărut, până ce mă transform într-o grămadă de gelatină în formă de Prudence.

Ce zic de fapt:

— Mă duc acasă și fac un duș, apoi încerc să dorm câteva ore.

— Bun plan! răspunde el, deși mă privește de parcă ar ști adevărul.

Nu vreau să dorm. Nu mai vreau să dorm niciodată. Dacă somnul face să dispară tot ce s-a întâmplat între noi?

După ce aranjăm păturile, ieșim în curte să vedem cum au trecut animalele peste noaptea trecută. E încă devreme și niciun voluntar n-a ajuns pentru tură, așa că suntem doar noi și Rosa. Deja s-a apucat de lucru, folosind un mop să împingă bălțile în piscinele săpate în pământ.

Curtea e un haos, mai ales în zonele inundate. Focile ar putea da ture în apa asta, dacă n-ar fi plină de mizerie. Bețe și crengi și frunze de palmier, chiar și gunoaie dintr-un coș suflat de vânt. O porțiune a gardului a fost strivită de o ramură uriașă.

— Va dura câteva zile curățenia, spune Rosa, sprijinindu-se în mâner. Gardul ăla... sper ca repararea lui să fie plătită de asigurare.

— Mai sunt alte daune? întreabă Quint.

— Nu din câte știu. Niciun animal nu pare rănit, asta e cel mai important.

Se întoarce spre noi, privindu-ne ca o mamă îngrijorată.

— Sunteți extenuați. Sun voluntarii să văd cine poate veni azi. Ar trebui să mergeți acasă și să vă odihniți.

— Eu sunt bine, zice Quint, rotind brațele de parcă abilitatea de a-și mișca membrele îi demonstrează capacitatea de muncă.

— Și eu, răspund, copiindu-i mișcarea.

Rosa nu e deloc impresionată.

— Acasă cu voi! spune ea sever, apoi, coborând privirea: Dar puneți-vă întâi niște pantaloni.

Izbucnim amândoi în râs, incapabili să ne controlăm. Rosa își dă ochii peste cap și ne face semn să plecăm.

Dăm să intrăm în clădire, când Quint mă ia de mână.

— Uite!

Îi urmăresc privirea. Mai mulți lei-de-mare au descoperit un nou joc. Aleargă cât pot de repede pe înotătoare, spre o baltă enormă, alunecă peste ea pe burtă și aterizează în piscina lor, cu un *pleosc* masiv. Și-au creat propriul tobogan.

Începem cu toții să râdem. E un joc atât de *uman*, că mă ia prin surprindere.

— Păi, face Quint, măcar se distrează. Cred c-a fost bună și furtuna la ceva.

Mă uit la el, uimită să descopăr că-mi zâmbește larg. Am un gol în stomac.

— Și eu cred, zic, strângându-l de mână.

Ne împletic înapoi în spălătorie. Pantalonii noștri încă sunt umezi, dar cred că pot să îi suport cât durează cursa cu bicicleta. Quint își ia hainele la baie, să se schimbe.

Până mă îmbrac și-mi prind casca, soarele privește de peste linia orizontului. Rămân o vreme în parcare. Nu pot să plec fără să-mi iau rămas-bun. Poate și cu *un sărut*.

O clipă mai târziu, Quint apare alergând, cu rucsacul meu în mână.

— Aproape c-ai uitat ăsta.

Fac ochii mari când îmi amintesc că el conține nu doar carnețelul Foarte Important despre Gală, ci și... banii de la amanet pentru părinții mei. Mi-e rușine că am fost atât de neglijentă cu el, dar, cu tot ce s-a întâmplat, nu știu cât este vina mea.

— Mersi! spun, luând rucsacul și punându-mi-l în spate.

Bicicletele noastre sunt ude și stropite cu noroi, pentru c-au fost pur și simplu aruncate, cu o seară înainte. Quint se

folosește de tivul tricoului să-mi usuce șaua. În ciuda faptului că am pantaloni uzi.

— Ce gentleman!

El îmi întinde ghidonul. Sprijin bicicleta în pământ. Face la fel.

Mergem în direcții opuse, prin urmare... niciunul dintre noi nu se mișcă.

— Deci, spune Quint.

— Deci.

Momentul se prelungește și zâmbim amândoi, somnoroși.

Degetele mi se strâng în jurul ghidonului.

— Mersi pentru film. Și... pentru tot.

Zâmbetul lui se adâncește la auzul acestui *tot*.

— Ar trebui să repetăm povestea.

Murmur, gânditoare.

— Ar trebui să rămânem blocați într-un centru de salvare a animalelor, în mijlocul celei mai nasoale furtuni din an, fără mâncare sau curent electric?

— Exact.

Mă aplec spre el.

— Voi fi prezentă.

Mâna lui îmi cuprinde părul de la ceafă când mă sărută. Pentru câteva secunde scurte, nu suntem decât buze și degete și bătăi de inimă...

Apoi îmi pierd echilibrul. Bicicleta mea se răstoarnă, lovindu-se de a lui Quint. Aproape cad odată cu ea, dar mă prinde de umeri. Nici n-am apucat să ne revenim, că deja râdem.

— OK, ar trebui să mergem, zice el.

Mă mai sărută o dată, repede, cast, dar cu promisiunea unei continuări. Curând. Așa sper. Apoi, mă ridică iar și își încalecă bicicleta, înainte să se răzgândească.

Fac și eu la fel.

— Ne vedem mâine?

— Mâine.

Îi fac cu ochiul.

— Vise plăcute!

Apoi pornesc și încep să pedalez, cu inima plină, cu mintea înceţoşată, dar cu trupul bubuind de energie. Deliruez, dar sunt fericită. Râd tot drumul până acasă.

Capitolul 41

Adorm aproape imediat, abia având timp să-mi salut familia și să-mi arunc hainele ude și scârboase la spălat. Mă îmbrac în pijama și mă prăbușesc pe pat. Mă trezesc când mă scutură Jude de umăr.

— Pru, a zis mama să te trezesc.

Icnesc și îmi duc brațul la ochi.

— De ce?

— Pentru că, dacă dormi în continuare, nu te vei mai culca în noaptea asta, iar programul tău de somn va fi distrus pe vecie!

Strâmb din nas.

— Sau cel puțin pentru o săptămână. Haide, dormi de patru ore!

— Dar încă mi-e somn.

— Supraviețuiești tu. Vrei să mănânci ceva de prânz?

Aaaah, mâncare. Stomacul răspunde în locul meu.

Jude dă din cap, înțelegător.

— Mă duc să pregătesc chestii pentru sandviciuri.

Pornește spre ușă, apoi face un gest care sugerează că mă urmărește, cu degetele îndreptate către ochi, apoi spre mine.

— Să nu adormi la loc!

— Nu adorm. Sunt trează. Mă ridic. Bine?!

Tot îmi ia câteva minute să mă despart de păturile confortabile. Iau telefonul, pe care l-am aruncat pe birou când am

ajuns acasă. E tot mort. Ups! Îl pun la încărcat și mă uit la ceas. E aproape ora prânzului.

Îmi întind spatele. Mă frec la ochi. Îmi arunc halatul peste pijama. Îmi leg cordonul, când noaptea trecută mă izbește ca un buldozer.

Quint.

Și săruturile lui Quint.

Și cuvintele lui Quint.

Și zâmbetele lui Quint.

Și brațele lui Quint.

Și... oare mă văd cu Quint Erickson?

N-am vorbit despre *întâlniri* sau *iubit-iubită* sau alte asemenea lucruri oficiale. Dar cum să nu fie ceva oficial? Am fost chiar și la prima întâlnire. Pentru că, în retrospectivă, *Fălci* sigur a fost o întâlnire.

Mă întreb ce face acum. Doarme și visează? La mine și la rujul meu roșu? Îmi tresare inima când mă gândesc la asta.

Abia aștept să-l văd iar. Vreau să-l sun, dar nu am făcut schimb de numere și nu am de gând să sun la centru ca să i-l cer Rosei.

Lucrăm amândoi mâine. Va trebui să sufăr până atunci.

Când cobor, Jude a pregătit niște mezeluri și condimente. Și-a făcut timp inclusiv să taie o roșie *și* un avocado, pentru că e o persoană minunată.

— Mersi! spun, turnând muștar pe o felie de pâine. Abia dacă am reușit să mănânc ieri.

Ellie vine alergând în sufragerie.

— Pru s-a trezit! spune, apoi mă apucă și-și lipește fața de șoldul meu. Ai fost plecată toată noaptea! Și a plouat atât de mult!

— Da, știu! zic, mângâindu-i creștetul. A fost cea mai mare furtună pe care ai văzut-o?

Mă privește cu ochi imenși.

— Credeam că te înec!

— Nu m-am înecat. În plus, știu să înot.

— Nu prea bine.

— Hei, de unde știi?

Îi desfac brațul din jurul taliei mele.

— Ți-e foame?

— Nu.

Se foiește.

— Te joci cu mine?

— Nu chiar acum, bine? Trebuie să mănânc ceva.

Se bosumflă, dezamăgită.

— Hai să ne jucăm table, după prânz! propune Jude. Du-te să pregătești tabla!

Ellie dă din cap bucuroasă și o ia la goană.

Jude își termină de făcut sandviciul și se așază la masă.

— Cum a fost să petreci noaptea la centru? Au paturi?

— Nu, pur și simplu am luat noi niște pături și le-am întins pe podea.

— Noi?

Mă uit la el. A crezut c-am fost singură toată noaptea? Așa au crezut și ai mei?

— Quint era și el acolo.

Jude ridică o sprânceană, amuzat.

— Altcineva?

Înghit și mă concentrez pe alternarea feliilor de curcan și șuncă, asigurându-mă că se suprapun în cantități perfecte. Cu alte cuvinte, evit privirea lui Jude.

— Sigur. Toate animalele. Unele s-au speriat rău. S-a luat și curentul.

— Sună traumatizant.

Traumatizant nu e cuvântul pe care l-aș folosi. Să-i zic lui Jude? În mod normal, îi povestesc totul, dar... nu prea am mai avut chestii despre *băieți* de zis și dintr-odată mă simt ciudat.

O fi el unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, dar rămâne fratele meu. Și îl cunoaște pe Quint. A fost martor la dispreţul nostru reciproc. Cum să-i explic cât de repede și de profund s-au schimbat lucrurile?

— A fost o aventură, zic.

Din fericire, în acel moment intră mama, cu o cutie sprijinită de șold, salvându-mă din situația de a oferi mai multe detalii.

— Nu vă interesează golful, nu?

Ne uităm la ea.

— Golful? repet, neștiind dacă am auzit bine.

— Adică sportul? adaugă Jude, la fel de uimit.

— Să înțeleg că nu. Avem niște crose vechi de golf care i-au aparținut bunicului vostru, dar... cred că vreau să scap de ele. Tatăl vostru și cu mine încercăm să mai curățăm casa, așa că, dacă mai aveți lucruri pe care nu le mai folosim...

Atinge cutia, ne zâmbește și pleacă.

Înghit, amintindu-mi de chitanța pentru lucrurile noastre, de la amanet.

— Mă întorc imediat! îi zic lui Jude și îmi las sandviciul pe jumătate mâncat pe blat.

Plicul cu bani e încă în rucsacul pe care l-am aruncat pe banca de la intrare când am ajuns. Să-l văd îmi amintește de vizita la amanet și de tot ce a precedat-o. Cercelul pierdut, femeia care strângea gunoaie de pe plajă, banii care lipseau din borcanul pentru donații.

Strâng plicul cu ambele mâini și mă duc s-o caut pe mama. E în garaj și șterge o geantă cu crose vechi de golf, folosind un prosop umed.

— Mamă? Pentru tine.

Ea ridică privirea, surprinsă.

— Ce e? întreabă, apoi ia plicul.

Face ochii mari când vede banii.

— M-am oprit la amanet ieri-dimineață, căutând ceva pentru o prietenă..., dar Clark a crezut că am venit să iau banii pentru voi. Mi i-a dat. E și chitanța acolo, ca să știi ce s-a vândut și cu cât...

Ezit, apoi spun:

— Nu s-a vândut încă argintăria, dar cineva a cumpărat claviatura până la urmă.

Mama închide plicul și mă privește, cu chipul îngrijorat pentru o clipă, apoi trăsăturile i se îmblânzesc.

— Sunt doar lucruri vechi, pe care nu le folosim. Nu mai avem nevoie de ele. Știi, nu?

— Da, știu.

Îmi strâng cordonul.

— Dar avem nevoie de bani, nu?

Oftează și atârnă prosopul de o crosă.

— Nu suntem disperați, dacă asta te întrebi. Magazinul merge ceva mai bine, datorită sezonului. Ne plătim facturile. Suntem bine.

— Dar?

Ea strânge din buze.

— Știi, devine tot mai greu să vă ascund lucruri, acum, că sunteți mari.

— Mamă!

Își șterge palmele de blugi.

— Lucy vrea să se înscrie la fotbal și la baschet anul ăsta, dar va avea nevoie de tricouri și de încălțări noi. Bicicleta lui Penny nu va mai ține o vară și firește că mai ia și lecții de muzică. Educatoarele lui Ellie au pomenit de o tabără de vară cu tematică științifică, luna viitoare, pe care firește că abia o așteaptă...

Privește în altă parte.

— Tatăl vostru și cu mine am vrut mereu să vă oferim cele mai bune șanse, toate experiențele posibile. Dar viața e

scumpă. Familiile sunt scumpe. Oricât am iubi noi magazinul... nu ne va îmbogăți.

Îmi mușc buza. Știu că n-ar trebui să întreb, dar...

— Mamă, vă doriți vreodată să...

Nu mă pot convinge să rostesc cuvintele.

— Să ce? Să nu vă avem pe voi?

— Să nu aveți atât de mulți.

Râde.

— Ușor de zis când ești cea mai mare, nu?

Pune plicul cu bani în buzunar, apoi îmi ia fața în mâini.

— Niciodată, Prudence! Tu și Jude și surorile voastre ne aduceți mai multă bucurie decât orice sumă de bani. Și...

Îmi dă drumul și se uită la crose.

— Dacă pot da lucruri vechi pentru a vă face copilăria mai fericită, o fac fără să ezit. Sunt doar lucruri. Dar voi trăiți o singură dată.

Mă privește lung, să vadă dacă o cred.

Și cred că o fac.

— Mă uit azi prin cameră, îi spun. Sunt convinsă că am câteva lucruri cu care pot contribui la cauză.

— Doar dacă vrei. Nu mă aștept să începeți să vă dați toate posesiunile materiale.

— Chiar vreau să o fac. Ai dreptate. Sunt doar lucruri. Și, mamă? Cred c-ar trebui să-ți spun că pun la cale o gală pentru centru. E un eveniment elegant, ca să strângem bani. Am întrebat toate afacerile locale dacă doresc să contribuie cu coșuri de cadouri la licitația fără strigare. Ar fi super să avem ceva de la Ventures Vinyl, mai ales fiindcă tema aleasă de noi este Yellow Submarine. Dar înțeleg dacă nu puteți.

Mama zâmbește larg.

— Ia te uită! Știam eu că vei deveni mica mea antreprenoare.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mamă!

— Nu pot să mă abțin, draga mea! Să văd cum creșteți... Poate vei pricepe cândva. Nu știu ce să zic despre coș. Va trebui să discut cu tatăl tău. Poate fi o șansă de a le spune oamenilor despre magazin. Dar ai dreptate. Stăm prost cu banii și nu știu dacă suntem în poziția de a oferi contribuții caritabile.

— Da, știu. Fără presiune. *Dar...*

Ridic un deget.

— Dacă tot suntem la subiect, am niște idei pentru magazin. Și Ari are. Chestii pe care le putem face pentru ca magazinul să fie mai actual. Poate că vrei să stăm de vorbă despre asta?

Mă fixează cu o privire gânditoare, cu colțurile gurii abia ridicate.

— Cred că tatălui tău și mie ne-ar plăcea mult asta.

— Atunci, încep să pun cap la cap o propunere.

Mama râde și se întoarce la curățarea croselor de golf.

— Să faci asta!

Ochii mi se opresc asupra unui raft, unde se află vechiul set de porțelan pentru ceai, al bunicii, pe niște ambalaje de alune.

— Vrei să scapi de ceșcuțe?

Mama îmi urmărește privirea.

— Așa mă gândeam.

— OK... Dar nu azi.

Iau cutia. Nu mă oprește și nici nu întreabă ce fac cu setul. Îl duc în casă.

Eleanor e în sufragerie, construind un turn din piese albe și roșii de la jocul de table.

— Hei, Ellie! Cât eu și Jude luăm prânzul... vrei să vii să ni te alături la o petrecere de ceai?

Zâmbetul pe care mi-l oferă e singura răsplată de care am nevoie.

Capitolul 42

Ajung cu 20 de minute mai devreme a doua zi, parțial fiindcă programul meu de somn e într-adevăr dat peste cap. După siesta lungă de ieri și mersul la culcare devreme, m-am trezit la patru dimineața - ridicol de devreme chiar și pentru mine.

Nu contează. Am avut suficiente amintiri plăcute care să-mi ocupe mintea, înainte să reușesc să mă extrag din pat. Mi-am folosit orele dimineții cât de cât productiv... asta când nu eram prinsă în fantezii inutile. Îmi las bicicleta în parcare, nerăbdătoare să le povestesc lui Quint și Rosei și celorlalți voluntari despre noile mele idei pentru gală.

În plus, abia aștept să-l revăd pe Quint. A trecut o zi întreagă, iar o mică parte din mine crede c-a fost doar o întâmplare. Poate că ne-a molipsit romantismul furtunii. Poate că se va uita azi la mine și va regreta totul.

Dar, de fiecare dată când mă simt cuprinsă de îndoială, mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a spus după ce m-a sărutat prima dată. *Îmi doream să fac asta de ceva vreme.*

N-a fost o întâmplare. N-a fost o greșeală. Și nu mai pot îndura niciun minut fără să-l văd și să-l sărut și să îmi confirm că totul a fost real. Că încă mă place la fel de mult cât îl plac eu.

În parcare e o singură mașină. Cred că a Rosei. N-a ajuns niciun alt voluntar. Îmi smulg casca și practic salt spre ușă.

Nu e nimeni în lobby, așa că trec repede prin curte și cercetez nivelurile inferioare. Nu e nimeni în bucătărie, în spălătorie sau cu animalele. Mă opresc să-i salut pe Lennon și pe Luna, dar îmi dau seama că sunt interesați doar fiindcă e aproape ora micului-dejun.

— Mă întorc repede! șoptesc. Mai întâi, trebuie să-l văd pe Quint, înainte să explodez.

Chiți cum face Penny când vede o poză cu Sadashiv într-una din revistele cu celebrități care se găsesc în dreptul casei de marcat la supermarket. Mă simt ușor jenată, dar rușinea nu mă împiedică să străbat holul în pas alert.

— Hei? E cineva pe aici? strig, în timp ce urc scările.

Trec pe lângă camera de recreere, când Rosa scoate capul din biroul ei și se uită la mine. Pare uimită.

— Prudence.

— Bună!

Zâmbesc larg.

— Știu că am ajuns mai devreme. Quint e aici?

Nu spune nimic un minut. Nu se mișcă. Apoi își drege glasul și privește peste umăr, în birou.

— Da, spune încet.

Are maxilarul încleștat când mă privește iar.

— De fapt, mă bucur că ai venit înaintea celorlalți. Pot... putem vorbi cu tine?

— Sigur! Și eu vreau să vorbesc cu voi!

Bat din palme, încântată.

— Am făcut rost de locație pentru gală! Adică a fost ideea lui Quint, așa că nu-mi pot asuma tot meritul, dar este perfectă!

O urmez pe Rosa în birou.

Și iată-l pe Quint, cu mâinile strângând marginea unui raft scund și cu gleznele încrucișate.

Îmi stă inima când îl văd.

Are capul plecat, iar ochii îi țâșnesc spre mine și, o clipă, doar o clipă, îmi amintesc povestea lui despre sprâncene și despre cum îi era teamă că-l vor face să pară răutăcios și înțeleg de ce a crezut asta. Dar clipa aceea trece și, nu, nu mi se pare răutăcios, ci *agitat*.

Nu cred că i-a zis mamei sale despre noi.

Nu-i problemă! Nici eu n-am spus cuiva, nici măcar lui Jude sau lui Ari.

Îi zâmbesc.

El se uită în altă parte.

OOO-KAY. Nu-i tocmai primirea la care visam, dar... poate că mama lui nu vrea ca el să se vadă cu cineva? Nu că ne-am vedea. Oficial. Dar *mai mult ca sigur* că ne îndreptăm într-acolo. Nu săruți pe cineva șapte ore, fără să vrei să devină ceva la ordinea zilei.

Eu sigur îmi doresc asta.

— Deci, spun cu bucurie în glas, încercând să detensionez atmosfera. I-am sunat ieri pe cei de la Offshore Theater și le-am spus despre centru și despre ce plănuim pentru gală. Și vor să ne ajute. Ne vor lăsa să folosim spațiul gratuit, câtă vreme gala nu-i în weekend, așa că am profitat și am rezervat data de 18, care pică într-o marți. Va fi perfect! Au bucătărie, care poate fi folosită de cei care servesc mâncarea, multe mese și scaune pe care le putem dispune cum dorim și, exact așa cum te-ai gândit, Quint, ar trebui să aibă și tot ce este nevoie pentru echipamentul AV. Directorul părea foarte încântat. I-am zis că sperăm să devină un eveniment anual și...

Înghit în sec. Rosa își masează ceafa, preocupată.

— Adoră tema „Yellow Submarine". Organizează un maraton de filme cu trupa Beatles la fiecare câțiva ani, așa că pot să pună câteva dintre postere.

Quint își încleștează maxilarul, cu ochii încă înfipți în podea. Simt un gol tot mai mare în piept, care amenință să

mă frângă, iar singura modalitate de a-l împiedica să reușească e să vorbesc în continuare.

— În plus, cei de la cinematograf vor oferi și un coș de cadouri tematic, pentru întâlniri romantice, la licitație, alături de bilete la film și o găleată de popcorn gratuită! Așa-i... că e... generos?

Îmi cad umerii. Nu mai pot continua. Nicio cantitate de entuziasm n-ar putea ascunde faptul că simt că vorbesc cu un zid de cărămidă. Cu două ziduri. De ce nu mă privește Quint? De ce nu zâmbește Rosa, spunând cât de minunat e totul?

— OK, *care-i faza?* spun. E vorba despre animale? Lennon? Luna?

— Animalele sunt bine, răspunde Rosa.

Se uită la Quint, încruntată. El are încheieturile albe, de la cât de tare strânge raftul.

— Atunci, ce se întâmplă? Asigurarea nu va acoperi daunele produse de furtună?

— Nu-i asta, Prudence...

— Atunci de ce păreți atât de nefericiți?

Rosa inspiră adânc. Îl privește iar pe Quint și cred că poate așteaptă să vadă dacă fiul ei va spune ceva, dar el își ține gura atât de strâns închisă, încât îi pulsează un mușchi din obraz.

— Prudence, începe iar Rosa, cu degetele împletite în fața ei. Poate că tu ai ceva să ne spui?

Mă holbez la ea. Apoi ochii îmi săgetează spre Quint, care își mișcă umerii, trăgându-i în față. Tot nu-și ridică privirea, așa că mă uit iar la Rosa.

— În afară de faptul că gala prinde tot mai mult contur?

Quint scoate un zgomot scârbit din fundul gâtului — primul semn de viață, de când am ajuns. Încep să mă înfurii. Cunosc sunetul ăla. Îl auzeam mereu.

Rosa își masează fruntea.

— Cred că știi că nu la asta mă refer.

— Habar n-am la ce vă referiți. Quint, ce se petrece?

Quint dă drumul raftului, dar numai pentru a-și încrucișa brațele la piept. Cel puțin reușește să mă privească în ochi și retrag tot ce am crezut până atunci. Chiar *pare* răutăcios.

Simt cum mă strânge panica de gât. Să fi ajuns într-un univers alternativ, în care vara asta nu s-a întâmplat și Quint încă mă disprețuiește? Ce a zis seara trecută? Că avea impresia că sunt o persoană groaznică? L-am iertat pentru comentariu, pentru că a spus clar că nu mai simte așa. Și nici nu-l puteam învinui, după cum m-am purtat cu el tot anul.

Dar asta a fost atunci. Deci de ce mă privește așa *acum*?

— A venit ieri o femeie la centru, spune Rosa. Cu o poveste interesantă, despre un cercel pierdut și o donație mare în cash, făcută la curățenia de pe plajă.

Se oprește, așteptându-mi reacția. Nu știu ce crede că vede pe fața mea, dar pare dezamăgită.

— Văd că nu-i nevoie să-ți spun toată povestea. Pe scurt, s-a simțit prost fiindcă a vândut cercelul care nu-i aparținea, deși, firește, n-avea cum să știe atunci al cui era. A venit aici să-și recupereze banii donați, ca să răscumpere cercelul și să-l înapoieze proprietarei de drept. Dar, așa cum tu și eu bine știm, banii nu sunt acolo. Deci spune-mi, Prudence... unde-ar fi putut să dispară 1 200 de dolari?

Asta e. Despre asta e vorba.

Ei cred c-am furat banii.

— Nu știu.

Am vocea încordată și cumva simt că deja m-am incriminat. Pentru că știam despre cercel și despre bani. Știam că lipseau bani.

— E șansa ta de a ne spune adevărul, continuă Rosa.

Îmi dau seama că încearcă să fie blândă, dar simt furia care clocotește sub exteriorul calm.

— Femeia a zis c-a discutat cu tine, așa că eu cred că ești singura care a știut că s-a făcut o donație atât de mare.

Scutur din cap.

— Mi-a spus despre bani, dar nu știu ce s-a întâmplat cu ei. Nu i-am luat eu!

— Te-am văzut! se răstește Quint.

Are vocea atât de puternică, de aspră, că tresar. Spre deosebire de mama lui, el nici măcar nu se străduiește să își ascundă furia.

— Te-am văzut în biroul Shaunei, cu mâna în borcan! Și aveai banii ăia în rucsac! Chiar încerci să ne spui că n-ai fost tu?

— N-am fost eu!

Acum țip la rândul meu. Disperarea îmi fierbe în sânge. Doar nu crede c-am făcut asta... lucrul ăsta pe care în mod clar nu l-am făcut!

Deși, îmi șoptește o voce mică, iritantă. *Deși* intenționasem *să-i iau* în acea zi...

Înghit în sec. Nu asta e ideea. Sunt nevinovată.

Quint se îndepărtează de raft și micșorează distanța dintre noi cu câțiva pași, dând agresiv din mâini.

— Ai stat în fața mea, cu un teanc de bani în mână, și m-ai mințit în față! Cum ai putut?

— N-am făcut nimic! Da... am știut despre donație și am vrut să număr banii, ca să aflu totalul, dar, când am făcut asta, nu era nici pe departe o sumă atât de mare. Erau doar... trei sute și ceva de dolari. Cât ne-a zis Shauna a doua zi.

Privirea disprețuitoare a lui Quint devine tăioasă. Cuvintele îi sunt și mai tăioase.

— Mi-ai zis că n-ai avut timp să numeri banii.

Mi se strânge stomacul.

— Păi...

Ridică o sprânceană, așteptând. Dar nu-l pot privi, nu când se uită așa la mine. Închid ochii.

— I-am numărat. Dar... nu erau acolo banii aceia. Cei 1 200 de dolari dispăruseră. Nu i-am luat eu!

— Sigur, spune Quint. Și ce alte minciuni ai mai zis?

— Niciuna!

Deschid ochii, hotărâtă să-l înfrunt, să-l fac să vadă că greșește.

— Și corespondența deschisă? Ce căutai, mai precis? Alte donații? Alți bani? Alte lucruri pe care să le poți lua fără să-și dea nimeni seama?

— Nu mai țipa la mine!

— Nu mă mai minți!

— Quint, cred că ajunge, spune Rosa, cu o mână pe umărul lui.

El o dă la o parte și se îndepărtează de mine, aproape ajungând să se urce pe biroul mamei sale, cu brațele și mai strâns încrucișate peste piept.

— Înțeleg că familia ta are probleme financiare. Știu că vrei să-ți ajuți părinții. Dar... serios, Prudence? Să furi de la un centru de salvare a animalelor? De la mama și de la *mine*?

Primele lacrimi îmi alunecă pe obraji. Le șterg în grabă, dar curg mai departe.

— Nu. Am. Luat. Banii.

— Atunci, cine i-a luat?

— Nu știu! Poate că nimeni nu i-a luat. Poate s-au pierdut.

Pufnește, un zgomot atât de ironic și de neîncrezător, încât sunt tentată să-l calc în picioare.

— Te rog! Ai avut ocazia, ai avut motivul. Infracțiune de bază.

Mă uit urât.

— Nevinovată până la proba contrarie. Justiție de bază.

Își dă ochii peste cap.

— Știi, ai putea pur și simplu să recunoști. Ai putea da banii înapoi.

— N-am fost eu! strig, aruncându-mi brațele spre tavan.

Nările îi freamătă și zăresc o fisură mică în armura lui. Poate o urmă de îndoială. O dorință să mă creadă, dacă nu altceva.

Apoi privește în altă parte și chipul i se înăsprește iar.

— Ești în multe feluri, dar nu credeam că vei coborî la acest nivel.

— Ah, zic, provocându-l, și cum sunt, mai exact?

Întrebarea e o greșeală. Știu că va mușca momeala și știu că niciodată nu voi putea să uit cuvintele pe care urmează să le rostească și știu că voi regreta tot restul vieții c-am cerut să aflu. Dar nu renunț. Poate că vreau să mă rănească. Poate, cumva, așa îmi va fi mai ușor să cred că n-ar fi mers oricum între noi.

Mă privește în ochi, dar ezită. Bunătatea din el se luptă cu furia. Fac un pas în față, provocându-l. Nici măcar nu-mi pasă că mama lui e aici. Să audă totul – tot ce-i mai rău din el. Tot ce-i mai rău din mine. Ce contează?

— Haide! îl sfidez, printre dinți. Acum nici două zile, eram drăguță și încrezătoare și amuzantă. Dar ce crezi cu adevărat?

— Ei bine, e clar că ești o mincinoasă, spune el, cu ochi arzători. Ești egocentrică. Te grăbești să critici și să judeci. Ești ipocrită și egoistă. Sincer, să am încredere în tine a fost greșeala vieții mele!

— *Quint!* strigă Rosa.

O avertizare, dar e prea târziu.

A terminat.

Am *terminat-o*.

Fierb pe dinăuntru. Vreau să țip la ea, la amândoi. Vreau să iasă karma din eterurile universului și să-l pedepsească fiindcă a îndrăznit să mă judece așa.

Strâng pumnii. Cât de tare pot. N-a funcționat niciodată cu Quint. Această putere oribilă m-a trădat mereu când am încercat să-i fac ceva. Dar de data asta e crud.

De data asta îmi frânge inima.

De data asta o merită din plin.

Unghiile mi se înfig în palme.

Lacrimile îmi înceţoşează ochii.

Spre surprinderea mea, Quint tresare deodată de durere. Se întoarce, cu maxilarul încleştat, cu chipul contorsionat. Duce mâna scurt la piept, de parcă l-ar durea ceva acolo, dar o lasă repede jos. Nu mă mai priveşte.

Şi poate că-i trivial, poate că-i naiv, dar sper – o, sper cu toată fiinţa mea - că şi inima lui s-a făcut ţăndări!

— Prudence, zice Rosa, păşind între noi, temându-se poate să nu încep să arunc chestii. Ar trebui să pleci.

Mi se taie respiraţia. Asta a fost. Sunt concediată. Nici măcar nu sunt plătită şi totuşi sunt concediată.

Cu maxilarul încleştat, vâr mâna în geantă şi scot carneţelele şi dosarele la care lucram pentru gală. Le arunc pe biroul Rosei şi mă răsucesc pe călcâie.

Plec, practic alergând în jos pe scări şi prin lobbyul mic.

Dau peste o femeie, exact la ieşire. E Shauna, care mă prinde de umeri, surprinsă.

— Hei, calmează-te, dulceaţă! Eşti bine?

Îmi şterg lacrimile din ochi. Nu o pot privi. Vreau să plec.

Apoi observ ce poartă la gât: un lănţişor cu pandantiv.

Mi se taie respiraţia.

E cercelul Mayei.

Shauna îşi înclină uşor gâtul şi mă priveşte cu îngrijorare.

— Prudence?

Scuturând din cap, mă dau înapoi. Mă împleticesc afară şi-mi iau bicicleta. Pedalez cât de repede pot, încercând să înec amintirea cuvintelor dure rostite de Quint.

Sunt o persoană bună.

Te grăbeşti să critici şi să judeci.

Sunt o persoană bună.

Ești ipocrită și egoistă.

Sunt. O. Persoană. Bună.

Ești o mincinoasă. Sincer, să am încredere în tine a fost greșeala vieții mele!

Am vederea înceţoşată. Nu mai pot continua. Mă opresc pe trotuar şi îmi las bicicleta lângă un palmier, înainte să mă prăbuşesc şi eu lângă ea. Suspinele mă copleşesc.

— Sunt o persoană bună! strig plângând.

Către mine, către nimeni anume.

Poate către univers, dacă ascultă.

Dar mă roade o întrebare. Mă gândesc la cuvintele lui Quint, pline de ură. La acuzaţiile lui. La nesiguranţele mele.

Cred că sunt o persoană bună.

Dar dacă nu sunt?

Capitolul 43

Tata îmi aruncă o privire plină de simpatie, în timp ce bagă un card-cadou pentru Ventures Vinyl într-un plic.

— Donați un coș, repet eu, cu gura căscată. Cred că glumiți.

— Înțeleg că nu s-a terminat cu bine între tine și centru, dar chiar nu e vina animalelor.

— Am fost acuzată de furt!

Pune cardul în coș, alături de o păpușă John Lennon care dă din cap și un ornament de Crăciun în formă de chitară, printre alte tinichele muzicale.

— Bine. Răspunde-mi la o întrebare. Cu toată sinceritatea. Ei de la centru fac treabă bună acolo? Merită sau nu donații?

Strâng din buze. Mă simt trădată. Proprii părinți, care abia se pot întreține, donează un coș cu cadouri pentru licitația galei? Deja e rău că au acceptat un poster în vitrină. Că au pliante care promovează gala lângă casa de marcat. De partea cui sunt?

Dar nu-i pot spune că acest centru n-ar avea nevoie de bani sau că oamenii care lucrează acolo nu vor face lucruri bune cu donațiile. Mă gândesc la Lennon, la leul *meu* de mare, pe care nu l-am văzut de aproape trei săptămâni, și sper din tot sufletul că e bine. Știu că tata are dreptate. Doar fiindcă Rosa și Quint m-au acuzat că am furat banii, nu înseamnă că animalele trebuie pedepsite. Au suferit destul.

Mârâi.

— Da, în fine. Fă ce vrei!

— De obicei, chiar așa fac.

Tata fredonează la unison cu pick-upul, în timp ce finalizează coșul.

— Fug până acasă să mănânc ceva. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mersi. Sunt bine.

Bine, bine, bine. Sunt mereu bine zilele astea.

Mă duc din nou la tejghea. Jude stă în fața unei cutii cu discuri aduse ieri. Tata a început să-l lase să pună prețuri pe marfa nouă, învățându-l cum să evalueze starea vinilurilor și cum să caute valoarea lor pe piață. Ține un disc Motown în mâini, dar mă privește cu îngrijorare.

De la Incident, e îngrijorat mereu. Știe mai bine decât oricine cât am fost de distrusă. Nu am spus nimănui despre mine și despre Quint, căci n-ar avea rost. Dar, în timp ce părinții mei cred că-s supărată pentru c-am fost acuzată pe nedrept de ceva ce nu am făcut și apoi am fost concediată, Jude își dă seama că-i mai mult decât atât. De câteva ori am dat peste el și Ari vorbind pe un ton scăzut, preocupat, în camera din spate, și știu că despre mine vorbeau. Am făcut tot posibilul să-i ignor.

Cel puțin m-au crezut când le-am zis că nu am furat banii. Ari a zis-o cel mai bine: „Oi fi tu ambițioasă, Pru, dar nu ești genul care să fure bani de la o organizație nonprofit în dificultate. Oricine își poate da seama de asta".

Cuvintele ei m-au făcut să mă simt puțin, puțin mai bine. Dar m-au și pus pe gânduri. Dacă-și putea da seama oricine, de ce nu și Quint?

Quint, care fusese mereu acolo. La festivalul de pe plajă, la curățenie, la planificarea galei, la centrul de salvare, în noaptea cu furtuna... El, mai mult decât oricine, ar fi trebuit să vadă cât de mult am muncit pentru animale. El, dintre toți, trebuia să știe că n-am furat banii. Că nu i-aș fura.

Dar nu mi-a ținut partea. Nu m-a crezut. Și nu doar atât, dar a fost și răutăcios, nemilos.

Încă mă înțeapă ochii când îmi amintesc ce a spus. Cuvintele lui au fost menite să taie adânc. Și au reușit.

În mai puțin de două zile, am trecut prin cele mai bune și cele mai rele momente din viața mea. Amintirile sunt întrepătrunse și nu le pot retrăi pe unele fără să le retrăiesc și pe celelalte.

— Vrei să te ocupi de stickere? întreabă Jude, arătând aplicatorul.

— Nu.

Mă așez pe scaunul de la casa de marcat. Au fost puțini clienți chiar și pentru o zi de marți, așa că nu-s prea îngrijorată că-mi va cere cineva să-i încasez banii. Tata tot încearcă să mă învețe să folosesc casa, dar nu-s interesată. Număr zilele până la sfârșitul verii, când pot să scap de aici. Când pot să mă afund în teme și planuri pentru colegiu și oricâte proiecte pentru puncte bonus pot face. Îmi voi distrage încontinuu atenția, de parcă însăși viața mi-ar fi pusă la bătaie.

Până atunci, zilele se scurg anevoie.

Înainte să plece, tata îi amintește lui Jude de o sută de chestii despre organizare, chiar dacă va lipsi doar o jumătate de oră. Îi ignor și deschid laptopul. Referatul e deschis și mă așteaptă. Citesc ce am scris ultima dată. Sau ce am încercat să scriu.

Ecoturismul poate aduce multe beneficii habitatelor oceanice, prin

Prin... ce? Am creierul terci, așa cum a fost și ultima dată când am încercat să lucrez la referatul ăsta oribil. Gândul de a cerceta, de a lua notițe, de a trage concluzii și de a implementa rezultatele îmi dă amețeli. Mi se pare o cantitate de muncă insurmontabilă. Termenul pentru retrimiterea proiectelor e în câteva zile, dar am progresat dureros de puțin. De fiecare

dată când mă împotmolesc, îmi imaginez că discut despre asta cu Quint și că venim cu o soluție strălucită împreună și totul e amuzant și ușor și...

Apoi îmi amintesc unde mă aflu și cobor cu picioarele pe pământ.

Nici măcar nu știu de ce-mi pierd vremea. Fără participarea lui Quint, domnul Chavez nu va accepta referatul revizuit. Cea mai rea parte e că nici nu știu dacă-mi pasă. De biologie. De referat. De note. De tot.

Amân referatul – din nou – luând telefonul ca să verific pagina de Facebook a centrului de salvare. E o formă de autotortură la care mă pricep binișor. Quint se descurcă minunat: actualizează constant pagina și încorporează multe dintre strategiile despre care am discutat. Clipuri cu lei-de-mare care se joacă. Fotografii ale foștilor pacienți, cu descrieri în care sunt prezentate personalitățile lor unice sau povești interesante despre ei. Interviuri cu voluntari, care explică de ce sunt pasionați să lucreze cu animalele marine.

Majoritatea fotografiilor de pe pagină sunt făcute de Quint – cel puțin așa presupun –, fiindcă nu prea apare și el. Dar, când și când, mai e una în care-l văd pe fundal. Spală cu furtunul o piscină sau hrănește focile cu o găleată cu pește. Dorul care mă lovește când văd pozele acelea pixelate este copleșitor.

Știu c-ar trebui să mă opresc, dar nu pot. Indiferent cât de tare doare.

Și doare.

Și apoi durerea mă înfurie.

Și furia mă întristează.

Spală. Clătește. Repetă.

Cum poate universul să permită așa ceva? Cum pot să stau aici, trădată și distrusă, în timp ce viața lui Quint merge mai departe? Karma m-a abandonat. Nu există dreptate. Nu există răzbunare universală.

O actualizare despre Lennon și Luna îmi atrage atenția. Zâmbesc când privesc un clip scurt cu ei doi jucându-se cu o minge, pe care și-o pasează cu nasurile. Numele lui Lennon este scris „Lenin", ca al dictatorului, și așa știu că postarea a fost scrisă de Quint. Am o strângere de inimă.

Actualizare: Lenin și Luna au primit o ofertă de la o grădină zoologică respectată! Suntem bucuroși că vor ajunge acolo împreună și se vor putea bucura de mulți ani de prietenie (sau mai mult?). Vom posta mai multe informații când ni se confirmă data plecării și alte detalii.

Nu știu dacă mă bucură sau nu vestea. Dacă nu-l mai văd pe Lennon niciodată?

Se aude clopoțelul de la ușa din față.

— Salut, Ari! zice Jude.

— Salut, Jude. Pru.

Închid telefonul și privesc cum avansează Ari printre discuri, trecându-și degetele peste ele.

— Ce faci aici? întreb. Azi ai liber.

— Da, însă mi-am zis să văd ce faci. Să văd dacă ai nevoie de susținere morală.

Ah, da, fiindcă azi e gala. Mă străduiesc să uit, deși universul mi-o tot aruncă în față.

Am fost șocată, la început, că plănuiesc să meargă mai departe cu gala. Cum s-o facă fără mine? A fost ideea mea. Au fost planurile mele. Practic, era gala *mea*!

Dar continuă și, spre nesfârșita mea iritare, se și descurcă foarte bine cu promovarea. Văd posterele peste tot, nu doar în vitrina noastră. Și, *ah*, urăsc că trebuie să recunosc asta, dar sunt grozave, cu o grafică și cu un font care amintesc de posterul pentru filmul *Yellow Submarine*. Și fără nicio greșeală de ortografie.

Au vorbit și cu presa. Nu doar cu cei de la *Chronicle*, ci și cu reprezentanți ai revistelor și posturilor de radio locale. Rosa a

apărut chiar la o emisiune TV regională, promovând centrul și misiunea sa.

Partea mea răzbunătoare vrea să-i vadă dând greș. Vrea ca gala să fie un dezastru. Vreau să vină Quint târâș înapoi, implorându-mă să-l ajut.

Dar, din câte văd, asta nu se va întâmpla. Poate că nu-s de neînlocuit, așa cum credeam.

— Deci, spune Ari, bătând cu degetele în tejghea. E marți. Cine are chef de tacos și karaoke?

Jude scoate un sunet prin care ne dă de înțeles că ar fi *foarte interesat*, dar știu c-o face doar să mă încurajeze. Altă încercare să mă scoată din letargie.

— Frumoasă încercare, zic, dar în seara asta nu e karaoke.

Ari se încruntă.

— Carlos nu mai vrea să organizeze?

— Ba da. Însă Trish Roxby își va monta echipamentul de karaoke la Offshore Theater în seara asta, ca formă de divertisment la prima gală anuală a centrului de salvare, adaug, mârâind. Am văzut pe pagina lor de Facebook.

— Karaoke la o gală? zice Jude, scuturând din cap. Va fi un mare eșec.

Mă forțez să-i zâmbesc, fiindcă-mi dau seama că se străduiește.

— Mersi, Jude! Dar cred că-i genial.

Jude lovește tejgheaua cu pumnul.

— Știu! Și eu cred asta, dar speram să nu fiu nevoit s-o recunosc. Karaoke va fi mult mai bine decât vreo simfonie plicticoasă.

Tresar, dar nu cred că remarcă. Am senzația că a fost ideea lui Quint. E o idee bună. Va transforma cu ușurință ceea ce ar putea fi un eveniment scorțos și obositor într-unul distractiv, memorabil, unic.

Detest că el s-a gândit la asta, iar eu nu.

Detest că nu merg.

Jude își drege glasul.

— Vreți să jucăm D&D? Pot chema gașca, facem popcorn, în sfârșit vă creați și voi personaje...

Ari și cu mine schimbăm o privire.

— E doar o idee. Nu vreau să stai bosumflată toată seara, Pru.

— Nu stau.

Ari se strâmbă.

— Exceptând ultimele câteva săptămâni.

— Și pe bună dreptate, spune Ari. Dar nu în seara asta. Să mergem la film... ah! Lăsați.

Offshore Movie Theater e singurul cinema din oraș, iar Ari detestă să conducă până la cel imens, de pe autostradă. Mai ales fiindcă detestă să conducă în afara orășelului Fortuna Beach.

— Ce-ați zice să mergem să îmbrăcăm centrul de salvare în hârtie igienică, dacă tot sunt angajații și voluntarii plecați la gală? propune Jude.

Zâmbesc ușor.

— Mersi. Apreciez cum încercați să mă înveseliți. Dar nu vreau să merg la centru și nici prin apropiere de Main Street în seara asta.

— Deci vei jeli și îți vei plânge de milă? întreabă Ari. Fiindcă eu nu permit asta. Știu! Ce ați zice de un maraton de filme pentru gagici?

Jude și cu mine gemem la unison.

În mod normal, nu m-aș opune, dar acum ideea de a privi oameni frumoși care se îndrăgostesc irevocabil mă face să vomit.

— Of, *haide*... Te va ajuta să-ți mai iei mintea de la... lucruri.

Sunt salvată de clopoțel.

Jude își asumă mutra de întâmpinat clienții.

— Bun venit la Ventures Vi... o!

Mă uit la ușă și nu mă pot abține. Scot un geamăt adânc. Știam eu că ziua asta va deveni și mai nasoală.

Capitolul 44

Morgan aruncă o privire curioasă rafturilor cu albume, în timp ce avansează spre tejghea. Fără ghips și fără cârje.

Apoi mă vede și încremenește.

Mijește ochii.

Încleștez maxilarul.

Ari se mută stingher într-o parte, ca să nu stea în mijlocul gheții din privirile noastre.

— Ăăă... pot să te ajut? întreabă Jude.

Inspirând scurt, Morgan se întoarce spre el. Poartă tricoul galben al centrului și nu pot să nu simt că-și bate joc de mine.

— Am venit să iau un coș-cadou, spune ea.

— Da. E aici.

Jude înconjoară tejgheaua, indicând locul unde a lăsat tata coșul. Morgan îl privește, apoi încuviințează și îl ia.

— Mulțumim pentru generozitate!

Privirea i se întoarce la mine.

— Dar cred că ne sunteți datori.

Mi se usucă gura. Speram că, poate, Quint și Rosa nu vor spune mai departe despre mine și banii lipsă, dar se pare că aș fi cerut prea mult din partea lor.

— Ia mai scutește-ne *tu* pe noi! spune Ari. Prudence a muncit pe brânci încercând să ajute centrul! Voi îi sunteți datori ei.

Morgan pufnește.

— Da. Sigur. Sfat? Fiți cu ochii pe casa de marcat.

Mârâind, Jude înșfacă din mâinile ei coșul. Ea scoate un sunet uimit.

— Știi ce? spune el. Ne-am răzgândit. Mult noroc la licitație!

Morgan își mută privirea de la el la coș, înainte să ridice din umeri.

— Bine. Nu-i cine știe ce premiu, oricum.

— Nu, stați așa! zic eu. Jude, dă-i-l înapoi! Așa cum a spus și tata, animalele n-ar trebui pedepsite pentru că am fost eu acuzată de ceva ce n-am făcut.

Morgan se întoarce spre mine, cu mâinile în șolduri.

— Da, am auzit că ai încercat să negi totul. Ce frumos, mai ales când ai fost prinsă *cu mâna în borcan*.

— Nu am luat nimic, zic, străduindu-mă să îmi păstrez un ton calm. Nu știu ce s-a întâmplat cu banii, dar nu îi am.

— Aha! Știi ce e trist, de fapt?

Morgan se apropie de tejgheaua care ne desparte.

— Toate lucrurile pe care le făceai funcționau. Dacă nu furai banii, curățenia de pe plajă ar fi fost cea mai de succes strângere de fonduri pe care am avut-o. Chiar făceai treabă bună pentru animale. Păcat c-a trebuit să intri în modul egoist și să strici totul.

Trebuie să-mi înghit cuvintele. Știu că nimic din ce zic nu o va convinge că sunt nevinovată.

Văzând că nu am replică, Morgan înșfacă coșul de la Jude și pornește spre ușă.

— Stai! zic.

Se oprește. Oftează. Se întoarce, încruntată.

Dar nu-mi pasă ce crede ea. A zis ceva care a rezonat cu mine, amintindu-mi de un lucru spus de Rosa, cu luni în urmă. Au mai organizat strângeri de fonduri, dar fără succes. Fără să aducă suficienți bani încât să conteze.

— De ce? întreb tare.

Morgan se uită și mai urât.

— De ce ce?

— Centrul a mai organizat strângeri de fonduri. Încearcă să strângă bani de ani buni. Dar... apar eu, planific un eveniment de curățenie pe plajă și deodată e cel mai de succes eveniment?

— N-a fost, zice Morgan, râzând. Pentru că banii au dispărut.

— Asta zic!

Dintr-odată agitată, sar de pe scaun și înconjor tejgheaua.

— Poate că s-a mai întâmplat și înainte. De fapt... pun pariu că s-a întâmplat des. Dacă, de fiecare dată când centrul a organizat o strângere de fonduri, o parte din bani a dispărut? De aceea campaniile nu au avut niciodată succes.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Asta e! Așa pot dovedi că n-am fost eu. S-a întâmplat și înainte, iar și iar... cu mult înainte să devin eu voluntară!

Morgan mă privește de parcă mi-ar fi crescut o coadă.

— Chiar încerci să mă convingi că...

— Nu încerc să te conving de nimic! Știu că n-am fost eu. M-am gândit că poate banii s-au pierdut sau au fost puși în altă parte sau femeia aceea de pe plajă a greșit și nu i-a donat. Fiindcă ce om fură de la un centru de salvare a animalelor?

Morgan îmi aruncă o privire înverșunată, dar o ignor.

Întrebarea îmi răsună în minte, așa cum ar fi trebuit să o facă toată luna. Semnele. Indiciile.

S-a mai întâmplat și înainte?

E imposibil ca toate strângerile de fonduri să fi fost atât de mari dezamăgiri, în trecut. N-are sens! Cu siguranță, oamenii vor să ajute centrul. Le pasă de munca prestată acolo.

Dar, cum intrau, așa și ieșeau banii.

Cine ar face-o?

Și *de ce*?

Mă gândesc la ce a zis Quint. Infracțiune de bază. Ocazie și motiv.

Trebuie să fie cineva care e de o vreme acolo. De atât de mult timp, încât Rosa să fi renunțat să mai organizeze strângeri de fonduri. Cineva care avea acces la bani.

Nu-mi dau seama că am început să mă plimb de colo-colo prin magazin, până ce nu mă opresc brusc.

— Shauna, șoptesc.

Morgan râde.

— Shauna? Bunicuța aceea dulce, care-și oferă voluntar timpul animalelor?

— Nu e voluntară. E plătită.

— O! Atunci sigur trebuie să fie o infractoare.

— Uite care-i faza, nu știu dacă a fost ea. Dar știu că n-am fost *eu*. Și este acolo de atâția ani! În plus, ea se ocupă de toți banii și de contabilitate. Ar putea ciupi cu ușurință ceva de ici și de colo. Și...

Mă opresc brusc, strigând:

— Pe plajă. Am văzut-o ținând borcanul. Ea l-a dus la centru. Putea lua bani oricând și n-ar fi știut nimeni.

Morgan își dă ochii peste cap.

— Am auzit destule. Cred că nu te pot învinovăți că vrei să scapi basma curată, dar n-ar fi mai ușor să mărturisești, decât să încerci să arunci vina pe altcineva? Și mai ales pe *Shauna*, dintre toți oamenii?

— Și cizmele! A purtat cizmele acelea noi-nouțe la nici două zile după curățenie. Mă rog, cizme noi-nouțe... vintage. N-au cum să fie ieftine. După ce am fost concediată, am văzut-o cu cercelul, cel care a fost pierdut. Și e un diamant adevărat.

Morgan hohotește.

— Deci acum încerci să-mi spui că a furat și cercelul?

— Nu! Cred că l-a cumpărat de la amanet și știu că n-a fost ieftin. Mereu m-am gândit că poartă bijuterii false, dar dacă nu... atunci cum plătește pentru ele? Rosa nu îi dă atâția bani.

— Asigurare? Pensie? A ieșit la pensie acum 20 de ani. Probabil că are din ce să se întrețină.

Mă încrunt. Morgan are dreptate. Shauna putea ieși la pensie însărită. Poate că lucrează la centru nu pentru bani, ci ca să aibă ocupație, să simtă că face și ea ceva.

Înghit în sec, știind că e posibil să fi înțeles totul greșit. Poate că mă agăț de orice detaliu ca să-mi reabilitez numele, dar, evident, fără nicio dovadă concretă, nu știu dacă Shauna a făcut ceva. Și nici nu pot să o acuz de furt.

Știu cum e și refuz să fac asta altcuiva.

— Cum o mai cheamă? întreabă Jude.

Mă întorc spre fratele meu. Am uitat că el și Ari sunt de față, dar amândoi se uită la mine și la Morgan de parcă am fi la *CSI*, varianta Fortuna Beach.

N-am idee cum o cheamă pe Shauna, dar Morgan zice:

— Crandon, cred.

Jude scrie ceva pe telefon.

Morgan își încrucișează brațele, privind de la el la mine și la Ari.

— Da! strigă Jude și ne sperie.

Are un zâmbet larg, dar când ridică privirea devine un surâs forțat, care îi trădează neliniștea.

— Adică, de fapt, asta e destul de nașpa. Dar... Pru, ar trebui să fie îndeajuns cât să fie supusă unor cercetări. Măcar atât.

Îmi întinde telefonul. A găsit un articol dintr-un ziar din Los Angeles, cu o poză cu Shauna în antet. Poartă un costum business elegant. E mult mai tânără și părul abia a început să-i încărunțească.

Titlu este: ORGANIZAȚIE NONPROFIT DIN ORANGE COUNTY RENUNȚĂ LA PLÂNGEREA ÎMPOTRIVA CONTABILEI ACUZATE DE FRAUDĂ DE PESTE 200 000$.

— Imposibil! zice Morgan, luându-mi telefonul.

— Hei!

Încerc să-l recuperez, dar ea se întoarce cu spatele la mine și începe să citească pe sărite articolul. Pufnesc, apoi fac același lucru, peste umărul ei.

Potrivit articolului, Shauna a lucrat șase ani la altă organizație nonprofit care ajuta persoanele fără adăpost, înainte să fie suspectată că ar fi delapidat bani în vederea unor achiziții personale și ca să-și plătească facturile. A fost concediată, dar s-a renunțat la acuzații, în final.

— De ce ar fi renunțat? întreabă Ari, înghesuindu-se lângă noi.

— Nu specifică.

Morgan îmi întinde telefonul, uluită.

— Luptele în instanță sunt scumpe și durează. Poate că nu au vrut să se deranjeze.

— Sau poate că n-au avut suficiente dovezi? sugerez.

Morgan clătină din cap.

— Ai spune că, dacă știau, dovezile s-ar fi găsit ușor. Probabil că folosea bani din contul organizației ca să cumpere lucruri online și să scrie... cecuri... pentru...

Își pierde concentrarea. Îi pică fața.

— *Nu!* Donațiile pentru gală!

Îi înapoiez telefonul lui Jude, care se mândrește de parcă ar fi rezolvat misterul anului.

— Ce donații? întreb.

— Am stabilit un preț foarte mic pentru bilete, dar când le cumpără, oamenii pot să facă o donație în plus, opțional.

— Și?

— Și n-a donat nimeni bani în plus. A fost un mare eșec. Tone de vânzări de bilete - e posibil să vindem tot până diseară -, dar nicio donație în plus. Asta-l ucide pe Quint. Ar trebui să-l auzi plângându-se despre cât de proastă a fost ideea de a păstra un preț scăzut și despre câți bani am pierdut așa.

— Pun pariu că lumea *donează*! intervine Ari, dintr-odată încântată. Dar banii merg la *ea*.

Morgan încuviințează.

— Ea este cea care s-a ocupat de vânzarea online. Pun pariu că donațiile suplimentare merg direct în contul ei, fără să mai treacă pe la centru.

Mă lovesc cu palma peste gură, scârbită.

— Cine ar face așa ceva?

Morgan arată spre telefonul lui Jude.

— Ea, evident. A mai făcut-o.

Apoi pe chipul lui Morgan se așterne o umbră. Se uită la mine, nu cu dispreț, ci cu... vinovăție? Înjură încet, pentru sine, clătinând din cap.

— Cred că-ți datorez scuze.

— Nu tu m-ai dat afară, zic, luând un pliant de pe tejghea.

M-am uitat la el de o mie de ori. La submarinul galben, ilustrat. La textul retro, strălucitor.

Petreceți o seară la bordul celebrului Yellow Submarine și susțineți Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach. Mâncare bună, prieteni și karma pozitivă!

— Ari, poți să-mi ții locul la magazin?

Împăturesc pliantul și-l vâr în buzunar.

— Trebuie să mă pregătesc pentru o gală.

Capitolul 45

Morgan e de acord să ne vedem în fața cinematografului. Nu poartă nimic elegant, în sensul tradițional. Invitații trec pe lângă noi în rochii de cocktail și costume, dar Morgan poartă pantaloni negri, moderni, și o bluză cu o vacă din paiete. Singurele indicii că ar merge la un eveniment aproape formal ar fi liniile negre, groase și strălucitoare lăsate de eyeliner și felul în care și-a împletit părul într-o coroană elaborată care îi încadrează fața.

Eu am ales o rochie roșie cu buline albe, pe care am mai purtat-o la a doua nuntă a unui unchi, toamna trecută, cu un cardigan roșu și balerini asortați. A fost tot ce s-a putut într-un timp atât de scurt și... ei bine, mă simt încrezătoare, fiindcă ținuta îmi scoate în evidență rujul roșu.

Ia visează la asta, Quint Erickson!

Morgan îmi aruncă o privire când mă apropii, apoi dă din cap. Nu sunt sigură ce anume aprobă. Poate faptul că nu se vede nici urmă de piele.

— Îmi place rujul, spune ea. Sper că n-a fost testat pe animale.

Râd, bucuroasă că a spart gheața.

— Și eu, zic, pentru că începe să-mi pese și aș fi distrusă dacă ar trebui să renunț la marca mea favorită din cauza acestui nou set de principii care și-a croit drum în viața mea.

— Gata?

Morgan nu așteaptă un răspuns și, înainte să apuc să-mi trag sufletul, ne alăturăm fluxului constant de invitați care zâmbesc încântați și ne îndreptăm spre intrare.

— Bilet? întreabă o voluntară, când trecem prin ușă.

— E cu mine, spune Morgan, atrăgând atenția asupra ei.

— Ah, bună, Morgan! spune fata. Voluntarii se întâlnesc în bucătărie, ca să-și afle îndatoririle.

Apoi se încruntă spre mine și văd că mă recunoaște.

— Prudence?

Am mai văzut-o la centru, dar nu am fost niciodată prezentate. Mă enervează că nu-i știu numele, dar ea îl știe pe al meu.

Am deja o reputație proastă?

Morgan mă apucă de cot și mă trage în lobby.

Arată... drăguț. Foarte drăguț, de fapt. Mese rotunde, drapate cu fețe de masă albe, cu șervețe de un galben aprins. În mijlocul fiecăreia tronează câte o jucărie de baie tematică, alături de o fotografie înrămată cu unul dintre animalele îngrijite acum la centru.

Nu sunt multe decorațiuni, dar în cinematograf domnește o atmosferă festivă. Când Quint și cu mine începuserăm să plănuim, sugerasem baloane galbene și primisem un *nu* hotărât. Evident, baloanele de latex sunt extrem de nocive pentru animalele marine, iar acum sunt sigură că nu mă voi mai putea bucura vreodată de plăcerea simplă a unui balon aniversar. Dar, în loc de baloane, pe tavan și în jurul ușilor atârnă ghirlande din hârtie galbenă. Mai există și tot soiul de animale marine decupate din cartoane, care atârnă de bârnele de sus, și o caracatiță pictată, care ocupă un întreg perete. Fiecare dintre brațele sale ține un semn care mulțumește diverșilor sponsori ai evenimentului.

Apoi mai sunt fotografiile. Făcute de Quint. Înrămate profesionist și așezate pe șevalete, prin încăpere. Știu imediat

că sunt ale lui, doar că nu sunt cele pe care le-am mai văzut. Mi se umple inima de bucurie când realizez că Quint nu mi-a adoptat sugestia întocmai. Premiile de la loterie nu sunt poze cu foci strangulate de aţă de pescuit şi cu lei-de-mare străpunşi de zeci de cârlige.

În schimb, sunt poze cu animalele după ce au fost recuperate. Când sunt sănătoase şi se joacă în piscinele exterioare sau li se dă drumul înapoi în ocean. Înotătoarele lor lovesc nisipul în timp ce gonesc stângaci spre apă.

Simt un junghi în inimă când văd o fotografie a unei ţestoase care înoată leneş în mare.

E ţestoasa *mea*.

Invitaţii s-au adunat deja în jurul fotografiilor, discutând despre ele, zâmbind larg, arătând diverse detalii. Ochii animalelor mă urmăresc în timp ce trec prin sală.

O văd pe Trish Roxby, care-şi reglează echipamentul de sunet pe o platformă mică, dar evit să o privesc în ochi. Ultimul lucru de care am nevoie este să mă angajez într-o discuţie despre karaoke şi traume craniene. De fapt, evit privirile tuturor. Îi recunosc pe majoritatea invitaţilor. Sindromul oraşului mic, ştiţi cum e.

Am parcurs deja de câteva ori, în minte, ce o să-i spun lui Quint când îl văd, dar tot nu ştiu dacă aştept momentul cu nerăbdare sau cu groază.

Alţi voluntari întind pungi cu popcorn invitaţilor, iar apoi aceştia sunt conduşi în auditoriu, pentru prezentarea de la începutul serii. Chiar dacă Morgan ar trebui să ajute, ia două pungi de popcorn şi ne mişcăm împreună cu invitaţii.

De îndată ce păşesc în auditoriu, îl văd. Stă pe scenă, în faţa draperiilor de catifea roşie care încadrează ecranul imens, şi vorbeşte cu Rosa, dr. Jindal şi... Shauna.

Mă opresc atât de brusc, încât cineva mă loveşte din spate. Aud nişte scuze, dar eu nu pot să-mi iau privirea de la Quint.

Poartă blugi închiși la culoare, o cămașă apretată și cravată.

Și vai de mine, arată...

Nu-mi termin gândul.

Morgan mă trage într-o parte, ca să nu blocăm culoarul. Locurile se umplu repede. Sunt o groază de oameni aici. Îmi dau seama, uluită, că totul a funcționat. Ideea mea, planurile mele. Totul a *funcționat*.

Pe ecran rulează o prezentare, arătând fotografii cu animale marine de când au fost aduse la centru prima dată, rănite, subnutrite, apoi de când erau hrănite și spălate sau se jucau în piscine. Sunt multe imagini cu foci întinse pe beton și cu mici capete de lei-de-mare apărând din apă. Mormane de vidre-de-mare, unele peste celelalte. De fiecare dată când apare câte o imagine pe ecran, toți cei din public se topesc într-un *oooh* la unison.

Văd și reclame care promovează afacerile celor ale căror contribuții au făcut posibilă gala și, din când în când, un slide prin care centrul le mulțumește voluntarilor care au ajutat la organizare. Numele lui Quint este în capul listei, în timp ce al meu nu e nicăieri. Altă trădare.

Simt o privire asupra mea, iar ochii mei îl găsesc din nou pe Quint. Se uită intens la mine, surprins, cu buzele întredeschise.

Ridic bărbia și refuz să privesc în altă parte. Fie că-mi împărtășește sau nu părerea, merit să fiu aici la fel de mult ca el.

Închide gura și-și încleștează maxilarul, apoi o umbră îi întunecă ochii și se întoarce.

Mi-au transpirat palmele și încerc să-mi distrag atenția vârându-mi câteva mâini de popcorn în gură, dar, în ciuda untului și a sării de pe degetele mele, nu simt nimic. Am nevoie de un mijloc mai bun prin care să-mi distrag atenția.

Rosa ia microfonul de la un angajat al cinematografului. Probabil că urmează să înceapă următoarea parte a evenimentului.

Quint părăsește scena, urcă scările de pe culoar și se îndreaptă spre mine. Dar nu mă privește când trece mai departe.

Înghit în sec. Shauna coboară și ea de pe scenă. Ochii mei o urmăresc îndeaproape. Mă încrunt și, din instinct, strâng pumnul.

Aștept.

Trei secunde. Cinci.

Nu se întâmplă nimic.

Proiectorul se închide cu un clic și lasă ecranul negru. Luminile se micșorează și doar scena rămâne în prim-plan. Rosa se apropie de centru și începe discursul mulțumind tuturor pentru prezență. Sponsorilor, donatorilor, voluntarilor. Apoi continuă să vorbească despre centru și despre scopul său, oferind statistici despre animalele ajutate peste ani, adăugând că au nevoie în continuare de susținere.

Mă întorc și ies pe ușă, înapoi în lobby. Vocea Rosei se stinge, în urma mea.

Quint stă lângă tejgheaua cu gustări, ajutând un voluntar să aranjeze șervețele în fața unui teanc de pahare pentru șampanie.

— Quint?

Își îndreaptă spinarea. Așază un teanc de șervețele, expiră zgomotos și se întoarce lent spre mine.

— Dacă n-ai venit să dai banii înapoi, atunci sper că te-ai deranjat măcar să cumperi un bilet.

Strâng din dinți. Chiar are de gând să facă o scenă aici, în fața unui străin? Dar apoi mă uit la celălalt voluntar și văd că este Ezra.

Acesta îmi aruncă un zâmbet nonșalant și mă salută jucăuș.

— Arăți bine, Prudence!

Comentariul lui aproape că nu trece de iritarea mea față de Quint, dar... Ezra Kent chiar se pricepe la disiparea emoțiilor negative. Simt că mi se relaxează puțin umerii.

— Quint, trebuie să vorbim!

— Ah, da? De ce am senzația că n-ai venit să-ți ceri scuze?

Umerii mi se încordează iar.

— Poate fiindcă nu am de ce să-mi cer scuze?

Își dă ochii peste cap.

— Ascult-o! zice o voce din spatele meu.

Morgan apare lângă mine, cu mâinile în șolduri.

— Au apărut informații noi.

Quint o privește surprins.

— Ce...

Nu termină, iar privirea îi fuge de la una la alta. Devine tot mai curios cu fiecare secundă.

— Ce se petrece?

Mă uit în jur. Voluntarii încep să aranjeze mesele pentru cină. E prea multă lume și nu vreau să tragă cineva cu urechea.

— Putem să vorbim în altă parte? Cred că știu cine a luat banii, dar, dacă greșesc... Știu cât de urât e să fii acuzată pe nedrept.

— Dar suntem sigure că avem dreptate, completează Morgan.

Quint se încruntă mai tare. Îmi dau seama că se gândește intens. Nu mă crede, dar... *ar vrea*.

— OK, zice, în cele din urmă. Mușc momeala.

— Slavă cerului! exclamă Ezra. Suspansul mă omoară.

Quint se uită la el, apoi la șirul de pahare pentru șampanie.

— Ai putea...

— Sigur! spune Ezra, luând șervețelele. Doar să-mi povestești detaliile picante când te întorci.

Quint ne conduce pe mine și pe Morgan spre o ușă pe care scrie „Doar pentru personal", apoi trecem de o cameră în care niște bucătari de la Blue's Burgers pun cheeseburgeri pe platouri; Morgan se strâmbă, dar nu comentează. Ajungem în cele din urmă pe coridorul îngust de lângă ieșirea din spate a cinematografului. În colț se află un sac de gunoi, așteptând să fie scos pe alee. O planșă de plută are prinse de ea tot felul de materiale obligatorii prin lege, referitoare la discriminare și la hărțuire sexuală. Se pare că informațiile n-au mai fost actualizate de 30 de ani.

— Deci? face Quint, cu brațele încrucișate la piept. Dacă n-ai furat tu banii, atunci cine a făcut-o?

Capitolul 46

Quint e palid când termină de citit articolul găsit online de Jude.

— Cum de nu am știut?

— Mă îndoiesc c-a pomenit despre asta în CV, zic eu. Dacă mama ta nu a făcut prea multe săpături în trecutul ei, n-avea de unde să știe.

— Și cine s-ar obosi să urmărească pe internet o bătrânică simpatică, așa cum pare Shauna? adaugă Morgan. În plus, mama ta se pricepe la multe, dar nu-i cu adevărat o femeie de afaceri. Vrea să salveze animale, nu să-și facă griji pentru contabilitate. Probabil c-a fost atât de fericită că avea pe cineva care să se ocupe de treburile astea, încât nici nu a mai stat să-i verifice recomandările.

Quint încuviințează lent, de parcă ar avea sens. Îi dă telefonul înapoi lui Morgan, apoi își lasă brațele să cadă pe lângă corp. Pare tulburat.

— E aici de când eram mic. Ar fi putut fura...

Nu termină gândul. Cine știe câți bani a delapidat de-a lungul anilor?

— Însă nu știm sigur că fură, spun eu. Trebuie să găsim o cale de a dovedi asta.

— Dar, adaugă Morgan, dacă ea e hoața, sunt șanse mari să ia bani și de la strângerea de fonduri din seara asta.

Quint se uită la noi.

— Cum așa?

— Știi că oamenii puteau opta să doneze în plus, când cumpărau bilete? zic.

— Da, însă... ideea n-a funcționat. Nimeni..., *se oprește* brusc, face ochii mari și se desprinde de perete. Nu. Ea e cea care ne-a zis asta. Ea e cea care a urmărit vânzările. Ea e cea care a conectat vânzările la contul nostru bancar.

— Ar fi putut conecta donațiile la contul *ei*, spun.

Quint scoate un zgomot scurt, evident frustrat, trecându-și mâinile prin păr.

— Nu pot să cred! Cum a putut? Am avut încredere în ea!

— Sunt doar speculații, spune Morgan. Dar par corecte.

Quint ignoră comentariul și nu-l pot acuza. Dar vreau dovezi. Vreau ca reputația mea să redevină fără pată.

— Există o cale prin care putem să vedem cum sunt conectate vânzările? Dacă într-adevăr sifonează banii în contul ei personal...

Dă din cap, masându-și maxilarul.

— Da. Poate. Cred. Ăăă. Lasă-mă un minut!

Își ia telefonul și pleacă, dar nu dispare din vedere, ci doar se îndepărtează suficient cât să nu-mi dau seama ce face. Morgan și cu mine schimbăm o privire. Coridorul are un perete comun cu cinematograful și, deși izolarea fonică este bunicică, din când în când disting frânturi din discursul Rosei. Nu ce spune, ci pasiunea din ton.

Quint are telefonul la ureche. Mă încrunt. Oare sună la poliție?

Lumea din auditoriu izbucnește în urale. Morgan inspiră adânc.

— E ora cinei.

Așa este. Nu vom rezolva nimic în seara asta. Ar trebui s-o lăsăm pe Rosa să se bucure de gală. Nu e nevoie să facem o scenă.

Dar și eu aș vrea să mă bucur de gală. Vreau să fiu aici, să particip. Nu vreau ca oamenii să mă privească și să vadă fața egoistă, care a luat bani de la animalele în nevoie.

Dacă Shauna e vinovată, chiar nu vreau să mai scape nicio clipă basma curată.

Se pare că discuția purtată de Quint durează o viață. Vorbește încet. Confirmă mult, zice „OK" de câteva ori și aud multe numere. N-are niciun sens.

În cele din urmă, închide. Apoi rămâne acolo, cu fața întoarsă, cu umărul sprijinit de perete și cu capul plecat.

Îndrăznesc să mă apropii.

— Quint, ce ai aflat?

Se întoarce mai mult și ridică pumnul la gură. Expiră întretăiat.

— Ăăă... da.

Are capul încă plecat când se răsucește și-și lipește spatele de perete. Își scarpină o sprânceană.

— Am discutat cu cei de la firma terță care se ocupă de vânzările de bilete pentru noi. Au verificat și sunt într-adevăr două conturi bancare conectate cu vânzările din seara asta. Cel al Centrului de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach... și cel al Shaunei Crandon.

Închid ochii. Emoțiile mă copleșesc. Ușurare. Ușurare și satisfacție. Nu pot dovedi că Shauna a furat banii de la curățenia de pe plajă, dar sunt aproape.

Însă toate gândurile dispar când îmi ridic ușor pleoapele și mă trezesc cu Quint privindu-mă fix, cu ochii plini de mai multe emoții decât pot numi. Pare distrus.

— Prudence, șoptește el.

Abia atunci recunosc remușcarea, cea mai intensă dintre ele.

— Eu...

— Mai târziu, îl întrerup.

Deși mi l-am imaginat pe Quint implorându-mă să-l iert, de mai multe ori în ultimele câteva săptămâni, acum, că am ajuns în acest punct, nu știu ce să fac cu sentimentele dureroase din piept. *Ești egocentrică. Te grăbești să critici și să judeci. Ești ipocrită.*

Când tresare, știu că tonul meu a fost dur, dar la fel a fost și al lui când mi-a zis lucrurile acelea oribile.

— Așa! exclamă Morgan, bătând din palme. Acum ce facem?

— Trebuie să-i spunem mamei, zice Quint. Apoi nu știu. Cred că trebuie să chemăm poliția.

Ne învăluie tăcerea, în timp ce luăm în considerare opțiunea. Cât de gravă pare. Dar *este* o situație gravă. Credeam că lipsa unei sume de 1 200 de dolari, dintr-un borcan mare de sticlă, reprezenta o problemă serioasă, dar, dacă asta într-adevăr se întâmplă de ani întregi, vorbim de zeci de mii de dolari lipsă, poate chiar de o sumă mult mai mare. Nu e doar un furtișag.

— Credeți că poate ajunge la închisoare? întreb.

De îndată ce spun asta, îmi dau seama că și ei se gândesc la același lucru. Ne este greu să ne-o imaginăm pe Shauna într-o salopetă, în spatele gratiilor.

— Probabil, spune Morgan. Dacă Rosa decide să facă plângere.

— Cred că asta depinde de ea.

Quint își revine și se îndreaptă.

— Așa. Hai s-o găsim pe mama!

Lobbyul freamătă de discuții încântate. Trish face pe DJ-ul și tocmai a pus „With a Little Help from My Friends" de la Beatles. Ne oprim toți trei și scanăm din priviri mulțimea. Deși destui invitați s-au așezat și au început să mănânce cheeseburgeri, cei mai mulți stau lângă masa dedicată licitației și în jurul fotografiilor lui Quint. Câțiva discută cu Trish

și răsfoiesc albumul de melodii pentru karaoke, poate pregătindu-se să cânte după cină.

Din moment ce angajarea unui personal calificat ar fi costat o sumă exorbitantă, mâncarea este servită de alți voluntari, inclusiv de un număr destul de mare de elevi pe care îi recunosc de la liceul nostru, cu toții purtând tricouri galbene asortate în timp ce cară platouri cu cheeseburgeri, debarasează mese și reumplu paharele cu apă. Ceva îmi spune că și asta e reușita lui Quint. A popularului Quint, care atrage oamenii în sfera sa, le cere ajutorul și chiar îl primește.

Acesta ar fi fost punctul culminant al galei, cel puțin pentru mine. Mâncarea miroase delicios. Premiile arată fantastic. Se deschid portofelele și se aud multe frânturi de conversație care sugerează că prezentarea Rosei a fost bine primită. Toată lumea se simte bine. Din toate punctele de vedere, gala inaugurală a centrului e un real succes.

Simt mândria de a fi făcut parte din catalizatorul pentru toate astea, dar este umbrită de resentimentul că nu am putut duce lucrurile la capăt.

— Omule, face Ezra, care se apropie de noi cu jumătate de cheeseburger într-o mână.

Poartă tricoul galben, de voluntar, însă ceva îmi spune că nu și-a luat foarte în serios îndatoririle.

— Sunt cei mai buni cheeseburgeri din câți am gustat. Ai încercat unul?

— Nu, mersi! spune Quint, fluturând din mână. EZ, ai văzut-o pe mama?

— Era aici, acum un minut, spune Ezra, arătând cu burgerul. Deci e sau nu o poveste polițistă? Stați! Nu-mi spuneți! Încerc să ghicesc.

Ridică o sprânceană.

— A fost salvamarul, în piscină, cu un cârlig de undiță!

Quint îl privește sec.

— Ce, nici măcar un zâmbet? spune Ezra, scuturând capul nemulțumit. Haide! Lucrez la gluma asta de zece minute.

— Serios? spune Morgan. Și *asta*-i tot ce-ai putut scoate?

— Uite ce, îți zic mai încolo, da? îl asigură Quint.

Vrea să treacă pe lângă el, dar Ezra îl oprește, cu o mână pe brat.

— Stai așa, omule!

Se întinde și apucă un pahar cu vin de pe bar.

— Ceva îmi spune că ți-ar prinde bine ceva de băut, continuă Ezra, șoptind apoi: Nu-ți face griji, nu cer documentele nimănui.

— Ăăă. Nu, n-am nevoie, zice Quint, ignorându-și prietenul cât își caută mama.

— Prudence? Fată sarcastică, pe care nu știu cum o cheamă? întreabă Ezra, întinzându-mi paharul.

— Sunt bine, zic.

Morgan doar îi aruncă o privire scârbită.

— Cum doriți!

Ezra înclină paharul și-l golește pe jumătate.

— O văd, spune Quint.

Îi urmez gestul și o zăresc pe Rosa lângă un șevalet. Are un pahar cu vin în mână și gesticulează spre o fotografie, vorbind cu un invitat.

Shauna e cu ea. Complet relaxată, cu părul ei cărunt ondulat cu grijă și o eșarfă în culori vii în jurul gâtului. Poartă cercei mari, cu pietre care-mi iau ochii din cealaltă parte a sălii.

Încerc să strâng iar pumnul. Haide, Universule! Dacă te-ai putea ocupa de asta pentru noi, seara asta ar decurge mult mai bine...

Dar, la fel ca în auditoriu, nu se întâmplă nimic.

Quint inspiră lent și străbate încăperea. Morgan și cu mine îi urmăm. Facem front comun.

— Mamă, pot să vorbesc cu tine? o întreabă el pe Rosa, întrerupând conversația.

Ea tresare și se întoarce atât de repede, că se lovește de brațul lui Quint. Vinul îi sare din pahar și se varsă de-a lungul parchetului.

— Doamne, îmi pare rău! spune ea, căutând un șervețel.

— E OK, spune Quint. Mamă...

— Mă întrebam eu unde-ai dispărut.

Rosa încă zâmbește larg.

— Tocmai îi povesteam acestui domn despre interesul tău pentru fotografie și despre cum ai dori să-ți iei permisul de scufundător, după...

Privirea i se oprește la mine, iar zâmbetul îi dispare numaidecât. Surprinderea și confuzia duc o luptă cruntă pe chipul ei.

— Ah, bună, Prudence! spune ea, cu o politețe glacială. Nu mă așteptam să te văd azi.

— Eu mă bucur că e aici, zice Quint, cu tărie. De fapt, mamă, aș dori să vorbesc cu tine și cu Shauna. În privat.

Uimită, Rosa ne privește pe toți. Omul cu care discuta își drege glasul și se duce să-și mai ia o băutură.

Shauna e derutată, dar o clipă mai târziu văd că i se învârt rotițele, când privește de la mine la Quint.

— Mi se pare un moment nepotrivit, spune Shauna, chicotind, deși zâmbetul ei e tăios. Suntem în mijlocul petrecerii. De ce nu luați voi trei, copii, niște mâncare și nu vă relaxați puțin? Quint, știu că ai muncit din greu pentru gală. Și presupun că și tu la fel, Prudence. În ciuda... lucrurilor.

Batjocura îi îmbracă vorbele. Mă uit urât la ea.

— Shauna are dreptate, spune Rosa. Eu trebuie să mă ocup de invitați...

— Durează doar un minut, insistă Quint. Și nu poate aștepta.

— Va trebui să aștepte, îl contrazice Shauna. Rosa, văd familia lui Grace Livingstone acolo, la masa nouă. Cred c-ar trebui să mergi să le transmiți condoleanțe.

Mă întorc și-i văd nu doar pe părinții Mayei, ci și pe Maya însăși, care poartă o rochie bleumarin și pare inuman de plictisită.

— O, da, ai dreptate!

Rosa își duce mâna la inimă.

— Grace a fost o susținătoare minunată, spune ea, apoi se oprește și tonul îi redevine rece. Dar cred că deja știai asta, nu?

Îmi aruncă o privire și mă crispez.

Trece pe lângă noi, cu Shauna în urma ei, dar Quint le blochează calea.

— Nu vreau să creez o scenă, spune el. Dar e important. Te rog!

Shauna se înroșește, iar ochii îi sclipesc. Dintr-odată, pare altă persoană. O persoană furioasă. O persoană defensivă. O persoană care s-a trezit brusc încolțită.

— Nu vrei să creezi o scenă? zice ea și, spre deosebire de vocea lui Quint, a ei se ridică.

Începem să atragem atenția și cred că exact asta vrea. Arată spre mine.

— Atunci, ea ce caută aici, Quint? De ce ești cu ea? E o mincinoasă și o hoață. N-are ce căuta aici și cred c-ar trebui să plece.

— Shauna! sâsâie Rosa, chiar dacă încearcă să le zâmbească invitaților din apropiere. Quint, fie. Să mergem înapoi în auditoriu și poți să ne spui ce vrei.

— Nu! se împotrivește Shauna. E presiune tipic adolescentină, Rosa. Știu că e fiul tău, dar nu e cazul să tolerezi un astfel de comportament. Și să creeze asemenea dramă în seara noastră cea mare, în seara cea mare a centrului! Ar fi trebuit să fii mai înțelept, Quint.

Pocnește din limbă, într-un mod care-mi amintește vag de propria bunică.

— Acum, vă rog să mă scuzați!

Încearcă să treacă pe lângă Quint, dar de data asta fac eu un pas în față, cu brațele încrucișate. Tremur de adrenalină și furie. Spre deosebire de Quint, nu mă îngrijorează dacă fac o scenă.

În fond, sunt reporteri aici, care plănuiesc un articol important despre eveniment. Quint n-o fi de acord, dar din punctul meu de vedere niciun fel de publicitate nu e negativă. Dacă facem tămbălău, ajungem pe prima pagină.

— Nu eu sunt cea care face o scenă, zic, suficient de tare încât să mă audă toți oamenii care pretind că nu trag cu urechea. Ci tu, Shauna. Tu ai furat banii, la fel cum ai furat și de la jobul tău anterior, cum ai furat și donațiile de la vânzările de bilete din seara asta.

Rosa pare îngrozită și jenată, dar și vag curioasă.

— De aceea nu sunt niciodată bani suficienți în conturi. Shauna delapidează bani. A mai făcut-o.

Rosa clatină din cap.

— Ce tot... bine. Ajunge! Să mergem. În cinematograf. Haideți!

— Eu nu plec nicăieri, zice Shauna. Și n-am de gând să ascult acuzații nefondate!

— Am verificat vânzările pentru gală, spune Quint. Știu că fondurile se duc în contul tău!

Se aude un icnet colectiv și îmi dau seama că am devenit centrul atenției. Toți tac. Toți privesc. Chiar și muzica s-a oprit.

— Dar... Shauna este cu noi de peste un deceniu, spune Rosa. Aș fi...

Se oprește și știu că se întreabă dacă ar fi remarcat că Shauna fura. E mereu ocupată, dar rolurile ei de la centru sunt coordonarea oamenilor și îngrijirea animalelor, nu finanțele. Când vine vorba despre bani, semnează unde i se spune și atât.

Unde-i spune Shauna să semneze.

Rosa o privește pe cea care i-a fost alături atâția ani, realmente consternată.

— E adevărat?

— Bineînțeles că nu! protestează Shauna, aproape scuipând cuvintele, și e cea mai proastă minciună pe care a spus-o vreodată.

S-a înroșit, respiră întretăiat, îi lucesc ochii.

— Fata asta – îndreaptă un deget acuzator spre mine – ne-a adus numai necazuri din prima zi!

Se apropie. Eu rămân pe loc, sigură că nu ar încerca să mă lovească, nu în prezența atâtor oameni. Chiar și așa, îl văd pe Quint cum se încordează și mă pregătesc de ce va spune mai departe, știind că de data asta, cel puțin, am dreptate. N-am făcut nimic rău, dar *ea*, da, iar minciunile i se adună și numărul crește clipă de clipă. Merită să fie pedepsită.

— Iar cum împrăștie zvonurile astea cumplite, încercând să te întoarcă împotriva mea, ca să-și salveze propria...

Strâng pumnul.

Tocul i se afundă în balta de vin vărsat și strigă. Dă din brațe. Una dintre mâinile ei mă apucă de braț, trăgându-mă înainte.

Apoi cădem amândouă.

Shauna nu-mi dă drumul.

Nu pot atenua căderea.

Mă lovesc cu capul de colțul mesei de licitație și, pentru a doua oară vara asta, lumea se întunecă.

Capitolul 47

Deschid ochii și văd luminițe și ghirlande galbene. Quint e aplecat deasupra mea. Îmi ține capul cu o mână. Zâmbește de ușurare când îl privesc.

— Déjà-vu, mormăie el.

Răspund cu un geamăt. Capul îmi pulsează la fel de rău ca după căderea din Encanto, iar discuțiile îngrijorate din jur nu ajută.

— Lăsați-o să respire! spune Quint, care le face semn tuturor să se dea înapoi.

Mă ridic încet în capul oaselor și-mi apăs degetele pe tâmplă, încercând să opresc bubuitul.

— Vedeți? spune o voce ascuțită.

Shauna șade pe un scaun, cu o sticlă de apă rece lipită de umăr.

— E bine. Și, ca să știți, nu eu am atacat-o. A fost un accident. Ați văzut doar.

— Ajunge, Shauna! spune Rosa, severă. În plus, nu pentru procesul ăsta ar trebui să-ți faci griji.

Shauna o privește cu gura căscată.

— Doar nu ai face așa ceva... după tot ce am făcut pentru organizație?

Pieptul Rosei se umflă și știu că apelează la toată stăpânirea ei de sine să nu strige cuvinte grele către Shauna, dar reușește să se abțină în fața invitaților.

— Nu iau nicio decizie astă-seară, dar mă voi vedea cu un avocat. Între timp, dacă mai exista vreun dubiu... ești concediată.

Shauna o privește un moment, apoi pufnește. Lasă sticla de apă pe tejghea și apucă un pahar de șampanie care a fost lăsat acolo, golit pe jumătate.

— Bine. Să vedem cât rezistă prețiosul tău proiect caritabil fără mine.

— O, cred că ne vom descurca! spune Rosa. E posibil să ne meargă în sfârșit bine, dacă nu ne golești tu conturile cu fiecare ocazie.

Shauna o ignoră, dă șampania pe gât, apoi se ridică și pleacă.

Mai încerc o dată, strângând pumnul.

Nimic.

Nu doar că nu se întâmplă nimic, dar strânsoarea mea pare vlăguită. Îmi simt pieptul nefiresc de gol.

Îmi privesc mâna, îngrozită. Oare...?

— Uite! spune Morgan, aruncând un șervet alb, de in, peste vinul vărsat, și ștergându-l. Să nu se mai rănească și altcineva.

E un gest simplu, dar altruist. O faptă bună.

Te rog, o, te rog...

Pocnesc din degete și îmi țin respirația.

— Ori ești foarte stângace, spune Morgan, ridicând șervetul, ori teribil de ghinionistă.

Lasă șervetul într-o tavă plină de farfurii goale și pahare de vin abandonate.

Și... asta e.

Nu intră în acțiune niciun fel de soartă. Nu există niciun câștig neașteptat. Nicio recompensă pentru ea.

Poate că să ștergi vin vărsat nu e o acțiune suficient de importantă cât să atragă atenția universului. Mă uit prin sală și văd un bărbat care lasă bani în cutia de donații de pe scenă.

Încerc iar. Poc. Poc. Poc.

Bărbatul se întoarce la masă. Dacă a avut parte de karma pozitivă pentru donația oferită, nu se vede niciun semn.

— Nu, șoptesc. Te rog!

— Pru?

Quint se încruntă la mine. Încă mă susține, cu o mână între omoplații mei.

— Ce este?

Mă bosumflu. Nu mă pot abține.

— S-a dus.

— Ce s-a dus?

Îmi trag nasul, chiar dacă știu că sunt melodramatică. Nu-mi pasă. Au fost momente când am crezut că forța mea karmică e un blestem, dar... în mare parte, a fost un blestem amuzant.

— Universul, mormăi eu.

Quint se încruntă mai tare. Mă privește lung, apoi se întoarce spre mama lui.

— Poate ar trebui să chemăm o ambulanță.

— Nu, zic, sunt bine. Mă ajuți să mă ridic?

— Nu sunt sigur c-ar trebui...

Ignorându-l, îl apuc pe Quint de braț și mă folosesc de el ca să mă pun pe picioare. El se împleticește o dată, dar reușim să ne păstrăm echilibrul fără să mă prăbușesc înapoi.

— Prudence? mă strigă Rosa și mă apucă de cot. Ar trebui să te vadă un doctor, mai ales dacă este a doua lovitură la cap în aceeași vară.

— Of, bine! zic.

N-am forța necesară ca să mă mai cert. Cu nimeni. În seara asta.

— Mă duc mâine. Doar... vă rog, nu chemați ambulanța! Seara asta a fost deja suficient de bizară.

Rosa se încruntă. O văd că ezită și, ca să-i arăt că sunt bine, îi zâmbesc.

— Sunt bine. Jur.

Ea oftează adânc.

— Quint, nu vrei să-i aduci niște apă?

El privește în jur.

— Ezra, spune Quint, arătând spre prietenul lui în mulțime. Apă?

— Gin tonic, vine băiatu'! spune Ezra și fuge spre bar.

— Glumește, îi spune Quint mamei sale. Cred.

Rosa îmi ia mâinile într-ale ei.

— Ai fost foarte curajoasă când ai venit aici, în seara asta, mai ales după tot ce s-a întâmplat. Îmi pare foarte rău că te-am făcut să treci prin toate astea și pentru cum ne-am purtat cu tine. Nu sunt sigură dacă vei dori să te întorci, dar să știi că ești mereu binevenită la centru.

Mă prefac că mă gândesc.

— Aveți nevoie de o coordonatoare de evenimente?

Rosa oftează.

— Nu cred că sunt în postura de a angaja personal acum, dar vei fi prima pe care o contactez, dacă se schimbă ceva.

— Prudence ar fi, probabil, un manager de birou excepțional, spune Quint. Și am auzit că postul tocmai s-a eliberat.

Rosa geme.

— Va trebui s-o înlocuiesc pe Shauna. Iartă-mă dacă încerc să găsesc pe cineva cu mai multă experiență!

— Câtă vreme îi cauți mai întâi pe Google pe toți candidații, zic. Poate verifici și dacă au cazier?

— Mi-am învățat lecția.

— Cât despre mine..., încep, apoi zâmbesc. Sigur că mă întorc! Vreau să petrec cât mai mult timp cu Lennon înainte să plece spre noua casă.

Rosei îi apar cute în colțurile ochilor și, înainte să-mi dau seama ce se petrece, mă trage la pieptul ei.

— Mulțumesc, Prudence!

Oftează și privește în jur, la lume. Râde.

— S-a dovedit o seară memorabilă, nu?

Apoi flutură o mână spre invitați.

— Vă rog să vă așezați și să vă bucurați de masă!

După aceea seara devine încețoșată și nu sunt sigură dacă de vină e bubuitul surd din cap sau toate lucrurile care se întâmplă. Cina e urmată de un desert. Sunt anunțați câștigătorii licitației fără strigare și sunt foarte încântată să aflu că s-au donat mult mai mulți bani decât mă așteptam pentru cosul de la magazinul de discuri. Apoi sunt extrase biletele de loterie pentru fotografiile lui Quint. Nu sunt deloc surprinsă de câte s-au cumpărat, iar cei care le câștigă par în extaz să poată duce acasă câte o capodoperă. Când se strigă numărul de pe biletul unei femei, aceasta strigă de bucurie.

Mă uit la Quint. Are o expresie neprețuită. E uluit și totodată mândru.

Scaunele și farfuriile sunt îndepărtate și începe partea de karaoke din program. Trish și câțiva voluntari cântă „Yellow Submarine", ca să introducă oamenii în dispoziția potrivită, iar toți cei din sală li se alătură la refren.

Ambianța se schimbă: de la serioasă și caritabilă la energică și distractivă. Lumea va vorbi și va glumi despre eveniment și peste câteva săptămâni.

Nu doar că a avut Quint o idee genială, invitând-o pe Trish să găzduiască o sesiune de karaoke, dar chiar s-a gândit să mai încorporeze o strângere de fonduri în cadrul galei. Invitații plătesc 5 dolari ca să cânte, iar toate încasările merg la centru. N-aș fi crezut că va funcționa. Și aș fi greșit. Oamenii se pun la rând ca să-și scrie numele și alegerile pe biletele.

Dinspre mesele vecine răsună voci, invitații apelând la mită și ironie pentru a se convinge unii pe alții să urce pe scenă. Aud dezbateri despre ce cântece să fie alese și ale cui voci sunt cu adevărat oribile. În loc să-i descurajeze, solicitarea de a contribui cu o donație pare să-i fi motivat.

Când o doamnă adorabilă, cu părul alb, care merge cu ajutorul unui baston, se ridică să interpreteze „Stardust", unul dintre cântecele mele vechi preferate, simt un ghiont de invidie. Știu că, așa cum sunt, cu capul încă pulsând, nu mă pot încumeta să urc pe scenă și să cânt. Nu aș putea da totul și, fără să dau totul, care ar mai fi rostul?

Parcurg din nou mulțimea din priviri, așa cum fac la fiecare câteva minute. Parcă aș avea un radar conectat la Quint și tot sper că, poate, mă va căuta *el*. Deși am făcut ceea ce am venit să fac, seara mi se pare neterminată. Știu că au rămas multe lucruri nespuse între mine și Quint, dar, de fiecare dată când îl văd, e prins cu altcineva, zâmbește și arată spre una dintre fotografiile lui. Se află în elementul său și vreau să fiu fericită pentru el, dar... Nu mă pot abține să mă întreb dacă nu cumva mă evită.

În ciuda suferinței pe care mi-a provocat-o, în toate fanteziile din ultimele săptămâni a rămas constant un lucru. Da, vreau să-și ceară scuze. Da, vreau să mă implore să îl iert. Da, vreau să-l aud spunând cât de rău a greșit când n-a avut încredere în mine.

Dar, mai mult decât orice, vreau să mă *placă* în continuare.

Așa cum îl plac eu pe el.

Dar dacă nu e așa? Dacă, în aceste ultime săptămâni, și-a dat seama că, de fapt, nu m-a vrut? Că totul a fost o mare greșeală, așa cum mi-a și spus?

Trebuie să plec de-aici.

Mă ridic. Mă voi strecura afară, cât nu se uită nimeni. Nu trebuie să-mi iau rămas-bun de la Morgan, de la Rosa, de la nimeni. Îmi croiesc drum spre ieșire fără să privesc în urmă, spre Quint, în caz că mă observă încercând să plec. Fiindcă, dacă m-ar vedea și n-ar încerca să mă oprească, n-aș putea suporta.

Va trebui să dau și ochii cu el, într-un târziu. Dacă voi continua să fiu voluntară la centru, va trebui să-i cer socoteală

pentru cum m-a rănit. Școala începe iar, curând, și există șanse mari să fim din nou colegi la vreo oră. Va trebui să accept că orice s-a întâmplat între noi s-a terminat.

Când trec pe lângă masa de licitație, acum goală, ceva îmi atrage privirea.

Aproape că mă împiedic. Ceva sclipește spre mine, din spatele unui picior de masă, aproape ascuns de față.

Mă las pe vine și-l iau.

E un cercel vintage, cu diamant, prins de un lănțișor. Probabil că s-a rupt închizătoarea, când Shauna și cu mine am căzut.

Diamantul sclipește, de parcă mi-ar face cu ochiul.

Chicotesc.

— Bine lucrat, Universule!

Mă întorc și o văd pe Maya la aceeași masă unde o remarcasem, cu ochii lipiți de telefon. Aș putea să i-l dau, dar nu vreau niciun merit pentru c-am găsit cercelul, cum n-am vrut nici să fiu acuzată că s-a pierdut.

— Scuze, îi zic unui voluntar în trecere, dar ai putea să-i dai ăsta fetei de acolo? Cred că l-a pierdut.

— Da, sigur.

Voluntarul ia cercelul, ezită, dar nu pune întrebări.

Rămân cât să urmăresc cum se desfășoară lucrurile. Să văd șocul, neîncrederea – bucuria explozivă a Mayei. Chiar începe să plângă și strânge cercelul la piept, apoi se ridică și-l îmbrățișează strâns pe voluntarul nedumerit.

Păcat că nu e Jude, mă gândesc. Aș fi făcut seara mai frumoasă pentru amândoi.

Pe scenă, doamna aceea drăguță își încheie melodia și aplaud cu tot entuziasmul de care sunt capabilă, însă fără tragere de inimă. Cinematograful este plin de vibrații pozitive, de muzică bună și de generozitate cât cuprinde, dar inima mea tot frântă e.

Mă întorc.

— Urmează, spune Trish la microfon, unul dintre cei mai îndrăgiți voluntari de cursă lungă ai centrului. Vă rugăm să-l întâmpinați cum se cuvine pe... Quint Erickson!

Mă răsucesc atât de repede, încât aproape mă dezechilibrez.

Cu siguranță nu a zis...

Și iată-l urcând pe scenă! Când ia microfonul de la Trish, zâmbește neliniștit. Pare îngrozit.

Își drege glasul și înclină capul, recunoscător, spre public, pentru aplauzele care l-au urmărit cât a urcat.

— Scuze! spune el, cu un gest stânjenit. Nu meritați tortura la care vă voi supune, dar... este pentru o cauză nobilă, nu? Așa că... să vedem ce iese!

Râsete ușoare. Urale de încurajare.

Începe muzica.

Mi se strânge stomacul.

— *Dear Prudence... won't you come out to play?*

Aud câteva suspine și simt că toți cei prezenți la gală mă caută. Când mă găsesc, arată spre mine și șușotesc.

Quint cercetează și el sala din priviri și, când mă găsește, nu-și mai desprinde ochii din ai mei.

Mi se usucă gura în timp ce-l ascult, iar o părticică din mine crede c-ar trebui să fiu îngrozită, din moment ce mă aflu în centrul atenției, dar nu mă simt așa.

Sunt uluită.

Sunt în delir.

Sunt... îngrijorată că nu înseamnă ce aș vrea să însemne.

— *The sun is up, the sky is blue. It's beautiful, and so are you, dear Prudence...*

Inima îmi bate atât de tare, că s-ar putea să-mi sară din piept.

Vocea lui nu e... grozavă, recunosc. Dar felul în care

se uită la mine și roșește și cum greșește a doua strofă și trebuie să verifice versurile de pe monitor și cum pare atât de speriat și de neliniștit și totuși reușește să mă găsească iar în mulțime...

Sunt. Complet. Fermecată.

Melodia se încheie, iar eu îndrăznesc să respir, parcă pentru prima dată de când a urcat pe scenă.

Quint își drege glasul și pune microfonul pe suport. Se dă înapoi, de parcă n-ar putea scăpa de el suficient de repede.

Sala se umple de aplauze, la fel ca după fiecare melodie. Quint flutură din mână nonșalant, un fel de „ah, uau, dar vă rog, opriți-vă", fermecător ca de obicei, și coboară de pe scenă.

Mă mișc înainte să-mi dau seama, croindu-mi drum printre mese.

Buzele i se curbează într-un zâmbet când mă vede. Pare teribil de nesigur, dar și plin de speranță.

— Am încercat trucul tău, spune el, când suntem suficient de aproape. M-am gândit că-s doar patru minute din viață. Că pot să trec prin asta. Dar cântecul pare să fi durat două ore.

— Cântecele par mereu mai lungi când ești pe scenă. Fizică cuantică de karaoke, zic eu.

— Acum îmi spui!

Genele lui coboară scurt. Îi coboară și glasul.

— Cum m-am descurcat?

Nu știu ce să zic. Abia gândesc, darămite să pot formula cuvinte coerente.

Așa că încep să râd. Jenată, îmi acopăr gura cu mâna.

Quint se strâmbă.

— Atât de rău?

— Nu, zic eu, îndrăznind să mai fac un pas.

Își bagă mâinile în buzunare și face și el un pas spre mine.

— Nu ești John Lennon. Dar am auzit și voci mai rele.

— Pot să accept asta. Putem vorbi? Altundeva?

Inspir adânc și încuviințez.

Auditoriul e gol și ciudat de tăcut, după ce Quint închide ușa. Fac câțiva pași pe culoar, pentru că am nevoie de spațiu, de distanță, ca să mă calmez, înainte să mă întorc spre el.

Se sprijină de ușă. Are o expresie chinuită.

— Am fost groaznic, începe el, înainte să apuc să deschid gura. Am fost crud. Încercam să te rănesc și am spus toate acele lucruri și...

Inspiră adânc.

— Îmi pare foarte rău, Prudence! N-am vorbit serios.

Mă uit în altă parte. Scuzele sunt atât de bruște, vin atât de repede după cântec, că emoțiile mele sunt încâlcite laolaltă. De fapt, m-am transformat într-un ghem de emoții. Vreau scuzele astea, cu adevărat, dar nu mi se pare că acum e momentul lor.

— Ești sigur? întreb.

— Prudence...

— Nu, serios. Nu-mi poți spune că nu ai gândit acele lucruri despre mine, probabil de o mie de ori, înainte să mi le spui. Mă grăbesc să critic și să judec și sunt egoistă...

El tresare și lasă capul în jos.

— Da... cândva..., dar acum nu...

— Treaba e, Quint, adaug repede, căutându-mi curajul, că nu sunt sigură că ai zis ceva care să nu fie adevărat.

Clatină din cap.

— Cu excepția părții despre hoție. N-am luat eu banii. Dar... mi-a trecut prin minte.

Mă privește iar, surprins.

— Nu pentru mine sau pentru ai mei. M-am gândit să-i folosesc ca să-i răscumpăr cercelul Mayei. Sincer, dar tot nu știu dacă ar fi fost sau nu decizia corectă.

Își unește sprâncenele într-o încruntătură, gânditor. Un gest familiar.

— Decizia corectă ar fi fost să discuți cu mama despre asta.

Te ar fi ajutat la redobândirea cercelului.

Mă uit lung la el, uluită. Cum reușește? Dilema morală care mi-a ridicat atâtea probleme... cum o poate rezolva atât de simplu, atât de ușor?

— Hai zic. Cred c-ar fi trebuit să o primești tu.

Quint se încruntă.

— Ce anume? Suma de bani?

— Nu contează.

Închid ochii strâns. Nu contează dacă puterea justiției cosmice mi-a fost dată mie și nici dacă am fost persoana nepotrivită să o mânuiesc. Sunt convinsă că nu mai funcționează.

— Mă gândeam doar că busola ta morală ar putea fi mai precisă decât a mea.

Quint așteaptă să-l privesc iar, apoi spune:

— Ce lucru straniu de zis!

— Da, știu.

— Mersi oricum. Cred?

— Ideea e că lucrurile acelea pe care le-ai zis despre mine... nu vreau să fie adevărate.

Mi se subțiază vocea și știu că acum pot începe să plâng din clipă în clipă.

— Vreau să fiu o persoană bună și iertătoare. Genul care vede binele din ceilalți și nu... îi judecă mereu.

Zâmbesc cu tristețe.

— Și când sunt în preajma ta mi se pare că devin acea persoană, că încep să semăn din ce în ce mai mult cu ea.

Îmi șterg ochii înainte să cadă lacrimile. Inspir adânc. Apoi flutur o mână spre el.

— OK. Acum, c-am zis toate astea... poți să revii la cât de rău îți pare. N-ar fi trebuit să te întrerup.

Expresia lui începe să se destindă.

— Știi că a-ți face complimente e foarte dificil, dar numai din cauza ta?

Îmi ridic ochii în tavan.

— Deci mai sunt și dificilă?

— *Da*, zice el, cu atâta patos, că intru nițel în defensivă. Da, Prudence. Ești una dintre cele mai dificile persoane pe care le cunosc. Și totuși... vreau în continuare să te sărut!

Pufnesc, apoi îmi acopăr fața cu ambele mâini.

— Quint!

Râde când îndrăznesc să mă uit printre degete la el. Nu s-a mișcat de lângă ușă, aproape ca și cum ar păzi ieșirea, în caz că decid să fug. Dar nu aș vrea să fiu altundeva, îmbujorată, stânjenită, plină de speranță.

Las mâinile jos, încet. Încă zâmbește, dar glasul lui e serios.

— Sincer? spune. Îmi placi, Prudence. Îmi placi mult. Și știu că te-am rănit și-mi pare rău.

Încuviințez încet.

— Te iert.

Ezită.

— Nu cred c-ar trebui să fie atât de ușor.

Fac semn spre lobbyul de dincolo de ușă.

— Tocmai ce mi-ai cântat o serenadă în fața tuturor. Cât de greu ai vrea să fac să fie?

Pare gânditor, de parcă aproape ar fi uitat.

— Ai dreptate. A fost partea cea mai grea. Și foarte romantică.

Chicotesc.

— În plus, și mie-mi pare rău pentru toate momentele în care am fost dificilă.

Ne uităm unul la altul. Culoarul se întinde între noi, cât oceanul. Vreau să fac un pas spre el, dar picioarele mele par lipite de covorul roșu și nici el nu se mișcă. Suntem blocați. Simt că suntem aici, despărțiți fără speranță, de un an.

— Știi ce, Prudence? întreabă el. Dacă ai de gând să îți ceri

scuze pentru ceva... ar trebui să fie pentru acel ruj.

Tresar și duc degetele la buze.

El clatină din cap, pierdut.

— Adică, fii serioasă, e tortură pură!

Îmi mușc buza de jos, iar el geme încet. Mă înroșesc și nu pot să nu zâmbesc.

— Morgan crede că e testat pe animale, deci...

— Cred c-a fost testat deja pe mine, suficient.

Pulsul îmi dansează.

— Quint?

— Prudence?

Fac un pas spre el, în același timp în care el se desprinde, în sfârșit, de ușă.

Ne întâlnim la mijloc.

Capitolul 48

Prudence: 10
Quint: 10
Total: 10+

O prezentare sensibilă, o lucrare concisă și câteva argumente convingătoare, toate bine documentate și bine executate. Sunt impresionat! Mi-a plăcut mai ales să aud cum ați lucrat împreună la implementarea ideilor voastre la centrul de salvare a animalelor. Ați propus un plan cu adevărat ingenios pentru aducerea ecoturismului în zonă, în beneficiul comunității, al faunei sălbatice și al habitatelor. Acest referat este un exemplu uimitor de ce se poate realiza când două persoane trec peste divergențe și lucrează împreună.

Sunt excepțional de mândru de amândoi. Bravo!

— Acum ești mulțumită? întreabă Quint.

Suntem la Encanto și citim e-mailul domnului Chavez pe telefonul lui.

Mă strâmb și mă gândesc.

— Cum de am luat un 10+ per total, însă eu am luat doar 10? Care-i faza?

— Pentru că, spune el, cuprinzându-mi umerii cu brațul, ești grozavă pe cont propriu, dar ești și mai bună cu mine.

Mormăi, chiar dacă... nu pot nega.

Se întinde și închide e-mailul. Ecranul trece în modul Home. O poză cu mine, poza făcută pe plajă la Festivalul Libertății. Când mi-a arătat-o, a zis că i se pare cea mai frumoasă pe care a făcut-o vreodată. Lumina era perfectă, dar mi se văd și gropițele în toată splendoarea.

I-am zis că mi s-ar părea absolut flatant, dacă n-aș concura, în mare parte, cu pinipede rănite și subnutrite.

— Voi doi mă faceți să mă simt inconfortabil, zice Jude, făcut sandvici între mine și Ari.

Are carnetul de schițe în poală și încearcă să inventeze o creatură înspăimântătoare pentru noua lui campanie D&D. Singura parte din ea de care pare mulțumit este o pereche de coarne cu aspect înfiorător, de pe capul fiarei. Tot restul a fost șters și redesenat de o sută de ori.

Mă întind și-l lovesc în umăr.

— Recunoaște! Crezi că suntem megadrăguți.

Jude ridică o sprânceană.

— Ursulețiii Ewok sunt megadrăguți. Voi doi sunteți făcuți pentru filmele Hallmark.

— *Eu* cred că filmele Hallmark sunt megadrăguțe, zice Ari.

— Gata! urlă Ezra, arătând cu degetul albumul de melodii. „Too Sexy" este cântecul meu.

— Adică „I'm Too Sexy"? întreabă Morgan.

— Nu, spune el, despre *mine* e vorba. *I'm Too Sexy*. Deși nici tu n-arăți rău.

Morgan pare scârbită pentru scurtă vreme, apoi însă capătă o privire malițioasă și se apleacă spre el.

— Știi ce e *supersexy*?

Ezra se apleacă spre ea.

— Maturitatea.

Un rânjet se întinde pe fața lui.

— Ah, ai dreptate! De exemplu, mama lui Quint e o superbunăciune.

Quint geme și își ascunde fața în mâini.

Ari îmi aruncă o privire. Nu pot decât să ridic din umeri. Nici eu nu sunt foarte sigură ce să fac în privința lui EZ, dar el și Quint sunt cei mai buni prieteni din școala primară, așa că vin la pachet.

— Dă-mi un bilețel, te rog, Jude! Jude the Dude, adaugă Ezra.

Fratele meu ridică privirea din carnețel, dar Ari i-a luat-o înainte. Îi întinde bilețelul lui Ezra, resemnată, apoi ia albumul.

— Am o idee pentru noi două, Pru, zice ea, dând paginile. Aici. Ce crezi?

Ridică albumul.

— Un duet Of Monsters and Men?

Ridic din umeri.

— Nu știu trupa.

— Prudence! Nu știu câtă vreme mai putem fi prietene, dacă nu începi să-ți extinzi cunoștințele muzicale.

Jude încuviințează.

— Chiar și eu știu de Of Monsters and Men.

Mă uit la Quint.

— Da. E o trupă bunicică.

Morgan și Ezra dau și ei din cap.

Mă întorc spre Ari.

— Scuze?

Ea oftează și începe să răsfoiască iar albumul.

— Găsesc eu ceva ce nu poți refuza. *Nu* John Lennon și Yoko Ono. Trebuie să mai fie ceva aici.

— Hei, zic, revenind la Quint, ai primit orarul?

— Nu încă. De ce?

— Mă întrebam dacă vom fi la aceeași oră de chimie. Mă gândeam că poate putem fi parteneri de laborator, dacă nu sunt stabiliți în avans.

Quint ridică o sprânceană.

— Doar un masochist ar fi de acord să-ți fie *ție* partener de laborator.

— Pot să fiu eu! propune Ezra.

Mă uit implorator la Quint. Mormăie, de parcă ar fi o decizie importantă și o amână pentru mai târziu.

Îl sărut. El se topește, brațul i se încordează și mă trage mai aproape.

Lângă mine, Jude mormăie:

— Aș prefera să fiu aruncat în focurile din Mount Doom, decât să stau acum în separeul ăsta.

Mă trag înapoi și-i dau fratelui meu un șut pe sub masă, dar el chicotește. Știu că trebuie să joace rolul de frate-complet-scârbit, dar mai știu și că-i place de Quint și se bucură pentru noi.

Cândva, sper să-l văd și pe el fericit. Și sper să o văd și pe Ari la fel de fericită.

— Deci? întreb, din nou atentă la Quint. Ce zici, *partenere*?

— Hei, chiar n-ai văzut prezentarea mea genială despre supa din aripioară de rechin? Evident, e delicioasă.

Morgan icnește.

— Ești un barbar.

Mă uit în ochii lui Quint.

— Te rog, salvează-mă!

El rânjește.

— Cred că trebuie să fie cineva partenerul tău, așa că o să încasez eu asta, de dragul echipei.

— Câtă generozitate din partea ta!

— Încerc să-mi câștig puncte karmice.

— Sunt convinsă că universul te va răsplăti din belșug.

— Știi ce? Cred că deja a făcut-o, spune Quint.

Ne sărutăm iar și nu-mi pot reține zâmbetul. Sunt fericită la nivel cosmic.

Jur că simt universul zâmbind înapoi.

Cred că sunt o persoană bună. Dar dacă nu sunt?

Prudence Barnett este o perfecționistă care se grăbește întotdeauna să-i judece pe locuitorii lenți, aroganți și nepoliticoși ai orășelului ei de coastă. Visurile de justiție cosmică i se împlinesc atunci când, după o noapte petrecută cu prietenii, se trezește brusc înzestrată cu abilitatea de a arunca instant karma – atât bună, cât și rea – asupra celor din jurul ei.

Euforică, Pru își folosește puterea pentru a-i pedepsi pe toți, de la vandalii publici la bărfitorii răutăcioși, dar există o persoană asupra căreia noul ei har nu funcționează așa cum se așteaptă: Quint Erickson, partenerul ei de laborator, un pierde-vară enervant de drăguț și impresionant de nobil, mai ales când vine vorba de munca sa de la Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach.

Când se resemnează să lucreze la centru ca să obțină puncte în plus la școală, Pru începe să descopere adevărul despre lei-de-mare, problemele de mediu și semnalele romantice neclare – nu neapărat în această ordine.

Instant Karma este o poveste de dragoste contemporană în care Marissa Meyer, autoarea romanelor *Heartless*, *Poveștea nespusă a Reginei de Cupă* și *Aurit*, ne dezvăluie cu ajutorul intuiției karmice cât de mică este diferența dintre virtute și vanitate, generozitate și lăcomie, dragoste și ură... și destin.

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT
ISBN 978-606-[illegible]-12-6
9 786306 525126
storiabooks.ro